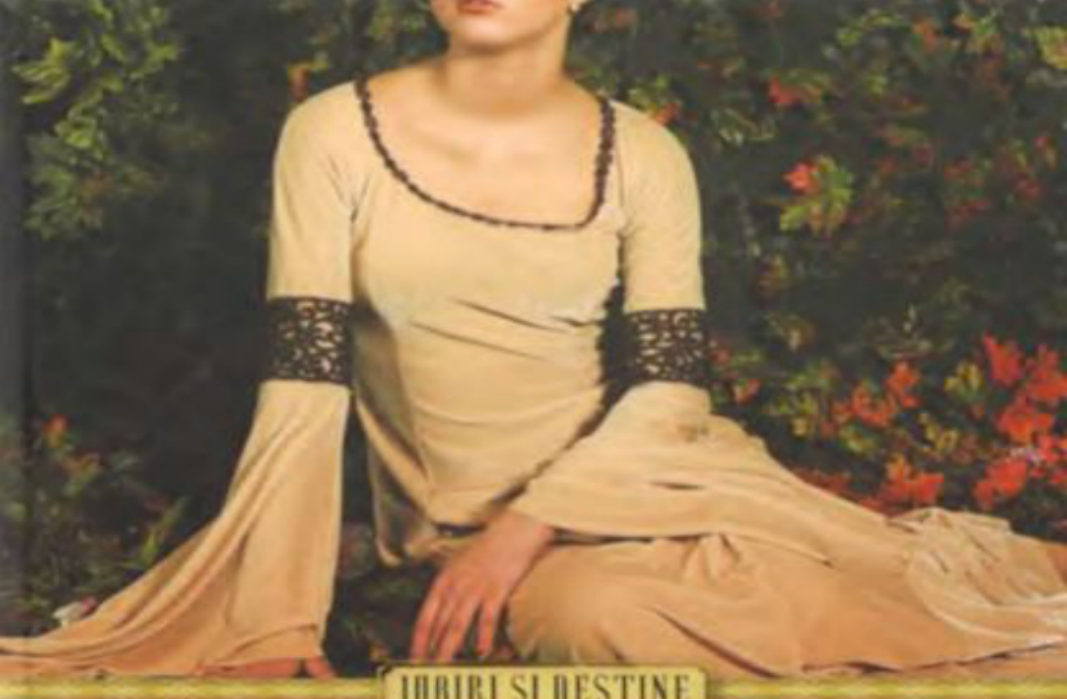

IUBIRI ȘI DESTINE

CONCUBINA REGELUI

La curtea lui Eduard al III-lea

ANNE O'BRIEN

Cuprins

PROLOG
CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
EPILOG

ANNE O'BRIAN

CONCUBINA REGELUI
La curtea lui Eduard al III-lea

Traducere din limba engleză Adela Crăciun
Titlul original: *The King's Concubine,* 2012

Litera, 2014

Versiune ebook: v1.0, martie 2019

„A fost odată, în Anglia, o femeie neruşinată, o târfă desfrânată pe nume Alice Perrers, de origine umilă… care nu era nici frumoasă, nici cinstită, dar care ştia să-şi mascheze aceste defecte cu limba ei linguşitoare…”

Relatare istorică referitoare la anumite întâmplări din ultimii ani ai domniei regelui Eduard al III-lea şi după moartea lui.

„Nu se cade ca toate cheile să atârne de centura unei singure femei.”

Episcopul de Rochester

„… nimeni nu îndrăznea să i se împotrivească…”

Thomas Walsingham, călugăr la St. Albans

PROLOG

— Astăzi vei deveni doamna mea, Doamna Soarelui, îmi spuse regele Eduard în timp ce-mi dădu mâna, ajutându-mă să mă urc în litieră. Regina mea de ceremonii.

— Era şi timpul!

Bineînţeles că n-am rostit cu voce tare aceste vorbe – sunt totuşi o femeie cu capul pe umeri – dar le-am gândit. Am aşteptat prea mulţi ani pentru această recunoaştere. Timp de doisprezece ani am fost doar târfa lui Eduard.

— Îţi mulţumesc, milord, am şoptit eu făcând o plecăciune, cu un zâmbet dulce ca mierea.

M-am aşezat, iar mantia aurie şi strălucitoare s-a aşternut în juru-mi, dezvelind căptuşeala din tafta purpurie. Rochia este roşie, garnisită cu mătase albă şi cu margini din blană de hermină: culorile lui Eduard, blană cu însemne regale potrivită pentru o regină. Peste toate acestea o miriadă de pietre preţioase reflectă lumina; rubine roşii ca sângele, safire misterioase închise la culoare, beriluri stranii care pot nimici puterea unei otrăvi. Toată lumea ştie că port bijuteriile reginei Philippa.

Relaxată, stau cu mâinile aşezate în poala-mi plină de bijuterii. Este dreptul meu!

Mă uit în jur, doar-doar să zăresc privirea încruntată şi sumbră a prinţesei Joan. Nici urmă de ea, duşmanca mea declarată. Se ascunde în camera ei de la Kennington, de unde unelteşte împotriva mea. Joan cea Frumoasă. Joan cea Grasă! Un duşman de temut, cu graţia şi moralitatea unei pisici sălbatice în călduri.

Privirea-mi alunecă spre Eduard care tocmai îşi încalecă armăsarul, iar zâmbetul mi se înduioşează. Este înalt, puternic şi o adevărată desfătare pentru ochi. Ce pereche mai formăm şi noi, el şi cu mine. Anii nu şi-au lăsat prea mult amprenta asupra lui, iar eu sunt încă la prima tinereţe. Sunt o femeie urâtă, după spusele tuturor, dar nu lipsită de talent.

Eu sunt Alice. Concubina regelui. Pentru Eduard sunt prea-iubita Doamnă a Soarelui…

Ah…! Un porumbel apărut de nicăieri îmi alungă scena aceasta din minte şi mă readuce cu picioarele pe pământ, la realitatea vitregă. Mă aflu în livada mea, departe de curte şi de regele meu şi mă văd obligată să accept adevărul. Cât de mult am decăzut! Sunt captivă într-o izolare neputincioasă, ca şi leul de mult răpus al lui Eduard, vlăguită de toate puterile, însingurată, deposedată de tot ce mi-am clădit cu atâta trudă.

Sunt un nimic. Alice Perrers nu mai există.

CAPITOLUL 1

De unde să încep? Îmi este greu să-mi dau seama. Din ce-mi aduc cu aminte din primii mei ani, nu au existat momente de bucurie sau fericire. O să încep cu prima mea amintire.

Eram copil, încă mult prea tânără ca să înţeleg prea bine cine sau ce eram, şi îngenuncheasem alături de călugăriţe în marea catedrală St. Mary din Barking. Era a opta zi de decembrie şi era atât de frig încât mă dureau plămânii de fiecare dată când trăgeam aer în piept. Lespezile îmi răneau genunchii, dar până şi atunci ştiam că nu trebuie să merg târşâit. Statuia Fecioarei Maria de pe soclu fusese înveşmântată într-o rochie nouă albastră, cu un văl din mătase scumpă de un alb imaculat ce strălucea în umbrele întunecate. Măicuţele cântau ultima slujbă de peste zi, iar la picioarele statuii fuseseră aprinse de jur-împrejur lumânări. Lumina lor palidă se răsfrângea asupra faldurilor albastre şi parcă silueta respira şi se mişca.

— Cine este? am întrebat eu, mult prea tare. Eram încă atât de neştiutoare.

Sora Goda, responsabila novice de pe vremea când novicele aveau ce să te înveţe, îmi şuşoti, făcându-mi semn să tac:

— Fecioara binecuvântată.

— Aşa o cheamă?

— Este Binecuvântata Fecioară Maria.

— Azi e o zi specială?

— Se sărbătoreşte imaculata concepţie. Iar acum fă linişte!

Nu mi-au spus mare lucru vorbele acelea, cert este că m-am îndrăgostit de ea. Chipul Mariei cea binecuvântată era frumos, ochii ei nespus de trişti, dar pe buzele ei pictate se întrezărea un surâs, iar mâinile îi erau înălţate parcă spre mine. Ce mi-a atras însă atenţia a fost coroana cu stele care îi fusese special aşezată pe frunte pentru această zi festivă. Aurul scânteia la lumina lumânărilor, iar bijuteriile reflectau puternic flăcările. Eram de-a dreptul fascinată. După slujbă, când măicuţele plecară una câte una, m-am ridicat în picioare şi am privit peste lumânările care pâlpâiau.

— Hai de aici, Alice. Sora Goda m-a tras de mână şi n-a făcut-o cu gingăşie.

M-am încăpăţânat să rămân pe loc.

— Hai!

— De ce poartă o coroniţă de stele? am întrebat-o eu.

— Pentru că este Regina Cerului. Acum hai să…

Palma usturătoare pe care mi-a tras-o peste braţ m-a convins să mă supun, dar tot m-am întins, deşi eram prea mică să ajung la ea, şi am zâmbit.

— Mi-ar plăcea şi mie o coroană ca asta.

A doua amintire păstrată în mintea mea s-a petrecut imediat după aceea. În ciuda orelor târzii, sora Goda, mică şi slăbuţă, dar cu braţe dârze, m-a bătut peste mână cu o curea de piele până când mi s-a înroşit de sânge şi umplut de băşici. Pedeapsă pentru păcatul meu de-a fi vanitoasă şi invidioasă, aşa mi-a şuierat printre dinţi. Cine eram eu să îndrăznesc să mă uit la o coroană şi să-mi doresc una la fel? Cine eram eu să mă apropii de Fecioara binecuvântată, de Regina cerului? Până şi porumbeii care zburau în jurul altarului erau mai importanţi decât mine. A doua zi n-aveam să capăt nimic de mâncare. Aveam să mă trezesc şi să mă duc la culcare cu burta goală. Aveam să învăţ ce înseamnă smerenia. Şi cât mi-au chiorăit maţele de foame şi cât m-a durut mâna am învăţat această lecţie – şi a fost doar prima oară – că femeile nu pot izbuti să capete ce îşi doresc.

— Eşti un copil rău! m-a înştiinţat sora Goda răspicat.

Am rămas trează până când clopotul mănăstirii ne-a chemat la ora două pentru slujba de dimineaţă. Nu am plâns. Cred că am fost de acord cu părerea ei despre mine sau poate că eram prea mică să înţeleg la ce se referea.

Iar a treia amintire?

Ah! Vanitatea! Sora Goda n-a reuşit să mă dezveţe de ea. M-a ţintuit cu privirea pentru o faptă rea pe care acum nu mi-o mai amintesc.

— Ce pacoste eşti pe capul meu, fetiţo! Mai mult ca sigur că eşti şi bastardă, te-ai născut în afara sfintei căsătorii. Şi pe deasupra mai eşti şi urâtă. N-ai nici măcar o trăsătură mai de Doamne-ajută, deşi până şi tu eşti o creaţie a lui Dumnezeu.

Deci eram urâtă şi copil din flori. În mintea mea, la doisprezece ani, nu eram sigură care dintre ele era lucrul cel mai rău. Oare eram într-adevăr urâtă? În mănăstire ne era interzis să avem asupra noastră oglinzi – un asemenea articol era prea lipsit de moralitate şi scump pentru o măicuţă – dar totuşi mă întreb care dintre surori se abţinuse să nu se privească în apa din lighean când se spăla? Sau să-şi caute reflexia deformată într-unul din vasele de argint lustruite, singurele care se utilizau în mănăstire? Am făcut şi eu la fel şi am văzut ce văzuse şi sora Goda.

În noaptea aceea m-am uitat în ligheanul meu cu apă rece ca gheaţa până lumânarea s-a topit complet. Chipul abia mi se oglindea, dar era suficient şi atât. Părul, tuns foarte scurt în scopul stârpirii păduchilor, dar şi a orgoliului meu, era negru, aspru şi drept. Ochii negri ca tăciunii semănau cu nişte găuri lăsate de molii pe o ţesătură. De restul ce să mai zic: obraji scofâlciţi, nas proeminent, gură mare. Una era să mi se spună că eram urâtă şi alta era să mă conving cu ochii mei. Nu

eram frumoasă absolut deloc. Eram destul de mare şi mă simţeam suficient de femeie ca să înţeleg şi să mă doară. Îngrozită de sprâncenele groase, negre ca nişte bucăţi de cărbune, am scăpat lumânarea în apă şi-am distrus acea imagine.

Singură în celula mea întunecoasă, mică şi rece, cu pereţii care parcă îmi apăsau făptura, am plâns. Întunericul şi singurătatea m-au înspăimântat. De fapt încă mă mai sperie şi acum.

Cât despre restul copilăriei mele, toate amintirile mi se contopesc într-un amalgam cenuşiu de nefericire şi revoltă, amestecat şi presărat cu mustrările surorii Goda.

— *Iar ai întârziat la slujbă, Alice. Să nu crezi că nu te-am văzut cum le-ai strecurat în biserică!* Da, întârziasem.

— *Alice, vălul tău e o ruşine în ochii lui Dumnezeu. Ce-ai făcut, ai şters podeaua cu el?* Nu, nu ştersesem cu el pe jos, dar în ciuda tuturor precauţiilor mele, vălul aduna toate mizeriile, urmele de degete şi cenuşă de la sobă.

— *Chiar nu poţi să ţii minte nici cel mai simplu text, Alice? Mintea ţi-e la fel de goală ca buzunarul unui cerşetor.* Nu, nu era goală, dar de obicei era prinsă cu altceva în acel moment. De pildă cu blana moale a pisicii mănăstirii, care stătea ghemotoc la picioarele mele sub un petic de soare.

— *Alice, trebuie să mergi cu mai multă graţie. De ce insişti să mergi atât de cocârjată?* Membrele mele în creştere erau străine de tot ce însemna graţie.

— Dumnezeu ne binecuvântează cu o chemare, cu o menire. Maica Sybil, stareţa noastră, le mustra în fiecare dimineaţă pe păcătoasele din grija ei, de la înălţimea scaunului aflat în sala capitulară. O vocaţie este o binecuvântare care ne permite să ne închinăm lui Dumnezeu prin rugăciune şi prin muncă în folosul săracilor din mijlocul nostru. Trebuie să ne onorăm această chemare şi să ne supunem regulilor Sfântului Benedict, preacuviosul nostru patron.

Maica stareţă le altoia de îndată pe cele care nu se supuneau. Îmi aduc aminte bine nuiaua aceea usturătoare. Şi limba ei muşcătoare. Le-am simţit din plin pe amândouă când, grăbită să îngenunchez lângă sora Goda înainte de oprirea clopotului pentru vecernie, am uitat să închid găinile mănăstirii ca să nu le mănânce vulpea. Urmarea de a doua zi de dimineaţă a fost evidentă şi sângeroasă pentru găini. La fel urma să fie şi pentru spatele meu, m-a informat maica stareţă în timp ce îşi scotea chinga care îi atârna de la brâu ca să îmi aplice o pedeapsă. Mie nu mi s-a părut corect, iar când am menţionat acest lucru se pare că am mai încălcat o regulă. Eram tare imprudentă când eram tânără, încă nu învăţasem să-mi ascund gândurile, aşa că am spus cu glas tare ce gândeam. Braţul maicii Sybil s-a ridicat şi a lovit

cu patos.

Mi s-a poruncit să merg să strâng ce mai rămăsese din bietele găini măcelărite. Carnea n-a fost irosită. Măicuţele au servit pui cu pâine a doua zi la prânz în timp ce ascultau parabola bunului samaritean. În farfuria mea era doar o bucată de pâine, şi ea veche de o zi. De ce să profit de pe urma păcatelor mele…

O chemare? Cu siguranţă Dumnezeu nu m-a binecuvântat cu nicio chemare, dacă asta presupunea că trebuie să accept, să mă supun şi să fiu recunoscătoare pentru ce viaţă îmi oferise. Altă viaţă nu cunoşteam şi nici n-aveam cum. Când am intrat în cel de-al cincisprezecelea an al vieţii mele, am fost informată de către sora Goda că trebuie să primesc vălul şi nemaifiind o novice, să mă îmbrac ca o măicuţă, adică să trec pe nesimţite de la o formă de servitudine la alta, şi să rămân măicuţă până când Dumnezeu mă va chema în împărăţia lui din ceruri – sau până când va trebui să dau socoteală pentru păcatele mele într-un loc groaznic, dogoritor şi înfricoşător. Începând din al cincisprezecelea an mi se interzicea să vorbesc, exceptând o oră la masa de prânz, când mi se permitea să conversez despre chestiuni serioase. Oricum mi se părea mult mai bine decât să mă cufund într-o tăcere veşnică.

Trebuia să păstrez tăcerea pentru tot restul vieţii mele, mai puţin în timpul slujbei, când trebuia să cânt.

Salvează-mă, Sfântă Fecioară! Asta era tot ce mă aştepta? Nu eu luasem hotărârea să mă călugăresc. Cum aveam să îndur aşa ceva? Era peste putinţa mea de înţelegere cum de o femeie ar putea alege să trăiască închisă în spatele unor ziduri, cu obloanele trase şi cu uşile zăvorâte. Ce femeie să-şi dorească să trăiască precum o prizonieră în loc să se bucure de libertatea de afară?

În mintea mea exista o singură uşă care mi se putea deschide. Singura pe care puteam evada.

— Cine este tatăl meu? am întrebat-o pe sora Goda. Dacă aveam un tată, atunci n-avea cum să rămână indiferent la rugăminţile mele.

— Dumnezeu din ceruri este Tatăl tău. Răspunsul ei sec în timp ce dădea pagina la următorul psalm nu m-a mulţumit deloc. Iar acum, copila mea, te rog să fii atentă pentru că avem. Un pasaj de studiat…

— Dar cine este tatăl meu *aici* – acolo, *afară!* Am arătat spre fereastra prin care răzbăteau zgomotele oraşului, ale locuitorilor lui care se îndreptau gălăgioşi spre piaţă.

Călugăriţa novice m-a privit uşor încurcată.

— Nu ştiu, Alice, şi acesta este adevărul. Mi s-a spus că ai fost adusă aici cu un săculeţ cu monede de aur. A clătinat din cap, iar vălul îi atârna moale ca un giulgiu peste chipul ei ridat. Dar nu contează. Dacă am putea acum… a continuat ea în timp ce îşi târşâia paşii în cealaltă parte a încăperii ca să scotocească într-un sipet după un alt

manuscris prăfuit.

Ba conta! Un sac de aur? Dintr-odată era foarte important. Nu ştiam nimic altceva în afară de faptul că mă cheamă Alice. Alice – fără familie, fără zestre. Spre deosebire de surorile mai norocoase, pe mine nu mă vizita nimeni de Paşti sau de Crăciun. Nu-mi aducea nimeni cadouri. Iar când urma să primesc vălul nu avea să vină nimeni la festivitatea ridicării mele în rang. Până şi veşmintele pe care aveam să le port cu această ocazie le-aş fi căpătat de la o măicuţă decedată, iar dacă soarta ţinea cu mine, poate aveam noroc să fi avut aceleaşi dimensiuni ca şi mine; dacă nu, hainele fie aveau să atârne pe mine, fie să-mi expună gleznele în văzul lumii.

Deja simţeam cum mă înăbuşă revolta de atâta nedreptate. *De ce?* Întrebarea aceasta nu-mi dădea deloc pace. Cine este tatăl meu? Ce am făcut ca să merit să fiu lăsată complet în voia sorţii? Mă durea sufletul.

— Cine m-a adus aici, soră Goda? am stăruit eu.

— Nu-mi mai aduc aminte. Cum aş putea să mai ştiu? s-a răstit sora Goda la mine. Cred că ai fost lăsată sub porticul de la intrarea în mănăstire. Sora Agnes te-a luat de acolo – dar ea a murit de vreo cinci ani. Din ce ştiu eu, nu ţi se cunosc părinţii. Nu era ceva neobişnuit ca odraslele nedorite să fie abandonate la uşa bisericii, mai ales din cauza ciumei… Deşi tot timpul s-a spus că…

— Ce s-a spus?

Sora Goda şi-a coborât privirea spre pergamentul vechi.

— Sora Agnes zicea tot timpul că nu era ceea ce părea…

— *Ce* anume?

Sora Goda a bătut scurt din palme, scrutându-mi chipul încă o dată.

— Maica stareţă a spus că sora Agnes s-a înşelat. Era foarte bătrână şi mintea îi mai juca feste uneori. Maica stareţă susţine că probabil eşti fiica vreunui muncitor – un cărămidar – care s-a încurcat cu vreo târfă agăţată printr-o cârciumă şi cu care nu s-a unit în sfânta căsătorie. Şi gata – am terminat cu subiectul ăsta! Gândeşte-te la lucruri mai înălţătoare. Hai să repetăm *Pater noster* în latină cu cea mai frumoasă intonaţie. Să nu mai accentuezi consoanele.

Aşadar *eram* o bastardă.

Am început să repet fără nicio tragere de inimă cuvintele rugăciunii *Pater noster,* dar mintea mi-a rămas la părinţii mei, sau mai bine zis la lipsa lor, şi la ce sora Agnes ar fi spus sau n-ar fi spus despre ei. Eram doar unul dintre copiii nedoriţi şi ar fi trebuit să fiu recunoscătoare că nu m-au lăsat să mor. Dar ceva parcă nu se lega, nu? Dacă eram fiica unei târfe agăţate într-o cârciumă, iar numele părinţilor nu erau cunoscute, cum de fusesem dată să învăţ carte? Cum de nu fusesem trimisă să muncesc ca o slujitoare la o *conversa,* angajată să preiau toate muncile grele de pe teritoriul mănăstirii sau la bucătărie sau la

cuptor? Era adevărat că primeam cele mai ponosite haine, care toate fuseseră ale măicuţelor bolnave sau care muriseră, că eram tratată fără niciun pic de atenţie sau afecţiune, dar cu toate acestea fusesem învăţată să scriu şi chiar să citesc, deşi nu mă interesau prea tare lecţiile.

Îmi era dat să devin măicuţă şi nu o soră mireană.

— Soră Goda… am mai făcut eu o tentativă.

— Nu am nimic să-ţi spun, m-a repezit ea. *Nu e* nimic de spus! O să înveţi acest text în latină! M-a lovit cu bastonul peste degete, dar n-a dat tare. Poate că deja era convinsă că sunt o cauză pierdută, aşa că lipsa ei de îngăduinţă era înlocuită treptat de indiferenţă. O să stai aici cât va trebui! De ce mai protestezi? Ce altă opţiune crezi că ai? Să-i mulţumeşti lui Dumnezeu în genunchi în fiecare zi că nu trebuie să-ţi câştigi pâinea în zona rău famată a Londrei. Nici nu vreau să mă gândesc ce ar însemna asta pentru tine! Din tonul ei nu-mi era greu să-mi imaginez dezgustul pe care îl avea pentru femeile care făceau asta. Glasul i se topi într-o şoaptă şuierată. Vrei să fii târfă? O femeie de doi bani?

Am ridicat un umăr, gest considerat fără nicio îndoială o obrăznicie din cale afară de vulgară.

— Nu sunt făcută să devin călugăriţă, am declarat eu fără să stau prea mult pe gânduri.

— Ce alternativă ai? Unde ai putea să te duci? Cine te-ar primi să aibă grijă de tine?

N-am ştiut ce să răspund. Sora Goda a izbit încă o dată cu toată puterea bastonul de biroul de lemn, iar în acel moment am simţit că iau foc de indignare şi nu mai aveam decât un gând în minte. *Dacă tu, Alice, nu ai de gând să faci ceva pentru tine, nimeni altcineva n-o să mişte un deget.*

Încă de pe atunci aveam o inteligenţă pătrunzătoare. Eram fără îndoială rodul unui muncitor şiret care tăvălise o femeie stricată după ce băuse mult prea multă bere acră.

CAPITOLUL 2

Nu eu am provocat împrejurările care mi-au permis evadarea de la mănăstire. Soarta mi-a întins o mână când am împlinit cincisprezece ani sub forma unui fulger trimis din ceruri.

— Pune asta pe tine. Şi asta. Ia şi asta. Să fii la poarta mănăstirii în jumătate de oră.

Cea care îmi trântea hainele în braţe era sora Matilda, capelana maicii stareţe.

— De ce, soră?

— Fă ce-ţi spun!

Mi-a dat o rochiţă subţire de lână, spălată de atât de multe ori încât nu i se mai ghicea culoarea, şi un fel de mantie lungă de un maro închis care-mi aducea aminte de glodul care se aduna pe malul apei după furtună. Cu siguranţă proprietarei îi venise mult mai bine decât îmi venea mie şi bineînţeles că îmi dezvelea gleznele, exact cum mă temusem. M-a apucat scărpinatul şi imediat în sufletul meu a încolţit o altă teamă. Odată cu hainele moştenisem şi puricii. Ţinuta îmi era completată de o bonetă spălăcită.

Dar de ce? Eram trimisă în vreo misiune? Simţeam furnicături pe toată pielea de nerăbdare. Îmi era şi foarte frică – la urma urmei, trăisem doar în mănăstire până acum – dar toate acestea aveau să se termine în curând. Chiar dacă ar fi fost să scap dintre pereţii ei doar pentru o zi şi tot ar fi meritat. Aveam cincisprezece ani, iar zilele până să trec de la noviciat la statutul de măicuţă se profilau precum revărsările pestilenţiale din rigolele oraşului după o ploaie torenţială.

— Unde merg? l-am întrebat pe căruţaşul spre care fusesem îndrumată, un bărbat posomorât, răcit cobză şi care mirosea puternic a lână mucegăită. Sora Faith, cea care avea în grijă poarta mănăstirii, n-a făcut decât să-mi arate în direcţia lui, după care mi-a închis poarta în nas. Pocnetul surd al zăvorului, care îmi anunţa libertatea, a fost în acel moment mai dulce decât orice cântec angelic.

— Londra. Reşedinţa stăpânului Janyn Perrers, a mormăit el, după care a tras un scuipat în canalul deja plin de resturile şi gunoaiele adunate peste zi.

— Trageţi-mă sus, i-am ordonat eu.

— Ia te uite ce fetişcană arţăgoasă, zău aşa! a bombănit el, dar mi-a apucat mâna în palma lui enormă şi m-a săltat peste baloturi, iar eu m-am străduit să-mi găsesc o poziţie cât mai confortabilă. Dumnezeu să-l aibă-n pază pe cel care o să vă ia de nevastă, domnişoară…!

— N-o să mă căsătoresc, i-am răspuns eu. Niciodată.

— De ce, mă rog frumos?

— Sunt prea urâtă! Păi nu mă convinsesem cu ochii mei din ziua în

care îmi zărisem trăsăturile respingătoare într-o bucată de sticlă specială pe care doar contesele o mai aveau? Ce bărbat să se uite la mine şi să vrea să mă ia de nevastă?

— Dumnezeu să te aibă în pază, domnişoară! Bărbatul nu se uită prea des la muierea cu care se însoară!

Nu-mi păsa. Am clătinat din cap. *Londra!* Căruţaşul a pocnit din bici peste capul boilor, punând astfel capăt conversaţiei şi lăsându-mă singură cu gândurile mele. După mine, exista un singur motiv pentru care trebuia să merg la reşedinţa acestui Janyn Perrers. Fusesem cumpărată ca servitoare contra câtorva monede de aur, suficiente cât să o convingă pe maica stareţă să se despartă de novicea ei, care oricum n-avea să aducă nimic de preţ, renume sau bani, mănăstirii. În timp ce căruţa se legăna şi hurducăia în toate părţile, am încercat să-mi închipui dialogul care avusese loc. *O fată puternică şi muncitoare care ştie să ţină o casă. O fată ascultătoare…* Speram ca maica stareţă să nu fi jurat strâmb.

M-am sucit şi învârtit, neliniştindu-mă de fiecare dată când boii încetineau. *Londra.* Cuvântul îmi făcea sângele să-mi clocotească în vene şi mă agăţam de marginea din scânduri a căruţei. Libertatea era la fel de seducătoare şi ameţitoare ca un vin bun.

Mizeria şi sărăcia din Londra m-au şocat. Împrejurimile mănăstirii Barking, oricât de aglomerate ar fi fost într-o zi de piaţă, nu mă pregătiseră sufleteşte pentru mulţimea de oameni, agitaţia continuă şi duhoarea emanată de atâtea fiinţe la un loc. Nici nu ştiam unde să mă mai uit. La casele de la stradă înghesuite şi doar puţin mai late decât căruţa, la etajele înclinate, printre care era imposibil să vezi măcar un petic de cer. La tarabele pline de mărfuri din faţa magazinelor, la femeile care defilau îmbrăcate în culori stridente. La ştrengarii jigăriţi şi la prostituatele neruşinate care se fâţâiau prin faţa curţilor şi pasajelor. O lume complet nouă, înspăimântătoare şi în acelaşi timp seducătoare: stăteam cu ochii holbaţi de uimire, naivă ca orice copil de la ţară.

— Aici te dai jos.

Căruţa s-a oprit cu o zdruncinătură şi am coborât, cu privirea spre degetul jegos care arăta înspre destinaţia mea, un rând de case înguste şi îngrămădite unele în altele, dar care se înălţau deasupra capului meu preţ de trei etaje. Mi-am croit drum printre mormanele de gunoi şi dărâmături ca să ajung în dreptul uşii. Oare asta era casa? Nu părea reşedinţa vreunui bogătaş. Am ciocănit.

O femeie, mai înaltă decât mine şi slabă ca o scândură, cu părul strâns simetric în jurul feţei supte, a deschis uşa.

— Da?

— Aceasta este casa lui Janyn Perrers?

— De ce întrebi?

M-a scrutat rapid, apoi a vrut să închidă uşa. Adevărul era că nu puteam s-o învinovăţesc: mă văzusem prin ochii ei. Mantia mea de împrumut era scămoşată şi şifonată. Arătam groaznic. Aici însă fusesem trimisă, aici eram aşteptată. Nu puteam accepta să mi se trântească uşa în nas.

— Am fost trimisă aici! am spus, lovind puternic cu palma în uşă.

— Ce vrei?

— Eu sunt Alice, mi-am adus aminte în cele din urmă să mă prezint.

— Dacă ai venit să cerşeşti ies cu mătura la tine…

— Măicuţele de la mănăstire m-au trimis, am declarat eu.

M-a fixat cu şi mai mult dispreţ, iar buzele i s-au subţiat mai ceva ca două fire de aţă.

— Carevasăzică tu eşti fata. Şi pe altcineva mai bun nu puteau să trimită? A făcut un gest a lehamite când am căscat gura să-i răspund că nu, cred că eram cea mai bună pe care puteau s-o trimită, de vreme ce eram singura novice. Nu contează. Eşti aici, aşa că hai să vedem ce putem face în continuare. Pe viitor însă să foloseşti uşa din spate, cea de lângă latrină.

Şi asta a fost.

Am fost primită într-o casă nouă.

Atmosfera era foarte apăsătoare în acea gospodărie. Până şi eu mi-am dat seama de starea de tensiune din clipa în care i-am trecut pragul.

Janyn Perrers: stăpânul casei, proprietarul unei case de amanet, cămătar şi şantajist. Aspectul lui fizic nu-i trăda rapacitatea, dar, după cum mi-am dat seama destul de repede, nu el făcea regulile în această casă. Înalt şi uşor aplecat în faţă, uscăţiv şi cu un accent străin, vorbea doar când trebuia şi nici atunci prea mult. Era extraordinar de minuţios când făcea afaceri. Dedicat în totalitate, trăia şi respira doar prin achiziţii şi împrumuturi în scopul stoarcerii unor dobânzi cât mai mari, plătite în monede de aur şi argint. Chipul lui ar fi putut părea blajin, dacă n-ar fi fost marcat de riduri adânci şi pomeţi supţi, care îl făceau să semene cu un craniu de mort. Părul lui, adică cele câteva şuviţe soioase care îi atârnau pe gât, îi dădeau un aspect de ou bine lustruit atunci când îşi dădea pălăria de fetru jos. Nu-mi puteam da seama ce vârstă avea, dar pentru că mergea târşâit şi avea ochii tulburi mi se părea foarte bătrân. Era în permanenţă murdar de cerneală pe degete şi uneori şi pe gură, atunci când îşi rodea pana de scris cu mintea în altă parte.

Când i-am servit cina a dat din cap în direcţia mea; am aşezat cu grijă farfuriile pe masă în faţa lui. A fost singurul gest prin care şi-a manifestat interesul pentru noua schimbare din familia lui. Acesta era

bărbatul care mă angajase şi în mâinile căruia stătea viitorul meu.

Frâiele casei erau în mâinile surorii lui, Damiata Perrers, care mi-a dat de înţeles foarte clar că nu eram binevenită în casă. Signora. Pe chipul ei nu se citea niciun pic de bunătate. Ea deţinea puterea, ea era cea care ţinea frâiele şi cea care îi pedepsea pe cei care nu îi făceau pe plac. Nimic din ce se întâmpla în acea casă nu era fără ştiinţa sau aprobarea ei.

Împreună cu noi locuia un băiat care avea în grijă latrina, o spăla şi golea, un flăcău care nu vorbea mult şi gândea şi mai puţin. Ducea un trai mizerabil şi înfuleca tot timpul pe fugă cu mâinile acelea nespălate, după care fugea să-şi termine treburile în subsolul casei. Niciodată n-am ştiut cum îl chema.

Apoi mai era domnul William de Greseley. Era şi nu era de-al casei, de vreme ce serviciile lui depăşeau pragul gospodăriei, un om interesant care mi-a captat atenţia, dar care m-a ignorat cu o încăpăţânare extraordinară. Un funcţionar, un individ inteligent cu păr şi sprâncene negre, trăsături ascuţite ca de şobolan şi cu o faţă atât de palidă încât parcă nu văzuse niciodată lumina zilei. Un bărbat care transmitea tot atâta emoţie cât una din plăticile aduse de la piaţă de Signora Damiata şi a cărui treabă era să contabilizeze toate treburile de peste zi.

Dacă stăpânul Perrers avea tot timpul degetele pătate de cerneală, pot să jur că domnului Greseley chiar îi curgea cerneală prin vine. Mă ignora cu aceeaşi perseverenţă cu care făcea abstracţie de insectele care mişunau pe podeaua camerei unde îşi ţinea carnetele şi registrele contabile în care îşi nota banii împrumutaţi şi recuperaţi. Mă feream de el. Răceala pe care o emana mi se părea insuportabilă.

Şi mai eram şi eu. Servitoarea care făcea toată munca rămasă neîncredinţată băiatului. Erau destule de făcut şi pentru mine.

Acesta a fost primul meu contact cu familia Perrers. Partea bună era că măcar mă aflam la o distanţă serioasă de mănăstirea Barking, ceea ce îmi ridica moralul să suport totul mai bine.

Dumnezeu să-l aibă în pază pe cel care o să vă ia de nevastă, domnişoară…!

N-o să mă căsătoresc niciodată!

Măicuţă Sfântă! Propria mea declaraţie mi s-a întors împotrivă să-şi bată joc de mine. În mai puţin de o săptămână mă aflam la uşa bisericii şi făceam schimb de jurăminte de cununie.

Având în vedere tonul ei dezaprobator, Signora Damiata era la fel de surprinsă ca şi mine, şi a fost supărător de sinceră când am fost chemată în salonul din spatele casei să mă alătur fratelui şi surorii, unde am constatat, după expresia de pe chipul doamnei, că stăpânul Perrers tocmai îşi dezvăluise intenţiile.

— Maica Domnului! De ce să te însori? îl întrebă ea. Ai un fiu, un moştenitor care se pregăteşte să preia afacerea familiei în Lombardia. Eu am grijă de casă. Ce-ţi trebuie nevastă la vârsta ta? Tonul ei era din ce în ce mai apăsat, iar cuvintele îi şuierau printre dinţi. Dacă chiar vrei să te însori, atunci alege una dintre fetele familiilor de negustori cu care avem afaceri. Ia-ţi o fată cu zestre dintr-o familie cu rang. Iisuse! Măcar auzi ce-ţi spun? Îşi ridică pumnii ameninţător spre el, de parcă ar fi fost în stare să-l lovească. Nu e soţia potrivită pentru un bărbat de vază ca tine.

Avusesem cumva îndoieli că stăpânul Perrers nu-i cocoşul în casă? Mi-a aruncat o privire în treacăt, apoi a continuat să se uite în carneţelul pe care îl scosese din buzunar.

— Pe asta o vreau. O să mă însor cu ea, şi cu asta am încheiat discuţia.

Bineînţeles că pe mine nu mă întrebase nimeni nimic. Asistam la un dialog în trei, dar fără să particip la el, precum un os pe care se încaieră doi câini. Doar că stăpânul Perrers nu se încăiera. Nu făcuse decât să-şi prezinte şi să-şi susţină intenţia până când sora lui n-a mai avut încotro şi a cedat. Aşadar m-am căsătorit în straiele soioase în care tocasem ceapa şi curăţasem peştele: era limpede că nu exista o sumă de bani alocată achiziţiei unei noi soţii. Mâhnită şi plină de resentimente, mută de uimire şi cu siguranţă fără niciun pic de tragere de inimă, a trebuit să mă supun pentru că nu aveam încotro. M-am căsătorit cu Janyn Perrers pe treptele bisericii, în faţa martorilor care să ateste actul acestei uniuni.

Signora Damiata avea o privire crâncenă şi n-a scos o vorbă pe tot parcursul slujbei; domnul Greseley, pentru că nu era implicat direct, n-a afişat nicio expresie. Un preot plictisit a bolborosit câteva cuvinte către noi din slujba aceea cât se poate de monotonă, şi m-am trezit măritată.

Iar după aceea?

Nici o petrecere, nici o festivitate, nici o recunoaştere a schimbării statutului meu în gospodărie. Nici măcar o cană de bere sau un tort de nuntă. Mi-am dat seama că totul fusese doar o învoială între negustori, şi de vreme ce nu participasem cu nimic la încheierea ei, nici nu era nevoie să se sărbătorească ceva. Tot ce-mi mai aduc aminte e ploaia care mi se scurgea prin bonetă în timp ce stăteam şi schimbam jurăminte şi ţipetele stridente ale puştilor care se băteau să prindă una din monedele pe care stăpânul Perrers le aruncase în mărinimia lui fără nicio tragere de inimă. Oh, şi mi-l mai aduc aminte pe stăpânul Perrers care îmi apucase strâns degetele cu ale sale, singura certitudine din toată ceremonia care nu mi se părea deloc reală.

Era mai bine decât să fi devenit mireasa lui Hristos? Era căsătoria mai bună decât robia? În mintea mea nu era o diferenţă prea mare.

După slujbă mi s-a ordonat să şterg pânzele de păianjen care acopereau cămările din pivniţă. Mi-am luat mătura, precum şi supărarea cu mine şi am alungat toţi păianjenii de acolo în alte locuri.

Eu nu aveam unde să fug în altă parte. Unde să mă fi dus?

În afară de furie simţeam şi o teamă adâncă şi întunecată, pentru că noaptea, noaptea nunţii mele, se apropia ameninţător, iar stăpânul Perrers nu era deloc vreun amorez chipeş.

Signora a venit în camera mea, care era doar un pic mai spaţioasă decât un cufăr mare, aflată chiar sub streaşină, şi mi-a făcut semn cu mâna în timp ce se încrunta la mine. Am urmat-o pe scări, desculţă şi îmbrăcată cu hainele de noapte. A deschis uşa dormitorului soţului meu, m-a împins înăuntru şi a închis-o în urma mea. Am rămas pironită locului, fără să îndrăznesc să mă clintesc. Gâtul mi se uscase atât de tare încât abia mai puteam înghiţi.

Aveam o presimţire proastă care îmi atârna ca un pietroi în stomac şi eram pur şi simplu panicată de frică. Nu voiam să fiu acolo. Nu voiam nimic din ce mi se întâmpla. Habar nu aveam de ce stăpânul Perrers mă voia, aşa urâtă şi fără nicio zestre. În jurul meu era linişte – exceptând scârţâitul acela persistent care părea făcut de un şoarece prins în spatele peretelui tencuit.

În acel moment m-am comportat ca o laşă. Recunosc. Am închis ochii.

Nu s-a întâmplat nimic.

Am mijit ochii, iar privirea mi-a fugit către patul mare înconjurat de draperia grea şi prăfuită, care împiedica aerul rece al nopţii să pătrundă. Să ferească perechea din pat de privirile indiscrete. Am închis din nou ochii şi m-am rugat să scap cumva de aici.

Ce anume voia să fac eu?

— Poţi să deschizi ochii acum. A plecat.

Vocea lui severă părea uşor amuzată. M-am supus şi l-am văzut pe Janyn într-un halat galben care îl acoperea de la gât până la gleznele osoase, stând la o masă plină de teancuri de documente şi grămezi de suluri de pergamente. În dreapta lui era o geantă de piele din care ieşeau nişte bucăţi de lemn şi încă o desagă în care erau monede de argint. În stânga avea un sfeşnic cu câteva lumânări de calitate bună, care luminau încăperea în nuanţe aurii în care dansau firicele de praf. În aer plutea însă un miros pătrunzător, de praf, pergament şi poate cerneală, care laolaltă mă făceau să strâmb din nas. Intuiţia îmi spunea că este mirosul unei contabilităţi bine ţinute şi al bogăţiei, fapt care aproape mi-a alungat teama.

— Intră. Vino mai aproape de foc. Am făcut cu precauţie un pas. Bine măcar că încă nu sărise pe mine. Niciunul dintre noi nu avea niciun petic de piele dezgolit.

— Aici. S-a întins spre cufărul de lângă el şi a scos dinăuntru o mantie. O să ţi se facă frig. Ia-o. E a ta.

Acela a fost primul cadou pe care l-am primit vreodată şi care mi-a fost dat din suflet; mi-am înfăşurat materialul bogat din lână în jurul umerilor, minunându-mă de calitatea, moliciunea şi de culoarea ei caldă, roşu-cafeniu. Mi-aş fi dorit să am şi o pereche de încălţări. Cu siguranţă mă văzuse cum îmi târâiam picioarele pe podeaua rece.

— Pune-ţi ăştia!

A împins o pereche de încălţări de piele de un roşu strident spre mine. Îmi erau foarte mari, dar moi şi încălzite deja de el; mi-am băgat picioarele în ele şi am oftat de plăcere.

— Eşti virgină? m-a întrebat el pe un ton cât se poate de normal.

Plăcerea pe care o simţisem până atunci s-a risipit precum ceaţa sub soarele dimineţii, iar sângele mi-a îngheţat în vene şi mi s-a făcut frig. Nu voiam ca bărbatul acesta bătrân să mă atingă. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să împart patul cu el şi să-l las să mă pipăie cu degetele acelea pătate de cerneală şi să mă zgârie cu unghiile lui neîngrijite.

— Da, am reuşit cu să îngăim, sperând că am reuşit să-mi maschez repulsia faţă de el. Stăpânul Perrers m-a privit printre gene. Sila mea era evidentă. Am simţit că-mi iau obrajii foc de ruşine.

— Nici nu mă îndoiam, a replicat sec soţul meu. O să-ţi spun ceva care s-ar putea să te mai liniştească. Nu o să te deranjez. Au trecut mulţi ani de când mi-am găsit alinare în braţele unei femei. Până atunci nu-l mai auzisem rostind atât de multe cuvinte laolaltă.

— Atunci de ce te-ai căsătorit cu mine? am întrebat.

Nu aveam nimic de oferit, aşa că îmi închipuisem că probabil îşi dorise un trup tânăr în patul lui. Deci dacă nu acesta era motivul…? Stăpânul Perrers s-a uitat la mine de parcă aş fi fost un registru vorbitor, apoi a mormăit ceva aparent amuzant.

— Am nevoie de cineva care să aibă grijă de oasele mele la bătrâneţe. De o nevastă care s-o oprească pe sora mea să mă mai bată la cap să mă însor cu fata vreunui neguţător a cărui familie să aibă pretenţii la un aranjament bănesc din partea mea.

Ah…! Am oftat. Voisem să aud adevărul, nu? Aşadar urma să îl îngrijesc şi nu aveam dreptul să cer nimic în schimb. O treabă deloc măgulitoare pentru orgoliul meu.

— Mariajul acesta îţi va asigura traiul, a continuat el de parcă mi-ar fi citit gândurile, apoi a mai adăugat: Te gândeşti la vreun amant tânăr?

— Nu! Francheţea lui m-a surprins. Mă rog, încă nu. Nu ştiu niciun tânăr.

A chicotit.

— Bine. Cred că o să ne înţelegem bine. Să-mi spui când o să-ţi pice

cu tronc vreunul. O să-ţi las câte ceva după moartea mea, a subliniat el.

Apoi şi-a văzut de scris. Am rămas acolo şi m-am uitat la el, fără să ştiu ce să fac sau să spun, mai ales că îmi spusese ce nu voia de la mine. Să fi plecat? Mâna lui noduroasă cu degete groase se mişca în sus şi-n jos de-a lungul coloanelor, rândurilor întregi de cifre pe care le scria întruna, coloane întregi de semne notate cu cerneală neagră pe toată pagina. Mă intrigau. Trecură câteva minute. Tensiunea se mai domolise. Nu puteam sta acolo la nesfârşit.

— Acum ce să fac, stăpâne Perrers?

M-a privit oarecum surprins că eram încă acolo.

— Ţi-e somn?

— Nu.

— Bănuiesc că trebuie să facem ceva. Hai să… m-a privit cu ochii lui tulburi. Toarnă două pahare de bere şi stai aici.

Am turnat berea şi am tras scăunelul pe care îl împinsese spre mine.

— Ştii să scrii?

— Da.

În ultimii ani petrecuţi la mănăstire, mânată de o plictiseală atât de mare încât până şi studiul mi se părea o activitate atractivă, m-am aplecat asupra lecţiilor cu o oarecare fervoare, făcând-o pe sora Goda să dea acatiste sfântului Iuda Tadeul, protectorul cauzelor disperate. Acum pot scrie destul de bine.

— Înseamnă că sunt şi mănăstirile bune la ceva… Ştii şi să scrii cifre şi să ţii socoteala?

— Nu.

— Atunci o să înveţi. Uite. A întors registrul şi l-a împins pe masă spre mine. Copiază lista asta. O să te urmăresc.

M-am aşezat, stârnită de curiozitate, şi am înţeles ce voia să fac, aşa că am luat unul dintre condeiele lui şi am început să îi ascut vârful cu o lamă ascuţită pe care noul meu soţ o ţinea special pentru asta. Învăţasem cum se face printr-un noroc – sau poate din proprie iniţiativă – de la o femeie extraordinar de frumoasă şi nărăvită, care onorase la un moment dat mănăstirea cu prezenţa ei. O femeie care avea obiceiul neplăcut să mi se strecoare în minte atunci când îmi doream mai puţin. Acum însă nu era nici momentul, nici locul, să mă gândesc la *ea,* la prea slăvită contesă de Kent.

— Ce sunt astea? am întrebat eu, alungând-o pe contesă din mintea mea acolo unde-i era locul, şi am arătat spre geanta de piele.

— Răbojuri.

— Pentru ce sunt? Ce-i cu crestăturile acestea?

— Pe ele se ţine socoteala venitului, datoriilor şi sumelor de încasat, m-a informat el, pândindu-mă să nu cumva să-i distrug condeiul. Lemnul se despică pe mijloc, apoi fiecare parte implicată în socoteală

ia jumătate. Trebuie să se potrivească.

— O treabă deşteaptă, am observat eu şi am luat unul dintre răbojuri să-l studiez. Era frumos lucrat, iar singurul lui scop era să înregistreze sume de bani.

— Lasă răbojurile. Scrie cifrele!

Am făcut întocmai; m-a mai supravegheat cinci minute, apoi s-a retras mulţumit de lângă mine.

A fost o noapte tare ciudată. În cele din urmă am simţit o plăcere din ce în ce mai mare în timp ce cifrele se transformau într-o mulţime de monede de aur, iar după ce am terminat socotelile tranzacţiilor de peste săptămână, soţul meu mi-a spus să mă bag în patul acela mare să mă culc. M-am aruncat pe pat şi am adormit, în zgomotul produs de scârţâitul peniţei. A venit şi el lângă mine după ce şi-a terminat treaba? Mai degrabă nu. Aşternutul nu a fost şifonat, nici cămaşa mea de noapte, trasă cu grijă de la bărbie până la glezne, aşa cum îi stă bine oricărei măicuţe virgine.

Nu aşa mă aşteptasem să se întâmple lucrurile, dar ar fi putut fi mult mai rău.

A doua zi de dimineaţă m-am trezit într-o linişte desăvârşită. Bănuiam că era încă foarte devreme şi că era beznă pentru că draperia fusese trasă în jurul patului. Am tras cu ochiul pe după ea şi am observat că focul din sobă se stinsese, iar paharele şi registrele fuseseră strânse şi camera era pustie. Eram complet dezorientată şi nu înţelegeam deloc care era rolul meu în toată povestea. M-am sprijinit de perne, vrând să mai stau un timp la căldură, şi mi-am privit palmele pe ambele feţe, remarcând efectele nefaste pe care apa rece ca gheaţa sau fierbinte din cale afară şi toate treburile mele care implicau murdărie le avuseseră asupra lor. Acum erau mâinile stăpânei Perrers. M-am strâmbat, uşor amuzată de ironia situaţiei. Eram stăpâna casei acum? Dacă da, atunci trebuia să uzurp tărâmul Signorei Damiata. Am încercat să mă închipui intrând în salon şi aducându-i la cunoştinţă cam ce-aş dori să mănânc şi lungimea ţesăturii din care aş dori să mi se croiască o rochie la modă. Apoi mi-am imaginat răspunsul ei. Nu, n-aş fi îndrăznit niciodată!

Dar este dreptul tău!

Incontestabil. Dar nu în chiar în clipa aceasta. Întotdeauna am avut un instinct de conservare puternic. Mi-am îndreptat gândurile către chestiunile urgente. Ce puteam să-i spun stăpânului Perrers în dimineaţa aceasta? Cum să mă adresez lui? Eram într-adevăr soţia lui dacă eram încă virgină? M-am îmbrăcat cu mantia primită în dar şi m-am întors în vechea mea cămăruţă, unde m-am schimbat în hainele de servitoare, ceea ce păream să fiu încă, apoi am coborât în bucătărie să mă apuc de treaba pe care o aveam de făcut pe ziua respectivă.

Trebuia să fac focul şi să încing soba. Dacă mă mişcăm rapid şi în linişte aş fi reuşit să nu atrag atenţia nimănui. Aşa îmi făcusem planul, doar că încălţările mele prea mari au troncănit pe scări, moment în care m-a strigat cineva.

— Alice.

Mi-a trecut prin cap să grăbesc pasul şi să mă prefac că n-am auzit nimic.

— Vino aici, Alice. Închide uşa.

Am încercat din răsputeri să-mi fac curaj. Nu fusese el amabil noaptea trecută? Aşa că m-am îndreptat spre soţul pe care îl aveam de mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Stătea la birou, aplecat peste registre, cu condeiul în mână, în încăperea în care îşi încheia socotelile cu mulţimea aceea de datornici. Nicio diferenţă faţă de celelalte dimineţi când îi aduceam bere şi pâine. Am făcut o plecăciune. Obiceiurile vechi mor greu.

S-a uitat spre mine.

— Ai dormit bine?

— Nu, domnule.

— Bănuiesc că din cauza emoţiilor. Iniţial am crezut că-şi râde de mine, dar trăsăturile îi erau la fel de mohorâte ca de obicei. A scos un săculeţ mic de piele, legat bine la gât. M-am uitat la săculeţ – apoi la el.

— Ia-l.

— Vreţi să mă duc să vă cumpăr ceva, domnule?

— Îi al tău. Văzând că nu mă clinteam din loc, l-a aşezat pe birou şi l-a împins spre mine.

— Al meu…?

Înăuntru erau câteva monede. Din ce-mi dădeam seama, era plata pentru serviciile melc ca servitoare. Janyn Perrers şi-a pus coatele pe birou şi şi-a sprijinit bărbia în palme, apoi m-a privit cu seriozitate şi mi-a vorbit rar, ca şi cum s-ar fi adresat unei imbecile.

— E un dar de nuntă, Alice. Un cadou-zestre. Nu aşa se obişnuieşte în ţara asta?

— Nu ştiu.

De unde era să ştiu?

— Dacă vrei, e un cadou pentru fecioria miresei.

M-am încruntat.

— Atunci nu-l pot primi. Nu aţi vrut să v-o revendicaţi.

— Este vina mea, nu a ta. Ţi-ai câştigat dreptul de a primi o zestre pentru că ai tolerat capriciile şi slăbiciunile unui bătrân.

Cred că obrajii îmi erau la fel de roşii ca şi sigiliile de pe documentele din faţa lui, atât de uimită eram că îmi mulţumea acum şi atât de rău îmi părea că îi aruncasem acele vorbe moralizatoare.

— Ia-l, Alice. Eşti complet tulburată, spuse el, şi parcă i se ivi un

zâmbet în colţul gurii.

— Sunt, domnule. Nu am făcut nimic ca să merit un asemenea dar.

— Eşti soţia mea şi o să respectăm acest obicei.

— Da, domnule, am răspuns cu o altă plecăciune.

— Încă ceva… A atins neliniştit cu pana condeiului îngrămădeala de suluri şi liste de pe birou. Aş aprecia dacă nu ai spune nimănui despre…

— Despre noaptea petrecută împreună, am completat eu, preţuindu-i blândeţea cu care încerca să mă menajeze, chiar dacă privirea îmi era îndreptată către conţinutul săculeţului. Asta rămâne între dumneavoastră şi mine, domnule.

— Şi nici despre nopţile care vor urma…

— Nici despre ele n-o să suflu o vorbă.

La urma urmei, cui puteam să-i povestesc?

— Îţi mulţumesc. Acum te rog să-mi aduci nişte bere. Şi să-i spui Signorei că ies cam peste o oră…

— Da, domnule.

— Şi mi-ar face plăcere dacă mi-ai spune Janyn.

— Da, domnule, am răspuns eu. Nici nu-mi trecea prin minte că aş putea să mă adresez aşa.

Am rămas pe coridorul văruit de după uşă şi m-am sprijinit de perete ca şi cum nu mă mai ţineam pe picioare. Săculeţul era destul de greu. L-am cântărit în palmă, iar monedele au început să zornăie plăcut. Nu văzusem atâţia bani la un loc niciodată în viaţa mea. Şi erau toţi ai mei. Indiferent de ce fusesem sau nu fusesem, acum nu mai eram o novice fără nicio leţcaie.

Dar ce eram de fapt? Nici cal, nici măgar. Stăteam într-o casă care nu era a mea, eram măritată, dar încă virgină, iar statutul meu în această gospodărie nu se schimbase cu nimic, în pofida jurămintelor matrimoniale. Aş fi putut pune rămăşag toată averea primită cadou că nu se va schimba nimic. Signora Damiata nu îmi va recunoaşte niciodată autoritatea. N-o să-mi permită niciodată să stau în capul mesei.

Am auzit pe lângă zid un zgomot de paşi care m-a făcut să-mi ridic privirea.

Nu eram singură în spaţiul acesta îngust. Desprinzându-se de undeva din umbră, domnul Greseley se îndrepta încet către mine. De vreme ce trebuia să păstrez secretul inclusiv faţă de el – mă simţeam ca o complice – am ascuns săculeţul printre pliurile fustei. S-a oprit cam la un metru în faţa mea şi şi-a înclinat umerii ascuţiţi spre peretele de lângă mine, şi-a încrucişat mâinile pe piept şi şi-a fixat privirea pe peretele opus, de o manieră nici prietenoasă, dar nici ostilă. Era un om care ştia foarte bine cum să-şi mascheze adevăratele

intenţii. Cât despre gândurile lui – erau atât de bine îngropate în spatele nepăsării lui, încât ar fi fost nevoie de un cutremur de proporţii ca să i le scoată de acolo.

— Doar n-ai de gând să-l ascunzi sub pernă, aşa-i? m-a întrebat el pe un ton calm.

— Ce să ascund? am replicat eu, strângând şi mai tare săculeţul.

— Cadoul pe care tocmai ţi l-a făcut.

— De unde…?

— Bineînţeles că ştiu. Cine ţine contabilitatea în casa asta? N-a fost greu deloc să ghicesc. Mi-a aruncat o privire pătrunzătoare, după care a fixat din nou peretele din faţa lui. Aş îndrăzni să afirm că suma a fost plătită pentru ceva care de fapt n-a fost achiziţionat.

M-am enervat şi limba mi s-a despleticit brusc. Asta era culmea, să mă las intimidată de un *funcţionar*.

— Chestiunea ne priveşte doar pe domnul Perrers şi pe mine.

— Sigur.

Era alunecos şi la fel de dezagreabil ca seul de oaie care plutea pe suprafaţa tăvii în care fusese friptă carnea.

— Şi nu vă priveşte absolut deloc pe dumneavoastră.

A înclinat din cap.

— Absolut deloc. Mă aflu aici doar pentru a-ţi da câteva sfaturi utile.

M-am întors spre el şi l-am privit direct în ochi.

— De ce?

Nu mi-a întors privirea.

— N-am nicio idee.

— Asta n-are nicio noimă.

— Nu. Nu are. E chiar împotriva tuturor principiilor mele. Dar chiar şi aşa… Hai să spunem doar că mă simt obligat să-ţi dau câteva sfaturi. Nu-ţi lăsa banii sub pernă sau oriunde altundeva în casa asta. O să ţi-i găsească.

— Cine? am întrebat cu, deşi ştiam deja răspunsul.

— Signora. Miroase banii de la o poştă, ca şoarecii care sunt în stare să găsească brânza ascunsă în cămară. Iar dacă ţi-i găseşte, nici că-i mai vezi vreodată.

Aşa mă gândeam şi eu.

— Credeam că nu ştie de ei.

— Aşa ţi-a spus Janyn? Bineînţeles că ştie. Nu-i scapă nimic din ce se întâmplă în casă. Ştie că ai bani şi nu e de acord cu asta. Toate profiturile reprezintă moştenirea nepotului ei, fiul lui Janyn.

Moştenitorul care plecase de aici să înveţe negoţul în Lombardia. Mi se părea foarte plauzibil.

— Dacă tot sunteţi aşa de amabil să mă sfătuiţi, spuneţi-mi ce aş putea face acum? l-am întrebat eu îmbufnată. Cine era acest domn

care le ştia pe toate şi care-şi permitea să-mi spună ce să fac? Ceva de genul săpat o groapă în grădină…

— O s-o găsească…

— O firidă sub streaşină?

— O să-i găsească şi acolo.

— Păi şi atunci? Deja începuse să mă enerveze cu aerele lui de atotştiutor.

— Dă-mi-i mie.

Răspunsul lui mi-a alungat toată enervarea. M-a pufnit râsul, nevenindu-mi să cred.

— Mă credeţi proastă?

— Te consider o femeie raţională. Dă-mi-i mie, a spus el şi chiar şi-a întins palma. Degetele îi erau pătate de cerneală.

— Nu.

A oftat ca şi cum începea să-şi piardă răbdarea.

— Dă-mi-i mie şi o să-i folosesc astfel încât să devii o femeie bogată.

— De ce aţi face aşa ceva?

— Ascultă-mă, domniţă Alice! Avusesem dreptate – îşi pierduse răbdarea. Vocea i se preschimbase într-un şuierat când îmi pronunţase numele. Ce îşi păstrează valoarea şi durează o veşnicie?

— Aurul.

— Nu. Aurul poate fi furat – după care nu mai rămâi cu nimic.

— Atunci bijuteriile.

— Nu, din acelaşi motiv. Gândeşte-te!

— Dacă tot sunteţi aşa deştept…

— Pământul! Ochii sticloşi ai funcţionarului sclipiră. Proprietăţile. Aşa se fac banii. Ţi-a dat o sumă generoasă. Dă-mi-o mie şi o să-ţi cumpăr o bucată de pământ.

L-am ascultai preţ de câteva clipe, ademenită de sclipirea din privirea lui, cea cu care mă fixa acum. Nările îi fremătau la gândul acestei perspective. Am revenit însă cu picioarele pe pământ.

— Dar nu pot avea grijă de o proprietate! Ce să fac cu ea?

— Nu trebuie *să ai grijă de ea.* Există tot felul de căi şi mijloace. Dă-mi mie cadoul tău de nuntă şi îţi voi demonstra cum se face.

Mda… era o variantă de luat în calcul…

— Şi ce cereţi în schimb? l-am întrebat eu brusc.

— Uite-o fată deşteaptă! Ştiam eu că ai stofă de neguţător. O să-ţi spun. Dar n-o să pretind cine ştie ce.

M-am uitat la el. Un om rece şi calculat.

— De ce faceţi asta?

— Cred că promiţi multe.

— Ca proprietară de pământ?

Mi se părea absurd.

— De ce nu?

N-am mai ştiut ce să-i răspund. Am tăcut, iar monedele din mâna mea păreau din ce în ce mai grele cu fiecare gură de aer pe care o trăgeam încet în piept. Am aruncat săculeţul în sus şi l-am prins.

— Nu avem toată ziua la dispoziţie! Observaţia lui Greseley m-a trezit la realitate. Aceasta este oferta mea. O accepţi sau nu. Dar dacă îţi închipui că poţi păstra banii în siguranţă între aceşti pereţi, te previn că până la sfârşitul săptămânii n-o să-i mai ai.

— Şi ar trebui să am încredere în dumneata.

Puteam oare să mă încred în el? Până acum nu prea avusesem ocazia să am încredere în oameni, şi iată că bărbatul acesta ciudat, cu pasiunea lui pentru cifre şi documente, sigilii şi acte, venise la mine şi-mi făcuse cea mai ispititoare ofertă – puteam să-i dau lui toată averea pe care o aveam? Era un risc enorm. Un pariu în care nici măcar nu ştiam ce şanse de câştig am. Mintea îmi era bombardată de întrebări şi senzaţii total opuse.

Refuză-l. Ţine-ţi banii. Ascunde-i undeva unde să nu-i găsească nimeni.

Asumă-ţi riscul! Vei ajunge stăpâna unei proprietăţi.

O să ţi-i ia şi o să-i ţină pentru el.

Ai încredere în el!

Nu pot!

De ce nu?

Şirul ideilor mi-a fost întrerupt brusc în momentul în care funcţionarul s-a urnit din loc şi a început să se îndepărteze.

— Să nu zici că nu te-am avertizat!

După care am mai auzit o dată vocea aceea din capul meu. *Tu nu poţi face singură asta, Alice, dar Greseley poate. Păduchele ăsta deştept ştie ce-i de făcut. Învaţă de la el! Profită de el cât poţi!*

Da, aşa aveam de gând să fac.

— Opriţi-vă! am strigat.

S-a oprit, dar nu s-a întors, ci a rămas cu spatele la mine.

— Accept! am adăugat eu.

S-a rotit pe călcâie spre mine.

— O alegere excelentă.

— Cât o să dureze?

— Câteva zile.

Am ridicat săculeţul. Ezitam. După câteva secunde i-am dat drumul în palma lui întinsă. Încă mă mai întrebam dacă am fost o proastă.

— Dacă aveţi de gând să mă jefuiţi… i-am atras eu atenţia.

— Da, doamnă Perrers?

Replica lui mi-a stârnit un zâmbet. Era prima dată când cineva mi se adresa aşa.

— Dacă mă jefuiţi, domnule Greseley, i-am şoptit eu, vă sugerez să vă angajaţi un degustător înainte de a mai mânca sau bea ceva în casa asta.

— Nu va fi nevoie, doamnă.

Era atât de sigur pe el încât probabil că şi-a închipuit că n-aş fi în stare să-mi pun în aplicare ameninţarea. Eu nu eram atât de sigură. O doză bună de omag mascată de o bere caldă ar veni de hac şi celui mai robust bărbat. Nu voi permite să fiu jefuită.

Săculeţul a dispărut undeva în mâneca lui Greseley, iar Greseley a dispărut undeva în capătul coridorului.

Aveam să regret afacere pe care tocmai o încheiasem? Tot ce ştiu e că îmi dăduse o euforie pe care nu o mai simţisem până atunci.

Proasto! Idioato! Aşa m-am ocărât singură în următoarele zile, din ce în ce mai aspru. *Ţi-a spus că eşti o femeie deşteaptă. Şi te-ai lăsat păcălită aşa de uşor! A ştiut cum să te ducă cu vorba, te-a învârtit pe degete cum a vrut el!*

Pentru numele lui Dumnezeu, aşa mi-a făcut! Până la sfârşitul săptămânii eram convinsă că nu aveam să-mi mai văd înapoi cadoul de nuntă. Greseley era evaziv, nu-mi adresa niciun cuvânt şi-mi evita privirea. La un moment dat mi-am pierdut răbdarea şi i-am şuierat la ureche „Ce-aţi făcut cu…” Dar s-a aşezat repede pe un scăunel să mănânce micul dejun.

— Dă-mi urciorul de bere, te rog, doamnă, atât mi-a spus. A dat toată berea pe gât dintr-o sorbitură, şi-a îndesat pâinea în gură şi a ieşit din cameră înainte să mai apuc să-l mai sâcâi cu întrebările.

— Amestecă în oala asta, mi-a ordonat Signora Damiata în timp ce-mi întindea o lingură.

Aşadar n-aveam nicio şansă să mă ţin după el, iar mai târziu fu trimis cu treburi în oraş, unde avea să rămână peste noapte. Cum de putusem fi atât de naivă să am încredere într-un om pe care abia îl cunoscusem? Îmi pierdusem banii. Pierdusem tot ce aveam! N-aveam să mai văd nici măcar o leţcaie înapoi şi mă simţeam din ce în ce mai nenorocită, chiar dacă nu-mi mai vedeam capul de treburi de dimineaţa până seara. Am început să mă gândesc întruna la efectul pe care l-ar fi avut un linguroi de omag asupra trupului sfrijit al funcţionarului.

Apoi Greseley s-a întors. Ei bine, de data asta nu mă mai putea nesocoti. Îl rodea vina? Dacă da, oricum n-avusese efect asupra apetitului său, pentru că înfuleca în continuare cu poftă felii de friptură de vită şi jumătăţi de lipie, complet netulburat de faptul că îi aruncam priviri ucigătoare peste masă.

— Trebuie să vorbim! i-am şoptit eu după ce i-am tras un ghiont între umerii ascuţiţi, în timp ce-i trânteam în faţă o farfurie cu hering.

Drept răspuns mi-a aruncat o privire inexpresivă.

— Ai grijă! s-a răstit Signora la mine. Vezi cu farfuria! Nu suntem fabrică de bani!

Greseley şi-a văzut în continuare de mâncat, dar în timp ce spălam

vasele a scos un sul din interiorul tunicii, ca un scamator care scoate un iepure din mânecă, pe care l-a strâns bine înainte de a-i da drumul într-un urcior gol de lângă sobă, în afara razei vizuale a Signorei. Dar eu l-am văzut. Mă mâncau degetele să-l iau cât mai repede.

Am aşteptat până am rămas singură în bucătărie: Janyn se închisese în birou cu hârţoagele lui, Signora urcase în camera ei, iar eu am luat sulul din ascunzătoare şi l-am dus în camera mea. L-am desfăcut cu grijă şi am început să citesc însemnările gotice. Sarcină deloc uşoară. Cuvintele nu-mi spuneau nimic, pricepeam cu greu sensul propoziţiilor, iar scrisul era mic şi înghesuit. Oricum, nu mai aveam niciun dubiu. Făcuse ce-mi promisese. Numele meu era trecut acolo: Alice Perrers. Eram deţinătoarea unei proprietăţi de pe strada Gracechurch din oraşul Londra.

L-am ţinut în mâini, m-am holbat la document, de frică să nu dispară dacă îmi mut privirea în altă parte. A mea. Era a mea. Dar ce anume? Şi-n afară de asta, ce aveam să fac cu ea?

A doua zi de dimineaţă l-am găsit în sfârşit pe Greseley în bucătărie cu picioarele ridicate pe nişte scânduri de lemn şi cu berea lângă el.

— E minunat – dar ce-ar trebui să fac cu ea?

S-a uitat la mine ca la ultima proastă.

— Nimic, coniţă, doar să încasezi profitul.

— Nu înţeleg.

— Nu contează dacă înţelegi au ba. E a ta.

Mă privea cu foarte mare atenţie, de parcă voia să mă testeze. Nu voiam să mă las studiată chiar aşa, prin urmare am spus ce aveam de spus.

— Contează, am spus şi în momentul acela mi-am dat seama în sfârşit cât de mult însemna pentru mine. Contează mai mult decât aţi putea şti vreodată, am continuat eu fulgerându-l cu privirea. Nu vă permit să mă luaţi de sus, domnule Greseley. O să-mi explicaţi totul, astfel încât să înţeleg perfect. Proprietatea este a mea şi vreau să ştiu tot ce implică asta. A râs. Chiar a izbucnit în râs, un râs ca un lătrat. Acum ce mai e?

— Ştiam eu că nu mă înşel.

— În legătură cu ce?

— Cu dumneata, doamnă Perrers. Stai jos! Şi fără să te iei la harţă cu mine! Am de gând să-ţi prezint prima lecţie.

M-am aşezat şi Greseley mi-a explicat cât de minunat era ca o femeie în situaţia mea să deţină un document oficial de *arendare*.

— Proprietatea este a ta, rămâne a ta, mi-a explicat el. Tu poţi permite altor oameni să ţi-o administreze – bineînţeles contra unei taxe. Trebuie să alegi cu înţelepciune – cineva care are un interes asupra proprietăţii o va administra bine. Înţelegi? Am dat din cap că

da. Îi acorzi persoanei respective drepturi legale asupra pământului, dar vei deţine controlul *de facto*. Înţelegi? Rămâi proprietara de drept şi nu ai nimic de făcut pentru ca lucrurile să meargă de la sine.

— Şi durata înţelegerii poate depinde de mine, să fie cât de scurtă sau de lungă vreau eu?

— Da.

— Şi bănuiesc că am nevoie de cineva care să cunoască legea pentru a supraveghea în locul meu?

— Aşa ar fi înţelept.

— Dar ce anume este? Proprietatea aceasta pe care o am, dar nu o am?

— Apartamente de locuit – şi magazine la parter.

— Pot să merg să le vizitez?

— Sigur.

Mai era ceva de întrebat?

— A mai rămas vreun ban în urma învoielii?

— Nu-ţi scapă prea multe, aşa-i?

A răsturnat conţinutul săculeţului de la brâu şi mi-a împins cele câteva monede rămase.

— Aţi spus că am nevoie de cineva care să cunoască legea. M-a privit inexpresiv. Presupun că dumneata vei fi acela.

— Aş putea, da. Data viitoare, doamnă Perrers, o să facem o înţelegere.

— Va exista o dată viitoare?

— Oh, aşa cred. Mi s-a părut că m-a privit cu coada ochiului cu mare viclenie.

— E bine sau rău – să faci înţelegeri de afaceri?

Greseley a pufnit dispreţuitor văzându-mă atât de ignorantă. Ştia că n-aş putea să mă descurc singură. Mie mi se părea un lucru bun. Paşii pe care-i parcursesem până acum fuseseră buni. Eram un fel de nevastă, chiar dacă nopţile mi le petreceam verificând răbojurile şi coloanele cu cifre ale lui Janyn, iar acum deţineam o proprietate. Pielea de pe braţe mi s-a înfiorat de plăcere, iar ideea mi-a pus stăpânire pe minte şi pe emoţii. Îmi plăcea. Urmarea a fost că am făcut prima tranzacţie de afaceri voită, şi anume am împins înapoi monedele spre el.

— Aceasta este – cum se spune? Arvună? Dumneata eşti ajutorul meu legal, domnule Greseley.

— Aşa este, doamnă Perrers.

Monedele dispărură cu rapiditate înapoi în săculeţ.

Unde am păstrat dovada posesiunii mele? Am ţinut-o ascunsă printre lucrurile personale, între cămaşa de noapte şi tunică, legată cu un şnur; uneori scoteam sulul şi îl atingeam, îmi plimbam degetele pe deasupra cuvintelor care îl oficializaseră. Cuvinte care reprezentau

viitorul meu. Siguranţă. Stabilitate. Simţeam cum aceste cuvinte mă învăluie ca nişte mâini calde într-o zi de iarnă. Liniştitor.

Nu-mi mai displăcea Greseley la fel de tare ca înainte.

Ciuma neagră a revenit. Aceeaşi molimă îngrozitoare care lovise fără milă chiar înainte să mă nasc eu s-a furişat pe negândite în Londra. Era singurul zvon care se auzea pe străzi, la piaţă, în cârciumi. Unele voci şoptite susţineau că de data aceasta era diferită. Ciuma copiilor, aşa îi spuneau, pentru că îi afecta în special pe ei şi mai puţin pe cei care apucaseră să ajungă la maturitate.

Ciuma ne-a trecut şi nouă pragul şi s-a dovedit a fi o pacoste. Dintre noi toţi l-a ales tocmai pe Janyn. Ne-am strâns la cină, iar pe sub mânecile tunicii lui am putut să-i vedem petele roşii. Ne holbam la umflăturile acelea şi nu ne venea să credem. N-am mai putut să mâncăm nimic. Janyn n-a spus niciun cuvânt, ci a urcat la etaj şi s-a închis în camera lui. Deasupra casei Perrers plutea teroarea, acaparatoare şi dezgustătoare.

Băiatul a dispărut peste noapte. Greseley şi-a găsit de lucru în alte zone ale oraşului. Stăpâna Damiata a şters-o cu viteză la o verişoară a cărei casă nu era atinsă de boală. Cine a avut grijă de Janyn? Eu. Eu eram soţia lui, chiar dacă nu m-a atins niciodată, exceptând cazurile când mă lua de mână cu degetele acelea bătătorite ca să-mi arate că greşisem ceva când transcrisesem cifrele. Îi eram datoare cu acest ultim serviciu.

Nu se mai putea face nimic pentru el din momentul în care umflăturile acelea purpurii şi vineţii îi apăruseră pe braţe.

I-am spălat faţa şi corpul, ţinându-mi respiraţia din cauza duhorii emanate de carnea care îi putrezea. Mi-am stors creierii să-mi aduc aminte tot ce spusese sora Margery, infirmiera mănăstirii, despre tratarea bolnavilor de ciumă. Nu ştia nici ea multe, dar i-am urmat toate sfaturile; am deschis larg geamurile camerei lui Janyn pentru ca aerul infestat să iasă. Pentru a mă proteja mă spălam pe mâini şi faţă cu oţet şi mâncam pâinea înmuiată în cel mai bun vin al lui Janyn – ce s-ar mai fi oţărât Signora Damiata să vadă ce risipă făceam – dar nimic nu putea să încetinească evoluţia înspăimântătoare a bolii lui Janyn. Casa goală reverbera în jurul meu, singurul sunet care se mai auzea fiind respiraţia şuierată a soţului meu suferind sau paşii din ce în ce mai apropiaţi ai morţii.

Mă temeam pentru mine?

Îmi era frică, dar dacă era să mă fi molipsit şi eu de la Janyn de umflăturile acelea nenorocite, răul era deja făcut. Dacă ciuma putea sări peste birou când stătusem să scriem în registre, atunci eram deja condamnată. Aveam să stau şi să îndur furtuna.

De sub uşa dormitorului a ieşit un bilet. L-am privit mişcându-se încet de pe scăunelul pe care mă prăbuşisem epuizată, în timp ce Janyn respira cu mare dificultate. Era toropit de febră. M-am dus încet la uşă, am auzit nişte paşi îndepărtându-se tiptil, am luat biletul şi l-am despăturit, roasă de curiozitate. Ha! Nimic misterios. Am recunoscut imediat scrisul de mână al lui Greseley, pentru că arăta exact ca un scris de funcţionar care întocmeşte un act legal. M-am aşezat din nou pe scăunel şi l-am citit.

Statutul de văduvă vă conferă dreptul legal la o moştenire – o treime din întreaga avere a soţului dumneavoastră. Nu *o veţi căpăta.*

Conform legii, aveţi patruzeci de zile pentru a vă muta din casă şi a permite moştenitorului să-şi preia moştenirea. Veţi fi evacuată *chiar în ziua în care veţi deveni văduvă.*

Sfatul meu în calitate de consilier al dumneavoastră este să puneţi mâna pe ce puteţi. E dreptul dumneavoastră. Nu vă veţi alege cu nimic altceva.

Un avertisment cât se poate de clar. Unul care mi-a dat fiori. L-am abandonat pe Janyn care se zvârcolea în somn şi am început să caut.

Nimic! Absolut nimic!

Signora Damiata se descurcase de minune să nu lase nimic în urma ei, în timp ce fratele ei era pe moarte. Nici în biroul lui, nici în restul casei nu mai exista niciun obiect de valoare. În sipetele lui Janyn nu mai era nicio pungă cu bani. Nu mai existau suluri, registre şi nici răbojuri. Golise absolut toată casa, luând toate obiectele care ar fi putut constitui o atracţie pentru hoţi. Sau pentru mine. Până şi din camera mea luase tot. Până şi mantia cea nouă mi-o luase – mai ales asta m-a înfuriat – Signora râvnise şi la singurul lucru de valoare pe care îl aveam.

Nu mai aveam nimic.

L-am auzit pe Janyn cum ţipa în culmea agoniei şi m-am reîntors lângă el. Aveam să îl ajut cum puteam eu mai bine, cu mintea şi cu trupul meu, să îl spăl şi să îl îngrijesc pe acest bărbat care ajunsese aproape un cadavru.

Spre sfârşit lucrurile s-au întâmplat cu repeziciune. Cred că vinul lui Janyn m-a salvat pe mine, dar decoctul de salvie verde – culeasă din peticul de grădină al Signorei Damiata – care ar fi trebuit să-i usuce şi vindece ulceraţiile şi bubele pline de puroi nu l-a ajutat cu nimic. Deja înainte de sfârşitul zilei a doua nu mai respira. Greu de crezut cum un om sănătos tun ajunsese atât de repede un cadavru. N-a ştiut nicio clipă că am stat cu el. Dacă m-am rugat pentru el? M-aş fi rugat doar dacă rugăciunile mele ar fi reuşit să-i spargă buboaiele şi să i le golească de puroiul acela pestilenţial. Acum casa chiar că era

cufundată într-o liniște mormântală. I-am tras cu blândețe cearșaful peste față, iar în acel moment am zărit un document care căzu dintre așternuturi la picioarele patului. Apoi am încremenit pe taburetul de lângă trupul rece al lui Janyn, fără să îndrăznesc să mă mișc, de teamă ca moartea să nu mă înhațe și pe mine.

Croncănitul unui corb răsună pe hornul sobei și mă aduse cu picioarele pe pământ. Era evident că moartea nu avea nevoie de sufletul meu, așa că am deschis manuscrisul pe care îl țineam încă în mâini. Era un document pe numele lui Janyn, care prevedea că este proprietarul unui conac în West Peckham, undeva în Kent. L-am citit de două ori și în minte mi-a încolțit sămânța unui plan. Puteam profita cumva de acest act. Nu știam cum să-mi pun în practică ideea, dar noroc că știam pe cineva care putea să mă ajute. Dar cum să dau de el?

Am coborât încet scările, dar m-am oprit pe la mijloc pentru că am zărit o siluetă în fața mea.

— A murit? Signora Damiata mă aștepta pe coridorul îngust.

— Da.

Și-a făcut semnul crucii, s-a îndreptat apoi spre ușa de la intrare și mi-a făcut semn să plec.

— Am aranjat să vină cineva să-l ia. O să mă întorc după ce trece ciuma.

— Și eu?

— Sunt sigură că o să-ți găsești ceva de lucru, a catadicsit ea să-mi răspundă. Ciuma nu stăvilește apetitul bărbaților.

— Și moștenirea mea?

— Care moștenire? a rânjit ea.

— Nu puteți să-mi faceți asta! am anunțat-o eu. Am drepturi legale. Nu puteți să mă lăsați pe drumuri și fără bani!

Ba putea.

— Afară!

M-a împins pe ușă afară. Signora Damiata a făcut un gest larg și a zdrăngănit cheile, apoi a încuiat ușa și a pornit în mare viteză printre gunoaie și bălți.

A fost o lecție extrem de dură în privința însemnătății banilor și a luptei pentru supraviețuire. Aveam șaisprezece ani din ce-mi aduc aminte și eram văduvă după ce fusesem măritată ceva mai mult de un an, complet derutată, singură și fără un acoperiș deasupra capului. Mă simțeam ca și cum picioarele îmi erau încătușate. Unde să mă fi dus? Cine să-mi fi oferit și mie adăpost? Realitatea era ca o dușcă amară. Londra forfotea în jurul meu, dar nu-mi oferea niciun refugiu.

— Doamnă Perrers…!

— Domnule Greseley!

Era acolo – nu mai trebuia să mă duc eu să-l caut – ieșind de pe o

alee urât mirositoare şi gheboşându-se lângă mine. Nu mă mai simţisem niciodată atât de uşurată să văd pe cineva, dar în acelaşi timp eram şi un pic invidioasă. Şi el îşi pierduse stăpânul, dar putea să-şi găsească oricând o slujbă sau un pat în casa vreunui negustor. A aruncat o privire spre uşa încuiată, apoi spre mine.

— Ce v-a dat hoaşca? m-a întrebat el direct.

— Nimic, i-am răspuns. Hoaşca a golit toată casa. Am zâmbit apoi şi i-am fluturat documentul prin faţa ochilor. Mai puţin asta. I-a scăpat. E un conac.

I-au sclipit ochii.

— Da? Şi ce intenţionaţi să faceţi cu el?

— Intenţionez să vă rog *pe dumneavoastră* să vă îngrijiţi să devină *al meu,* domnule Greseley. Arendare, parcă aşa aţi spus că se cheamă. Puteam învăţa repede şi întrezărisem deja ce şansă aveam acum. Puteţi face asta?

Îşi plimbă degetele de-a lungul nasului.

— Pentru cineva care ştie ce trebuie făcut e floare la ureche. Pot – dacă îmi va conveni – să vi-l trec pe nume ca fiind văduva domnului Perrers, iar acum *femme sole.*

O femeie singură. O femeie cu o proprietate. Un gând deloc neplăcut, care mă făcu să îmi lăţesc zâmbetul.

— Şi o să vă convină, domnule Greseley? am întrebat eu, străduindu-mă să îi arunc funcţionarului o privire convingătoare. O să mă ajutaţi?

Privirea mea stăruitoare l-a făcut să se înroşească şi să cadă pe gânduri.

Mi-am îndulcit glasul şi am început să mă rog de el.

— Eu nu pot face asta singură, domnule Greseley. Dar dumneata te pricepi…

A rânjit scurt, cât să-şi arate dinţii decoloraţi în spatele buzelor subţiri.

— De ce nu? Cred că am pus, doamnă Perrers, bazele unui parteneriat. O să lucrez pentru dumneavoastră, iar dumneavoastră mă veţi recomanda şi altora – când vi se va ivi prilejul. O să arendez conacul unui cavaler local – şi mie.

Carevasăzică asta era. Domnul Greseley nu era chiar altruist, dar putea fi convins de nurii unei femei. Într-adevăr, ce uşor se lasă bărbaţii seduşi de un zâmbet şi câteva linguşiri exagerate rostite mieros. Şi-a întins mâna. M-am uitat la ea: nu foarte curată, dar cu degete lungi şi neaşteptat de elegante, care puteau face mult mai multe minuni cu cifrele decât eram eu în stare şi deja începusem să-mi dau seama că este şi foarte deştept. I-am dat documentul şi ne-am strâns mâinile chiar acolo, pe treptele fostei mele case, exact aşa cum îl văzusem pe Janyn că făcea când cădea la învoială cu un client.

În timp ce îi simţeam strânsoarea palmei aspre, m-am gândit la ce făcusem. M-am mai gândit şi cât de uimitor era că pentru a-mi atinge scopul nu mă deranjase absolut deloc chipul lui atât de respingător. Aveam – după spusele lui Greseley – un partener de afaceri.

— Nu o să mă înşelaţi, aşa-i? l-am întrebat pe un ton hotărât.

— Nici nu se pune problema! a protestat el cu vehemenţă, fapt care mi s-a părut amuzant, după care şi-a încruntat suspicios sprâncenele. Unde vă veţi duce?

— Am un singur loc unde mă pot duce. Deja mă hotărâsem. Chiar nu aveam încotro. Trebuia să am un acoperiş deasupra capului şi ceva mâncare în stomac, nu să ajung să trăiesc pe străzi sau în zona docurilor ca o târfă de rând. Mă întorc la mănăstirea St. Mary, am continuat eu. Or să mă primească. Voi sta acolo să aştept vremuri mai bune. Până se va ivi ceva.

Greseley a încuviinţat din cap.

— Nu-i deloc o idee rea. Dar aveţi nevoie de astea. Uitaţi aici… a zis el în timp ce cotrobăia prin punga de la brâu, de unde a scos două monede de aur. Vă înapoiez monedele acestea. Or să vă ajute să o convingeţi pe stareţă să vă găzduiască, măcar o vreme. Să nu uitaţi, însă, că acum îmi sunteţi datoare. Le vreau înapoi.

— Unde pot să vă găsesc? am ţipat eu după el, mai ceva ca o vânzătoare de peşte, când s-a îndepărtat de mine cu dovada proprietăţii casei din West Peckham în tunică.

— Încercaţi la Tabard[1]. În Southwark.

Atât mi-a spus.

Aşadar m-am întors în locul în care jurasem că n-o să mai calc niciodată, după ce m-am rugat de un căruţaş să mă ia în căruţa lui goală, dar care duhnea îngrozitor a peşte. Oi fi avut eu un conac şi o casă în Londra – ale căror acte nepreţuite le lăsasem în grija lui Greseley, partenerul meu de afaceri – căruia îi datoram exact doi nobili[2] de aur. Nu aveam încotro! Într-adevăr, monedele mi-au deschis uşa mănăstirii, dar nu m-au ajutat să am un trai luxos. Mi s-a dat clar de înţeles că trebuia să-mi câştig dreptul de a sta acolo ca soră mireană care trudeşte în beneficiul Mireselor lui Hristos.

De ce am acceptat?

Pentru că sanctuarul îmi oferea un adăpost temporar. Ştiam asta în adâncul sufletului meu. Gustasem din lumea de afară şi îmi plăcuse acel gust. În zilele acelea de muncă tăcută, am luat o hotărâre. Nu aveam să devin niciodată călugăriţă. Nu aveam să mă mai căsătoresc niciodată după placul altcuiva. Cândva, în viitor, prin iscusinţa lui Greseley, proprietatea avea să-mi aducă suficienţi bani cât să-mi permită să trăiesc ca o *femme sole* în propria mea casă, în care să am propriul meu pat şi haine frumoase şi slujitori la cheremul meu.

Îmi plăcea imaginea. Îmi dădea forţă în timp ce frecam de zor veşmintele călugăriţelor şi le scoteam petele. Intenţionam ca în afară de a avea grijă de alţii, să fac ceva cu viaţa mea, nicidecum să fiu călugăriţă, soţie sau târfă. Voiam să devin ceva prin propriile-mi forţe. Pentru moment însă eram în siguranţă în mediul familiar de la abaţie, răbdând rutina aceea de muncă şi rugăciune.

Or să vină şi vremuri mai bune, aşa îi spusesem lui Greseley.

Aveam să aştept cu cea mai mare răbdare şi perseverenţă de care puteam da dovadă. Dar nu pentru mult timp, după cum m-am rugat în timp ce săpam de zor pământul tare în jurul verzelor din grădina mănăstirii.

Îmi părea rău după mantia mea călduroasă.

CAPITOLUL 3

— E aici. A venit.

Şoaptele susurau ca o adiere printr-un câmp de ovăz.

Era ora vecerniei. Am intrat în biserica abaţiei încet, singurul sunet care se auzea fiind foşnetul veşmintelor şi încălţămintei moi pe lespezile de piatră, şi am îngenuncheat în rânduri de văluri negre şi plastroane albe, eu într-o tunică aspră din pânză, cu glugă, alături de restul surorilor mirene. Nimic neobişnuit. Mintea fiecărei surori, fie din cor, fie novice, ar fi trebuit să se îndrepte spre Dumnezeu. Dar nu şi în seara aceasta. Ispita era mare şi ardea mai ceva ca flacăra lumânării. În aer se simţeau emoţii aproape palpabile. Motivul era că în jilţul episcopului, amplasat lângă altarul principal, stătea regina Angliei.

De pe scaunul meu din strana corului nu o vedeam deloc pe Maiestatea Sa şi nici nu-mi trecea prin cap cărui fapt se datorează această onoare, iar slujba a decurs ca şi cum tronul acela sculptat ar fi fost liber. După terminarea ceremoniei şi după binecuvântarea de final, călugăriţele şi toate surorile mirene se ridicară ca la un semn, cu capetele plecate şi cu mâinile băgate discret în inferiorul mânecilor. Maica Sybil căzu în genunchi în faţa altarului, iar Maiestatea Sa, încă în afara razei mele vizuale, înaintă încet prin mijlocul nostru către transept.

Încet. Foarte încet. Am tras cu ochiul spre ea, nerăbdătoare. În toată viaţa mea întâlnisem fugitiv o doamnă de la curtea regală. Contesa de Kent era o femeie uimitoare, o femeie greu de uitat. M-a învăţat să îi ascut peniţele, dar nu numai asta, ci multe alte lucruri, majoritatea întru umilirea mea personală. Pe măsură ce regina s-a apropiat, mi-am adus aminte cu ce pompă sosise contesa la St. Mary, cum îşi anunţase venirea cu surle şi cu trâmbiţe. Regina Angliei cu cât fast avea să se prezinte în faţa noastră?

Încă n-am uitat cât de surprinsă am fost. Mă aşteptasem să văd o nobilă în adevăratul sens al cuvântului, îmbrăcată într-o rochie din materiale splendid brodate, cu trenă şi mâneci tivite cu blană. O coroană, un lanţ de aur, degete pline de bijuterii grele din aur şi argint. O prezenţă impunătoare. M-am uitat la regina Angliei, apoi m-am mai uitat o dată. Era aproape invizibilă, o persoană absolut anonimă.

Philippa de Hainaut.

Anii îşi puseseră din plin amprenta asupra acestei femei. Toate trăsăturile frumoase pe care probabil le avusese când venise în Anglia din Ţările de Jos pentru a se căsători cu vigurosul nostru rege Eduard, în urmă cu mai bine de treizeci de ani, dispăruseră. Şi unde era

reflectarea puterii regale? Nu era elegantă. Nu era înaltă. Nu avea nimic copleşitor. Nu purta bijuterii. Iar părul ei era complet nevăzut, toate şuviţele şi cârlionţii fiind ascunse sub un văl sobru. Regina Philippa nu era nicio femeie frumoasă, nici vreun etalon în modă.

Marc dezamăgire! Cine s-o admire pe femeia asta îmbătrânită şi şovăitoare?

Maiestatea Sa s-a oprit. Toată lumea şi-a ţinut respiraţia. Cred că era mai în vârstă decât îmi imaginasem Eu. M-am mai uitat o dată – m-am uitat bine de tot – imediat mustrându-mă pentru lipsa mea de compasiune. Exista un motiv pentru faptul că se mişca atât de încet. Era bolnavă. Avea dureri. Se sprijinea cu greu de braţul însoţitoarei ei şi fiecare pas o făcea să sufere îngrozitor. Mi s-a părut că de abia îşi mişca şi capul, iar gâtul şi umerii îi erau înţepeniţi şi o dureau toţi muşchii. Mâna pe care o încleştase de braţul femeii care o însoţea era umflată, carnea îi era lucioasă şi întinsă ca pielea unei tobe. De aceea nici nu putea purta inele. Cum să şi le fi pus pe articulaţiile acelea umflate fără să sufere?

Am făcut o reverenţă când Maiestatea Sa s-a oprit în dreptul meu să-şi tragă sufletul. Am văzut cum pieptul generos s-a ridicat brusc când a tras aer în piept, iar nările i s-au îngustat şi între sprâncene i-a apărut o cută adâncă. Apoi picioarele regale au pornit mai departe – dar s-au împiedicat imediat de lespezile denivelate şi a căzut. Dacă nu s-ar fi ţinut de tânăra de lângă ea ar fi fost o nenorocire. A căzut imediat în genunchi cu un ţipăt sfâşietor. Speriată de atâta suferinţă, am renunţat să mă mai prefac că mă uit în altă parte.

— Ajutaţi-mă, a şoptit ea către noi toate şi a închis ochii de durere, întinzându-şi mâna liberă să se prindă de un suport invizibil. Ajută-mă, bunule Dumnezeu! a spus regina Philippa, iar în acelaşi moment a scăpat rozariul din perle şi os sculptat. I-a alunecat printre degete şi a căzut cu zgomot pe dalele din faţa ei.

— Ajutaţi-mă să mă ridic…

Pentru că mi s-a părut că era un lucru evident, singurul care se putea face, am întins mâna şi am prins-o. Am îngheţat apoi, iar respiraţia mi s-a oprit. Am luat-o pe regina Angliei de mână dintr-un impuls. Cu siguranţă aveam să fiu pedepsită pentru îndrăzneala mea. Am căzut în genunchi în faţa ei, iar ea m-a apucat cu toată forţa de care putea da dovadă. Nu m-a strâns cine ştie ce, dar a oftat de durere şi pielea i s-a întins pe carnea inflamată din cauza efortului.

— Sfântă Fecioară! a şoptit ea. Durerea este îngrozitoare!

Atmosfera din jurul nostru se tensionă, iar liniştea deveni apăsătoare preţ de o clipă. Apoi totul se însufleţi brusc: însoţitoarea o ridică pe Maiestatea Sa în picioare cu un gest de îngrijorare, regina se desprinse din strânsoarea tremurândă a mâinii mele, iar respiraţia ei se precipită şi mai mult. Eu eram încă în genunchi şi mi-am înălţat

privirea spre regina Philippa, care se uita fix la mine în mijlocul zarvei şi agitaţiei. Probabil că ochii aceia căprui închis străluciseră odată de fericire, dar acum erau încărcaţi de anii grei de suferinţă. N-am suportat să-i citesc durerea, aşa că mi-am coborât privirea spre mătăniile de pe pardoseală. Nu era în stare să se aplece să şi le ia singură, chiar dacă rangul i-ar fi permis să facă un asemenea gest.

Drept urmare i le-am ridicat eu.

Am luat rozariul şi i l-am întins, speriată de cutezanţa mea, fără să mai pun la socoteală împotrivirea maicii stareţe care se apropia cu veşmântul umflat din cauza vitezei precum o mantie luată pe sus de furtună, cu intenţia de a mi-l smulge din mână.

— Îţi mulţumesc. Sunt tare neîndemânatică astăzi, iar tu eşti foarte drăguţă.

Incredibil – regina îmi adresase mie aceste cuvinte. I-am simţit degetele atingându-mi mâna. Preţ de câteva clipe, expresia răvăşită de pe chip îi fu înlocuită cu una de recunoştinţă delicată.

— Vă rog să mă scuzaţi, Maiestate, a spus maica stareţă şi mi-a aruncat o privire care îmi prevestea că următoarea zi aveam să mi-o petrec în refectoriu. Nu trebuia să intervină astfel. N-are niciun pic de ruşine.

— Dar mi-a sărit în ajutor, precum îi ajută bunul samaritean pe călătorii aflaţi în nevoie, a remarcat regina. Sfânta Fecioară ar onora ajutorul dat unei femei bătrâne… A scos un ţipăt, mult mai ascuţit ca precedentul, şi şi-a dus o mână peste pliurile de damasc din dreptul abdomenului. Trebuie să mă aşez. În cameră, Isabella – du-mă în camera mea.

Iar însoţitoarea ei a apucat-o cu fermitate şi s-a încruntat, reuşind să o ridice în picioare.

— Îmi pare atât de rău, Isabella… a spus regina cu un suspin.

— Sunteţi obosită, *maman*. Nu v-am spus că sunteţi prea obosită pentru aşa ceva? Trebuia să mă ascultaţi!

— Ştiu, Isabella. Dar unele lucruri trebuie făcute şi nu puteam să mai amân.

A fost prima dată când am remarcat-o într-adevăr pe însoţitoarea reginei. Aşadar, aceasta era fiica ei, prinţesa Isabella. O tânără femeie înaltă şi frumoasă, plină de viaţă şi cu o expresie vădită de plictiseală pe care şi-o ascundea cu greu. Cum de putusem să o confund cu o însoţitoare obişnuită? Regina era îmbrăcată în culori şterse, dar straiele prinţesei îi exprimau clar statutul cu fiece fir brodat şi bijuterie, începând de la *crispinetta*{3} din aur până la pantofii auriţi.

— Unele lucruri pot fi amânate până vă veţi simţi mai bine, remarcă înţepător prinţesa Isabella.

Am privit cu compasiune micul grup care străbătea naosul. Ajunsă în dreptul uşii mănăstirii, prinţesa şi-a întors capul peste umăr.

Privirea i s-a oprit asupra mea.

— Nu sta acolo. Adă mătăniile, fetiţo.

Vor veni vremuri mai bune! aşa îi spusesem lui Greseley. N-am aşteptat să fiu chemată şi a doua oară.

În ciuda insistenţelor fiicei, regina a refuzat să se bage în pat.

— O să stau destul în pat, apoi în sicriu, când moartea o să pună stăpânire pe mine!

Am rămas lângă uşa salonului stareţei în timp ce regina se aşeza confortabil într-un jilţ cu spătar înalt şi braţe solide care să îi sprijine bine trupul. Aş fi putut pune mătăniile pe cufărul de lângă uşă şi să plec, fără ca nimeni să mă vadă, în timp ce Isabella dădea ordine să se aducă un pocal cu vin cald şi o mantie de blană care să încălzească membrele tremurânde ale reginei. *Stai!* îmi striga instinctul. Aşa că am rămas. Dacă stăteam, poate că regina mi s-ar mai fi adresat încă o dată. Vocea ei blândă îmi încălzise inima, iar acum văzusem femeia din spatele reginei şi mă durea sufletul pentru ea. Era bolnavă, iar suferinţa ei nu era doar durere fizică, ci şi mâhnire. Era secătuită şi îşi cunoştea soarta: părea că aripa neagră a morţii îi dădea târcoale. Nu era nevoie de cine ştie ce pentru a remarca acest fapt. Nu-mi trecuse prin cap că o să compătimesc vreodată o regină, dar în seara aceea aşa s-a întâmplat.

— Să nu-i spui regelui, Isabella! a ordonat ea, cu voce răguşită.

— De ce să nu-i spun? Isabella a luat mâna mamei ei şi i-a pus cana de vin în ea.

— Să nu-i vorbeşti despre asta. Îţi interzic! Nu vreau să-şi facă griji!

Stătea cu ochii închişi, vocea de-abia i se mai auzea, dar voinţa îi era de neclintit. O admiram şi o compătimeam profund. Oare regele o mai iubea încă? O iubise oare vreodată? Poate că nu se punea problema dragostei între cei cu sânge albastru al căror mariaj fusese aranjat din interese politice de alianţă. Oare cum este să te simţi bătrân şi nedorit? Cu toate acestea însă regina voia să-şi menajeze soţul să nu-şi facă griji pentru ea.

Regina parcă mi-ar fi ghicit gândurile. A împins nerăbdătoare mâna Isabellei şi şi-a îndreptat spatele. La urma urmei despre asta era vorba. Reprezenta regalitatea. Reprezenta autoritatea. În ciuda durerii putea să-şi îndrepte atenţia asupra mea şi să-mi zâmbească. Chipul i s-a îmblânzit, trăsăturile încordate s-au relaxat, astfel încât părea chiar plăcută. Mi se păruse că trăsăturile chipului ei, aproape aspre, erau lipsite de farmec şi frumuseţe? Mă înşelasem.

A făcut un efort şi şi-a întins mâna.

— Mi-ai adus mătăniile.

— Da, Maiestate.

— Eu i-am spus să le aducă. Isabella şi-a turnat vin într-un alt pocal

şi l-a băut. Dumnezeule, ce prost e vinul ăsta…! Eram foarte ocupate cu Maiestatea Voastră ca să ne mai facem griji şi pentru un şirag de mărgele, dacă vă mai aduceţi aminte, în încercarea de a vă împiedica să căderi lată pe jos înaintea unor călugăriţe nepricepute…

— Nu mai contează, s-au descurcat foarte bine. Regina a făcut un semn din cap, iar eu m-am apropiat şi am îngenuncheat în faţa ei. Văd că eşti mireană. Spune-mi cum te cheamă.

— Alice.

— Nu doreşti să devii călugăriţă? m-a întrebat ca în timp ce mi-a prins bărbia cu mâna şi mi-a ridicat chipul pentru a-l studia? Nu ai chemare?

Nimeni nu mă mai întrebase asta vreodată şi nimeni nu mi se mai adresase cu atâta blândeţe. Ochii ei erau plini de înţelegere. În mod neaşteptat şi cu totul tulburător, mi-au dat lacrimile.

— Nu, Maiestate. Mi s-a părut interesată, aşa că i-am spus. Am fost cândva novice. Apoi am fost servitoare – şi am devenit soţie. Acum sunt văduvă. M-am întors aici ca soră mireană.

— Şi aceasta este ambiţia ta? Să rămâi aici?

Nu aveam de gând să mint.

— Nu, Maiestate. Nu o să rămân aici mai mult decât este nevoie.

— Aşadar ai planuri… Câţi ani ai?

— Cred că aproape şaptesprezece. Nu sunt o copilă, Maiestate, m-am simţit eu obligată să adaug.

— Pentru mine eşti! Pentru o clipă zâmbetul ei a devenit mai profund. Ştii câţi ani am eu?

Am considerat că ar fi o mare obrăznicie din partea mea să încerc măcar să răspund.

— Nu, Maiestate.

— Patruzeci şi opt de ani. Cred că îţi par foarte bătrână. Avea dreptate. Mi se părea într-adevăr în vârstă, iar suferinţa îi mai adăugase zece ani pe chip. Eram mai tânără decât tine când am venit în Anglia ca mireasă. Nici nu mi se pare mult de atunci. Viaţa trece atât de repede…

— Mai beţi, *maman.* Isabella îi înlocui pocalul gol cu unul plin şi îi îndoi cu grijă degetele umflate în jurul lui. Cred că mai bine v-aţi odihni puţin.

Mă aşteptam să fiu rugată să plec, dar reginei nu-i plăcea să i se spună ce să facă.

— Imediat, Isabella. Imediat. Dar tu, Alice… Nu ai familie?

— Nu, Maiestate.

— Şi tatăl tău?

— Nu ştiu. Muncitor în oraş. Cărămidar cred.

— Înţeleg. Am simţit că a înţeles ce i-am spus, în pofida diferenţei în ani şi de statul social dintre noi. Foarte trist. Îmi aduci aminte de

fiicele mele. Margaret şi Mary. Amândouă au murit de ciumă în septembrie.

Isabella oftă apăsat.

— *Maman*…!

Cum să i se pară cuiva că semăn cu o prinţesă adevărată?

— Eşti cam de aceeaşi vârstă, îmi explică ea pentru a-mi linişti temerile. Eşti prea tânără ca să fii văduvă. Vrei să te recăsătoreşti?

— Cine m-ar mai lua? Nu am zestre, i-am mărturisit eu deschis. Tot ce pot eu oferi… M-am oprit.

— Ce poţi tu oferi? m-a întrebat regina cu adevărat interesată.

M-am gândit la aptitudinile mele.

— Ştiu să citesc, să scriu şi să socotesc, Maiestate. Dacă se arătase interesată de mine, acum aveam să-i spun tot. Ştiu să citesc în franceză şi latină. Pot să scriu – mai mult decât propriul meu nume. Pot să ţin contabilitatea, am continuat eu să-mi înşir calităţile, candid.

— Ştii multe… O făcusem din nou să zâmbească. Şi cum de ai învăţat să ţii contabilitatea?

— Janyn Perrers. Cămătar. El m-a învăţat.

— Şi ţi-a plăcut? Activitatea aceasta plictisitoare?

— Da. Am înţeles tot ce mi-a arătat.

— Ai o minte ascuţită, Alice care ţine socotelile, a spus ea sec. Poate că o amuzasem şi îmi doream să nu-mi fi lăudat atât de mult iscusinţa dobândită atât de greu. Mi-a luat o mână şi spre ruşinea mea şi-a plimbat degetele peste bătăturile care dovedeau că săpasem în pământul tare. Unghiile îmi erau rupte, pielea crăpată şi miroseam a ceapă, dar nu a comentat nimic. Dacă ai putea să-ţi alegi viitorul, Alice, ce-ai vrea să se întâmple?

Am răspuns fără ezitare, gândindu-mă la Greseley şi la speranţele care mă împiedicaseră să cad pradă disperării în ceasurile negre ale nopţii.

— Aş vrea să am casa mea. Aş vrea să cumpăr pământ şi o proprietate. Aş vrea să nu mai depind de nimeni…

— Ce ambiţii deşarte! Intervenţia brutală a Isabellei avu menirea să sublinieze ridicolul pretenţiilor mele.

— Dar cu atât mai mult vrednică de laudă… vocea reginei tremura. Isabella apăru imediat lângă ea. Da. Acum mă voi odihni. Astăzi nu e o zi potrivită.

Îi permise fiicei ei să o ajute să se ridice în picioare şi se îndreptară încet spre dormitor. Se opriră şi, în ciuda durerii ascuţite, regina se întoarse şi se uită la mine.

— Alice… păstrează mătăniile. Le-am primit în dar de la rege când l-am născut pe Eduard, primul nostru fiu. Probabil că a remarcat uimirea de pe chipul meu. Nu sunt foarte valoroase. Pe atunci nu avea mulţi bani de cheltuit pe zorzoane. Aş vrea să le păstrezi ca să-ţi aducă

aminte de ziua în care ai salvat-o pe regină să cadă în nas în public!

Mătăniile. Le ţineam strâns într-o mână, iar mărgelele rozariului îmi lăsaseră urme în palmă. Regina mi le dădea mie? Un cadou primit de la soţul ei? Voiam să fie al meu – cine n-ar fi vrut? Doar al meu.

— Nu… am spus eu. Nu pot. Nu era frumos din partea mea să refuz, dar ştiam ce s-ar fi întâmplat dacă îl păstram. Nu avem voie să avem obiecte personale. Am jurat să trăim în sărăcie, am încercat eu să-mi explic decizia, deşi ştiam cât de crudă pare.

— Nici măcar un dar de mulţumire din partea reginei?

— Nu se cade…

— Şi nu ţi se va permite să îl păstrezi.

— Nu, Maiestate.

— Sigur. A fost greşeala mea să ţi-l ofer… Durerea aceea chinuitoare pusese din nou stăpânire pe ea, iar eu uitasem pentru o clipă. Pentru numele Sfintei Fecioare, am îndurat deja prea mult astăzi – du-mă în pat, Isabella.

Isabella o conduse pe regină pe uşa care dădea în dormitor, iar eu am rămas singură. M-am grăbit să las rozariul pe *prie dieu*{4} şi apoi am mers încet cu spatele până am trecut dincolo de uşă. Am închis-o încet şi m-am sprijinit de ea. Refuzasem un dar din partea reginei. Dar ce rost ar fi avut să îl accept dacă oricum nu mi s-ar fi permis să îl păstrez? Dacă aş fi luat rozariul ar fi încăput pe mâinile maicii stareţe. Mi-l şi închipuiam prins la brâul ei decorat cu fir de argint. La fel cum îmi vedeam cu ochii minţii şi mantaua pe umerii Signorei Damiata.

Dacă aveam să mai accept vreodată un obiect de valoare, atunci trebuia mai întâi să mă asigur că va rămâne al meu.

Regina Philippa şi fiica ei cu limbă ascuţită nu au rămas mai mult de o noapte. Erau gata de plecare în timpul slujbei de dimineaţă. Sora Margery, care pregătise şi un leac din frunze proaspete de frasin macerate în vin pentru durerile de oase provocate de drum, o ajută pe regină să urce în lectica căptuşită bine cu perne. Ştiam ce conţinea leacul. Nu eu ajutasem la prepararea infuziei?

— Maiestatea Sa suferă de hidropizie, se pronunţă sigură pe ea sora Margery. Am mai văzut cazuri. E o boală îngrozitoare. O să simtă toate şanţurile şi hurducăielile.

Sora Margery o învăţă apoi pe lady Isabella cum să-i dea reginei leacul: prea multă infuzie îi va face rău la stomac, prea puţină nu va avea efect asupra durerii. Îi mai dădu şi o cutiuţă cu seu de oaie amestecat cu rădăcină de verbenă. Aplicată pe zonele umflate de pe mâini şi picioare avea să aducă alinare. Eu preparasem amestecul, dar nu eu am fost cea care a dus şi oferit vasul. Nu eu am primit mulţumirile reginei. Eu nici măcar nu am fost acolo. Le-am auzit plecând din pivniţă, unde trebuia să număr hălcile de şuncă şi

butoaiele de bere.

Luaţi-mă şi pe mine. Vreau să vă servesc.

O rugăminte făcută în gând, pe care regina nu avea cum să o audă.

Cum să-şi aducă aminte de mine? Fusese un moment special din viaţa *mea*, aşa că nu avea de ce să-şi amintească regina. Putea să fi uitat de mine la un sfert de oră după ce-i înapoiasem rozariul. Eu însă n-am uitat-o pe regina Philippa. Chipul ei plăcut şi familiar mă ducea cu gândul la mama pe care n-o cunoscusem niciodată.

M-am întrebat cu ce se ocupa Greseley acum. Dacă aveam să îl mai văd vreodată. Dacă avea grijă de casele din strada Gracechurch şi de micul conac din West Peckham. Eram sigură că ar putea strânge destui bani de pe urma lor pentru nevoile mele.

M-am rugat, aşa înconjurată de bucăţile de şuncă, să se schimbe ceva *în curând*, înainte ca speranţele mele să moară.

S-a mâncat şuncă şi varză, una cu mai mare poftă decât cealaltă, s-a băut bere şi apoi s-a mai adus bere de o calitate inferioară, fapt care a atras mânia maicii Sybil asupra berarului. Aşa a decurs toată vara, cu mici evenimente plictisitoare şi nesemnificative, până când copacii din livadă şi-au scuturat toate frunzele de pe crengile noduroase. Răbdarea mea a avut urcuşuri şi coborâşuri, dar în unele nopţi, când liniştea mă strângea ca un giulgiu atingea limite dureros de scăzute. Dar după aceea… Într-una din zilele următoare, am văzut-o pe maica stareţă stând de vorbă cu un bărbat înalt şi elegant, probabil mesager, judecând după echipamentul lui de călărie din lână fină şi piele. Era însoţit de un grup bine înarmat, cu săbii şi arcuri la vedere.

Am văzut toată scena într-o clipă. Nici n-apucasem să mă gândesc de ce am fost chemată, când mesagerul se întoarse şi-mi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Dumneata eşti Alice?

— Da, domnule. Dându-mi seama de aspectul răvăşit şi încălţările murdare de noroi – stătusem în genunchi sub crengile joase din livadă ca să culeg prune brumării căzute pe jos când am fost chemată – am încercat fără prea mare succes să-mi scutur pământul şi iarba de pe haine. Cu încălţările n-aveam nicio şansă.

— O să veniţi cu mine, domniţă, a spus el măsurându-mă din cap până în picioare, cu ochii mijiţi când şi-a dat seama că nu aveam nimic împotrivă. Aveţi nevoie de o pelerină, a mai adăugat el, apoi s-a adresat stareţei. Vă rog să-i faceţi rost de o pelerină.

M-am uitat la stareţa Sybil, aşteptând o lămurire. Maica stareţă a ridicat din umeri, ca şi cum nu avea niciun amestec în acest aranjament. Fusesem vândută din nou ca servitoare? Sfântă Fecioară! Sper să nu fiu obligată din nou să mă mărit. Bărbatul a continuat să mi se adreseze direct, fără să ia în seamă lipsa de reacţie a stareţei.

— Ştiţi să călăriţi, domniţă?

— Nu, domnule.

Bărbatul se îndreptă spre rândaş.

— O să meargă în spatele tău, Rob. Nu cântăreşte mult.

În câteva minute eram înfăşurată într-o pelerină dintr-o ţesătură aspră şi foarte ponosită şi urcată pe crupa calului ca un braţ de lemne de foc.

— Să vă ţineţi bine, domniţă, a mormăit bărbatul pe care îl chema Bob.

Am apucat să mă prind bine de vesta lui de piele înainte ca animalul să înceapă să dea din copite şi să sară. Mi se părea că sunt foarte sus şi nu-mi ţineam bine echilibrul. La semnalul bărbatului care îmi preschimbase pe nesimţite viitorul, escorta porni la drum pe străzile oraşului, apoi în afara lui, fără ca nimeni să sufle o vorbă. Era limpede că toţi preferau să păstreze tăcerea pe parcursul drumului. Dar ce femeie poate să-şi ţină gura când o roade curiozitatea?

— Domnule? m-am adresat eu curierului care acum călărea chiar în faţa mea; n-am primit niciun răspuns, aşa că am ridicat vocea. Domnule? Unde mergem?

Mi-am jurat că într-o zi eu voi fi cea care va stabili destinaţia călătoriilor.

Nu şi-a întors capul. Mi se adresase politicos cu domniţă, dar se părea că în ochii lui nu meritam un alt semn de respect.

— La Havering-atte-Bower{5}.

Numele nu-mi spunea nimic.

— De ce?

— Din porunca reginei.

Nu-mi venea să cred.

De ce? De ce ar face regina una ca asta? Cum de-şi adusese aminte de mine, când nu făcusem nimic altceva decât să-i ridic rozariul. Oricum, emoţia unei aventuri necunoscute mă făcu să-mi treacă un fior rece pe spate.

— Înseamnă că acest Havering-atte-Bower e un palat regal, nu-i aşa? am întrebat eu.

Bărbatul încetini şi îi făcu semn rândaşului să tragă într-o parte. Struni calul şi opri şi el lângă rândaş, iar eu am putut să-i citesc gândurile la fel de clar cum puteam desluşi cifrele dintr-un registru; colţurile gurii i se curbară în jos, ca şi cum toate acestea ar fi fost peste puterea lui de înţelegere. Nu mi-a fost greu să pricep de ce. Rochia şi tunica erau impregnate de pete lipicioase de la fructele căzute din livada mănăstirii St. Mary, părul îmi era strâns legat cu o bucată de pânză, iar pelerina de împrumut nu era nici pe departe decentă. Lovi uşor calul cu pintenii şi o luarăm din nou din loc unul lângă celălalt, în timp ce el se gândea la mine şi la ce s-ar fi căzut să-

mi spună.

— De ce a trimis regina după mine? am întrebat eu din nou.

De ce nu le place bărbaţilor să vorbească?

— Nu am nicio idee. Cu siguranţă că veţi afla chiar de la Maiestatea Sa.

Trase hăţurile şi o luă înainte, iar conversaţia noastră fu curmată. Eu voiam să ştiu mai multe.

— Dar dumneavoastră cine sunteţi, domnule?

Nu mi-a răspuns şi m-am gândit că mai degrabă s-a făcut că nu m-aude, aşa că am profitat să-l studiez mai cu atenţie. Nimic neobişnuit. Nu era nici tânăr, nici bătrân, trăsături regulate, puţin cam prea scorţos, puţin cam sobru. Cu siguranţă era obişnuit să comande, dar eu nu eram vreun soldat. Nici el nu era mesagerul care crezusem iniţial că este. Era mult prea autoritar să fie un simplu curier. Ochii îi erau un amestec de căprui cu verde, ageri şi luminoşi, ca ai unei veveriţe. Mi s-a părut destul de încrezut pentru un bărbat care nu era chiar în vârstă. Aşadar, aveam să călărim până la Havering-atte-Bower într-o linişte deplină? Nu eram de acord. M-am prins şi mai bine de tunica lui Rob şi m-am aplecat spre însoţitorul meu refractar.

— Sunt atâtea lucruri pe care aş vrea să le aflu, domnule, am început eu. Cât mai avem până la Havering-atte-Bower?

— Cam două ore. Trei dacă nu vă grăbiţi.

M-am făcut că nu îi remarc înţepătura.

— Deci e timp destul. Aţi putea să mă ajutaţi. Aţi putea să-mi spuneţi unele lucruri pe care nu le ştiu.

— Ca de exemplu?

— Aţi putea să-mi spuneţi cum trebuie să mă port când ajungem la Havering-atte-Bower, i-am sugerat eu cu seriozitate, iar în acelaşi timp am căscat ochii cu o curiozitate inocentă. Am remarcat că imediat a început să şovăie. Cum ar trebui să mă adresez dumneavoastră, domnule?

— Eu sunt William de Wykeham{6}. Văd că dumneata nu ştii nimic.

Am zâmbit intenţionat. Un zâmbet cuceritor, nonşalant şi sfios, dar în acelaşi timp mi-am semeţit bărbia. Cum altfel să convingi un bărbat să-şi dezlege limba decât să-i vorbeşti despre lucrurile importante pentru el? Învăţasem acest lucru de la Janyn şi Greseley. Vorbeşte despre bani şi rata dobânzii şi îţi vor mânca din palmă.

— Nu ştiu nimic acum, am răspuns. Dar voi şti dacă mă veţi lămuri. Cum să mă adresez? Cu ce vă ocupaţi?

— Puteţi să-mi spuneţi Wykeham. Sunt în serviciul Maiestăţii Sale, regele. Uneori şi în slujba Maiestăţii Sale, regina Philippa, a spus el cu mândrie în glas. Menirea mea este biserica – şi construcţia palatelor.

— Oh. Mi se pare o îndeletnicire vrednică de toată lauda, dar şi foarte interesantă. Aţi construit multe?

Asta a fost. Uşa s-a deschis larg. Wykeham mi-a povestit pe tot restul călătoriei despre aspiraţiile şi realizările lui. Turnuri şi arcade, contraforturi şi pilaştri. Ziduri de apărare şi metode mai bune de încălzire. Sfântă Fecioară! Era la fel de plictisitor ca o masă fără carne în postul Paştelui, la fel de incapabil să stârnească dorinţa unei călugăriţe de a-şi lepăda straiele sfinte ca şi Janyn Perrers sau Greseley. Poate că toţi bărbaţii erau în esenţă plicticoşi la culme. În momentul în care am cerut informaţii detaliate despre viaţa la palat, despre mâncare, modă, persoane importante, nu mi-a vorbit decât despre noul turn construit la Windsor; oricum, n-am lacul niciun efort să-l opresc. Oare era atât de uşor să-i convingi pe bărbaţi să poarte o conversaţie? Mult mai uşor decât pe femei, m-am gândit eu. Un zâmbet, o întrebare, un compliment pentru realizările şi orgoliul lor. Am aflat foarte puţine despre viaţa la Havering, dar multe despre construcţia castelelor.

Ajunserăm în apropierea unui şir impresionant de turnuri, pe jumătate ascunse în spatele copacilor.

— Călătoria se încheie aici, domniţă Alice. Am uitat… a spus el în timp ce îşi muta hăţurile într-o mână, iar cu cealaltă căuta în desagă. Maiestatea Sa regina v-a trimis asta. S-a gândit că o să vă facă plăcere – că Dumnezeu o să vă fie alături pe parcursul acestui drum, a zis el în timp ce-mi înmâna rozariul. Eu nu cred că aveţi nevoie de el. Vorbiţi mai mult decât orice altă femeie pe care o cunosc…

M-am simţit brusc contrariată: pe de-o parte eram uluită de acest dar, pe de altă parte m-a deranjat nedreptatea acuzaţiei.

— Aţi vorbit mult mai mult decât mine!

— Aiurea!

— Femeie, nu te mai foi atâta! m-a bombănit morocănos Rob. Te mişti mai mult decât un purice pe un câine cald!

Am izbucnit în râs.

— Mă dor muşchii!

— Fundul dumitale o să-şi revină repede. Mie mi-ai luat carnea de pe coaste cu unghiile, atât de tare m-ai strâns!

Până şi Wykeham a pufnit în râs. Bunăvoinţa lui a mai alungat din neliniştea crescândă faţă de ce mă aştepta aici.

— De ce mi-a trimis un obiect atât de valoros? Am ridicat rozariul înspre soare, iar lumina a pătruns prin mărgele, transformând obiectul într-un curcubeu strălucitor.

Însoţitorul meu m-a cântărit bine din priviri, ochii alunecându-i de la părul strâns cu bucata de pânză până la poalele rochiei murdare de noroi, ca şi cum era peste putinţa lui de înţelegere.

— N-am nici cea mai mică idee.

Nici eu nu aveam.

CAPITOLUL 4

Havering-atte-Bower. Nu ştiam nimic despre palate în ziua când am ajuns acolo plină de praf în urma lui Wykeham. Prima mea grijă nu a fost nicidecum să remarc grandoarea acelui loc. Mă dureau toţi muşchii din cauza efortului de a mă ţine în şa. De abia aşteptam să ne oprim; nu voiam decât să cobor de pe creatura aceea masivă şi să simt pământul sub picioare. Odată ajunsă în curtea palatului însă am rămas cu gura căscată.

— Aveţi de gând să coborâţi astăzi, domniţă? s-a răstit Wykeham la mine. Ce-i cu dumneata? Descălecase deja şi era pe treptele din faţa imensei porţi ghintuite.

— N-am văzut niciodată… Nu era atent la mine aşa că am tăcut.

N-am văzut niciodată ceva mai măreţ.

Şi cu toate acestea avea un aer ciudat de primitor, un şarm seducător care lipsea mănăstirii St. Mary, cu zidurile ei austere din piatră gri. Mi se părea imens, dar ulterior aveam să aflu că pentru un palat era micuţ şi intim. Zidăria de piatră lucea în soarele după-amiezii, camerele şi apartamentele erau dispuse la întâmplare, arcadele capelei la dreapta, o mare parte din sala mare în stânga mea, apoi alte numeroase clădiri şi acareturi răspândite prin curte. Acoperişurile şi zidurile se uneau în unghiuri ciudate, după cum le tunase mintea constructorilor de-a lungul anilor. Iar de parcă asta n-ar fi fost de ajuns, întreg palatul era împresurat de păşuni şi crânguri, ca o bucată de catifea verde ce înveleşte o nestemată preţioasă.

Eram absolut uluită.

— E frumos!

Cred că vocea îmi tremurase de emoţie.

— Deocamdată, da, bombăni Wykeham. Bunicul regelui l-a construit – Eduard I. Reginei îi place – asta contează – e conacul ei. O să arate mai bine când o să mă ocup eu de el. Am nişte idei pentru bucătării acum, de când locuieşte şi regele aici, zise el, apoi se pocni cu pumnii peste şolduri. Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, dă-te jos de pe animalul ăla.

Am alunecat de pe crupa calului şi m-am dezechilibrat când picioarele mi-au atins pământul; i-am fost recunoscătoare lui Wykeham care m-a prins de braţ.

— Vă mulţumesc, domnule. Muşchii îmi tremurau din cauza efortului, aşa că nu i-am dat drumul imediat.

— La dispoziţia dumitale, a răspuns el sec. Să-mi spuneţi când vă puteţi ţine pe picioare.

Wykeham o luă înainte pe treptele joase, deschise larg uşa şi intră în sala mare. Era un spaţiu larg şi deschis, iar toate mesele şi caprele de

lemn erau strânse pe timpul zilei, cu excepţia mesei solide aşezată pe estrada din celălalt capăt al sălii. După toată arşiţa prin care venisem până aici, înăuntru era răcoare şi plăcut, iar grinzile de deasupra mea se pierdeau în zone de umbre şi raze de soare. Ca blana unei pisici tărcate. Servitorii se mişcau pe nesimţite, înlocuind sfeşnicele de pe pereţi. Din spatele paravanelor care mascau intrarea în bucătării se auzeau hohote de râs. Tapiseriile de pe pereţi era viu colorate şi se reflectau în dalele de sub picioarele melc.

Eram copleşită de ce vedeam în jurul meu. Oare aici trăise contesa de Kent, fiinţa aceea arogantă care îmi marcase atât de mult tinereţea? M-am uitat prin toate colţurile de unde ar fi putut să mă urmărească şi să mă judece, până mi-am dat seama că mă purtam prosteşte. În cazul în care visurile ei ar fi devenit realitate, contesa ar fi stat în apartamentele vaste şi opulente ale reginei şi ar fi sorbit o cupă de vin, în timp ce o servitoare i-ar fi periat părul minunat. Dacă din întâmplare peria servitoarei s-ar fi încurcat într-o şuviţă, atunci contesa ar fi pleznit-o fără nicio ezitare. Iar dacă cumva şi-ar fi cumpărat încă o maimuţă, ar fi scăpat de ea de îndată ce s-ar fi plictisit.

Am sesizat o mişcare cu coada ochiului. O servitoare a traversat încăperea ţinând o tavă cu pahare şi o carafă şi a făcut o reverenţă în direcţia lui Wykeham. Am urmărit-o cu privirea. Acesta avea să fie destinul meu? Servitoare în bucătăria palatului regal? Dar de ce? Ducea regina lipsă de servitori? Dacă avea nevoie de mai mulţi slujitori, nu-i găsea intendentul destule fete doritoare prin satele învecinate? Nu înţelegeam deloc de ce m-ar fi adus tocmai de la mănăstire ca să fiu slujnică aici. Poate avea nevoie de o cameristă care să ştie să scrie şi citească, dar eu nu aveam educaţia necesară. Aşadar de ce, pentru numele Fecioarei binecuvântate, mă aflam aici? Greu de crezut că regina avea nevoie de talentele mele firave.

— Pe aici… zise Wykeham luând-o drept în faţă. Nu mai visaţi cu ochii deschişi!

În spatele nostru se stârni agitaţia, chiar în pragul uşii. Toată lumea din sală, inclusiv Wykeham şi cu mine, ne-am întors să vedem ce se întâmplă. Sub uşa boltită se oprise un bărbat. Silueta îi era iluminată de razele domoale ale soarelui de amiază, astfel încât era imposibil să-i ghiceşti trăsăturile, ci doar statura şi ţinuta. Prima mea impresie a fost că era înalt şi că avea o constituţie de soldat, de om de acţiune. În jurul şi printre picioarele lui forfoteau o grămadă de ogari. Pe apărătoarea de la încheietura mâinii stătea un uliu porumbar cu capişon pe cap. Pasărea a dat din aripi, iar bărbatul a înaintat un pas, intrând în bătaia directă a soarelui, astfel încât avea o aură în jurul capului şi umerilor, precum sfinţii reprezentaţi pe vitraliile de la mănăstire. Purta coroană de aur. Am rămas pur şi simplu cu gura

căscată.

A mai făcut un pas şi magia a dispărut. Acum era învăluit în umbră, era din nou un om obişnuit. Atenţia mi-a fost abătută de câinii care săreau întruna, alergau în cercuri prin toată încăperea şi îmi adulmecau hainele. Nu mai avusesem de-a face cu animale atât de zgomotoase, aşa că m-am dat înapoi instinctiv, încercând să mă feresc de gurile lor îmbăloşate şi de corpurile lor impresionante. Indiferent la problema mea, Wykeham făcu o plecăciune, în timp ce eu încercam să scap de un ogar insistent.

Wykeham îşi drese glasul ca să-mi atragă atenţia.

— Ce este? am întrebat cu.

Drept răspuns Wykeham îmi luă pelerina ponosită care încă mă acoperea de la bărbie până la picioare şi îi dădu drumul pe jos. Am încremenit şi am pufnit nemulţumită, iar în acel moment în sală se auzi o voce incredibil de frumoasă.

— Wykeham, Dumnezeule! Unde ai fost? De ce eşti întotdeauna atât de greu de găsit?

Vocea avea un timbru clar şi răsunase cu putere în toată încăperea. Spre noi se îndrepta cel care vorbise. Bărbatul cu pasărea de pradă.

Wykeham mai făcu o plecăciune, aruncându-mi în acelaşi timp o privire încruntată, am socotit eu, drept pentru care m-am conformat şi am făcut şi eu o reverenţă. Nou-venitul mergea cu paşi grăbiţi şi săltaţi, la fel ca şi ogarul care îl însoţea, şi mi-a lăsat impresia unui vânător care revenise la palat după o zi grea, iar acum încerca să găsească o cană de bere şi un colţ de pâine.

După care s-a oprit la câţiva metri de mine.

— Maiestate! Wykeham mai făcu o plecăciune.

Regele!

Mi-am apucat poalele rochiei şi am făcut o reverenţă până în pământ, ascunzându-mi faţa îmbujorată. Ce naivă fusesem. Dar de unde era să ştiu? De ce nu era îmbrăcat ca un rege? Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut în faţa mea; mi-am dat seama că nu avea nevoie de straie regale sau de bijuterii pentru a-şi arăta superioritatea. Într-adevăr, avea ceva din înfăţişarea unui zeu. Un bărbat oarecum în vârstă şi experimentat, dar care îşi purta cu seninătate anii. Era fără îndoială chipeş, cu o frunte lată, un nas subţire şi păr bălai bogat cu reflexe argintii. Nu era deloc un nătâng insipid. Regele strălucea ca un diamant pe deasupra tuturor.

— E vorba despre sursa de apă! anunţă regele.

— Da, Maiestate. Mă ocup, a răspuns Wykeham calm.

— Regina are nevoie de apă caldă…

Tenul regelui fusese odată deschis, dar după o viaţă petrecută afară în bătaia soarelui şi frig era bronzat şi ridat. Fusese binecuvântat cu un chip remarcabil, cu ochi albaştri şi la fel de vii precum ai păsării de

pradă care stătea pe pumnul lui. Începu să scoată capişonul de pe capul şoimului, apoi îşi desfăcu mantia cu mişcări pline de naturaleţe şi graţie şi, cu o singură mână, şi-o luă de pe umăr şi o aruncă pajului care se ţinuse după el până atunci. Cum de nu-mi dădusem seama că acesta era regele Eduard? La brâu purta o teacă bătută cu pietre preţioase din care ieşea un pumnal, iar la pălărie avea o broşă cu un rubin mare care prindea elegant o pană de păun. Chiar şi fără acele nestemate şi tot ar fi trebuit să-mi dau seama. Avea o ţinută impunătoare, deprinderea de a porunci, de a cere supunere necondiţionată.

Aşadar, acesta era măreţul soţ al reginei Philippa. Eram mai mult decât copleşită.

Am rămas în picioare, conştientă de aspectul meu sărăcăcios, cu pelerina aceea dezgustătoare făcută grămadă la picioarele mele. Regele însă nu se uita la mine. Nu eram eu cea mai prost îmbrăcată servitoare din câte puseseră piciorul în palat? Probabil credea – asta dacă se gândise măcar o secundă la prezenţa mea – că eram vreo cerşetoare care venise să primească pomană de la bucătăria palatului. Până şi şoimul mă ochise de parcă aş fi fost o lighioană.

Regele făcu un gest larg.

— Afară! Toată lumea! Câinii dispărură ascultători pe uşă îmbulzindu-se. Will – am fost să caut locul pentru construcţia băii de care mi-ai vorbit… Era suficient de aproape de Wykeham cât să-l ia amical pe după umeri. Unde ai fost?

Parcă nici nu eram acolo. Prezenţa mea era mai puţin importantă chiar şi decât a păsării ale cărei pene le mângâia cu afecţiune.

— Am fost la mănăstirea St. Mary din Barking, zâmbi Wykeham.

— La Barking? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— La solicitarea reginei, Maiestate. O nouă donaţie.

Regele încuviinţă din cap.

— Da, da. Am uitat. O linişteşte – iar în afară de Dumnezeu! – puţine lucruri o mai ajută. Privirea îi alunecă în treacăt asupra mea. Cine e? Cineva pe care l-am angajat? Îşi scoase pălăria din blană de castor cu broşă şi pană şi îşi înclină capul în direcţia mea, deşi bănuia că sunt doar o servitoare, îmi studie chipul în grabă. Am mai făcut o reverenţă. Regele şi-a ridicat bărbia spre Wykeham şi şi-a dat cu presupusul. Ai zis că ai fost la St. Mary. Ai ajutat o măicuţă să evadeze de acolo, Will?

Wykeham a schiţat un zâmbet placid.

— Regina m-a trimis după ea.

Regele şi-a îndreptat din nou ochii aceia albaştri şi pătrunzători asupra mea.

— Probabil una dintre copilele acelea fără niciun căpătâi. Salvată pentru binele ei. Cum te cheamă, copilă?

— Alice, Maiestate.

— Te bucuri că ai scăpat de acolo?

— Da, Maiestate, am răspuns eu cu sinceritate şi probabil că lucrul acesta se simţi în vocea mea.

Eduard a râs cu poftă, făcându-mă şi pe mine să zâmbesc.

— Şi eu aş fi bucuros în locul tău. E foarte bine să-l slăveşti pe Dumnezeu, dar nu clipă de clipă. Ce înzestrări ai? m-a întrebat el şi s-a încruntat apoi, ca şi cum nu şi-ar fi putut da seama de talentele mele. Ştii să cânţi la lăută? Am clătinat din cap că nu. Ştii să cânţi cu vocea? Soţiei mele îi place muzica.

— Nu, Maiestate.

— Atunci bănuiesc că a avut motivele ei să te cheme. Deja nu se mai uita la mine, îşi pierduse interesul. Dacă o face fericită… Vino aici!

Am dat să o iau din loc, crezând că mie îmi spusese, dar el pocnise din degete spre un câine care se strecurase înapoi în sala mare şi adulmeca ceva de-a lungul marginii tapiseriei de pe pereţi. Câinele se supuse şi veni să se gudure pe lângă el, iar regele îl prinse de zgardă.

— Will, spune-i Maiestăţii Sale – ba nu, m-am răzgândit, vii cu mine. Tu ţi-ai îndeplinit sarcina faţă de regină. Acum trebuie să te ocupi de construcţia noii băi. Joscelyn! Joscelyn! ridică el vocea.

Din spatele paravanului după care aşteptase ieşi un bărbat.

— Da, Maiestate.

— Du-o pe această copilă la regină. A trimis după ea. Iar acum, Will… Cei doi erau deja adânciţi în planuri. Cred că am găsit locul ideal… Stai să scap întâi de câinii ăştia şi de şoim… Regele începu să fluiere încet păsării de pe încheietura mâinii sale şi se îndreptă spre uşă. Wykeham porni după el. Mă lăsară acolo fără să se mai uite înapoi. Amândoi. Ce motiv ar fi avut să le pese?

Sir Joscelyn, despre care aveam să aflu ulterior că era intendentul regal, mi-a făcut semn să îl urmez, dar eu am şovăit şi m-am uitat înapoi peste umăr. Wykeham dădea din cap aprobator, iar ultima imagine pe care am păstrat-o a fost a lui, gesticulând ca şi cum ar fi descris dimensiunea şi întinderea construcţiei pe care o voia să o facă. Amândoi râdeau, iar vocea regelui răsuna mai puternic în comparaţie cu replicile mai potolite ale lui Wykeham. Acesta dispăru împreună cu regele şi m-am simţit părăsită de ultimul meu prieten de pe pământ. Singurul meu prieten. Bineînţeles că nu asta mi-era, dar pe cine altcineva mai cunoşteam aici? Nu aveam să-i uit bunătatea. Cât despre rege, mă aşteptam să poarte o coroană sau măcar un lanţ de aur în jurul gâtului. Nu îmi închipuisem că o să-l văd înconjurat de o mulţime de câini de vânătoare şi cu un şoim pe braţ.

— Hai, copilă. N-am toată ziua la dispoziţie.

Am oftat şi l-am urmat pe intendent, resemnată că voi deveni una

dintre făpturile fără adăpost salvate de regină. Mi-am vârât în decolteul rochiei mătăniile pe care le ţinusem până atunci strâns în mână şi l-am urmat după cum mi se poruncise.

În apartamentul reginei era linişte. În niciuna dintre anticamere nu era nimeni căruia să mă lase în grijă, aşa că Sir Joscelyn ciocăni la o uşă, primi permisiunea să intre şi mă pofti şi pe mine după el. Am rămas în pragul unui camere spaţioase şi inundate de soare, atât de viu colorată şi animată de voci şi acţiune, plină de strălucire, încât îmi umplu sufletul şi îmi desfată privirea mai ceva ca măreţia sălii mari. Încăperea vibra de energie. Erau prezente toate culorile şi nuanţele pe care mi le puteam imagina, iar femeile care roiau prin cameră păreau nişte fluturi. Am rămas cu gura căscată. Cu siguranţă un gest de prost gust, dar eram vrăjită de privelişte. Multe femei sporovăiau în timp ce coseau sau se uitau pe cărţi, şi niciuna dintre ele nu avea capul sau fruntea acoperite de văluri. O lume complet necunoscută mie, care îmi încânta văzul şi auzul. Femeile vorbeau şi râdeau: una dintre ele cânta foarte frumos la lăută.

Pe regină nu o vedeam printre ele. Şi spre uşurarea mea, nici pe contesa de Kent.

Intendentul scrută camera din priviri şi descoperi persoana pe care o căuta.

— Milady, spuse el şi făcu o plecăciune perfectă. L-am imitat imediat; învăţam repede. Aş vrea să vorbesc cu Maiestatea Sa.

Prinţesa Isabella îşi ridică privirea de la lăută, dar continuă să ciupească strunele leneş. Acum îmi dădeam seama de unde venea frumuseţea ei: semăna cu tatăl ei la ten şi la statură.

— Joscelyn, Maiestatea Sa nu se simte bine. Nu se poate amâna?

— Mi s-a ordonat să o aduc la Maiestatea Sa, a răspuns el şi m-a împins în faţă. Am mai făcut o reverenţă.

— De ce? Privirea îi stăruia asupra corzilor lăutei. În privinţa amabilităţii nu semăna cu regele.

— Wykeham a adus-o, milady.

Prinţesa şi-a ridicat privirea şi mi s-a adresat direct.

— Cine eşti?

— Alice, milady. Nu eram binevenită aici. Nici măcar nu-şi aducea aminte de mine. De la mănăstirea St. Mary din Barking, milady.

Între sprâncenele Isabellei apăru o cută fină, care dispăru imediat.

— Îmi amintesc. Fata cu mătăniile – cea care muncea la bucătărie sau aşa ceva…

— Da, milady.

— Maiestatea Sa a trimis după tine? Începu să zdrăngăne din nou la lăută şi să bată nervos din picior. Cred că ar trebui să fac ceva cu tine.

Sclipirea din ochii ei nu mi se părea deloc prietenoasă.

Una dintre doamne se apropie şi-şi puse mâna pe umărul prinţesei, semn că se cunoşteau demult.

— Cântă-ne, Isabella. Avem un cântec nou.

— Cu plăcere. Du fata la bucătărie, Joscelyn. Dă-i un pat şi ceva de mâncare, apoi pune-o la muncă. Cred că asta a fost şi intenţia Maiestăţii Sale.

— Da, milady.

Isabella revenise deja la celelalte femei şi la cântecul lor. Intendentul făcu o plecăciune şi apoi mă împinse să o iau înainte, iar uşa se închise în urma noastră. Am simţit o dorinţă nestăvilită să fac şi eu parte din viaţa care se ducea în spatele uşii închise. Aş fi vrut să am parte şi eu de culorile şi de lumea aceea aparte doar pentru mine.

Sir Joscelyn porni fără să spună un cuvânt cu mine pe urmele lui, aşa cum se şi aşteptase. Ar fi trebuit să fiu recunoscătoare că mi se va da mâncare şi un loc de dormit. Oare traiul ca servitoare în bucătăria palatului Havering-atte-Bower avea să fie mai bun sau mai rău decât cel pe post de soră mireană în mănăstirea de la Barking? Mai bun decât viaţa de cal de bătaie pe care o dusesem în gospodăria Perrers? În curând aveam să mă lămuresc, graţie răutăţii gratuite a prinţesei Isabella, pentru că cu eram mai mult ca sigură că regina nu mă adusese tocmai de la Barking ca să-i jumulesc găinile în bucătărie. Era doar vina Isabellei. Puteam să-mi recunosc un duşman din prima clipă.

— Fata asta, domnule Humphrey… tonul intendentului era total diferit de cel pe care îl avusese înainte; acum era plin de dispreţ la adresa mea. Încă o scursură găsită de Maiestatea Sa, care să trăiască din mila noastră.

Drept răspuns primi un mârâit. Domnul Humphrey mânuia un satâr cu care tăia carcasa unui porc de-a lungul şirei spinării.

— Doamna a zis să ţi-o aduc ţie.

Bucătarul s-a oprit brusc din tăiat şi s-a uitat în sus pe sub sprâncenele cărunte.

— Aş putea să întreb ce să fac cu ea?

— Dă-i să mănânce. Găseşte-i un pat. Îmbrac-o şi pune-o la muncă.

— Ha! Uită-te-n jurul tău, Jos! Ce vezi?

M-am uitat şi eu. Bucătăria era ticsită: peste tot ajutoare de bucătar, băieţi care învârteau rotisoare şi care spălau sticle, cu toţii trebăluind în viteză şi cu mare zgomot, de parcă se dezlănţuise iadul. Căldura degajată de cuptoare şi grătare era insuportabilă. Deja simţeam picuri de transpiraţie pe şira spinării şi părul ud la ceafă.

— Ce? mormăi Sir Joscelyn. M-am gândit că nu-i plăcuse modul în care îl alintase bucătarul.

— Eu nu angajez fete, Jos! Vezi? Nu sunt destul de puternice. Sunt foarte bune la lăptărie şi să servească la mese – dar aici nu. Nu aici. Bucătarul îşi accentuă fiecare cuvânt cu o lovitură de satâr.

— Bine, să ştii că aşa a ordonat prinţesa Isabella. La bucătărie cu ea, aşa a zis.

Încă o mormăială.

— Şi ce pofteşte doamna…!

— Exact!

Sir Joscelyn m-a abandonat pur şi simplu în mijlocul agitaţiei din bucătăria palatului Havering. Recunoşteam toate activităţile – spălat, degresat, tocat şi amestecat – dar experienţa mea pălea în comparaţie cu acestea. Zgomotul era asurzitor. Plin de viaţă. Ţipete şi râsete, huiduieli, comenzi urlate, urmate în mod inevitabil de înjurături şi reclamaţii. Băieţii de la bucătărie păreau cam lipsiţi de respect, dar ordinele bucătarului erau îndeplinite imediat. Şi mai era şi mâncarea. Atât de multă mâncare… Maţele începură să-mi chiorăie la vederea ei. Iar aromele acelea de friptură, de carne suculentă…

— Nu sta acolo ca un sul de cârpe.

Bucătarul şi-a trântit satârul şi mi-a aruncai o privire în treacăt, dar ajutoarele de bucătar m-au privit insistent, mi-au rânjii obraznic şi au făcut gesturi obscene spre mine. Nu prea mai văzusem asemenea gesturi cu limbi şi degete – poate doar uneori în piaţă, când asistasem la o scenă între o târfă şi un client nemulţumit – dar nu era nevoie de o imaginaţie prea bogată ca să-mi dau seama. Obrajii mi-au luat foc, şi nu din cauza căldurii insuportabile.

— Stai acolo. Domnul Humphrey mi-a pus o palmă uriaşă pe umăr şi m-a împins spre masa din mijloc. Apoi mi s-a trântit un castron cu o tocană groasă în faţă, mi s-a vârât o lingură în mână, iar undeva pe masă mi s-a aruncat o bucată de pâine albă râncedă.

— Mănâncă – şi repede. E multă treabă de făcut.

Am mâncat pe nerăsuflate. Mânată de păcatul lăcomiei. Am băut cana de bere care mi-a fost dată. Nici nu-mi dădusem seama cât de foame îmi era.

— Pune asta pe tine.

Domnul Humphrey ţinea în mână un şorţ mare din in pătat, pe care mi-l dădu în timp ce se îndrepta spre unul dintre cele două cuptoare, să pună la copt o tavă cu pâini rotunde. S-ar fi potrivit unei persoane mult mai solide decât mine. Mi l-am legat în jurul taliei ca să nu mă împiedic de el şi tocmai înnodam cordonul, înjurând-o printre dinţi pe Isabella, când bucătarul a revenit la mine.

— Ia să te văd! M-am prezentat în faţa lui. Cum ziceai că te cheamă?

— Alice.

— Alice! Bine, Alice, să ştii că nu trebuie să stai cu ochii în podea pentru că rişti să cazi în fund, spuse el. Nu eşti prea voinică.

— E destul de voinică. Pentru ce mă gândesc eu! interveni unul dintre ajutoarele de bucătar, un băiat solid cu o claie de păr încâlcit,

după care izbucni într-un râs amenințător.

— Taci, Sim. Şi să-ţi ţii mâinile acasă că altfel… Domnul Humphrey gesticulă sugestiv cu satârul deasupra bucăţii de carne. Nu-i băga în seamă, fato. Mi-a luat palmele şi le-a întors în sus. Hmm. Ce ştii să faci?

Nu credeam că ar conta ce aş spune, având în vedere obscenităţile necontenite din partea celor doi flăcăi care se chinuiau să înfigă o căprioară pe frigare. Deja mă etichetaseră. Mi se vor încredinţa cele mai joase munci. Voi fi ţinta glumelor şi a batjocurii lor.

— Haide, copilo! N-am mai întâlnit până acum o femeie care să n-aibă nimic de zis!

Bine, aveam să vorbesc. Aveam să-mi susţin punctul de vedere. Nu voiam să mă ascund. Până acum fusesem mutată dintr-o parte într-alta exact ca un sul de cârpe, aşa cum îmi şi spusese, dar dacă acesta avea să fie viitorul meu nu aveam de gând să mă comport ca şi cum aş fi fost invizibilă. Cât stătusem la Signora Damiata mă abţinusem pentru că aş fi riscat să nu-mi mai primesc simbria. Acum ştiam că trebuia să nu mă las şi să impun respect.

— Asta pot să fac, domnule Humphrey. Şi asta. Am arătat către hârdăul plin cu apă în care se spălau şi degresau vasele. Asta pot să fac. Un băieţandru punea lemne pe foc.

— Asta poate şi un imbecil! spuse bucătarul şi se făcu că trage un şut băiatului de lângă foc, care rânji la el. Deci nu ştii să faci nimic!

— Pot să fac pâine. Pot să omor alea. Dintr-un coş de răchită de lângă şemineu se auzea cotcodăcitul nevinovat al găinilor. Pot să fac asta. Am arătat spre un bătrân care curăţa un peşte şi-i scotea şi arunca maţele cu palma goală într-un lighean. Pot să fac o tinctură care să vindece tusea. Şi pot să fac…

— Ia te uită ce achiziţie valoroasă pentru bucătăria mea! Domnul Humphrey se apucă de curea şi făcu o plecăciune în zeflemea către mine. Nu crezuse nici jumătate din ce-i spusesem.

— Pot să fac inventarul alimentelor. Nu aveam de gând să tac decât dacă-mi poruncea. Pot să ţin socoteala registrelor şi răbojurilor. Dacă eram condamnată să muncesc aici voiam să-mi găsesc un rost. Până când vor veni zile mai bune.

— Sfântă Fecioară! Un adevărat miracol pe capul meu! Eram luată şi mai peste picior. Ce caută o domnişorică atât de înzestrată în bucătăria mea? Râsetele la adresa mea se înmulţiră şi ele. Pentru început să faci asta.

Am fost pusă să curăţ cenuşa fierbinte din cuptoare şi să frec straturile de grăsime de pe tăvi. Absolut nicio diferenţă faţă de mănăstire sau de casa familiei Perrers.

Şi totuşi, era altfel şi îmi plăcea. Aici viaţa era mult mai aspră şi

intensă, nu o existenţă deplorabilă unde eram obligată să tac şi să mă supun la fiece pas. Nu era în permanenţă un chin. Nu-mi plăcea ce făceam – era greu, istovitor şi eram mereu muştruluită sub supravegherea vigilentă a domnului Humphrey şi a lui Sir Joscelyn – dar aici nu eram pedepsită cu severitate sau bătută cu nuiaua dacă încălcăm regulile Sfântului Benedict. Sau sub privirea muşcătoare a Signorei Damiata. Toată lumea avea ceva de comentat despre orice eveniment sau zvon care ajungea în bucătăria domnului Humphrey. Jur că ar fi putut purta o discuţie despre situaţia politică a regatului la fel de bine ca orice mare lord, şi asta în timp ce curăţa pipota unui fazan. Era o lume cu totul diferită. Acum eram proprietara unei saltele de paie într-o cămăruţă strâmtă de la mansardă, unde stăteam împreună cu două dintre slujnicele care strecurau laptele şi făceau roţi mari de brânză la lăptărie. Mi se dăduse o pătură, un schimb de haine şi o jachetă noi – cel puţin pentru mine noi – o bucată de pânză cu care să-mi prind părul şi o pereche de încălţări solide.

Trăiam mai bine decât la St. Mary? Pe toţi sfinţii, ba bine că nu!

În timp ce roboteam din greu trăgeam cu urechea. Ajutoarele de bucătari bârfeau din zori până-n noapte, acoperind toate subiectele legale de familia regală, iar eu îi ascultam cu cea mai mare plăcere. Regina era bolnavă, regele era protector. Trecuseră zilele glorioase în care regele îi învinsese pe sângeroşii francezi în bătălia de la Crécy, dar era în continuare demn de admiraţie. Iar Isabella! O lady care refuza orice mariaj decent care i se propunea! Regele ar fi trebuit s-o biciuiască! Iar în ce-o privea pe contesa de Kent – imediat am ciulit urechile – care se măritase cu Prinţul şi într-o zi avea să devină regină, ei bine, contesa nu era cu mult diferită de o târfă şi se purta urât de câte ori avea ea chef. Slavă Domnului că era în Aquitania alături de soţul ei grav bolnav.

Bârfele ajutoarelor de bucătari au continuat, fără să bănuiască nimeni că muream de curiozitate… Gasconia şi Aquitania, cuceririle noastre de dincolo de Canalul Mânecii, erau dominate de revolte. Irlanda fierbea mai ceva ca o oală pe foc. Cât despre construcţiile acelui Wykeham…! Direcţionase apa de la bucătărie să curgă printr-o ţeavă direct într-un vas la Westminster! Mă rugam la Dumnezeu ca în curând să facă asta şi la Havering.

Între timp eram trimisă să scot apă din fântână de douăzeci de ori pe zi. Domnul Humphrey nu mă punea să citesc sau să socotesc. Spălam, degresam şi tocam, îmi ardeam mâinile şi părul şi goleam oalele de noapte. Ridicam, căram şi frecam. Şi am făcut treburi şi mai grele doar ca să ţin ajutoarele de bucătari şi birtaşii neruşinaţi la distanţă. Am învăţat repede. Pentru numele lui Dumnezeu, ce repede am învăţat!

Sim. Cel mai mare mitocan dintre ei, cu părul ăla blond şi cu

zâmbetul lui pofticios.

Nu am avut nevoie de niciun avertisment. Văzusem ce înseamnă seducerea romantică pentru Sim când o încolţise pe una dintre servitoare lângă uşa depozitului de lemne. Chipul ei nu exprima nici pe departe încântare în timp ce el o îmbulzea şi-i mormăia ceva cu pantalonii în vine. Nu voiam să-şi pună mâinile acelea slinoase cu unghii murdare pe mine. Şi nicio altă parte a corpului. De obicei reuşeam să scap de toate scursurile de oameni cu un şut tras în picior sau un cot ascuţit în stomac. Din nefericire, lui Sim şi găştii lui soioase le era uşor să mă urmărească în cămară sau în pivniţă. M-a prins de talie o dată, apoi de încă zece ori doar în prima săptămână.

— Ce zici de un sărut, Alice? încerca el să mă linguşească, iar respiraţia fierbinte pe care i-o simţeam pe gât îi mirosea îngrozitor.

I-am tras un pumn zdravăn în piept.

— N-o să capeţi niciun sărut de la mine!

— Dar de la cine?

În fundal aceleaşi chicote de la aceleaşi bestii care rânjeau cu gurile până la urechi.

— Nu de la tine!

— Eşti o ticăloasă urâtă, dar tot eşti mai bună decât o carcasă de vită.

— Tu nu, Sim jegosule. Mai degrabă aş săruta un crap din iaz. Acum dă-te din calea mea – şi ia-ţi şi balaurii cu tine.

Descoperisem că-mi plac jocurile de cuvinte şi că aveam limba ascuţită, aşa că-mi însoţeam aceste talente de coatele ascuţite. Instinctul de conservare îmi dădea curaj să reacţionez.

— N-o să ai parte de vreunul mai bun ca mine, a zis el şi s-a lipit de coapsa mea.

Am renunţat la ironii. I-am tras un genunchi în zona aceea, ocazie cu care strânsoarea s-a slăbit.

— Ţine-ţi mâinile acasă! Dacă nu te potoleşti, o să iau cuţitul de măcelar al domnului Humphrey şi-o să-ţi tai ouăle! O să le prăjim pentru cină cu usturoi şi rozmarin!

Nu eram nefericită. Îmi părea rău că nu eram drăguţă şi că aptitudinile mele se iroseau. Câtă pricepere îţi trebuia să verşi oalele de noapte la groapa de gunoi? În timp ce trudeam din greu să înfăşor nişte fitiluri groase în seu puturos ca să fac lumânări pentru bucătărie şi cămări, prin toată hărmălaia şi agitaţia din jurul meu, mintea mi-a alunecat înapoi spre zilele de început ale noviciatului meu. I-am permis contesei de Kent – de fapt chiar eu am invitat-o – să pătrundă în mintea mea. Deşi era în Aquitania, în acele momente trăia din nou în bucătăria aglomerată de la Havering-atte-Bower.

Cum de o făptură atât de umilă ca mine fusese remarcată de o femeie de viţă nobilă? Ce spectacol desfăşurase în faţa ochilor mei pe

vremea când eram abia o copilă! Trăsura, minunat decorată cu perdele aurite, cu cele mai moi perne din lume şi trasă de şase armăsari minunaţi, se oprise legănându-se. Peste tot mişunau slujitori. Mai era încă un compartiment plin ochi cu bagaje. Nu văzusem în viaţa mea atâta bogăţie. Am zărit nişte degete pline de inele care au tras perdeaua la o parte cu un gest amplu.

Sfântă Fecioară! Imaginea femeii care cobora din trăsură îmbrăcată cu o rochie albastră din damasc mi-a tăiat răsuflarea – avea un model delicat dintr-o nuanţă mai închisă de albastru cu fir argintiu şi o blană splendidă. Şi-a netezit cutele pelerinei, iar bijuteriile de pe degete s-au aprins ca un curcubeu de foc. Nu era tânără, dar nici bătrână, în schimb era de o frumuseţe răpitoare. Nu i-am ghicit forma siluetei pentru că era învelită în haina aceea groasă, deşi era o zi călduroasă de vară, şi n-am putut să-i văd nici părul, ascuns sub *crispinetta* şi un văl negru, dar în schimb i-am zărit chipul. Un oval perfect, un ten fără cusur; încântătoare. Ochii ei, puşi în evidenţă de materialele fine şi mătasea unduioasă, erau mari şi strălucitori, de culoarea frunzelor tinere de fag.

Aceasta era contesa Joan de Kent, târfa de prost gust descrisă în bârfele din bucătărie.

Dintr-un alt compartiment al trăsurii dădură buzna trei căţeluşi care începură să latre şi să facă tumbe în jurul picioarelor ei. Pe capra trăsurii stătea un uliu care-mi arunca priviri ucigaşe. Mai era şi un animal ciudat pe care nu-l mai văzusem niciodată, cu nişte ochi mari strălucitori şi degete ca ale oamenilor, de culoarea castanelor sălbatice, cu un guler de blană în jurul feţei şi coadă lungă. La gât avea o zgardă şi un lanţ de aur. Nu-mi puteam dezlipi ochii de la animalul acela. Încremenisem locului, complet subjugată de măreţia glorioasă a lumii în care trăim, precum şi de creatura care mă fascina şi mă dezgusta în aceeaşi măsură.

Apoi, fără niciun avertisment, creatura s-a repezit ţipând şi a început să dea disperată din labe printre călugăriţele adunate pentru întâmpinarea oaspetelui. Călugăriţele se speriară toate, apoi începură să ţipe într-un glas. Căţeluşii începură să latre şi să o hăituiască. Iar în momentul în care animalul a trecut în goană pe lângă mine, *am ştiut!*

M-am aplecat la ţanc cât să-i prind capătul lanţului şi să trag, astfel încât animalul a scos un ţipăt şi s-a oprit brusc la picioarele mele, arătându-mi colţii ascuţiţi. N-am mai stat pe gânduri. Nu l-am lăsat să se zbată şi l-am ridicat repede în braţe. Era uşor, cu oase subţiri şi o blană incredibil de moale. Şi-a înfipt bine degetele în vălul meu şi nu i-a mai dat drumul, iar eu am simţit că m-am înroşit ca focul din pricină că toată lumea amuţise şi se uita la mine.

M-am întors în bucătărie, înapoi la seul fierbinte şi urât mirositor care îmi opărea carnea şi din care trebuia să confecţionez lumânări, şi

parcă simţeam zgârieturile pe care creatura aceea mi le făcuse cu ghearele. Salvarea maimuţei lui Joan fusese o acţiune calculată şi interesată, nu impulsivă ca atunci când o prinsesem pe regina Angliei de mână. Ar fi trebuit să-mi regret îndrăzneala? Nu mi-a părut rău. M-am folosit de singura şansă pe care o avusesem vreodată ca să fiu remarcată de cineva. Nu am regretat nici măcar după ce am descoperit că doamna mă cerceta de parcă eram un crap gras pe o tarabă din piaţă. Am încercat să fac o reverenţă, din nefericire lipsită de graţie, şi am gesticulat enervată din mâini.

— Ia te uită! a observat doamna, iar colţurile gurii i se curbară oarecum într-un zâmbet, deşi ochii îi rămăseseră îngrozitor de reci. Ce spirit de iniţiativă. Zâmbetul i s-a lăţit şi s-a şi transformat într-unul irezistibil de şarmant, strălucitor ca nişte cristale de gheaţă formate pe suprafaţa unei bălţi într-o dimineaţă geroasă. Am nevoie de cineva care să se ocupe de nevoile mele. Această fată… ştie. A făcut un gest autoritar, care însemna că deja se decisese în privinţa mea. Vino cu mine, copilă. Ţine bine maimuţa…

Aşadar am urmat-o; gura mi se uscase, iar în stomac simţeam un amestec ciudat de emoţie puternică şi încântare. Aveam să devin servitoare. Trebuia să îndeplinesc tot felul de sarcini mărunte şi îndeletniciri casnice pentru o femeie care *mă alesese.* Ce-i drept, doar pentru o perioadă scurtă, dar asta era şansa mea să fiu remarcată. Să fiu *deosebită.* Am apucat animalul de ceafa aurie. Nu l-am ţinut prea mult. De îndată ce am păşit în camerele pregătite pentru musafira noastră, a ţâşnit din braţele mele direct pe perdelele baldachinului şi a început să roadă nervos damascul. Am rămas unde eram, adică lângă uşă, neştiind ce să fac.

— Ia astea! mi-a poruncit ea.

Mi-a întins o pereche de mănuşi brodate pe care le scăpă pe podea, crezând că o să le prind. Vălul şi plastronul au avut aceeaşi soartă, fiind lepădate fără să-i pese de ţesătura scumpă. Am sărit imediat şi le-am ridicat de pe jos. Aceasta a fost prima mea lecţie ca servitoare personală a unei doamne. Doamna şi-a lăsat mantia să-i cadă în braţele mele, iar eu am rămas pe loc, neştiind ce să fac cu haina aceea luxoasă. Nu m-a îndrumat în niciun fel, iar din cauza atitudinii ei arogante nici n-am îndrăznit să întreb.

— În numele lui Dumnezeu! ocărî ea cu o nonşalanţă care m-a impresionat. Chiar să fiu nevoită să tolerez această odaie mohorâtă? Pun pariu că e mai rău decât o carceră din Turn. E atât de rău acolo că până şi eu m-aş da pe brazdă! Luă o casetă de bijuterii, o deschise şi râse nu tocmai încântată. Nu ştii cine sunt eu! Cum să ştie o novice din cloaca asta de mănăstire de mine? Dar pentru numele lui Dumnezeu! O să afli în cel mult douăsprezece luni. Toată ţara o să audă de mine. Răutatea din vocea ei era de-a dreptul deplasată,

stridentă şi-n acelaşi timp cu nuanţe plăcute. Aruncă cutia pe pat, iar bijuteriile se împrăştiară ca un şuvoi strălucitor, apoi privi scurt spre mine. Sunt Joan, contesă de Kent. Cel puţin deocamdată. În curând voi deveni soţia prinţului Eduard. Viitorul rege al Angliei.

Nu mai auzisem de ea şi nici de prinţul care avea să urce pe tron. Ce ştiam era că *eu* fusesem aleasă. Ea mă alesese pe mine să o slujesc. Cred că m-am simţit uşor mândră de asta. După cum s-a dovedit, m-am înşelat.

M-am transformat în sclava Frumoasei Fecioare de Kent, a cărei graţie şi frumuseţe erau, după cum m-a informat chiar ea, vestite pe tot cuprinsul regatului. De câte ori avea nevoie de mine, suna dintr-un clopoţel de argint care răsuna cu claritate. Şi suna cât se poate de des.

— Ia rochia asta şi curăţă-i tivul – e plin de praf. Şi ai grijă.

Am curăţat-o. Am avut mare grijă.

— Adu-mi nişte levănţică – sper că ai levănţică în grădină. Ia levănţica şi pune-o peste blănuri. Nu le mai port câteva luni de acum înainte…

Am devastat grădina surorii Margery de levănţică, riscând să fiu certată de infirmiera şefă a mănăstirii.

— Du maimuţa aia îngrozitoare – aici avea dreptate – în curte. Mă doare capul de câtă gălăgie face. Şi apă. Am nevoie de un vas cu apă. Apă fierbinte – nu rece cum mi-ai adus data trecută. Iar după ce termini cu asta, să-mi aduci cerneală. Şi un condei.

Contesa Joan era o stăpână pretenţioasă, dar asta nu m-a deranjat niciodată. Fereastra către extraordinara lume de la curtea regală se deschisese larg înaintea mea, iar eu o puteam studia şi mă puteam minuna de ea.

— Piaptănă-mă, mi-a ordonat.

I-am desfăcut cozile blond-roşcate împletite şi am pieptănat-o cu un pieptăn de fildeş care aş fi vrut să fie al meu.

— Ai grijă, fato! S-a smuls de lângă mine şi şi-a înfipt unghiile în mâinile mele până mi-a dat sângele. Mă doare capul şi fără să mă mai chinui şi tu cu neîndemânarea ta!

Contesa Joan avea deseori dureri de cap. În timp am învăţat să mă feresc de ea în acele momente, dar mă chema înapoi de fiecare dală după ce mă alunga din preajma ei. Şi dacă aţi şti care a fost cea mai copleşitoare revelaţie pentru ochii mei naivi…!

Baia contesei Joan!

Era un adevărat ritual. Pe braţ ţineam o cămaşă proaspăt spălată şi un prosop din pânză groasă. Iar contesa Joan? Îşi lepăda hainele fără niciun pic de sfială. Pentru o clipă m-am simţit foarte jenată, de parcă şi eu aş fi fost dezbrăcată. Nu mai avusesem de-a face cu nuditatea. Nicio măicuţă nu-şi scotea lenjeria. Măicuţele dormeau în cămaşă şi se spălau pe dedesubt cu o cârpă muiată într-un lighean cu apă şi aveau

să moară îmbrăcate tot în acea cămaşă. Nuditatea era un păcat în ochii Domnului. Contesa Joan nu avea astfel de inhibiţii. Dezbrăcată complet, intra în cada cu apă parfumată, iar eu rămâneam cu gura căscată până la sfârşit, când trebuia să-i întind ştergarul.

— Acum ce s-a mai întâmplat, fetiţo? m-a întrebat ea, vădit amuzată de reacţia mea. N-ai mai văzut niciodată o femeie în pielea goală? Bănuiesc că nu, trăind cu babele alea. A râs şi aş fi zâmbit şi eu dacă nu i-aş fi sesizat răutatea. Pun pariu că nici bărbat despuiat n-ai văzut. Moleşită de la căldură, a căscat şi s-a întins până când sânii i-au ieşit deasupra apei.

— Spală-mi părul, fetiţo.

Bineînţeles că aşa am şi făcut.

Înfăşurată într-un halat şi cu părul ud pe umeri, contesa Joan s-a dus să scotocească într-un cufăr, de unde a scos o oglindă în care s-a studiat la lumină. A zâmbit, mulţumită de trăsăturile ei. Avea toate motivele, nu? Eu am rămas cu privirea pironită asupra obiectului acela cu ramă de argint şi suprafaţă lucioasă, până când contesa şi-a întors capul cu trufie şi m-a surprins.

— Ce e? La ce te uiţi? Am clătinat din cap. Pentru moment nu mai am nevoie de tine, a spus ea şi a aruncat obiectul strălucitor pe pat. Întoarce-te după ultima slujbă de peste zi.

Dar pe mine mă furnicau degetele să ating obiectul acela…

— Oglinda dumneavoastră, milady…

— Da?

— Pot să mă privesc în ea? am întrebat eu.

M-a luat total pe nepregătite şi nu am reacţionat la timp. Contesa Joan a izbucnit brusc cu violenţă nestăpânită, pentru că avea un temperament coleric. Mi-a tras peste faţă o palmă care a răsunat în toată încăperea, atât de tare încât mi s-a tăiat respiraţia şi m-am dezechilibrat.

— Nu fi obraznică, fetiţo! M-a examinat preţ de o clipă, apoi sprâncenele i s-au ridicat ca două semicercuri perfecte şi colţurile gurii i s-au arcuit. Dar poţi să iei oglinda – dacă chiar vrei.

Am luat-o de pe pat – şi m-am privit în ea. O reflecţie, un chip de o sinceritate care întrecea cu mult ce văzusem în ligheanul meu, m-a privit înapoi. Am încremenit. Apoi, fără să spun niciun cuvânt – eram prea zdruncinată ca să pot articula vreunul – am aşezat cu grijă oglinda cu faţa în jos pe pat.

— Îţi place ce ai văzut? m-a interogat contesa Joan, savurând situaţia umilitoare în care mă aflam.

— Nu! am reuşit cu să rostesc cu gura uscată. Imaginea reflectată în apă fusese cel puţin înşelătoare, dar acum nu mai aveam nicio îndoială. Ochi întunecaţi precum noaptea, goi şi fără niciun fel de licărire – ca o apă într-o noapte fără lună. Sprâncene şi mai întunecate

şi atât de bine conturate de parcă fuseseră pictate cu cerneală de o mână tremurată. Maxilar puternic: nas proeminent şi gură mare. Toate trăsăturile atât de… de *puternice!* Slavă Domnului că părul îmi era acoperit. Eram o larvă, un vierme, nu mă ridicam nici până la gleznele acestei frumuseţi cu părul blond-roşcat şi ten deschis care îmi zâmbea triumfător.

— Dar la ce te aşteptai? m-a mai întrebat contesa.

— Nu ştiu, am răspuns eu cu jumătate de gură.

— Te aşteptai cumva să vezi măcar o trăsătură atrăgătoare care să facă un bărbat să întoarcă privirea după tine, aşa-i? Sigur că da. Ce femeie nu-şi doreşte să fie aşa? Dacă femeia e frumoasă, asta se trece cu vederea. Dar dacă-i urâtă? Aşa ceva nu poate fi acceptat.

Ce verdict crud, pronunţat fără nicio emoţie, fără să-i pese de sentimentele mele. Şi chiar în acea clipă, când şi-a înălţat trufaşă bărbia, i-am zărit adevărata faţă. Îi făcea plăcere să fie crudă, iar în timp ce eram copleşită de această descoperire deloc măgulitoare, mi-am dat seama fără nicio putinţă de tăgadă de ce mă alesese pe mine să-i fiu slujnică. Nu fusese meritul meu că mă alesese. Nu avusese nicio legătură cu giumbuşlucurile maimuţei ei perverse, nici cu încercarea mea prostească de a-i atrage atenţia, nici cu eforturile pe care le depusesem ca să devin o servitoare bună. Mă alesese pentru urâţenia mea, care contrasta puternic cu frumuseţea aceasta educată, rafinată şi foarte cizelată de la curte şi care strălucea ca un far de pe colină. Eram total opusă: extrem de neatrăgătoare, stângace, ignorantă, astfel încât nu eram un pericol pentru o făptură perfectă ca Joan de Kent.

Am stat şi m-am gândit mult la asta, am cântărit plusurile şi minusurile şi am ajuns la concluzia că o uram din tot sufletul.

Bineînţeles că totul s-a terminat foarte brusc.

— Plec, m-a anunţat contesa după trei săptămâni; după cele mai interesante şi incredibile trei săptămâni din viaţa mea. Fusesem deja martoră la pregătiri – văzusem trăsura întorcându-se, precum şi escorta care se învălmăşea chiar în clipa aceea în curte – şi îmi părea rău.

— Fir-ar să fie! De-abia aştept să scap dintre pereţii ăştia stupizi. Aş putea crăpa aici fără ca nimeni să observe. Mi-ai fost de folos. Contesa stătea în jilţul cu spătar înalt din dormitorul ei, cu încălţări aurii din piele în picioarele aşezate pe un scăunel, în timp ce în jurul ei alţi servitori îi strângeau bagajele. Cred că ar trebui să te recompensez cumva, dar nu ştiu cum. Se ridică foşnindu-şi rochia de damasc şi arătă cu mâna.

— Ia cuşca aia şi maimuţa.

Am reuşit cu greu să recuperez maimuţa, cu preţul unei muşcături, dar mintea nu-mi stătea la rană. Mai era ceva ce voiam să aflu. Dacă

nu întrebam acum…

— Milady…

— N-am timp, îmi aruncă ea în drum spre uşă.

— Ce-i trebuie unei femei să fie… M-am gândit bine la cuvântul pe care trebuia să-l folosesc. Ce-i trebuie unei femei să fie puternică?

S-a oprit. S-a întors alene şi a început să râdă încet, dar chipul îi exprima atât de clar batjocura încât m-am înroşit toată de cutezanţa mea.

— Alice. Alice parcă te cheamă, nu? m-a întrebat ea. Era prima dată când îmi spunea pe nume. Ce ştie o fiinţă ca tine despre ce înseamnă adevărata putere? Să zicem că ai căpăta-o, dar ce-ai putea face cu ea? Dispreţul pentru ignoranţa mea era nemilos, chiar şi mascat de exprimarea elegantă.

— Mă refeream la puterea de a-ţi croi singură drumul în viaţă.

— Aşa deci! Asta îţi doreşti? M-a cadorisit cu un zâmbet de complezenţă. Atunci am întrezărit sub nepăsarea ei o emoţie mult mai puternică. În realitate mă dispreţuia profund, aşa cum probabil dispreţuia toate făpturile care nu erau de viţă nobilă. Nu o să ai această putere, draga mea. Doar dacă te referi la un statut. Asta dacă nu cumva poţi să-ţi depăşeşti condiţia şi să devii stareţa acestui palat. Mă lua în derâdere pe cel mai liniştit ton. Nu o să reuşeşti – dar o să-ţi răspund. Dacă nu provii dintr-o familie bună, atunci trebuie să fii frumoasă. Dar cu aspectul *tău* n-o să ajungi nicăieri. Mai ai o singură opţiune. Zâmbetul îi dispăru şi m-am gândit că totuşi vrea să-mi dea un răspuns serios. Învăţătură, cunoştinţe cât mai multe.

— Ce legătură este între cunoştinţele cuiva şi putere?

— Este. Atunci când cunoştinţele tale sunt importante pentru altcineva.

Ce-aş fi putut învăţa la mănăstire? Prin faţa ochilor mi s-a desfăşurat viaţa străvezie pe care o duceam aici, sărăcăcioasă şi fără niciun viitor. Trebuia să sap rădăcinile în grădină. Trebuia să prepar leacuri la infirmerie. Trebuia să lustruiesc potirele de argint din biserica mănăstirii.

— Şi ce-aş putea face cu asemenea cunoştinţe? am întrebat-o cu disperare în glas, ca şi cum aş fi enumerat cu glas tare toate lucrurile pe care ştiam să le fac. Cât de tare am detestat-o în momentul acela.

— De unde să ştiu eu? Dar îţi mai spun ceva. Este important pentru o femeie să ştie să se prefacă şi să-şi valorifice înzestrările, oricât de lipsite de valoare ar fi. Eşti în stare să faci asta?

Să fiu făţarnică? Eram în stare de aşa ceva? Habar n-aveam. Am clătinat din cap.

— Şiretenie! Inventivitate! Uneltire! a izbucnit ea, enervată de ignoranţa mea. Nu înţelegi? Contesa s-a întors din drum ca să-mi şoptească la ureche, de parcă ar fi fost vorba de ceva plăcut. Trebuie

să ai puterea interioară să-ţi atingi ţelul şi asta indiferent de câţi duşmani îţi vei face pe acest drum. Nu e uşor. Eu am avut duşmani toată viaţa, dar în ziua în care mă voi căsători cu Prinţul toţi vor dispărea precum pleava dusă de vânt. O să le râd în faţă şi n-o să-mi pese câtuşi de puţin de ce-or să spună despre mine. Tu ai fi în stare să faci la fel? Mă îndoiesc. Asta trebuie să faci şi ia aminte la ce ţi-am spus, fetiţo. Nu te-aşteaptă decât traiul în cripta asta sinistră, până în ziua când te vor înveşmânta în hainele de înmormântare şi te vor înfăşura în giulgiu.

— Nu! Imaginea aceea îngrozitoare m-a făcut să ţip la fel ca atunci când contesa Joan mă înţepa cu peniţele ei ascuţite. O să scap de aici. Era prima dată când rosteam cu voce tare aceste cuvinte. Sunase deznădăjduit. Fără nicio speranţă, dar în acel moment am fost năpădită de imensitatea tuturor lucrurilor de care n-avusesem parte până atunci şi de care nici n-aveam să mă bucur vreodată dacă nu făceam ceva.

— Să scapi? Şi din ce-o să trăieşti? La fel îmi spusese şi sora Goda şi simţisem vorbele ca pe un cuţit în inimă. Fără niciun venit ai avea nevoie de un soţ. Asta dacă nu cumva vei deveni o curvă. O viaţă riscantă, scurtă şi abrutizantă. N-o recomand nimănui. Mai bine călugăriţă. M-a împins la o parte, a ieşit din cameră în curte, s-a urcat în trăsură, iar eu m-am întins să aşez maimuţa pe perne şi să trag perdelele; cu asta îmi încheiasem îndatoririle faţă de ea. La final mi-a împărtăşit şi deznodământul. Nu o să devii nimic de preţ în viaţă. Aşa că cel mai bine ar fi să-ţi muţi gândurile de la aşa ceva. M-am hotărât, a continuat ea cu un surâs strălucitor, cum să te recompensez. Ia maimuţa. Cred că o să-ţi mai ocupe timpul – pe mine a început să mă enerveze.

Creatura a fost scoasă din trăsură şi aruncată în braţele mele.

Iar contesa Joan a dispărut împreună cu câinii, şoimul şi toată influenţa ei tulburătoare într-un nor de praf, dar nu am uitat niciodată faptul că ea a fost cea care mi-a aprins imaginaţia. A început să mă ardă atât de tare încât se transformase aproape într-o durere fizică şi mi-am dorit din tot sufletul să se stingă, dar flacăra aceea nu s-a mai potolit niciodată. Mâna corupătoare a ambiţiei a pus stăpânire pe mine, m-a apucat de umăr într-o strânsoare de moarte şi a refuzat să-mi mai dea drumul.

Merit mai mult, aşa mă gândeam în timp ce îngenuncheam împreună cu surorile pentru ultima slujbă de peste zi, tânără cum eram. *Voi deveni* importantă! *Voi face* ceva cu viaţa mea!

Şi nu am reuşit, într-un fel sau altul? Acum zâmbeam, chiar dacă mirosul respingător de seu îmi inundase nasul şi gâtul. În ciuda părerii proaste a contesei despre mine, printr-un miracol eram aici, la Havering-atte-Bower. Soarta mă scosese cu forţa de la mănăstire, aşa

mi-am şoptit în barbă: de ce n-ar găsi soarta o cale să mă scoată şi din groapa asta infernală, încinsă şi împuţită, undeva unde să-mi pot întinde aripile? Mai ales dacă îi dădeam şi eu o mână de ajutor.

În timp ce încercam să împing cu piciorul una dintre pisicile care îşi făceau veacul în bucătărie şi care încerca să se agaţe de hainele mele, pe mână mi-a curs din greşeală nişte ceară fierbinte. Şoaptele mi s-au transformat într-un şuierat de durere şi am fost readusă cu picioarele pe pământ. La întoarcerea prinţesei Joan din Aquitania, toţi curtenii aceia frivoli şi-ar fi întors atenţia către noua prinţesă plină de viaţă, nu spre regina bolnavă şi liniştită. Virtuţile reginei Philippa nu aveau să mai conteze în faţa strălucirii prinţesei Joan. Mi-a părut rău că regina va fi eclipsată de o femeie care nu merita nici să-i coasă dantela, dar nu aşa stăteau de fapt lucrurile în viaţa reală?

— Ia zi, m-am adresat eu pisicii care îşi înfipsese ghearele în pantoful meu. Virtute sau ambiţie? Bunătate sau lăcomie? Tare mult aş vrea să ştiu ce să aleg.

Am cules pisica de pe jos şi am închis-o în spălător, ignorându-i mieunăturile jalnice, apoi m-am dus să văd de ce urla domnul Humphrey. Virtutea era un lucru bun – dar putea fi la fel de plictisitoare ca un coş cu pâine veche de o zi. Ambiţia era cu totul altceva – era la fel de suculentă ca fazanii pe care domnul Humphrey îi fierbea în vin cu mirodenii pentru masa regală.

Iar cu maimuţa ce s-a întâmplat? Maica stareţă a ordonat să fie dusă la infirmerie şi închisă într-un beci. N-am mai văzut-o de atunci. Având în vedere tendinţa ei de a muşca, nici că mi-a părut rău. Am zâmbit totuşi. Dacă aş fi avut acum maimuţa, aş fi asmuţit-o bucuroasă asupra lui Sim.

Apoi, fără niciun avertisment, totul s-a transformat într-un joc periculos. După două săptămâni în vâltoarea vieţii din bucătăria de la Havering nu-mi mai păsa de nimic. Apoi a venit ziua în care mi s-a dat neplăcuta sarcină de a curăţa tocătorul pe care fusese dezmembrat un animal.

— Şi după ce termini aici, să aduci un coş de ceapă verde din cămară – şi vezi dacă găseşti nişte salvie prin grădină. Ştii cum arată? a ţipat domnul Humphrey după mine.

— Da, jupân Humphrey. *Orice prost ştie cum arată salvia.* Mi-am smuls şorţul, uşurată că puteam scăpa de căldură şi de mirosul bolnăvicios de sânge proaspăt.

— Şi să nu uiţi să aduci şi nişte arpagic, fato!

De abia ieşisem pe uşă când cineva m-a prins de încheietură cu o asemenea brutalitate încât aproape am sărit în sus.

Şi în braţele scârboase ale lui Sim.

— Ce…?

— Ia te uită pe cine avem noi aici! Chiar pe domniţa Alice, cea care are o părere prea bună despre ea!

Mi-am ridicat mâna să-i trag una peste ureche, dar s-a ferit şi a rămas pe loc. Ăsta era Sim, care încerca să-mi facă probleme de când voise să-mi ridice fustele, iar eu îl împunsesem cu vârful unui cuţit ca să scap de el; încă mai avea punctele roşii pe mână.

— Dă-te de pe mine, bădărane!

Sim m-a lipit de perete şi l-am simţit cum încearcă din nou să-şi vâre genunchiul între picioarele mele.

— Dac-ar fi după mine te-aş castra!

L-am muşcat de mână.

Sim era cu mult mai puternic decât mine. A râs şi a tras cu putere de gulerul tunicii. L-am simţit că s-a rupt, apoi a cedat şi umărul cămăşii, concomitent cu şnurul fragil. Rozariul de la regina Philippa, darul preţios pe care îl purtam în jurul gâtului ascuns de văzul celorlalţi, a alunecat pe sub cămaşă direct pe jos. M-am zbătut, am scăpat şi am dat să-l recuperez. N-am fost suficient de rapidă. Sim l-a înhăţat înaintea mea.

— Ia te uită ce chestie! a zis el şi l-a ridicat deasupra capului meu.

— Dă-mi-l înapoi!

— Lasă-mă să ţi-o trag şi ţi-l dau.

— Poate în altă viaţă…

Toată atenţia îmi rămăsese însă la mărgelele mele.

La fel şi Sim. Era cu ochii la şirul acela frumos pe care îl legăna în lumină, iar la un moment dat i-a picat fisa.

— Zic că merită ceva bani, dacă nu mă-nşel…

Nu mi-l mai dădea înapoi. Poate însă că era mult prea valoros ca Sim să-şi permită să rişte… M-am repezit, dar a luat-o la fugă şi m-a tras şi pe mine după el. M-am împiedicat şi era să cad, iar în acel moment am ştiut. Avea să-mi facă probleme. Era un pericol pentru mine.

— Ce-i asta? se interesă domnul Humphrey când auzi tărăboiul.

— Domnule Humphrey, avem un hoţ printre noi! Ochii lui Sim străluceau cu răutate.

— Băiete, ştiu că tu eşti. Nu te-am văzut eu acu' nicio oră cum ai luat o bucată de brânză şi-ai îndesat-o în gura aia mare?

— Aici nu-i vorba de brânză, domnule Humphrey. Sim rânji parşiv către mine.

În secunda următoare toată lumea se strânsese în jurul nostru.

— Hoţii! Găinarii! Furăcioşii! se auzi corul format din ajutoarele de bucătar şi băieţii care serveau berea, care voiau să se bage în seamă şi să semene zâzanie.

— Nu-s hoaţă! am ţipat eu şi i-am tras un picior în tibie lui Sim. Lasă-mă!

— Du-te dracu', ţărancă ce eşti! M-a strâns şi mai tare. V-am zis eu că nu trebuie să avem încredere în ea, se adresă el tuturor. E prea cu nasul pe sus! Ea e hoaţa! a strigat el şi şi-a ridicat o mână deasupra capului, cu darul de la Philippa ţinut bine în palma slinoasă. Rozariul a strălucit, ceea ce însemna că toată lumea îşi putea da seama cât de valoros este. M-a cuprins furia. Cum îşi permitea aşa ceva! Cum îndrăznise să ia ceva care era al meu!

— Hoaţo!

— Nu sunt hoaţă!

— De unde-l ai?

— Vine de la o mănăstire de maici, s-a auzit o voce în apărarea mea.

— Pun pariu că n-avea niciun obiect atât de preţios, nici măcar acolo.

— Chemaţi-l pe Sir Jocelyn! a ordonat domnul Humphrey. Am prea multă treabă să mă mai ocup şi de asta.

Apoi lucrurile au decurs într-un ritm foarte rapid.

— Acest obiect aparţine Maiestăţii Sale regina, a declarat Sir Joscelyn. Toate privirile s-au întors asupra mea, pline de dezgust. Regina este bolnavă, iar tu furi de la ea!

— Regina mi l-a dat! Ştiam că deja eram vinovată în faţă lor, dar instinctul îmi spunea să lupt împotriva inevitabilului.

— L-ai furat!

— Ba nu!

Am încercat să neg şi să mă apăr cât mai logic şi mai calm, dar nu eram calmă deloc. Frica îmi paralizase creierul. Multe puteau fi iertate, dar nu şi asta: a fost prima dată când am aflat ce respect profund i se purta reginei, chiar şi în bucătărie şi spălător. M-am uitat la chipurile lor. Acuzatoare. Dezgustate. Sim şi gaşca lui savurau din plin aceste momente.

— Unde-i mareşalul?

— În capelă, a intervenit cu o voce piţigăiată unul dintre ajutoarele de bucătar.

Sir Joscelyn m-a apucat de braţ şi cu mătăniile în cealaltă mână m-a târât prin toată capela regală către altarul în jurul căruia doi muncitori ridicau un dispozitiv cu roţi zimţate din lemn şi metal. Cel care supraveghea operaţiunea era lordul Herbert, mareşalul a cărui vorbă era literă de lege. Lângă el stătea nimeni altul decât regele. Mai rău de atât nu se putea. Eram atât de disperată că simţeam un junghi în piept.

— Maiestate. Lord Herbert…

— Nu acum, Sir Joscelyn. Regele şi mareşalul erau absorbiţi. Toate privirile erau îndreptate către maşinăria aceea fabuloasă care tocmai era ridicată cu grijă. Am aşteptat în linişte până când a fost aşezată

piesă cu piesă pe jos. Bun. Acum…

Eduard s-a întors către grupul nostru insistent. Aşadar urma să fiu acuzată chiar în faţa regelui şi judecată de ochii aceia sfredelitori. Nu m-am putut opri din tremurat – cât dovada a fost arătată, examinată, proprietarul confirmat – iar apoi am tremurat şi mai tare cât am fost dovedită mincinoasă, acuzată şi condamnată de lord Herbert să fiu închisă de îndată într-o celulă, fără ca eu să fi spus măcar un cuvânt în apărarea mea. Iar regele? De abia îşi abătuse atenţia de la maşinărie, asta în timp ce eu sufeream pentru o fărădelege pe care nu o înfăptuisem. Nu eram nimic altceva decât o căpuşă supărătoare care putea fi strivită cu unghia cât mai repede, doar pentru ca el să se poată întoarce la jucăria lui neînsemnată. Cât ai bate din palme avea să mă dea pe mâna mareşalului. Aşa ceva nu trebuia să se întâmple! Trebuia să-i abat atenţia şi să-l fac să mă asculte. Flacăra aceea de ambiţie şi ranchiună sălbatică pe care mi-o insuflase contesa Joan m-a cuprins din nou.

Însemn mai mult de atât. Merit mai mult.

Îmi doream mai mult decât simulacrul de viaţă pe care o duceam în bucătăriile de la Havering. Aveam *să-l fac* pe rege să mă bage în seamă.

— Maiestate! Spre surprinderea mea am rostit acel cuvânt cu o mare încredere. Eu sunt fata pe care regina a poruncit să-i fie adusă aici. Iar acest bădăran, acest fiu al Satanei, am spus arătându-l pe Sim cu degetul, care merită să fie aruncat în şuturi afară din palat drept la groapa de gunoi, mă acuză că sunt hoaţă!

— I-auzi! Stârnisem întru câtva interesul regelui.

Mi-am continuat atacul cu forţe noi.

— Cuvintele lui sunt la fel de împuţite ca latrina. Vă implor, Maiestate, să faceţi dreptate! Nimeni nu vrea să-mi dea ascultare. O fi din cauză că sunt femeie? Vă implor, Maiestate.

Ochii regelui se făcură mari.

— Regele face întotdeauna dreptate.

— Nu şi în bucătăria palatului, Maiestate. Dreptatea e mai mult o palmă peste faţă sau o orbecăire pe întuneric pentru această scârnăvie. Acumulasem un vocabular bogat pe durata şederii mele aici. Acum era cât se poate de atent la mine.

— Atunci nu-mi rămâne de făcut decât să încerc să îndrept această situaţie din bucătăria mea. Am sesizat o nuanţă prietenoasă în răspunsul lui ironic. Ai furat?

— Nu! Frica de spaţii închise şi întunecate, teama de a fi aruncată într-o celulă îmi dăduseră un curaj nebunesc. Am câştigat-o pe drept. Wykeham ştie că nu am furat-o. El vă poate spune…

Informaţia aceasta nu m-a ajutat câtuşi de puţin.

— Se prea poate, remarcă regele. Din nefericire nu e aici. A plecat

la Windsor…

— Maiestatea Sa regina ştie că nu am furat-o! Era ultima mea speranţă – dar n-aveam nicio şansă.

— Nu o vom deranja pe Maiestatea Sa. Regele s-a posomorât dintr-odată şi chipul lui a devenit dispreţuitor. Nu o vom deranja pe regină cu aşa ceva. Lord Herbert…

Vedeam deja celula.

— Nu! am spus eu printre suspine.

— Cu ce nu vrei să mă deranjezi, Eduard?

La auzul acestor cuvinte un firicel de speranţă a prins viaţă.

O voce plăcută urechii. Atenţia persoanelor din capelă a fost abătută într-o secundă de la mine. Sir Joscelyn şi lordul Herbert s-au înclinat respectuos. Regele a păşit spre ea şi a trecut atât de aproape pe lângă mine încât m-a atins cu haina, apoi a luat-o de mână şi a condus-o spre unul din locurile din galeria corului. Chipul lui se schimbase, iritarea provocată de mine se estompase, buzele se destinseseră într-un surâs. Între ei exista un sentiment de ataşament şi tandreţe, ca şi cum ar fi fost singuri într-o cameră. Regina i-a zâmbit şi i-a acoperit palma cu amândouă mâinile. Gesturi simple, dar foarte puternice şi pline de căldură. Nu aveam niciun dubiu. Eram eu preocupată până peste cap cu problemele mele, dar încă puteam observa cu admiraţie ce se întâmpla între ei. Era ca şi cum ar fi sărutat-o în public. De fapt regele a şi făcut asta – a sărutat-o tandru pe obraz.

— Philippa, dragostea mea. Te simţi destul de întremată să vii aici? Ar trebui să te odihneşti.

— M-am tot odihnit în ultimele săptămâni. Am vrut să văd ceasul.

— Nu-mi pare că te-ai înzdrăvenit.

— Nu exagera, Eduard. Mă simt bine.

Nu chiar, mai degrabă părea trasă la faţă şi îmbătrânită.

— Ia loc, draga mea. Regele a împins-o cu blândeţe pe scaunul tapiţat. Te mai doare umărul?

— Da. Dar nu e ceva fatal. Regina s-a aşezat cu spatele drept şi şi-a acoperit cotul stâng cu palma, apoi s-a uitat spre mecanismul acela, care aparent reprezenta un ceas. E foarte frumos. Când o să funcţioneze? a întrebat ea, apoi a băgat de seamă că în capelă erau adunaţi o mulţime de oameni. Ce se întâmplă aici?

Mareşalul îşi drese vocea.

— Fata asta, Maiestatea Voastră… răspunse el şi se încruntă la mine.

Regina şi-a întors privirea spre mine şi mi-am dat seama că îşi aduce aminte cine sunt. S-a întors cu mari eforturi cu tot corpul spre mine, până a putut să mă privească drept în ochi.

— Alice?

— Da, Maiestate. Am făcut o plecăciune, deşi lordul Herbert mă

ţinea în continuare de braţ, de parcă aş fi putut evada de acolo.

— L-am trimis pe Wykeham să te aducă aici. Philippa făcea eforturi să-şi aducă aminte exact, de parcă fusese ceva petrecut cu mult timp în urmă, pricină din care se încruntase. Probabil că ai sosit când eram bolnavă.

— Da, Maiestate.

— Cu ce te ocupi?

— Muncesc la bucătăria palatului.

— Da? a replicat ea, uluită, apoi a râs delicat. Cine te-a trimis acolo?

— Prinţesa Isabella, se grăbi Sir Joscelyn să dea vina pe altcineva. A crezut că asta a fost intenţia Maiestăţii Voastre.

— Chiar aşa? Mă îndoiesc că fiica mea s-a gândit la altceva în afară de propria-i persoană. Ar fi trebuit să ştii asta, Sir Joscelyn.

În biserică se aşternu o tăcere stânjenitoare, iar cel care interveni primul fu lordul Herbert.

— Fata asta este o hoaţă, Maiestatea Voastră.

— Ai furat? m-a întrebat regina.

— Nu, Maiestate!

Eduard îi arătă rozariul.

— Mă tem că da. Liste al tău, dragostea mea?

— Da. Sau a fost. E de la tine.

— Eu ţi l-am dat? Îl purta fata asta.

— Mă aşteptam s-o facă. Eu i l-am dat.

— Asta le-am spus şi eu, milady, am susţinut şi eu, dar nu au vrut să mă creadă.

— I l-ai dat unei servitoare? De ce? Regele îşi întinse mâinile, nevenindu-i să creadă.

Regina a oftat.

— E o poveste lungă. Dă-i drumul, lord Herbert. N-o să fugă nicăieri. Vino aici, Alice. Vreau să mă uit la tine.

Mi-am dat seama că-mi ţineam respiraţia. Regina şi-a întins mâna spre mine, iar eu am căzut recunoscătoare în genunchi în faţa ei când privirea ei obosită a poposit încet şi contemplativ asupra feţei mele. Mă privea ca şi cum ar fi încercat să-şi lămurească un gând care nu-i făcea o deosebită plăcere. Apoi a clătinat din cap şi m-a atins pe obraz.

— Cine ar fi crezut că un gest atât de simplu ca dăruirea unui rozariu ar putea crea atâta bătaie de cap, a spus ea, zâmbind amar. Şi de ce a trebuit convocată toată curtea pentru rezolvarea acestei chestiuni? S-a ridicat cu greu în picioare şi m-a tras lângă ea, apoi s-a adresat tuturor cu o autoritate matriarhală. Vă mulţumesc. Sir Joscelyn. Lord Herbert. Ştiu că sunteţi preocupaţi de bunurile mele. Sunteţi foarte conştiincioşi, dar mă voi ocupa personal de rezolvarea

acestei situaţii. Această fată nu este o hoaţă. Acum dă-mi mâna, Alice. Trebuie să îndrept lucrurile.

Am ajutat-o să iasă din capelă şi să coboare scările, iar în timp ce eram împovărată de greutatea ei am auzit comentariul murmurat al regelui că slavă Domnului, soarta mea nu îl mai privea. Ne-am îndreptat încet spre apartamentele regale şi dintr-odată am simţit cum sângele începe uşor să-mi clocotească în vene. Slujnică? Servitoare personală? Încă nu-mi puteam imagina de ce mă voia *pe mine,* dar ştiam că avea ceva în minte. De îndată ce mi-am dat seama de asta, am înţeles că viaţa mea de până acum, cu corvezile şi constrângerile ei, avea să se schimbe radical.

Prima schimbare în destinul meu a fost că am primit un dormitor gol, nefolosit, după cum am dedus din faptul că nu avea prea multă mobilă şi din vârtejurile de praf stârnite de poalele rochiilor noastre. În cameră se aflau: o cadă din cupru, găleţi cu apă aburindă şi două dintre servitoarele de la cramă la dispoziţie. Am fost dată pe mâna lor.

Cele două m-au băgat în apa caldă imediat cu entuziasm, dar şi mânate de curiozitate. Nu mai făcusem niciodată baie ca acum, să mă cufund cu totul în apă: mi-am adus aminte de contesa Joan, dezbrăcată şi arogantă, încrezătoare în frumuseţea ei, şi m-am lăsat până la bărbie în apă, ca un păstrăv într-un bazin, înainte ca cele două să apuce să mă vadă bine.

— Plecaţi de aici! am protestat eu. Sunt în stare să-mi frec singură pielea de se face roşie ca racul!

— Ordinele reginei! se hliziră ele. Nimeni nu încalcă ordinele reginei!

N-am mai avut ce să comentez la o asemenea replică, aşa că mi-am zis că trebuie să văd ce pot face, pentru că slujnicele erau destul de obraznice şi îndrăzneţe să-mi observe toate defectele. Prea slabă. Fără rotunjimi, sâni mici, şolduri drepte. Nu m-au cruţat deloc şi au reuşit să mă facă să mă simt oribil din cauza corpului meu despuiat. Mâini aspre, au mai constatat ele. Păr neîngrijit. Cât despre sprâncene… Au avut ceva de spus şi despre ele.

— Se poartă părul blond! m-au informat ele.

Am oftat.

— Nu mai frecaţi aşa tare!

Nu mi-au dat atenţie. M-au săpunit şi clătit, m-au şters cu prosoape moi, iar la sfârşit m-am resemnat şi am închis ochii, lăsându-le să vorbească şi să bârfească în pace şi să mă îmbrace în hainele care îmi fuseseră trimise. Şi ce haine! Senzaţia senzuală de alunecare pe pielea mea m-a convins să-mi deschid ochii. Nu mai văzusem asemenea veşminte decât în cufărul contesei Joan. Lenjerie din pânză fină care nu se freca de mine atunci când mergeam. O tunică ce-mi venea

turnată pe coapse, albastră ca mantia Fecioarei Maria – mi s-a spus că se cheamă *cotehardie,* dar nu eram la curent cu ultimele noutăţi din modă – iar pe deasupra o altă rochie crăpată pe laterale, foarte elegantă pentru mine, cu benzi de blană gri şi cu centură satinată. Purtate, fără nicio îndoială, şi de altcineva, fibrele erau tocite de-a lungul tivului şi a manşetelor, dar ce-mi mai păsa mie de asta. Reprezentau un lux la care nici nu îndrăznisem să visez. Iar materialele erau atât de lucioase, moi şi îmi alunecau printre degete. Mătase, damasc şi lână fină. Pentru prima dată în viaţa mea purtam haine *colorate,* iar toate simţurile îmi erau asaltate de bucurie. Mă simţeam ca o piatră preţioasă, lustruită până străluceşte orbitor.

Evident că s-au luat şi de părul meu.

— Prea aspru. Prea închis la culoare. Prea scurt ca să-l împletim. Prea scurt pentru orice!

— Arată mai bine decât atunci când m-au tuns să devin novice! am ripostat eu.

L-au prins sub o *crispinetta* aurie pe care au acoperit-o cu un voal dintr-un material vaporos *ce* plutea minunat, iar apoi au legat totul cu fileu din fir împletit, de parcă ar fi vrut să ascundă toate mărturiile legate de trecutul meu. Fără un acoperământ pentru faţă. Mi-am jurat să nu mai port nicicând un voal pe faţă.

— Pune-ţi ăştia…

Am îmbrăcat ciorapi subţiri, apoi jartiere ţesute. Am fost încălţată cu pantofi moi.

Am evaluat situaţia, abia îndrăznind să respir. Fustele erau ample şi atârnau grele pe picioarele mele, iar când am început să mă plimb prin cameră foşneau. Corsajul îmi era strâns bine pe coaste, iar decolteul destul de coborât pentru bustul meu modest. Nu mă simţeam deloc în pielea mea, dar preferam aceste veşminte celor pe care le avusesem înainte.

Chiar purtau servitoarele reginei asemenea haine minunate?

Tocmai mă delectam dând cu piciorul în straturile suprapuse de fuste şi mă bucuram de senzaţia de eleganţă, chiar dacă nu mi-o însuşisem, când uşa se deschise, iar în prag apăru Isabella. Cele două servitoare se înclinară până în podea. Le-am urmat şi eu şi m-am descurcat destul de bine să ţin faldurile de damasc, dar nu înainte de a zări umbra de dispreţ de pe buzele ei subţiri. A dat roată în jurul meu şi m-a studiat pe îndelete. Isabella, responsabila pentru umilinţele la care fusesem supusă la bucătărie.

— Nu-i rău deloc, a comentat ea, iar eu m-am îmbujorat. Uită-te la tine, a mai spus ea, şi mi-a întins oglinjoara pe care o purta agăţată de cârligul pentru chei de la brâu.

Oh, nu! Mi-am adus aminte de ultimul meu acces de orgoliu şi mi-am dus mâinile la spate ca un copil care fusese prins făcând o

boacănă.

— Nu! Nu vreau!

Zâmbetul ei era din ce în ce mai ironic.

— De ce nu?

— Pentru că nu cred că o să-mi placă ce o să văd, am spus, refuzând să mă las intimidată.

— Da, ai şi tu dreptate. Măcar atât. Poate eşti deşteaptă, a murmurat ea, dar bunăvoinţa pe care mi-o arăta era zeflemitoare.

Mi-a făcut un semn poruncitor şi am fost condusă într-o linişte absolută pe coridoarele care duceau spre solarul unde se afla Philippa împreună cu doamnele ei.

— Uite, *maman,* aţi spălat-o şi aţi dichisit-o. Dacă aveţi impresia că se vede vreo diferenţă…

— N-ai niciun pic de înţelegere, Isabella. Replica reginei a fost neaşteptat de tăioasă.

Isabella nu se arătă afectată.

— Şi acum ce facem cu ea?

— Ce am intenţionat încă de la început, în ciuda amestecului tău. Va deveni una dintre domnişoarele mele.

— Domnişoară de onoare în suita reginei? a ridicat Isabella din sprâncene. Cred că şi eu am reacţionat la fel. Eram prea şocată ca să mă mai gândesc cât de nepotrivită era reacţia mea.

— Nu aveţi nevoie de *ea,* s-a împotrivit Isabella, ridicând tonul. Aveţi douăsprezece…

— Nu? Pe chipul reginei înflori un zâmbet, cam trist după părerea mea. Poate că am.

— Atunci alegeţi o fată de viţă nobilă. Pentru numele lui Dumnezeu, sunt o grămadă…

— Ştiu ce am nevoie, Isabella.

Regina îi făcu semn fiicei ei să plece, iar mie îmi dădu rozariul înapoi.

— Milady…

Ce mai puteam să spun? Am strâns degetele în jurul mărgelelor preţioase. Cât ai clipi, cu o singură poruncă fermă şi cu un singur gest de alungare a ostilităţii fiicei ei pentru cei de condiţie joasă, regina îmi schimbase complet viaţa.

— O să vă pară rău! Şi să nu ziceţi că nu v-am spus.

Aşadar, Isabella avu ultimul cuvânt.

Nu-i păsa că auzisem şi eu ce spusese.

De ce? De ce eu? Doar la asta îmi stătea mintea după ce doamnele s-au dus să-şi vadă de treburile lor. Domnişoară de onoare în suita reginei.

— De ce eu? am întrebat cu voce tare. Ce am eu de oferit, Maiestate?

Philippa m-a studiat cu atenţie în căutarea unui răspuns, iar expresia i-a rămas impenetrabilă.

— Maiestate?

— Iartă-mă, mă gândeam la altceva… Şi-a închis ochii: când i-a redeschis erau umbriţi de tristeţe, dar vocea îi era plină de bunătate. Într-o bună zi îţi voi spune. Deocamdată însă hai să vedem ce putem face cu tine.

Asta a fost. Soarta mi-a fost decisă în urma unui capriciu, dublat de un scop pe care regina îl ţinea doar pentru ea. Am devenit o *domicella*{7}. Domnişoară din suita reginei. Nu o *domina,* pentru că nu aveam origini aristocratice, ci o *domicella.* Eram cea mai tânără, mai puţin învăţată şi neimportantă dintre toate domnişoarele reginei. Făceam însă parte din suita ei.

Nu-mi venea să cred ce noroc dăduse peste mine. Am fost trimisă cu un mic comision prin mai multe anticamere pustii şi am profitat de ocazie ca să-mi ridic rochia peste glezne şi, mânată de un entuziasm sincer, am făcut câţiva paşi stângaci de dans pe acordurile lăutei care răsunau din solar. Bine-nţeles că nu m-am descurcat prea bine, pentru că încă nu apucasem să învăţ să dansez, dar oricum au fost primii paşi de dans din viaţa mea. Eram fascinată de câtă încredere poate da unei femei o rochie frumoasă cu margini de blană. La un moment dat a trecut o servitoare, una cu care muncisem cot la cot în bucătăria aceea sordidă. A rămas cu gura căscată, după care a făcut o reverenţă scurtă în faţa mea şi a fugit repede să răspândească vestea avansării uimitoare a lui Alice Perrers, iar atunci am dansat din nou. Aşa mai mergea. Alice Perrers, doamnă de la curte, gătită cu podoabe la care nici nu visase. Îmi era greu să cred că era adevărat ce mi se întâmpla, schimbarea de la servitoarea murdară la domnişoara parfumată, dar dacă una dintre şleampetele de la bucătărie îmi arătase un semn de respect, înseamnă că era real. Eram atât de fericită încât de abia mă abţineam să nu strig la chipurile inerte şi vigilente din tapiserii.

Dacă urma să fie cum îmi doream, n-aveam să mai pun piciorul într-o bucătărie niciodată.

Cred că am mustăcit un pic. Ce-ar fi zis funcţionarul Greseley dacă m-ar fi văzut acum? Bani duşi pe apa sâmbetei! Aşa credeam. Mai bine să-i investim în cărămidă şi mortar! Ce remarcă ar fi făcut şi Wykeham, alta în afară de a-mi mai povesti despre ambiţiile lui de a construi o baie regală şi o toaletă? Am râs cu voce tare. Iar regele? Regele Eduard m-ar fi observat doar dacă aş fi fost alcătuită din roţi şi rotiţe care să se mişte şi să ticăie.

Am încercat să fac o piruetă, incomodată puţin de pantofii care îmi erau cam largi în picioare. Mi-am jurat că într-o zi voi purta pantofi făcuţi special pentru mine, care mi se vor potrivi perfect.

Cât despre planul secret al reginei vizavi de mine – nu putea fi ceva

foarte serios, nu-i aşa?

Domnişoarele din suita reginei se dădură peste cap să mă transforme într-o făptură demnă de noua mea poziţie. Pentru ele eram un animal de companie. O jucărie. O fiinţă pe care o puteau dezmierda şi mângâia pentru a scăpa de plictiseală. Nu îmi stătea în fire să accept aşa ceva şi nici nu era rolul pe care voiam să îl joc, dar era o experienţă palpitantă în urma căreia ele au creat-o pe noua Alice Perrers. Probabil că eram încă foarte tânără, deoarece îmi plăcea să fiu în centrul atenţiei lor capricioase.

Am asimilat totul: unse şi curăţate, mâinile mele erau pline de loţiuni parfumate de calitate mult mai bună decât orice altceva produs în camera de distilare a surorii Margery, iar sprâncenele mele groase au fost smulse şi au căpătat forma unui arc elegant. Hainele, şi chiar şi bijuteriile, îmi erau înmânate cu o amabilitate neprotocolară. Un inel, o broşă cu care să-mi prind mantia, un lanţ suflat cu aur şi pietre strălucitoare care să-mi împodobească pieptul. Nu erau preţioase, dar suficient cât să pot să mă prezint în public şi să insuflu acelaşi respect ca doamnele de stirpe aleasă. Mi-am răsfirat degetele – unghii îngrijite – şi mi-am admirat inelul cu piatră de ametist. Era de parcă mi-aş fi înnoit pielea, ca un şarpe care năpârleşte primăvara. Eram suficient de matură ca să mă bucur de toate acestea. Rozariul îl prinsesem la centura împodobită cu ciucuri de argint, mai frumoasă şi decât cea a stareţei Sybil.

— E mai bine! a remarcat Isabella după ce făcuse o mutră acră. Dar tot nu-mi dau seama de ce te-a vrut regina tocmai *pe tine!*

Rămăsese o enigmă şi pentru mine.

Domnişoarele din suita reginei erau feminine, simpatice, frumoase. Eu nu eram aşa. Erau întotdeauna îmbrăcate la modă, cu rochii strânse de la piept până la şolduri. Veşmintele bogate atârnau pe mine ca rufele puse la uscat. Puteau cânta în cel mai natural mod cu putinţă pentru desfătarea reginei. Toate tentativele lor de a mă învăţa şi pe mine să cânt au fost abandonate după primul meu dezacord. Nici degetele nu mă ajutau să învăţ acordurile la lăută, ca să nu mai vorbesc de ţitera elegantă. Puteau coase o centură cu flori şi păsări. Eu n-aveam răbdare pentru aşa ceva. Purtau conversaţii încântătoare în franceză, bârfind despre ce mai aflaseră despre cei de la curte. Eu nu-l cunoşteam decât pe Wykeham, care catadicsise să-mi vorbească atunci când revenise la curte, ba chiar remarcase cât de tare mi se schimbase norocul.

— Asta da schimbare de situaţie, domniţă Perrers! Aţi învăţat deja să călăriţi?

Ideea lui fixă despre construirea arcadelor era însă subiect de batjocură. Wykeham, evident, nu flirta.

Pentru domnişoarele din suită flirtul era o artă în sine. Eu n-am stăpânit-o niciodată. Eram prea directă. Prea critică faţă de toţi. Mă cunoşteam mult prea bine ca să pretind că nu simt nimic. Dacă ăsta era un păcat, atunci eram vinovată. Nu puteam să mă prefac interesată sau că simt ceva dacă nu era adevărat.

Nu aveam nimic de oferit? Cu ce aveam am încercat să mă fac utilă sau remarcată sau chiar indispensabilă. Mergeam deseori în solarul reginei. Nu puteam permite să fiu alungată de acolo, aşa cum prinţesa Isabella îşi arunca rochiile vechi. Am muncit din greu.

Ştiam să joc şah. Regulile stricte după care se mutau piesele acelea micuţe îmi erau pe plac. Nu-mi era greu deloc să reţin mutările pe care le făcea calul sau nebunul sau cum putea încolţi regina un turn. Cât despre jocul acela stupid numit Vulpea şi gâştele{8}, am descoperit că eram de-a dreptul fascinată de găsirea unei căi prin care gâştele să o încolţească pe vulpe înainte ca patrupedul şiret să captureze păsările prostuţe.

— Nu mă mai joc cu tine, Alice Perrers! a declarat Isabella şi a abandonat jocul. Gâştele tale sunt mult prea abile.

— Mai abile decât vulpea domniei voastre, milady. Vulpea Isabellei fusese încolţită straşnic de micul meu cârd. Vulpea domniei voastre e gata să-şi dea sfârşitul, milady.

— Aşa-i! Isabella a râs, mai mult luată prin surprindere decât amuzată, dar s-a abţinut să-mi trântească o replică usturătoare.

Pentru a le face pe plac domnişoarelor preparam amulete şi poţiuni absurde şi inofensive de dragoste, din ce-mi mai aduceam aminte că citisem în manuscrisele sorei Margery, aflate în infirmeria mănăstirii. Puţină iarba pisicii, o mână plină de coada şoricelului, un lujer de verbină, toate înfăşurate într-un petec de mătase verde legat cu un şnur roşu. Dacă ele credeau că sunt eficiente eu n-aveam de gând să le contrazic, deşi Isabella jura că eram în stare să adaug cucută în fiecare săculeţ pe care i-l făceam ei. Şi în afară de asta citeam. Le citeam întruna poveşti despre o dragoste romantică dintre un cavaler chipeş şi o tânără domniţă, iar ele oftau.

Nu era rău. Nu era rău deloc pentru o fată fără identitate şi fără maniere, venită de la o mănăstire. N-aveam să mai fiu anonimă şi trecută cu vederea niciodată. Vanitatea este un păcat, dar îmi umplea sufletul de gratitudine. De ce să nu fi fost mândră de progresul făcut? Eram cineva care meritase o poziţie la curtea regală. Eram Alice, domnişoara de onoare din suita reginei. Zilele în care fusesem invizibilă luaseră sfârşit.

Iar Isabella se înşela. N-aş fi folosit în veci cucută. Reţinusem destul din avertismentele caustice ale surorii Margery cât să ştiu să mă feresc de asemenea lucrături diavoleşti.

Dar pentru regina Philippa ce puteam face, când toată suflarea de la curte voia să-i îndeplinească dorinţele chiar înainte de a le rosti? Asta era ceva banal. Eu am preparat remedii din scoarţă de salcie albă.

— Eşti o binecuvântare pentru mine, Alice. Avusese dureri intense în ziua aceea, dar acum, rezemată bine între perne şi somnoroasă din cauza tincturii de salcie, a oftat adânc de uşurare. Sunt o povară pentru tine.

— Pentru mine nu este o povară să încerc să vă ajut cum pot, milady.

Am văzut că liniile de sub ochii ei începeau să se netezească. În curând avea să adoarmă. Zilele în care avea dureri se înmulţiseră, iar forţele îi slăbeau din ce în ce, dar în seara aceasta îi mai fuseseră alinate.

— Eşti o fată bună.

— N-am fost o novice bună! am răspuns eu repede.

— Stai aici. Povesteşte-mi despre zilele când erai o novice rea. I se închideau pleoapele, dar se străduia să reziste sub efectul medicamentului.

I-am dat ascultare, pentru că îmi făcea plăcere să îi abat atenţia de la problemele ei. I-am spus despre maica stareţă şi despre slăbiciunea ei pentru ciorapi roşii. I-am povestit despre sora Goda şi mâna ei grea, despre vulpea care dăduse iama în găini din pricina neglijenţei mele şi despre cum fusesem pedepsită. Despre contesa Joan nu i-am spus. Deja aflasem destule până acum ca să-mi dau seama că nu trebuia să pronunţ *acel* nume. Joan, nora făţarnică, aflată departe în Aquitania cu soţul ei, Prinţul – pe care de fapt îl prinsese în capcană – nu reprezenta un subiect după care regina să aibă o noapte liniştită.

— Îmi pare bine că te-am găsit, a şoptit ea.

— Da, milady. I-am uns cu un unguent uşor înţepător pielea întărită din jurul încheieturii şi palmei. Mi-aţi schimbat viaţa.

Se aşternu liniştea, dar regina nu adormise. Era absorbită de un gând care nu-i făcea o deosebită plăcere şi care îi săpase o cută adâncă între sprâncene. A clipit apoi şi m-a privit într-un mod straniu.

— Da, Alice. Sunt sigură că a fost bine că mi-ai ieşit în cale.

Am fost convinsă că nu se referea la faptul că îi alinam durerile cu alifiile mele. Am simţit un fior pe spate, deşi camera era supraîncălzită, pentru că vorbele ei ascundeau o nesiguranţă profundă. Făcusem oare ceva care o supărase, aşa de repede? Am încercat să mă gândesc la ce oi fi spus sau făcut să se îndoiască în privinţa mea. Nu mi-a venit nimic în minte, aşadar am întrebat.

— De ce m-aţi ales pe mine, milady?

Când regina s-a uitat din nou la mine, pleoapele îi atârnau grele. Şi-a strâns crucea bătută cu pietre preţioase de la piept cu mâna liberă, iar răspunsul ei nu a avut nimic de-a face cu compasiunea pe care o

arăta de obicei. Într-adevăr, vocea i-a fost tăioasă şi pustie şi şi-a tras palma din mâinile mele ca şi cum nu mai suporta să o ating.

— Te-am ales pentru că am un rol pentru tine, Alice. Probabil unul dificil. Şi va trebui să îl joci în curând… dar încă nu. Nu chiar acum… Şi-a închis ochii în cele din urmă, de parcă voia să nu mă mai vadă. Sunt foarte obosită acum. Te rog să trimiţi după preot. Vreau să mă rog alături de el înainte să adorm.

Am plecat de lângă ea, mai confuză decât fusesem vreodată. Vorbele ei îmi răsunară din nou în minte când am aprins lumânarea şi m-am băgat în pat, în camera pe care o împărţeam cu alte două domnişoare. N-am putut să adorm.

Am un rol pentru tine. Probabil unul dificil. Şi va trebui să îl joci în curând…

CAPITOLUL 5

Mi-am făcut un obicei din a-mi ţine un fel de jurnal. De ce? Aveam nevoie de un motiv? Doar pentru că nu doream să uit ce învăţasem cu atâtea eforturi susţinute. Nimeni nu avea nevoie de mine pentru că ştiam să scriu într-un palat unde oamenii de litere erau la fel de numeroşi ca şi vânătorii. Uneori scriam în franceză, alteori în latină, în funcţie de starea de spirit în care eram. I-am implorat pe copiştii de la palat să-mi dea bucăţi de pergament, condei şi cerneală. Dacă le zâmbeam, îmi ridicam bărbia sau le aruncam o privire languroasă cedau imediat. Învăţam din mers obiceiurile curţii şi să profit de atuurile mele pentru a stârni interesul celorlalţi.

Şi ce anume scriam? Înşiram cronologic zilele. Notam orice doream să-mi amintesc. Din ce-mi aduc aminte am ţinut acel jurnal mai bine de un an.

M-a preocupat vreodată ce s-ar fi întâmplat dacă celelalte domnişoare descopereau ce anume scriam? Nicio secundă. Ele îşi băteau joc de însemnările mele. Şi mai credeau şi că mâzgălelile mele erau din cale afară de plicticoase. O dată, pentru a le satisface curiozitatea, le-am citit din jurnal cu voce tare…

Astăzi le-am însoţit pe celelalte domnişoare pentru prima dată la o vânătoare. Nu mi-a plăcut. Regele şi-a sărbătorit cea de-a cincizecea aniversare printr-o întrecere cavalerească şi un turnir grandios la Smithfield. Ne-am dus toate. Învăţ să dansez…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Alice! Isabella căscase plictisită, ducându-şi la gură degetele subţiri. Dacă chiar n-ai niciun subiect interesant despre care să scrii, atunci de ce, Doamne iartă-mă, insişti? Mai bine te-ai duce să freci iar oalele în bucătărie.

Plicticos? Incredibil de plicticos. Şi în acelaşi timp o acţiune premeditată care mi-a permis să mă asigur că niciuna dintre domnişoare nu era destul de interesată să-şi vâre nasul în treburile mele. Dar ce de amintiri îmi evocau notiţele mele, când reciteam comentariile banale în momentele în care viaţa îmi era în pericol şi tulburată… Acolo, în acele pagini, cu litere apăsate, în adnotări extrem de succinte, se contura modelul după care decurgea viaţa mea în acel an decisiv, la fel de clar ca un cârd de ciori care scormonesc cu ciocurile în câmpul acoperit iarna de zăpadă. Şi ce an miraculos, înfricoşător şi dramatic s-a dovedit a fi.

Astăzi le-am însoţit pe celelalte domnişoare pentru prima dată la o vânătoare. Nu mi-a plăcut…

Armăsarul castrat pe care l-am primit venise direct din iad. N-am înţeles niciodată ce plăcere este aceea să fii hâţânat şi zdruncinat două ore, ca să ajungi în cele din urmă lângă nişte ogari care latră asurzitor

şi un animal ucis care zace într-o baltă de sânge. Adevărul este că n-am asistat şi la uciderea lui, pentru că am căzut cu un ţipăt de pe cal la primul galop.

Stăteam pe jos, acoperită cu frunze şi vreascuri, scuturându-mi furioasă hainele de pământul jilav. *Crispinetta* şi boneta mi se desfăcuseră, iar grupul vânătorilor dispăruse undeva departe. La fel şi calul acela netrebnic. Aveam de mers o grămadă pe jos până acasă.

— Ia te uită, o domniţă la ananghie!

Nici nu auzisem zgomotul de copite pe pământul moale de sub copaci. Mi-am ridicat privirea şi am văzut doi cai care se îndreptau în viteză către mine, unul mare şi ameninţător, celălalt mic şi vânos.

— Domniţă Alice! Regele şi-a strunit calul, care tropăia nervos la câţiva metri de mine. Te simţi bine acolo pe jos?

— Nu, nu mă simt bine! Un răspuns nu tocmai cuviincios.

— Cine ţi-a sugerat să ieşi călare pe bruta aceea care a trecut ca fulgerul pe lângă noi?

— Lady Isabella! Sacul ăla nenorocit de oase m-a aruncat aici… nu trebuia să vin deloc. Urăsc caii.

— Păi şi de ce ai venit?

Nu mi-era prea clar, ştiam doar că era cumva obligaţia mea să particip. Era singura bucurie pe care o mai avea regina când era sănătoasă. Regele descălecă, aruncă hăţurile flăcăului de pe ponei şi se apropie pe jos. Mi-am dus palma la frunte să-mi acopăr ochii de soarele care îmi bătea printre frunze drept în faţă.

— Thomas – du-te şi prinde calul domniţei, porunci el.

Thomas – cel mai mic fiu al regelui, abandonă armăsarul şi porni ca vântul. Regele îmi întinse mâna.

— Pot să mă ridic şi singură, Maiestate.

Brutal răspuns, ştiu, dar deja mă simţeam tare umilită.

— N-am nicio îndoială, lady. Fă-mi pe plac.

Ochii îi luceau amuzaţi, dar porunca fusese cât se poate de categorică şi nu putea fi încălcată. M-a prins de mână şi m-a smucit brusc de am sărit imediat în picioare, după care a început să-mi scuture ţărâna de pe rochie cu mişcări ample ale palmei. M-am înroşit toată de ruşine.

— Nu se cade, Maiestate!

— Ba se cade. Trebuie să-ţi prinzi părul.

— Nu pot. Nici nu prea am ce să prind şi trebuie să mă ajute cineva să-l fac să arate decent.

— Atunci lasă-mă pe mine.

— Nu, Maiestate!

Cum să-mi prindă regele părul? Era ca şi cum aş fi rugat-o pe Isabella să mă săpunească pe spate.

A mormăit ceva şi mi-am dat seama că s-a enervat.

— Trebuie să-mi permiţi, domniţă, ca un cavaler ce sunt, să îţi redau o înfăţişare onorabilă…

Mi-a luat *crispinetta* boţită şi a prins-o la brâu, apoi s-a apucat cu o iscusinţă uimitoare să-mi prindă boneta astfel încât să ascundă restul dezastrului, la fel de îndemânatic de parcă ar fi legat cureluşa în jurul piciorului şoimului său preferat. Am stat cuminte până a terminat, ca o statuie de piatră şi abia respirând. Până când regele a făcut un pas în spate şi s-a uitat la mine.

— Acceptabil. Nu mi-am pierdut îndemânarea nici după atâţia ani. A rămas nemişcat, ascultând sunetele îndepărtate, apoi a clătinat din cap. Iar acum, lady, trebuie să îţi continui drumul!

Râdea de mine!

— Dar nu vreau!

— Ba vrei, pentru că altfel va trebui să mergi pe jos până acasă… Thomas se întorsese cu armăsarul recalcitrant şi, înainte să mai apuc să protestez, am fost cocoţată înapoi în şa. Mi-a strâns chingile şi apoi, preţ de o clipă, regele m-a privit direct în ochi, după care s-a retras la fel de brusc.

— Gata, domniţă Alice. Să te ţii bine! Regele a tras o palmă pe crupa calului, care se puse în mişcare cu mine cu tot. Thomas, ai grijă de ea. Regina nu te va ierta niciodată dacă o să cadă într-o tufă de mure. Făcu o pauză, apoi mai adăugă câteva cuvinte care îmi rămaseră în minte. Şi nici eu!

Şi Thomas făcu întocmai. Avea doar şapte ani şi se pricepea la călărit mai bine decât aveam să mă pricep eu vreodată. Eu însă mi-am adus aminte de mâinile pricepute ale regelui, nu de sporovăială entuziastă a lui Thomas.

Regele şi-a sărbătorit cea de-a cincizecea aniversare printr-o întrecere cavalerească şi un turnir grandios… Magnific! Regele arăta extraordinar în noua lui armură. Nu-mi găseam cuvintele când îi vedeam tenul bronzat, sabia şi armura din care săreau scântei de fiecare dată când îşi mişca braţul şi panaşul de pe coif care se agita în toate direcţiile. Cu toate acestea, mă temeam pentru el, mi se înmuiau picioarele şi îngheţam de frică. Nu-mi puteam lua privirea de la el, dar când i-am văzut mâneca pătată de sângele care i se prelingea din degete am închis ochii.

Bineînţeles că nu existau motive de îngrijorare. Deborda întotdeauna de energie, iar în ziua aceea tot ce făcea era magic. S-a avântat într-o confruntare cu toată priceperea şi îndrăzneala unui erou de legendă, iar apoi a avut şi eleganţa de a-i felicita pe cei pe care îi înfrânsese.

În ziua aceea a fost eroul meu.

La sfârşit, când toţi cavalerii s-au strâns să râdă unii de alţii, aşa

cum le plăcea lor, domnişoarele din suita reginei au început să arunce flori cavalerilor preferaţi. Eu nu aveam cui să-i arunc flori. Nici că-mi păsa, pentru că printre ei se afla unul singur care să se ridice la înălţimea aşteptărilor mele, fie în arenă, fie într-o dispută personală. Şi am fost destul de cutezătoare să arunc un boboc de trandafir când s-a apropiat de tribuna în care noi, femeile, stăteam lângă regină. Îşi scosese coiful. Era atât de aproape de mine, cu chipul lui palid şi tras din pricina efortului depus, că am putut observa pata de sânge de pe obraz pe care şi-o mânjise cu praf când se ştersese cu mănuşa. Eram atât de hipnotizată, că floarea pe care am aruncat-o prosteşte în direcţia lui i-a lovit armăsarul în bot, nu prea tare, dar calul s-a cabrat instantaneu.

— Iisuse! Speriat, regele a dat drumul coifului şi a strâns bine hăţurile, încercând să calmeze animalul.

— N-ai minte? s-a răstit Isabella la mine.

Am preferat să nu răspund, îngrozită de ce făcusem, ci să mă pregătesc sufleteşte pentru mustrările din partea regelui. Fără să scoată un cuvânt, a pocnit din degete spre pajul său să ridice coiful şi floarea zdrobită sub copitele calului. L-am privit temătoare.

— Îţi mulţumesc, lady.

Şi-a plecat solemn capul înspre mine şi şi-a îndesat petalele mototolite în apărătoarea de la gât. Mi s-a strâns stomacul şi m-am înroşit până-n vârful urechilor. Mândru, trufaş, încrezător, acesta era regele Angliei care în acelaşi timp mă putea trata cu respect, chiar dacă aproape căzuse de pe cal din cauza mea.

— Servitoarea noastră de la bucătărie tot nu ştie să se poarte cuviincios în public! a remarcat Isabella, stârnind un val de hohote de râs.

Regele însă nu a schiţat niciun zâmbet. Şi-a mânat calul spre pânza aurie a tribunei; privirea fulgerătoare i se domolise, precum şi energia, şi şi-a întins mâna cu palma în sus spre mine.

— Domniţă Alice, dacă vrei să-mi faci onoarea…

I-am dat mâna. Regele mi-a sărutat degetele.

— Trandafirul a fost un gest frumos, chiar dacă stângaci. Îţi mulţumim, şi eu şi calul, domniţă Alice.

S-au auzit din nou râsete, dar de data aceasta nu pe socoteala mea. I-am simţit fierbinţeala sărutului pe piele, mai încins decât obrajii care îmi ardeau din cauza emoţiei.

Învăţ să dansez.

— Sfântă Fecioară! Ratasem ritmul insistent al tamburinei şi al oboiului pentru a douăzecea oară. Cum puteam să excelez la calcule contabile, dar să nu fiu în stare să număr paşii unui dans simplu de ceremonie? M-am împleticit, iar mâna regelui s-a strâns în jurul meu

pentru a mă ajuta să-mi recapăt echilibrul. Nu fusese un dans graţios? Regele era un dansator mai bun decât mine. Nu cred că dansa cineva mai prost decât mine.

— Poţi să te uiţi înspre mine, domniţă Alice, m-a anunţat el când ne-am întâlnit din nou şi am apucat să schimbăm câteva cuvinte.

— Dacă mă uit, Maiestate, o să mă împiedic – sau o să vă calc.

— O să te conduc eu astfel încât să faci corect paşii, să ştii, a spus el, pentru că probabil mă uitasem chiorâş la el. Nu ai încredere în mine, Alice?

Mi-a spus pe nume fără nicio urmă de formalism. Mi-am înălţat privirea şi am constatat că mă privea ironic, drept pentru care am ratat şi următorul pas simplu.

— Nu îndrăznesc, am îngăimat eu.

— Îţi refuzi regele? Se amuza din nou.

— Da, dacă este spre binele lui.

— Atunci trebuie să încercăm amândoi din nou, dragă Alice, şi ne vom număra degetele rupte de abia la sfârşitul serii.

Dragă Alice? Flirta cu mine? Nu. Era imposibil. Mai mult îl exasperam decât îl făceam să se simtă bine. În scurt timp am avut şi dovada, dacă mai aveam unele îndoieli.

— Vai de mine, domniţă Alice. Nu ai minţit, a declarat el cu obidă când dansul s-a terminat. Ar trebui să avertizezi pe oricine te invită la dans.

— Nu mă va invita nimeni! Nu mai există niciun bărbat aşa de curajos ca Maiestatea Voastră.

— Atunci trebuie să ţin minte să nu mă mai aventurez şi altă dată, a spus el în timp ce mă conducea la locul de lângă Philippa.

Dar m-a mai invitat. Chiar dacă l-am călcat din nou.

Regina nu mi-a interzis să mai dansez cu regele, ba chiar părea că îi face o oarecare plăcere.

Regina i-a dăruit regelui un leu.

Oh, da! Întâmplarea cu leul! Am remarcat cu dispreţ cum se îngrămădeau domnişoarele, acoperindu-şi chipurile şi prefăcându-se că le este teamă de răgete, cum se înghesuiau în câte un cavaler galant al regelui pentru a-şi găsi alinare, în timp ce eu mă îndreptam direct spre cuşca imensă ca să inspectez bestia de aproape. Nu-mi era frică şi nici n-aveam de gând să mă prefac că îmi este. Ce rău să-mi facă leul dacă era captiv în spatele gratiilor şi zăvorât acolo? Am fost fascinată de coama lui aspră şi de şirul de dinţi ascuţiţi. M-am apropiat şi mai mult, iar leul s-a aşezat şi a început să dea din coadă pentru a mă avertiza să păstrez distanţa, dar fără folos.

— Nu ţi-e frică, domniţă Alice? Regele s-a apropiat încet de mine.

— Nu, Maiestate. De ce mi-ar fi? Mi se adresase din nou protocolar

şi nu-mi părea rău deloc. Nu era el rege? Fetele se comportă caraghios, de fapt nu le este frică. Vor doar să…

— Să atragă atenţia?

— Da, Maiestate.

Ne-am întors privirile spre domnişoarele agitate care erau acum consolate şi flatate.

— Iar tu, domniţă Alice, nu vrei să atragi atenţia? Nu ai remarcat cu ochii tăi extrem de critici niciun tânăr cavaler? Nu admiri pe niciunul?

Am căzut pe gânduri, probabil mai mult decât era cazul, cu gândul la abundenţa de forţă, frumuseţe şi energie masculină din jurul meu.

— Nu, Maiestate. Ăsta era adevărul.

— În schimb priveşti admirativ leul.

— Oh, da.

Leul se uita la noi cu o ură impasibilă. Nu noi eram de vină pentru întemniţarea lui? M-am gândit la condiţia lui şi la propria mea experienţă din trecut. Amândoi ţinuţi cu forţa, amândoi captivi. Amândoi datorându-ne situaţia capriciului unui terţ. Eu însă scăpasem graţie unor circumstanţe miraculoase. Leului nu avea ce minune să i se întâmple. Biata fiară sălbatică avea să rămână în captivitate până în ziua morţii.

— Nu există nimic care să te înspăimânte? Sigur, în afară de cai.

Iar! Mă făcea din nou să-mi pierd cumpătul.

— Ba da, am răspuns. Dar este o frică total *necunoscută* Maiestăţii Voastre.

— Spune-mi.

M-am trezit că-i explic înainte să mă adun cu firea, pentru că mă privea ca şi cum chiar îi păsa de temerile mele.

— Îmi e frică de viitor, Maiestate, pentru că în viitor nimic nu e permanent, nimic nu e sigur. De o viaţă fără stabilitate, fără prieteni sau familie, fără o casă. În care eu sunt nimeni, nu am un nume sau o poziţie. Nu vreau să fiu dependentă de mila sau generozitatea altora. Am avut parte de asta graţie surorii Goda. Şi Signorei Damiata. De singurătate îmi este frică. Vreau să fiu cineva şi vreau să fac ceva pentru mine. Nu vreau să mor săracă.

Sfântă Fecioară! Mă holbam la leu. Chiar recunoscusem toate acestea cu voce tare? Îi spusesem toate acestea regelui?

— Ceri cam multe pentru o femeie tânără în situaţia ta, a răspuns el.

La fel remarcase şi contesa Joan, dar cu mult mai puţin tact.

— E ceva imposibil?

— Nu. Nu asta am vrut să spun. Dar e un drum greu pentru o femeie singură.

— Atunci ce-mi rămâne de făcut, să mă resemnez cu această soartă, precum animalul ăsta încarcerat?

— Toţi suntem la mila destinului, domniţă!

Mi-am dat seama că atenţia îi fusese abătută de la leu la mine şi că deja se făceau prea multe speculaţii, iar discuţia luase o întorsătură foarte personală, aşa că am căutat o replică neutră.

— Nu vreau să par nerecunoscătoare, Maiestate. Ştiu cât de mult îi datorez reginei.

— N-am ştiut că-ţi vezi viitorul atât de întunecat.

— Nu aveaţi motive, Maiestate. Sunteţi rege. Nu trebuie nici să ştiţi, nici să vă pese.

Aşa vedeam eu lucrurile.

— Aşadar crezi că nu-mi pasă? Că sunt chiar aşa de egoist? Vădit surprins, şi-a încruntat sprâncenele şi m-am întrebat dacă îl supărasem. Sau vorbeşti aşa pentru că ai o părere proastă despre toţi bărbaţii…

— Nu am niciun motiv să cred contrariul. Tatăl meu, oricine o fi fost, nu mi-a dat niciun motiv să îi admir pe bărbaţi. Nici soţul meu cu care am avut un mariaj doar de ochii lumii şi care s-a căsătorit cu mine doar pentru a scăpa de cicălelile surorii lui. Nu am contat prea mult pentru niciunul dintre ei.

Preţ de o clipă regele păru atât de uluit de amăreala vorbelor mele, încât m-am gândit că ar fi avut aceeaşi expresie dacă unul dintre câinii lui ar fi îndrăznit să-l muşte de gleznă.

— Nu te poţi abţine să nu spui adevărul, aşa-i, domniţă? Se pare că îmi revine sarcina de a mă revanşa pentru tot neamul bărbătesc.

— Nu trebuie să vă revanşaţi cu nimic, Maiestate.

— Poate că nu-i o obligaţie, Alice. Poate ţine mai degrabă de ce vreau eu să fac.

Leul a scos un răget şi şi-a înfipt ghearele în barele de metal, întrerupând orice ar fi avut regele sau eu de spus în continuare. M-a condus de acolo, în timp ce îngrijitorii menajeriei veneau să ia animalul să îl transporte în altă parte, iar eu i-am mulţumit lui Dumnezeu pentru intervenţia Lui. Deja spusesem destule lucruri, deloc măgulitoare pentru mine.

Regele însă nu terminase discuţia cu mine.

— Nu ai niciun motiv să crezi că ştii ce fel de om sunt, domniţă Alice, mi-a spus el când ne-am apropiat de uşă, strâmbându-se uşor. Ştiu exact de ce te temi. Am trăit o perioadă când viitorul îmi atârna de un fir de păr, când nu ştiam cine mi-e duşman şi cine prieten, iar autoritatea mea de rege era pusă la îndoială. Ştiu cum mă trezeam în fiecare dimineaţă şi habar n-aveam ce mi-a rezervat soarta pentru ziua respectivă – bun sau rău.

Probabil că mi-am arătat neîncrederea când am aflat că un rege poate fi atât de nesigur de propria-i soartă.

— Iar într-o bună zi îţi voi povesti.

A plecat, iar eu am rămas pe loc consternată.

Am primit un cadou. Un cadou chiar de la Eduard. M-am încruntat spre acest cadou, plin de energie, cu coamă şi coadă de mătase, la fel de frumos ca o ilustraţie din *Cartea orelor*{9}, care fremăta şi îşi scutura capul în grajd.

— Nu-ţi place iapa?

— Nu înţeleg de ce mi-aţi face un asemenea cadou, Maiestate.

— De ce nu?

— Şi de ce-mi puneţi tot timpul întrebări la care mi-este greu să răspund.

Eduard a râs, fără să fie câtuşi de puţin deranjat de replica mea.

— Găseşti întotdeauna un răspuns, se pare!

— Întotdeauna răspunde obraznic, asta se ştie, a intervenit Isabella, venită să mângâie animalul. Mie când mi-aţi dăruit ultima dată un cal, Sire?

— Din ce-mi aduc eu aminte, chiar atunci când mi-ai cerut ultima dată. Adică acum două luni.

— Aşa este. Trebuie să mă gândesc la altceva, de vreme ce vă simţiţi generos astăzi.

— Nu cred c-a fost cazul să te îndoieşti vreodată de generozitatea mea, Isabella, i-a replicat sec regele.

— Adevărat! a zis Isabella, bătând încă o dată iapa pe grumaz. Apucă tot ce poţi, micuţă Alice, pentru că azi Maiestatea Sa este într-o dispoziţie mărinimoasă! Asta-i şansa ta să obţii ceva din vistieria regală! a mai spus ea, îndepărtându-se cu un soi de neastâmpăr, aşa cum făcea mereu.

— Fiica mea are dreptul la propriile opinii, a spus regele, privind în urma ei. Îmi cer scuze pentru lipsa ei de delicateţe.

A fost o întrerupere cam enervantă, care i-a tăiat regelui din buna-dispoziţie, dar nu m-am putut abţine să nu continui:

— Dar tot nu mi-aţi spus de ce mi-aţi dăruit iapa, Sire.

— Ţi-am dat iapa pentru că trebuie să aibă grijă de tine când fiul meu nu-i prin preajmă să te ajute. O să se poarte frumos cu tine. Asta dacă vei fi atât de bună să o primeşti.

Răspunsul lui a fost concis, dându-mi în mod subtil de înţeles că este un om puternic, că nu-i place să fie contrazis sau luat la întrebări şi că orgoliul lui masculin e foarte dezvoltat. Nu voiam să par nerecunoscătoare, ci voiam să îi accept cadoul cu mai multă graţie decât Isabella. Mi-am propus să mă arăt cât se poate de încântată şi amuzată. Rege sau nu, nu merita ca gestul lui mărinimos şi extravagant faţă de o servitoare să îi fie aruncat în faţă ca un reproş.

— Nu vreau să par nerecunoscătoare, Maiestate. Am reacţionat aşa pentru că nimeni nu mi-a mai făcut niciodată un cadou. Cu excepţia

reginei. Iar odată am primit o maimuţă. Se însenină. Enervantă creatură, maimuţa aceea.

Eduard izbucni în râs.

— Ce s-a întâmplat cu ea? O mai ai?

— Din fericire nu. Mă tem că soarta i-a fost pecetluită la St. Mary. A fost închisă şi lăsată să se pocăiască sau poate a fost crud pedepsită – ştiu din proprie experienţă.

Râsul i s-a transformat într-un mormăit slab.

— Atunci, domniţă, dacă nu ai primit prea multe daruri, trebuie să văd ce pot face să remediez această situaţie.

Am căzut pe gânduri, pentru că mi-am dat seama cât de neobişnuită era toată această situaţie.

— Regele nu face cadouri fetelor orfane.

— Ba regele ăsta face. El dăruieşte ce doreşte şi oricui doreşte. Sau cel puţin îţi dă ţie un cal special, domniţă Alice.

— Nu pot, Maiestate. Nu eram lipsită de bun simţ. Gestul lui putea părea indiscret. Iapa era evident foarte valoroasă.

— Ce ţepoasă mai eşti şi tu! Nu-i mare scofală, să ştii.

— Nu pentru Maiestatea Voastră…

— Vreau să te bucuri de ea. Îmi permiţi să îţi fac acest cadou? Pentru că îţi slujeşti cu devotament regina, dacă nu pentru altceva.

Cum puteam să refuz? Când iapa m-a împuns în umăr cu bolul ei moale, m-am îndrăgostit de ea – doar puţin – pentru că era frumoasă şi pentru că era un dar din partea regelui.

Regina este bolnavă. Nu se poate mişca din pat şi mă imploră să-i citesc. Când Eduard a venit în vizită, eu m-am ridicat să fac o reverenţă, după ce închisesem deja cartea şi o pusesem deoparte, pentru că mă aşteptam să fiu rugată să plec. Timpul petrecut de Eduard cu soţia sa era preţios, dar el mi-a făcut semn să continui şi a rămas cu noi până am terminat de citit.

Era o poveste tristă, dar care reginei îi plăcea în mod deosebit. Plânsese pentru tragedia celor doi nefericiţi, Tristan şi Isolda. Regele a mângâiat-o pe mână, a dojenit-o uşor pentru naivitatea ei, spunându-i că dragostea lui pentru ea era cu mult mai mare decât cea a lui Tristan pentru domniţa lui şi că nu intenţiona să facă ceva atât de necugetat, cum era să-şi întoarcă faţa la perete şi să moară. Doar o sabie înfiptă în măruntaie l-ar fi doborât în genunchi. Şi oare intenţiona draga lui Philippa să se arunce asupra trupului lui şi să moară şi ea, fără niciun alt motiv decât că avea inima sfărâmată? Nu erau oare – după atâţia ani de mariaj – făcuţi dintr-un material mai rezistent?

Regina a râs de i-au dat lacrimile.

— O poveste copilăroasă, a zâmbit ea cu lacrimi în ochi.

— Dar ţi-a fost citită frumos. Cu mult patos, a remarcat Eduard.

M-a atins pe umăr înainte să plece, foarte gingaş. Nu avusese niciun motiv să facă aşa ceva – dar cu toate acestea o făcuse. Oare regina observase? Am crezut că nu, dar m-a gonit brusc, pretextând că vrea să rămână singură. Şi-a acoperit faţa cu palmele.

Vocea ei m-a oprit când am ajuns la uşă.

— Iartă-mă, Alice. Mi-am asumat o povară cumplită, iar uneori e peste puterile mele să o pot duce.

N-am înţeles ce a vrut să zică.

Ceasul lui Eduard a fost montat într-un turn nou. M-am ridicat şi l-am privit înmărmurită. Hohotul de râs al lui Eduard a răsunat cu putere, un strigăt de bucurie, pentru că în sfârşit momentul ca preţiosul lui ceas să fie instalat se apropia cu repeziciune, turnul care îl găzduia era aproape gata, iar piesele mecanismului erau asamblate de cel mai meticulos ceasornicar italian. Astăzi este ziua în care va fi pus în funcţiune şi însăşi regina îşi manifestase dorinţa să fie de faţă. Păi nu pentru ea ordonase Eduard să fie construit şi modelat după catedrala St. Albans, cu panouri mobile pe care să fie pictate soarele şi stelele?

— Nu pot! recunoscu Philippa. Chiar nu pot! a spus ea când a constatat că nu îşi poate încălţa picioarele umflate în pantofii moi. Du-te tu, Alice, în locul meu. Regele are nevoie de audienţă.

— Slavă Domnului! a exclamat Isabella.

— Pentru ce, mai exact? Philippa era iritată. Nu reuşesc să găsesc niciun motiv pentru care să-l mulţumesc în dimineaţa asta.

— Pentru că nu m-aţi rugat pe mine să merg să mă uit la monstruozitatea aia.

— Păi nici nu intenţionam. Lui Alice o să-i placă. Alice poale să-i adreseze regelui întrebările potrivite, iar apoi să ne povestească tot. Nu-i aşa?

— Da, Maiestate, am răspuns, neînţelegând pe deplin de ce mă alesese pe mine.

— Dar fără prea multe detalii, a strigat Isabella în urma mea în timp ce ieşeam din încăpere. Nu tuturor ne plac frânghiile şi scripeţii şi… roţile!

Aşa că m-am dus singură. Eu eram interesată de frânghii şi scripeţi şi roţi zimţate din lemn care se îmbinau când se învârteau. Voiam să văd ce reuşise italianul să facă. Doar asta voiam?

Ah, nu!

Voiam să văd şi să înţeleg ce îl fascina pe Eduard când nu avea o sabie în mână sau o festivitate de organizat. Nu aveam nicio scuză. Voiam să văd ce anume îl însufleţea pe acest om de acţiune atât de complex. Aşa că am urmărit ultimele pregătiri.

Nu eram singuri. Regele avea auditoriul său, cu sau fără mine, format din italian şi asistentul acestuia, la care se adăuga un grup de

servitori şi câţiva soldaţi care asigurau forţa brută. Mai era şi Thomas, care n-ar fi putut să lipsească de la un asemenea spectacol.

— Trebuie să ridicăm asta la locul ei, Maiestate, gesticulă larg italianul. Şi apoi să ataşăm greutăţile şi frânghiile pentru clopot.

Frânghiile fură repartizate soldaţilor, apoi fură explicate indicaţiile pentru ridicarea greutăţilor mecanismului de întoarcere. Lui Thomas i s-a dat sarcina de a supraveghea momentul când toate erau puse la locul lor. Eu am fost exilată într-un colţ.

— Trageţi! a zbierat italianul, iar ei traseră. Trageţi!

Piesele ceasului se ridicau la locurile lor cu fiecare mişcare.

— Mai e puţin! exclamă plin de entuziasm Thomas.

— Trageţi! ordonă din nou italianul.

Traseră cu putere, iar una dintre frânghii cedă şi se rupse cu zgomot. Greutatea de care fusese legată, eliberată acum, se izbi cu putere de podea, trimiţând un nor de praf şi aşchii de piatră. Înainte să pot reacţiona, restul lungimii de frânghie descrise un cerc şi, asemenea unei pocnituri de bici, şerpui pe suprafaţa lespezilor de piatră şi mă pocni peste glezne cu o forţă aşa de mare că picioarele îmi zburară de sub mine.

M-am prăvălit sub un morman dizgraţios de fuste, bucăţi de frânghie şi praf.

— *Signorina!* a strigat îngrozit italianul.

— Alice! a exclamat şi regele, care dintr-un pas fu lângă mine.

M-am ridicat încet, speriată din cauza şocului, surprizei şi a durerii de glezne, iar italianul se apucă să mă şteargă pe faţă de praf, după care îmi aranjă discret hainele.

— *Signorina! Mille pardons!*

Parcă totul se întâmpla departe de mine. Norul de praf se mai aşezase, soldaţii coborâseră piesele încă nefixate ale ceasului, de care uitase în haosul creat toată lumea. Thomas mă privea cu un amestec de groază şi fascinaţie.

Privirea mi-a căzut asupra chipului încordat al regelui.

— Eduard… am spus. Nu eram discretă.

— Acum eşti în siguranţă. Mi-a luat palmele şi le-a ridicat până la gură. Mi-am revenit complet în simţiri.

— Nu sunt rănită, am spus.

Eduard nu a luat în seamă vorbele mele şi l-a chemat imediat pe Thomas:

— Du-te după medicul meu!

— Nu sunt rănită! am repetat eu.

— Eu decid dacă eşti rănită sau nu, s-a răstit Eduard la mine, apoi s-a adresat ceasornicarului care încă se mai agita şi dădea din mâini. Vezi ce-i cu mecanismul. N-a fost vina ta, omule! Mă ocup eu de domniţa Alice.

Niciodată n-am fost mai conştientă ca atunci de prezenţa lui, de freamătul aprig al nărilor – care-i dădeau un aer vulturesc, chiar dacă nu era o pasăre de pradă. Nici cum frica era întipărită adânc pe chipul lui.

— Te poţi ţine pe picioare? m-a întrebat el dintr-odată.

— Da.

M-a ridicat încet şi m-a ajutat să stau în picioare. Spre surprinderea mea m-am clătinat şi m-am văzut obligată să mă agăţ de braţul lui – nu m-am prefăcut – dar pentru un moment mă luase cu ameţeală. Fără să mai stea pe gânduri, Eduard m-a luat în braţe şi m-a dus departe de praf şi mizerie.

Era prima dată în scurta mea existenţă când mă aflam în braţele unui bărbat. Toate sentimentele pe care doar mi le imaginasem, dar nu le simţisem niciodată, mă copleşiseră. Căldura trupului lui lipit de mine, bătăile ritmice ale inimii lui. Pielea lui, delicată şi aspră pe alocuri, fermitatea cu care m-a ţinut. Mirosul înţepător de transpiraţie şi praf, dar şi panica aceea când viaţa îţi este în pericol. Gâtul îmi era uscat, iar palmele umede. Aveam impresia că fiecare centimetru de piele era viu şi strălucea în petecele de lumină care răzbăteau prin vitralii. Radiam şi ardeam, iar inima îmi bătea cu putere prin rochie…

Asta până când am fost trezită la realitate.

— Lăsaţi-mă jos, Maiestate! i-am cerut eu. Nu trebuie să o supăraţi pe regină. Astăzi nu se simte deloc bine. Unde mă duceţi?

S-a oprit brusc.

— Nu ştiu. Şi-a coborât privirea spre mine, buimăcit la fel de tare ca mine. Ochii săi erau foarte aproape de ai mei şi îi simţeam respiraţia pe tâmplă. Pe cinstea mea, Alice, m-am speriat foarte tare din cauza ta. Te doare ceva?

— Nu! Eram prea lucidă, mult prea lucidă. Lăsaţi-mă jos. De ce mă purtaţi pe braţe când pot să merg şi singură?

— Pe moment am crezut că-i mai bine aşa. În sfârşit trăsăturile crispate începuseră să se mai relaxeze. Permite-mi să te duc într-un loc unde vei fi în siguranţă.

Îl auzeam pe italian vorbind tandru cu mecanismul construit de el şi auzeam şi vocile soldaţilor. Servitorii erau şi ei prin zonă.

— Lăsaţi-mă jos, Maiestate! am repetat cu. Vom fi văzuţi.

— Ce contează? Îşi înălţase sprâncenele ca şi cum nu se gândise la asta.

Ba conta. Ştiam că tot palatul va vui în nicio oră.

— Lăsaţi-mă jos, jos!

Renunţasem la orice fel de maniere.

Eduard s-a întors brusc spre altar, l-a străbătut cu paşi mari şi m-a aşezat într-unul din scaunele destinate corului, unde eram oarecum ferită de ochii celorlalţi.

— Dacă insişti…

A îngenuncheat înaintea mea şi m-a sărutat. Nu a fost o atingere discretă pe mână sau o dezmierdare frăţească pe obraz, aşa cum îmi închipuisem eu că ar fi un sărut frăţesc. Niciun sărut dat în grabă pe buze ca între soţi, aşa cum ar fi făcut Janyn Perrers dacă s-ar fi apropiat vreodată atât de mult de mine. Eduard m-a apucat de mâini, m-a tras spre el şi mi-a acoperit cu fermitate gura cu gura lui, într-un gest posesiv care a durat cât o bătaie a inimii, apoi mai mult.

Şi-a ridicat capul şi l-am privit zăpăcită. Sângele începuse să-mi clocotească, gândurile mi se împrăştiaseră care încotro.

— Nu trebuia să faceţi aşa ceva, am bălmăjit eu în şoaptă. Nu se cade.

— Îi ţii regelui predici despre cum ar trebui să se poarte, domniţă Alice?

A zâmbit cu tristeţe, apoi m-a sărutat din nou. La fel de hotărât. La fel de nesăbuit.

— Nu ar fi trebuit, a spus el după ce a terminat, să mă priveşti cu atât de multă încredere.

— Deci a fost vina mea? Vocea mi-a sunat, spre regretul meu, aproape ca un chiţăit. Că aţi sărutat o domnişoară din suita soţiei Maiestăţii Voastre?

Preţ de o clipă prezenţa Philippei pluti în aer. O simţeam acolo. Am recunoscut acest lucru în privirea lui Eduard, aşa cum sunt sigură că se vedea şi în privirea mea. Am mai văzut şi regret în ochii lui, pe măsură ce tonul vocii şi trăsăturile feţei i se relaxau.

— Nu, Alice. Nu a fost vina ta. A fost doar vina mea. Ai fi putut fi rănită, iar eu ar fi trebuit să am mult mai multă grijă cu tine. Mie îmi era greu să respir calm, iar la un moment dat m-a trecut un fior şi Eduard s-a oprit. Ţi-e frig. Şi-a scos tunica fără mâneci pe care o purtase în biserică şi a înfăşurat-o în jurul umerilor mei. Mâinile lui au zăbovit pe umerii mei, iar eu am simţit un nou val de căldură, iar tâmplele îmi zvâcneau.

— Maiestate… Auzisem nişte paşi şi am vrut să-l atenţionez. Eduard s-a retras de lângă mine, apoi a încercat să se concentreze asupra întrebărilor fără noimă puse de medic, care mi-a recomandat să mă odihnesc.

— Te conduc înapoi la regină, a spus Eduard după plecarea medicului.

Da, m-am gândit eu. Aşa era cel mai bine. Să stau departe de acest bărbat de-a dreptul irezistibil. Apoi mi-a mai venit o idee.

— În ce stare e ceasul după accident, Sire? Regina va vrea să ştie.

Se răţoi la mine într-o izbucnire de furie.

— Să-l ia dracu’ de ceas. Nu-mi pare rău că te-am sărutat. Te găsesc atrăgătoare, ameţitoare… Mi-a aruncat o privire de parcă chiar fusese

vina mea. De ce?

— Un moment de spaimă, Maiestate. Mă îndoiesc că vă veţi aduce aminte de acest episod mâine dimineaţă, când nu va mai exista niciun pericol, iar ceasul va fi reparat.

Ah, dar eu aveam să-mi aduc aminte.

— Nu a fost un impuls de moment. Tu nu simţi nimic? m-a interogat el, de-a dreptul ameninţător.

M-am prefăcut indiferentă.

— Nu ştiu.

— Ba cred că ştii!

— Mai contează dacă ştiu sau nu? Fac parte din suita reginei.

— De parcă n-aş şti, Dumnezeule mare! exclamă el, mocnind de furie. Spune-mi ce părere ai despre necuviinţa asta, Alice!

— Vă voi spune. Este într-adevăr o necuviinţă. Cu toate acestea cred că sunteţi bărbatul cel mai extraordinar pe care l-am întâlnit vreodată.

Acesta era adevărul, nu?

— Asta-i tot? Vreau mai mult de la tine. Era foarte autoritar, mă ţinea strâns de mână şi tot trupul îi era încordat. Vreau să te revăd azi. Mă voi ocupa personal să fac în aşa fel încât să te revăd. Diseară să vii la mine, Alice.

Fără să-mi ceară permisiunea. Fără să-mi facă promisiuni dulci. Poruncă dată de un adevărat Plantagenet. Ştiam prea bine ce mă aştepta. Cred că a fost pentru prima dată în viaţa mea când nu am avut nimic de zis, nici măcar în sinea mea.

Reginei i-am spus că fuseseră câteva probleme cu ceasul, dar că regele le rezolvase pe toate.

Ştiam ce făceam? Am înţeles eu încă de la început ce se va întâmpla? Am văzut eu oare toate abisurile şi capcanele căscate sub picioarele mele? Negam să văd adevărul chiar şi în sufletul meu?

Oh, am ştiut. N-am fost niciodată o proastă. Ştiam ce făceam. Am ştiut când i-am captat atenţia. Am revăzut în scrierile mele puerile cum îmi tremurase mâna când scrisesem *Eduard,* şi nu *Regele,* notiţele de când îmi dăruise iapa, de când începusem să mă gândesc la el ca la *Eduard* bărbatul.

L-am vrăjit, l-am prins în mrejele mele, exact aşa cum am fost acuzată mulţi ani mai târziu de gurile rele. Am fost eu oare complice în această seducere?

Am fost complice, da. Dar să-i fi întins capcane? De asta n-am fost vinovată. Când să fi reuşit vreodată vreo femeie să ademenească un Plantagenet? Eduard făcea doar ce-şi punea în minte şi mergea pe drumul pe care şi-l alesese singur.

Eram eu rea?

Nici măcar. N-am fost niciodată rea. Eram prea loială reginei. Ştiam

ce-nseamnă sentimentul de vinovăţie, indiferent de bârfele scornite la adresa mea. Philippa îmi oferise tot ce aveam, iar eu o trădasem. Sentimentul de regret îşi înfipsese adânc colţii în mine, la fel cum îmi făcuse şi maimuţa aceea nefericită.

Ambiţioasă poate?

Fără doar şi poate. Pentru că acesta era remediul pentru toate lipsurile de care suferisem cât fusesem săracă. Când o femeie îşi trăieşte toţi anii tinereţii fără să aibă nimic al ei, de ce n-ar profita de ocazie să compenseze acele lipsuri, mai ales dacă ocazia îi sare pur şi simplu în poală?

Ah! Dar cum aş fi putut opri tăvălugul acela de întâmplări înainte de a deveni târfa regelui? Cine ştie? Cu Eduard puteam fi eu însămi, nu o domnişoară nătângă căreia să nu-i stea mintea decât la bârfă şi cleveteală. Eduard mă asculta cu interes, ca şi cum părerea mea conta. Eram fascinată de autoritatea, de influenţa şi masculinitatea lui absolută, la fel ca orice altă femeie în locul meu. Când i-am văzut trăsăturile frumoase de om inteligent, când m-a privit în ochi, a fost ca şi cum aş fi băut o cupă din cel mai bun vin de Gasconia. El era regele, iar eu supusa lui. Mă aflam sub dominaţia lui, la fel de mult cât era şi el subjugat de mine.

Aş fi putut evita această situaţie? Nu, nu aş fi putut. Lucrurile ne-au scăpat de sub control amândurora.

În noaptea aceea, cât am aşteptat, mi-am simţit stomacul măcinat de o teamă nedesluşită şi îmi era atât de greaţă încât credeam că voi da fuga la latrină. Am luat o gură de bere, m-am aşezat pe marginea patului şi m-am prefăcut interesată de bârfele pe care cele două domnişoare şi le împărtăşeau în timp ce-şi împleteau părul înainte de culcare. M-am prefăcut apoi că desfac un nod încăpăţânat de pe o panglică, doar că mai rău l-am strâns. M-am lăsat păgubaşă, mi-am scos vălul şi l-am împăturit. L-am mai împăturit o dată. Aş fi făcut orice să-mi ţin mâinile ocupate. N-aveam stare. M-am ridicat dintr-odată şi am început să dau ture prin cameră.

Lealitatea îmi era împărţită între minte şi inimă. Subjugată de rege, destinatara sărutărilor lui. Slujitoare a reginei, cea care îmi făcuse onoarea să aibă încredere în mine. Era un act de trădare. Călcam în picioare încrederea pe care mi-o acordase regina, îi furam ce era de drept al ei. Era imposibil să am vreun argument în favoarea mea.

M-am uitat prin cameră la cele două domnişoare care îşi vedeau de ale lor. Acum ce trebuia să fac? Era vreo greşeală pe undeva? Înţelesesem eu prost? Nu aveam să fiu chemată la rege şi atunci puteam să-mi iau piatra asta de pe inimă.

Un ciocănit în uşă. Am sărit ca arsă, iar mâinile îmi tremurau când am deschis unui paj ce purta însemnele regale.

— Din partea reginei sunt, stăpână. Nu poate dormi. A trimis după dumneata. Vii?

— O să vin, am răspuns cu încet.

Carevasăzică aşa aveau să meargă lucrurile. O stratagemă regală. O tactică deşteaptă şi extrem de realist pusă în scenă care să mă scoată din cameră fără să trezească nici cea mai mică bănuială. Oare planul acesta atent pus la cale presupunea că trebuia să stau la pândă pe vreun coridor întunecat până când cineva avea să mă conducă în apartamentul regelui în loc de cel al reginei? Gândul că totul trebuia făcut în secret, că totul era o mare înşelăciune, mi-a displăcut profund. Nu asta îmi dorisem – şi totuşi eram captivă într-un păienjeniş pe care parţial mi-l ţesusem singură.

În timp ce pajul aştepta, mi-am pus o mantie pe umeri şi m-am luat după el.

— Cred că mă întorc abia în zori, am spus cu mâna pe zăvor, impresionată de tonul meu calm. Dacă regina este bolnavă şi agitată cred că o să rămân să dorm pe o saltea de paie din anticameră.

Au încuviinţat din cap, cu mintea la ale lor. Floare la ureche a fost.

Regele te vrea în patul lui.

M-am cutremurat.

Până la urmă n-a fost nevoie să stau să aştept. Pajul acela plictisit m-a condus în cea mai mică dintre anticamere, din care o a doua uşă ducea la apartamentul reginei. Cunoşteam bine acea încăpere, utilizată adeseori pentru conversaţii confidenţiale sau în care te puteai retrage dacă simţeai nevoia să fii singur cu gândurile tale. Nu petrecusem şi eu aici ceva timp după ce regele îşi făcuse cunoscute intenţiile, după întâmplarea cu ceasul? Construită într-unul dintre turnuri, avea pereţi circulari din piatră rece acoperiţi cu tapiserii în culori dintre cele mai aprinse, reprezentări de păsări şi animale ale pădurii. Cât am stat nesigură pe mine în centrul ei, o căprioară m-a pironit cu ochii ei brodaţi cu grijă. Indiferent de cum îmi întorceam privirea, eram urmărită. O bufniţă mă fixa fără să clipească, iar un câine de vânătoare mă supraveghea atent. M-am întors cu spatele şi m-am aşezat pe una dintre banchetele lipite de zid. Am tresărit la toate zgomotele. Am stat încordată când nu se auzea absolut nimic.

Ce urma? Nu puteam face nimic altceva decât să aştept. Nu aveam niciun control asupra a ceea ce urma să se petreacă în următoarea oră. Ce puteam să spun? Ce puteam să fac? Palmele îmi erau transpirate şi reci, iar gândurile îmi zburau departe. Dacă nu sunt pe placul lui Eduard? Cunoştinţele mele referitoare la lucrurile care se petrec între un bărbat şi o femeie în spatele perdelei patului erau atât de limitate, de-a dreptul ridicole chiar. Educaţia pe care o primisem de la măicuţe nu mă pregătise pentru rolul de amantă, regală sau nu. Iar Janyn…

mi-am înfipt degetele în marginea banchetei până n-am mai putut de durere.

Sfântă Fecioară, nu mă lăsa!

Uşa s-a deschis. Am sărit în picioare.

Eram atât de neliniştită încât nici nu am remarcat că era una dintre uşile reginei, nu una dinspre coridor. M-am întors cu faţa spre ea, crezând că voi fi preluată de un alt paj şi dusă mai departe în această călătorie perfidă.

Ah, nu!

Mi-a îngheţat sângele în vine. Tălpile mi s-au lipit de podea. Groaza mi-a căzut ca un pietroi în vintre.

În prag stătea însăşi regina.

A înaintat încet, cu aceeaşi prestanţă regală cu care ar fi păşit în sala tronului, apoi a închis uşa din urma ei. O fi fost ea înveşmântată doar cu cămaşa de noapte şi cu un halat lejer pe deasupra, cu părul împletit şi lăsat pe umeri, dar cu toate acestea era regină cu toată fiinţa ei. Chipul îi era ridat şi crispat din cauza lungii suferinţe, dar atitudinea aceea demnă înnăscută îi rămăsese intactă. Am rămas aşa în picioare amândouă o bună bucată de vreme, singure în cămăruţa aceea în care ne priveau sute de perechi de ochi brodaţi uitându-ne una la alta.

Philippa era înţepenită şi îşi ţinea cotul mâinii care o durea cu cealaltă mână, dar tot venise să mă vadă, să mă dojenească, să mă blesteme pentru infatuarea mea. Era ca şi cum striga la mine din agonia ei.

Iar pentru că nu eram în stare să vorbesc, am făcut o plecăciune ca să-mi ascund faţa. Nu eram eu cea care o deposedam de datoria şi onoarea care i se cuveneau de drept, de trupul şi numele soţului ei? Nu eu eram aceea care în scurt timp avea să stârnească un scandal care o va acoperi de ruşine? Fapta pe care urma să o săvârşesc o putea distruge…

În momentul acela am ştiut în sufletul meu. Nu puteam să fac aşa ceva.

— Alice… Numele meu părea mai mult un oftat pe buzele ei.

— Milady… Iertaţi-mă…

— Ştiam că vei fi aici.

Ştiuse. Sigur că ştiuse. Cum să nu ştie? Văzusem şi eu legătura emoţională dintre ei. Uneori aveam impresia că Philippa simţea că Eduard era acolo chiar înainte ca el să intre în încăpere. Deci ştia. Atunci cu siguranţă că ştia, tot prin acelaşi simţ lăuntric, că soţul ei, iubirea vieţii ei, intenţiona să o trădeze.

Nu puteam să-i fac aşa ceva.

Am căzut în genunchi în faţa ei.

— Iertaţi-mă. Iertaţi-mă, milady.

Fără să spună nimic mi-a atins părul, iar eu mi-am ridicat privirea. Chipul îi era scăldat în lacrimi, atât de multe lacrimi că îi căzuseră şi îi lăsaseră pete întunecate pe halatul de damasc. Atâta amărăciune pe chipul ei mi-a sfâşiat inima. Mi-am ridicat palmele şi mi-am acoperit faţa ca să nu mai fiu martora unei asemenea dureri. Şi mie îmi dăduseră lacrimile.

— Nu aş face niciodată ceva să vă rănesc, lady…

— Ştiu.

— Mă duc înapoi în camera mea. Cuvintele mi-au răsunat înfundate printre degete. Nu fac aşa ceva. Vă promit că nu fac.

Regina s-a aplecat cu greu şi m-a apucat de antebraţ cu un oftat de durere, aşa că m-am ridicai de urgenţă în picioare.

— O să-i spun regelui că… am continuat eu, iar ruşinea m-a pătruns ca o sabie în carne vie. Să-i spun ce? Cuvintele mi s-au uscat pe buze.

— Ce o să-i spui, Alice?

— Nu ştiu. Dacă e nevoie, o să plec de la curte… Orice doar să vindec rana trădării amare. Mi-am întors privirea. Nu mă puteam uita la ea.

— Nu, Alice.

Am scuturat din cap.

— Nu merit să mă iertaţi, dar…

M-a apucat strâns, şi probabil că a durut-o şi pe ea la fel de tare cum m-a durut şi pe mine, dar m-a făcut să tac.

— Nu, Alice, am auzit eu, apoi şi-a tras sufletul. Vei face precum va vrea regele. Înţelegi?

Nu avea niciun sens. Absolut niciunul.

— Nu… nu!

— Te vei duce la rege. Va veni pajul lui, iar tu te vei duce cu el. Tonul îi era incredibil de calm şi înţelegător.

— Nu pot. Nu pot fi atât de neloială, am protestat eu.

— Nu eşti neloială. *Eu* vreau să te duci la el.

Afirmaţia m-a năucit complet.

— Nu…! I-am acoperit palma cu a mea, chiar dacă ea era regina, de parcă aşa aş fi putut să o fac să înţeleagă ce-mi cerea. Nu puteţi să vreţi aşa ceva! Nu înţelegeţi…? Nu am putut să rostesc cuvintele acelea.

Regina şi-a ridicat cealaltă mână şi m-a apucat de bărbie astfel încât să mă uit la ea, iar ea la mine. A clătinat aproape imperceptibil din cap. Mi-a dat drumul apoi şi s-a retras un pas în spate, cât să rămână o mică distanţă între noi.

— Uită-te la mine, Alice. Uită-te la *mine!* a insistat ea. Nu ca la o regină, ci ca la o femeie. Şi-a ridicat mâinile, iar eu n-am mai putut să nu văd ravagiile provocate de boala care o măcina încetul cu încetul. Am aproape cincizeci de ani. A zâmbit uşor. Anii şi-au pus amprenta

asupra mea mai apăsător decât asupra stăpânului meu. Trupul îmi este îmbătrânit. Odată am avut o voinţă de fier, dar moartea copiilor mei mi-a răpit până şi asta. Simt moartea cum îmi dă târcoale, Alice.

— Nu, am stăruit eu. Pot să vă alin durerea…

— Ştiu că poţi. Şi mi-o şi alini. Uneori însă este atât de mare. Şi nu suport să fiu atinsă…

Regina a oftat, iar eu am înţeles la ce se referea. Carnea umflată, pielea întinsă, umărul dislocat. Erau zile când regina trebuia să apeleze la toată voinţa din lume ca să meargă din dormitor în solar.

— Ştiu, milady.

— Sigur că ştii. Eduard este viril, aşa cum a fost întotdeauna. Are nevoi, la fel ca toţi bărbaţii. Are nevoie de o femeie care să îi încălzească patul şi să-i aducă plăcere. Cum aş putea face eu asta? Până şi greutatea cearşafului cu care mă învelesc este o tortură pentru mine. Mi-am iubit stăpânul. I-am născut unsprezece copii şi am fost onorată să îi dăruiesc lui. Îl iubesc şi acum mai mult decât iubesc viaţa – dar nu îi pot fi soţie pe de-a-ntregul. Mi se rupe sufletul, dar nu pot.

— Nu… Nu existau cuvinte care să poată fi spuse.

— Odinioară de abia aşteptam să vină noaptea la mine. Ardeam de nerăbdare. Pântecul mi se topea. Acum mă tem de ce mi-ar putea cere – nu vreau să spun că ar fi crud sau nesimţitor, înţelegi tu. Nu îmi cere nimic din ce n-aş putea suporta. Nu vreau ca între Eduard şi mine să se instaureze teama – aşa că trebuie să găsesc singură o soluţie.

Atât de sinceră. Atât de transparentă că îţi frângea inima. I-am urmărit fiecare umbră de emoţie care i-a traversat chipul şi am aşteptat să îi aud decizia. Decizie care nu a întârziat.

— Fă-o, Alice. Fă-o pentru mine. Am crezut că pot sta de o parte în timp ce se întâmplă, fără să vorbesc cu tine. Nu am putut. Meriţi să ştii ce am făcut. Eşti prea inteligentă ca să fii tratată ca un nimic, ca voinţa ta să fie nesocotită dintr-un capriciu, într-o chestiune atât de personală. Şi-a plimbat limba peste buzele uscate, un gest care parcă i-a stors tot curajul de care avea nevoie ca să continue. Dar nu s-a oprit. I-am spus stăpânului meu să îşi ia o iubită pentru că o asemenea intimitate e peste puterile mele.

Oh, Philippa! Înţelegeam cât o costase să facă una ca asta. Cât de greu îi fusese să îşi dea mândria la o parte, să nu se gândească la poziţia ei de soţie a lui Eduard.

— Vreau ca el să te aibă, Alice. De ce crezi că te-am aruncat în calea lui?

Deja în mintea mea îşi croia drum o nouă emoţie.

— Aşadar aţi plănuit totul…

— Plănuit? Poate că da, deşi nu-mi place cuvântul. Hai să spunem că m-am gândit la asta.

— Regele ştie? Dintr-odată m-a îngrozit faptul că amândoi puseseră

totul la punct, iar eu nu fusesem decât un pion pe o tablă de şah, mutat după bunul lor plac, şi am simţit o gheară de gheaţă în stomac.

— Nu. Philippa a izbucnit într-un râs strident, care s-a stins repede. Este genul de bărbat care ia întotdeauna deciziile, iar în această privinţă va face la fel. Există vreun prinţ Plantagenet care să îi permită unei femei să-i aleagă iubita? Niciodată! Toţi dansăm după cum ne cântă Eduard.

Senzaţia de groază mi s-a mai domolit.

— Dar sunt atâtea femei frumoase la curte…

— Soţul meu este conştient de frumuseţea care îl înconjoară! Dacă şi-ar fi dorit o femeie anume, ar fi avut-o. Dar tu, Alice, ai un şarm aparte. M-am rugat ca el să ţi-l remarce şi să îl aprecieze.

— Dar este un act de trădare! Nu este degradant pentru el? Sau şi pentru noi, că stăm de vorbă astfel? Mi-am dat seama că vorbisem aproape în şoaptă, vrând să mă feresc parcă de creaturile brodate. E o dezonoare pentru bărbăţia lui.

— Nu, fată dragă. Să nu te gândeşti niciodată aşa. Ar fi o povară prea mare pentru el să îmbrăţişeze castitatea – e un bărbat cu sânge iute – şi cu toate astea în ultimele luni s-a abţinut de dragul meu. În zâmbetul ei se regăsea toată înţelegerea din lume. Acesta este darul meu pentru el – şi al tău pentru mine. Te-am ridicat din nimic, Alice. Acum a sosit clipa să mă răsplăteşti.

— Darul meu către Alteţa Voastră. Am lăsat cuvintele să mi se strecoare în minte.

— Da. Tu vorbeşti de umilire. Dar gândeşte-te! Cum crezi că aş putea suporta să se ducă la o târfă ordinară într-un moment de pasiune frustrată? Sau la o nobilă de la propria mea curte. Un bărbat mistuit de pasiune nu mai face nicio diferenţă la un moment dat. Şi atunci chiar că n-aş putea îndura scandalul… Întotdeauna se va da crezare celor mai mari grozăvii, iar eu nu am puterea de a-mi semeţi capul deasupra lor…

În depărtare se auziră slab nişte paşi care se îndreptau înspre noi.

— Sunteţi sigură, milady? am întrebat-o eu. A sosit clipa. Nu va exista cale de întoarcere după aceea pentru niciunul dintre noi.

— Sunt mai sigură decât am fost vreodată în viaţa mea. S-a aplecat cu stângăcie, dar hotărâtă, şi m-a sărutat pe frunte. Trebuie să plec – nu vreau să fim văzute împreună. Nu e niciun complot, iar Eduard nu trebuie să bănuiască aşa ceva. Dă-i ce doreşte, Alice, mai ales că ai binecuvântarea mea.

S-a întors să plece, dar întrebarea mea a ţintuit-o locului.

— Mi-aţi spus demult că aveţi un rol pentru mine. La acesta v-aţi referit?

— Da. A privit înapoi. O să vezi că Eduard este un amant extraordinar. Mâhnirea din vocea ei era nimicitoare; i se pusese un

nod în gât. O să încerc să îţi uşurez cât pot de mult situaţia.

Cât ai trage aer în piept, deşi a părut o eternitate, ne-am privit: Philippa cu o siguranţă născută din disperare, eu perplexă în faţa curajului ei şi perfect conştientă că nu avea să fie un simplu rol, nici pentru ea, nici pentru mine. Oare cum să poată o soţie iubitoare să o accepte zi de zi în compania ei pe târfa soţului ei… Eu una n-aş putea niciodată tolera aşa ceva. Atunci am înţeles pe deplin ce voise regina să spună cu povara cumplită.

Apoi a plecat, iar eu am rămas singură, cu mintea luându-mi-o razna. Uşa spre coridor s-a deschis şi cea dinspre apartamentul Philippei s-a închis. Mi-am înălţat bărbia şi m-am pregătit sufleteşte să devin amanta regelui cu binecuvântarea soţiei lui. Tot ce aveam de făcut era să îl urmez pe pajul regal… În faţa lui Dumnezeu! În noaptea asta trebuia să dau dovadă de mare curaj, iar eu bănuiam că mi-l irosisem deja.

Uşa se deschise şi intră Wykeham – care mă privea ca pe un păduche gata să fie ars la flacăra lumânării.

S-a dat în lături şi mi-a făcut cel mai rece gest să ies. Nu s-a uitat nici măcar o singură dată spre mine, nici măcar în fugă, ci şi-a fixat privirea undeva peste umărul meu stâng. Parcă nu se putea uita la mine de frică să nu dea piept cu păcatul teribil care avea să-mi marcheze sufletul.

— O să veniţi cu mine, domniţă Perrers.

Aşadar, Wykeham avea să fie mijlocitorul lui Eduard în această misiune delicată. Cu o zi în urmă mi-ar fi spus Alice. Cu o zi în urmă m-ar fi întâmpinat cu un zâmbet şi s-ar fi interesat de sănătatea mea. Astăzi mă privea cu dispreţ ca pe cea mai josnică creatură.

— E un păcat! a bombănit el ca să-mi confirme gândurile, de parcă aş mai fi avut nevoie de o confirmare, în timp ce ieşeam din cameră pe lângă el.

— Este voinţa regelui. Cu cât vorbeam mai puţin, cu atât mai bine.

— Nu ar fi trebuit să vă implicaţi în aşa ceva.

I-am răspuns scurt, dar sfidător.

— Am fost chemată.

— Pentru că asta aţi urmărit, fără nicio îndoială! Ce faceţi acum umple de scârbă pe oricine are un dram de decenţă. Regina v-a oferit totul şi aşa v-aţi gândit să o răsplătiţi.

— Cred că ar trebui să mergem, am răspuns şi m-am întors pe călcâie pentru că nu voiam să-i văd scânteia de dezgust din priviri. Tot ce se petrecuse între mine şi regină trebuia ţinut secret, iar acum trebuia să-l las pe acest om pe care îl consideram prieten să creadă orice despre mine, chiar dacă mă condamna pentru un păcat care nu mi se datora în totalitate.

M-a condus pe coridoarele pustii. Chiar toată lumea fusese gonită din calea noastră? Niciun paj, preot sau servitor, nu era nimeni din apartamentele regale prin preajmă în acea noapte în care păşeam pe un drum nou şi periculos. Escorta mea a fost îngrozitor de tăcută, ca să-i pot simţi dezaprobarea pe limbă, să o simt cum îmi arde pielea. Am fost cât pe ce la un moment dat să cedez. Dacă aş fi spus nu? Aşa mi-am dorit eu să-mi pierd virginitatea, ca o făptură prinsă în mrejele unei intrigi regale abile, care să servească intereselor regelui şi reginei?

Mintea îmi era înceţoşată de nesiguranţă şi îndoială. Cum aş fi putut eu, un copil ilegitim părăsit, să încerc să devin amanta regelui? Eram una dintre domnişoarele din suita reginei – nu-mi era de ajuns pentru cât puteam spera? Ca să mă strecor acum în patul regelui, chiar şi la invitaţia lui, ar fi cu siguranţă un ultraj, când el a fost toată viaţa lui loial iubitei lui soţii. Aşa că ce-ar fi dacă aş refuza? Ce-ar fi…?

Am scuturat din cap să alung acest gând absurd. Nu puteam refuza. Lucrurile merseseră prea departe şi avansaseră prea rapid. Eram purtată de ele, ca o frunză neputincioasă dusă de apă – şi cu toate astea nu eram chiar atât de nepăsătoare. M-am oprit o secundă pe coridorul pe care ne răsunau paşii şi am zâmbit uşor, dându-mi scama de dorinţa ascunsă în sufletul meu. Aveam să fiu mai mult decât o domnişoară de curte. Aveam să fiu ce voia Eduard să fiu. Dacă el voia ca eu să îi fiu amantă, nu aveam nimic împotrivă. Ce femeie întreagă la minte ar refuza o onoare atât de mare, să fie aleasă de însuşi regele? Eu una nu.

Am pornit-o din nou după Wykeham cu paşi grăbiţi şi m-am ţinut după el până s-a oprit atât de brusc că m-am împiedicat de călcâiul lui. S-a întors spre mine şi a trebuit să mă dau un pas mai în spate, dar m-a prins de încheietură.

— Nu ar trebui să vă aflaţi aici! Ochii îi scăpărau de furie, iar gura îi era schimonosită de supărare.

Dar şi eu eram furioasă pentru că mă condamnase deja.

— Vrei să te opui dorinţei regelui tău? Nici măcar dumneata nu poţi face asta, Wykeham, am spus eu pe un ton batjocoritor. Poţi construi ziduri şi arcade, dar nu îi poţi dicta regelui tău ce să facă!

Imediat mi-a dat drumul şi m-a împins de m-am lipit de zid.

— Wykeham…! am îngăimat.

Era pornit rău împotriva mea. Iar eu ce puteam să-i spun fără să trădez urzeala ţesută cu mare grijă de regină? Wykeham a ciocănit uşor în uşă, a deschis-o, s-a dat la o parte şi mi-a făcut semn să trec. Am păşit în cameră, iar uşa s-a închis în urma mea.

CAPITOLUL 6

Ajunsesem în camera personală a lui Eduard, opulentă şi emanând un aer masculin. Lambriuri tapiţate, un şemineu în care ardeau buşteni şi în faţa căruia se odihnea câinele lui preferat. Un *prie dieu* şi un crucifix. Un cufăr, o masă de scris, un scaun cu braţe şi spătar sculptate – opulenţă, am decis după ce am cuprins totul dintr-o privire, obişnuită cum eram deja cu o asemenea măreţie. Se regăseau toate accesoriile pe care un gentilom cu înclinaţii spre religie, erudiţie şi confort şi le-ar fi putut dori. Eduard îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă angajat în campaniile de război din Franţa, dar la Havering, în comparaţie cu mult mai grandioasele palate de la Westminster sau Windsor, regele se bucura de toate avantajele oferite de un spaţiu mai restrâns şi mai modest. Erau câteva semne că locul fusese locuit de curând. Pe o stinghie se afla un şoim care aparent dormea. Pe scrin fusese aruncat neglijent un halat somptuos din damasc şi blană, în nuanţe de roşu strălucitor. O carafă de vin, căni şi o farfurie cu nişte resturi de la cină. Cărţi, dintre care una deschisă, şi un rozariu aruncate pe pat; un castron şi un urcior flancate de un sfeşnic în care erau fixate lumânări de cea mai bună calitate şi care răspândeau o lumină difuză.

Şi un pat într-adevăr grandios.

Ochii îmi alunecară rapid de la cuverturile de mătase la draperiile sale roşii-aurii. După emoţia ultimei jumătăţi de oră îmi era greu să rămân liniştită. Rămăsesem şovăitoare cu spatele la uşă, ca un animal încolţit care aştepta din moment în moment să fie atacat de un prădător. Cu certitudine regele Angliei se asemăna şoimului său.

Şoimul îşi scutură penele şi se adânci înapoi în starea de toropeală. Ogarul tresări şi începu să schelălăie în somn, visând probabil că vânează.

Iar Eduard se ridică de unde stătuse să răsfoiască paginile unei cărţi şi veni spre mine cu mâna întinsă. Era tare frumos. Îşi purta frumuseţea aceasta cu o mare nepăsare şi naturaleţe, inconştient de impresia pe care trăsăturile lui fin sculptate şi silueta magnifică o lăsa asupra privitorului. Asupra mea.

— Alice. Trăsăturile lui severe se îndulciră într-un zâmbet palid. Arăţi de parcă crezi că o să mă năpustesc asupra ta.

— Cred că da, am răspuns eu.

Eduard râse înfundat.

— N-o să fac asta, spuse el şi-mi prinse palma în palma lui. Eşti îngheţată de frig – sau poate de frică. Hai lângă foc… M-a împins încet şi m-a pus să mă aşez pe scaunul lui, vorbindu-mi încontinuu, de parcă aş fi fost o iepşoară neîmblânzită ce trebuie calmată. S-a dat la o

parte cât să pot să mă uit în jur şi a umplut două cupe cu un lichid rubiniu. Poftim. E din Gasconia. Cel mai bun vin al nostru. Îmi dădu cupa, trase un taburet şi se aşeză la picioarele mele, după care îşi duse cupa la gură.

— Bea, Alice, a zis el şi m-a înghiontit uşor. Mi-am dat seama că mă holbam la el, cu mintea paralizată de nesiguranţă. Încă nu îndrăzneam să mă uit spre patul lui. Era evident că regele nu mă invitase aici ca să-i copiez situaţia financiară a naţiunii într-un registru.

Eduard a sorbit din vin, dar fără să-şi ia privirea de la mine nicio clipă. Sub privirea aceea intensă m-am înmuiat şi mi-am coborât ochii spre modelul cupei de argint, în timp ce cu degetul urmăream distrată conturul reliefat al unui cerb.

— Ai vrea să-mi fii amantă? m-a întrebat el, pe acelaşi ton pe care m-ar fi întrebat ce mai fac.

— Nu ştiu.

— Dumnezeule, asta da sinceritate!

— Trebuie să fiu sinceră, Sire. Altfel nu ştiu să vă răspund.

Am înghiţit o gură mare de vin şi m-am înecat. Unul dintre bușteni se prăbuşi cu zgomot. Şoimul începu să se agite pe picioarele lui solzoase.

— Eşti văduvă.

— Da.

— Atunci n-ar trebui să-ţi fie frică de asta, zise el şi arătă spre pat.

Am înghiţit cu greu.

— Sunt virgină. Mariajul meu nu a fost niciodată consumat. El nu a putut… Acum chiar tremuram, când văzusem că momentul acela se apropia. M-am uitat spre Eduard şi am constatat că se încrunta la mine. Aşadar se aşteptase la alt răspuns din partea mea. Voise o amantă care să ştie ce are de făcut în aşternut. Toate planurile Philippei fuseseră în zadar.

— Pot să plec, Sire. Dacă nu mă vreţi aici…

— Îţi spun eu când n-o să te mai vreau aici! O străfulgerare, o ieşire temperamentală care mă luară prin surprindere, dar care se stinse apoi la fel de brusc cum se stârnise. Vocea îi era plină de tandreţe. Iartă-mă. Chestiunea aceasta dintre noi trebuie să rămână confidenţială.

— Şi nu aveţi încredere că o să-mi ţin gura?

— Nu asta am vrut să spun. Mă privea din nou drept în ochi, sălbatic şi stăruitor, iar eu nu-mi puteam muta privirea.

— Ştiu ce aţi vrut să spuneţi. Ştiu că nu vreţi să o răniţi pe Maiestatea Sa, regina.

— Crezi că nu va fi rănită dacă va afla? A sărit brusc în picioare şi în secunda următoare era în cel mai îndepărtat punct de mine, în cealaltă parte a camerei. Acum cine era animalul încolţit? L-am privit precaută. Păcatele carnale, murmură el. Se vor întoarce împotriva

noastră.

— Eu nu bârfesc, Sire, am răspuns.

— Câţi ani ai? m-a întrebat el cu asprime.

— Şaptesprezece, milord, poate optsprezece.

— Este o mare diferenţă între noi, eu am o experienţă vastă în comparaţie cu tine. Ştii ceva, Alice? Nu i-am fost niciodată necredincios. Nici măcar o singură dată în treizeci de ani de mariaj. Au fost zvonuri că am avut tot felul de amante – mi-am respectat jurământul din ziua în care am luat-o de soţie. Dar acum…

Dar acum ea ţi-a zis să-ţi iei amantă!

Cum să păstrezi atâtea secrete? Ca un jongleur abil care poate azvârli obiectele într-o ordine bine stabilită, fără să scape niciunul. Sau ca un ţesător priceput care poate amesteca diverse culori într-un întreg simetric. Eram eu oare capabilă de o asemenea discreţie? Aveam eu o astfel de iscusinţă? În minte îmi răsăriră cuvintele contesei Joan. *Este important pentru o femeie să ştie să-şi valorifice talentele.* Aşa îmi spusese, după care îmi aruncase unul dintre zâmbetele ei nemiloase. Am alungat-o din mintea mea. Cinismul frumoasei Joan nu avea ce căuta în chestiunea dintre mine şi Eduard. Am aşteptat, iar de emoţie simţeam că parcă înghiţisem o colivie cu cinteze.

— Când o ating îşi muşcă buzele ca să nu urle de durere. Eduard se întoarse cu spatele la mine şi îşi sprijini mâinile pe marginea cufărului, cu capul plecat şi umerii ţepeni, şi mi se destăinui. Dar te doresc, Alice. E un lucru foarte rău?

— Wykeham ar zice că da, milord. Încă mă mai rodea reacţia dezaprobatoare a preotului.

— Dar *tu ce* părere ai?

Eu nu puteam spune decât un singur lucru.

— Că sunteţi regele meu şi că îmi puteţi cere să mă supun, milord.

Se strâmbă.

— Un răspuns simplist, menit să atenueze orice complicaţie. Se aşternu liniştea. O linişte grea. Atmosferă încărcată de nehotărâre. Dacă vei veni în patul meu, continuă el, trebuie să-mi spui pe nume.

— Eduard, am încercat eu, aşa cum îl numisem în jurnal în ultima vreme. Am zâmbit. Regele mi-a sesizat tonul şi şi-a întors capul spre mine.

— Ce e?

— Sună ciudat.

— Ciudat… Ştii ce puţini oameni îmi spun pe numele mic, Alice?

— Nu, Sire.

— Aş putea să-i număr pe degetele de la o mână. În ultimii doi ani mi-au murit toţi prietenii din tinereţe. Northampton – cel mai curajos dintre generalii mei. A murit. Sir John Beauchamp, cel care mi-a

purtat stindardul la Crécy. Lancaster – cel mai de încredere prieten pe care l-am avut vreodată. Trăim vremuri nemiloase, Alice. Tu eşti prea tânără să înţelegi asta. Anii aceştia ne pradă sănătatea, prietenii şi speranţele şi nu ne dau nimic în schimb. Căzu pe gânduri, stăpânit de melancolie. Încă un buştean se prefăcu în cenuşă, iar altul se mişcă brusc cu zgomot; sunetul îl îmboldi parcă să îşi aducă aminte de cine fusese şi de ce trebuia să fie, aşa că îşi ridică încet capul. Îşi îndreptă spatele, iar trăsăturile i se înăspriră şi strânse din buze. Nu am voie să îmbătrânesc. Eu sunt regele.

M-am ridicat, uitând de propriile-mi spaime în favoarea compasiunii pe care o simţeam pentru el, nu că aş fi îndrăznit vreodată să mi-o manifest. Era un războinic trufaş, care trăise şi luptase toată viaţa, dar care nu-şi găsise alinarea. Nici nu o căutase – de fapt şi-ar fi purtat povara domniei până în mormânt, indiferent dacă asta ar fi presupus să rămână absolut singur. Am păşit încet spre el şi i-am întins cupa mea, de vreme ce el şi-o lăsase pe a lui pe cufăr.

— Nu vei îmbătrâni. Vei trăi veşnic. Şi îţi voi spune Eduard, dacă asta îţi doreşti.

I-am atins palma când i-am dat cupa şi m-am minunat de cât de uşor îmi era să încalc rigorile oficiale care se cuveneau unui rege, dar deja nu mai simţeam nicio teamă. Nu mi-am retras mâna, iar el mi-a înlănţuit-o cu degetele.

— În vise îţi pot simţi moliciunea gurii. Când zâmbeşti chipul ţi se luminează de parcă ai avea o lumânare în spatele ochilor, spuse el. Care luminează adânc din tine.

— Mă flatezi.

— Atunci ne vom flata reciproc.

Eduard m-a sărutat. Buzele lui erau ferme şi calde. Un sărut intim, dar căruia îi lipsea pasiunea. Nu era excitat. Poate că dorea mai degrabă să mă curteze cu tandreţe, nu să îmi ofere plăcere carnală.

— Dumnezeu o să mă osândească pentru asta, dar…

Îşi coborî mâinile de pe umerii mei, semn că era din nou ancorat în realitate. M-am gândit că în tinereţea lui, Eduard nu ar fi ezitat să-şi ia ce îşi dorea, dar pe atunci nu avea nici probleme de conştiinţă şi nici nu mă cunoştea pe mine. Autoritatea lui, în acest dormitor sau în afara lui, era supremă, dar amintirile îi evocaseră spectrul morţii şi al decăderii.

Aşadar care era rolul meu aici? Mi-a trecut prin cap că nu voiam decât să îi mai ridic moralul. Voiam să îl fac să zâmbească din nou. Dar cum, ce să fac ca să îi abat atenţia de la gândurile morbide care nu-i făceau plăcere? Ce har trebuia să am să reuşesc să fac acest lucru? Arta seducţiei în dormitor îmi era complet străină. Ce îşi dorea el cel mai mult de la mine, ceva ce ştiam şi puteam să fac? Ce anume? Păi puteam să susţin un punct de vedere şi să îl argumentez…

Ochii îmi căzură peste documentele întinse pe masă. Afaceri şi politică… M-am dus lângă masă.

— Spune-mi ce faci aici, Eduard.

— Te interesează viaţa politică? m-a privit el intrigat.

— Da. I-am căutat privirea, o provocare deliberată, dându-i libertatea să mi-o accepte sau s-o refuze. Sunt în stare de mult mai multe, nu doar să decid ce culoare să aibă rochia cu care mă îmbrac sau cum să-mi coafez părul!

— Acum? Eduard îmi acceptă provocarea şi îmi arătă un scaun pe care să mă aşez, apoi se întinse să ia un document pe care mi-l dădu. Afaceri de familie, spuse el şi se lăsă cu toată greutatea pe masă, interesat de curiozitatea mea, care îl ajuta să-şi alunge starea melancolică.

— Eşti foarte norocos. Eu nu am familie, am spus eu. Nu ştiu nimic despre asta.

— Am fii. Am nişte băieţi extraordinari. Ei îmi dau putere. Acum vorbise din nou regele, nu bărbatul, care ştia să ia pulsul oricărei situaţii, care îşi ţinea ferm mâna pe hăţurile cu care controla regatul. Ce înţelegi tu din documentul ăsta?

Lovi uşor manuscrisul pe care îl aveam în mână. Era scris în latină de mâna unui copist, un scris mărunt şi ilizibil, dar pe care îl puteam descifra parţial.

— Irlanda, am spus.

— Bine! Acesta este Lionel. El e-n Irlanda. Provincie dificilă, sarcină dură. La un moment dat trebuia să mă duc eu, dar l-am trimis pe Lionel ca locţiitor al meu. Trebuia să găsească o cale de mijloc prin care să împace toate interesele alea blestemate. Dumnezeu ştie că acolo e o mocirlă în care lumea e învrăjbită.

Mi-a luat documentul şi mi-a dat altul. M-am simţit iar ca o novice care primea instrucţiuni sau ca un slujbaş supervizat atent de Janyn, dar fascinaţia mea pentru documente era autentică.

— Şi acesta? m-a întrebat el.

Documentul acesta era şi mai complicat, dar numele erau scrise clar.

— Este despre Aquitania.

— Eduard, moştenitorul meu, a spus el cu o mândrie sinceră. El va domni în Aquitania atâta vreme cât îşi va stăpâni tendinţa de a călca în picioare interesele supuşilor săi. Gasconia e refractară, iar el trebuie să înveţe să aibă răbdare şi în acelaşi timp să fie rege. Este un comandant bun, un bărbat care mi se aseamănă la suflet. Iar acum…

Se simţea bine. Un bărbat încrezător şi sigur pe el, care acum îşi etala în faţa mea moştenitorii care aveau să îi ducă mai departe în istorie sângele şi numele de Plantagenet. Am luat următorul document.

— Acesta este John. John de Gaunt. Ducatul Lancaster este acum al lui. Iar Edmund? Plănuiam să-i dau Flandra – atinse uşor documentul cu sigiliul roşu de ceară care se crăpase din cauza numeroaselor plimbări pe care le făcuse – dar o vor şi francezii, iar ei împărtăşesc aceleaşi opinii cu noul papă. Trebuie să-i găsesc o altă zonă. Şi mai e şi Thomas…

— Care are doar şapte ani şi e un vânător împătimit ca şi tatăl lui.

— Da. Mă bucuram în sinea mea că tactica pe care o adoptasem se dovedise utilă. Eduard se relaxase. Isabella reprezintă o altă problemă, spuse el şi-mi luă din nou cupa să bea în timp ce se gândea la asta. O să se mărite când o să considere cu cale. Nu realizez nimic dacă o oblig să facă ceva înainte.

— Cred că nu va protesta dacă îi vei alege tu un soţ.

Îmi dădusem seama că Isabella era o dezamăgire profundă pentru el.

— A protestat de mai multe ori, şi încă vehement!

— Dar timpul trece… Va accepta orice bărbat îi vei alege – atâta vreme cât el e tânăr, arătos şi puternic!

— O să ţin cont de sfatul acesta. Tu poţi observa mai multe decât mine când vă vedeţi în solar… Mă tem că îşi va alege singură pe cineva – pe cineva extraordinar de nepotrivit.

— Păi las-o să-şi aleagă.

— Dar am nevoie ca ea să formeze o alianţă în favoarea Angliei – nu să prefere un cavaler fără pământ, drăguţ la chip şi musculos care să o ademenească în patul lui…!

Se opri brusc. Mi-am ridicat privirea de la pergament spre faţa lui, nedându-mi seama de ce tăcuse. Se uita la mine.

— Ce faci? mă interogă el.

— Nimic, milord!

— Eşti tare vicleană, Alice Perrers!

Eduard luă sulurile de documente şi le aruncă pe masă, apoi izbucni într-un râs care zgudui pereţii şi trezi câinele. Îşi încordă braţele şi se împinse în masă, apoi mă apucă de coate şi mă ridică de pe scaun să stau drept în faţa lui. Nu îmi dădu drumul.

— De-aia te-am adus eu aici, să discutăm chestiuni politice? Ochii lui albaştri erau limpezi acum, fără nicio umbră de îndoială, plini de veselie. Şi plini de dorinţă. Cred că nu doar vicleană. Eşti o femeie inteligentă.

— Crezi, Eduard? Mi-am ridicat bărbia şi am afişat o expresie serioasă şi provocatoare în acelaşi timp.

— Mă refer la încercarea ta excelentă de a-mi distrage atenţia.

— Da, am recunoscut eu.

— O încercare încununată de succes. Nu pot decât să îmi cer scuze că am fost ţâfnos.

— Nu-i nevoie. Pentru că eram atât de aproape de el, am profitat şi i-am atins buzele cu vârfurile degetelor. Îmi face plăcere să îţi fiu pe plac.

Gestul meu a fost o invitaţie făţişă – asta am şi vrut.

Eduard nu avea nevoie de o invitaţie. M-a ajutat cu o seriozitate plină de amabilitate să-mi scot rochia – cum era posibil ca un războinic să fie atât de familiarizat cu panglicile şi dantelele delicate? – dar mi-a permis să rămân cu lenjeria pe mine ca să nu mă ruşinez prea tare. Răbdarea lui mi-a alungat toate temerile de fecioară. A dat cuvertura la o parte de pe pat şi m-a ajutat să mă sprijin de perne, apoi a stins toate lumânările cu excepţia uneia, care era suficient de departe cât să fim învăluiţi în umbră. El şi-a scos pantalonii şi tunica fără nicio jenă şi a venit lângă pat.

— Mă voi strădui să te simţi bine, Alice.

— Nu mi-e frică.

Nici nu-mi era. Venise acea clipă şi ştiam că Eduard Plantagenet nu îmi va face rău.

Curioasă, am încercat să răzbat cu privirea prin lumina aceea palidă şi să văd ce puteam din goliciunea lui. Cred că era favorizat de faptul că era o singură lumânare aprinsă. Trecuse o jumătate de veac peste el, dar carnea îi era fermă şi netedă pe abdomen şi piept, iar cicatricele şi semnele căpătate în lupte erau estompate pe silueta lui splendidă, deşi avea mai mult păr cărunt decât şi-ar fi dorit.

Dovada faptului că mă dorea mi s-a părut formidabilă.

— Îţi place ce vezi, domniţă Alice? m-a întrebat el.

M-am înroşit imediat, pentru că mi-am dat seama că mă holbam admirativ la el.

— Îmi place foarte mult, am răspuns eu cât de calm am putut. Mă rog să îţi fiu pe plac atât ochilor, cât şi simţurilor.

— O să-ţi spun! Dar deocamdată cred că ţi-ai dat seama ce plăcere mare îmi face compania ta.

Aşadar mi-am pierdut virginitatea cu Eduard Plantagenet, regele Angliei. Nu a fost o experienţă neplăcută, iar tremuratul meu nu s-a datorat nici fricii, nici durerii. Am făcut ce mi-a spus şi am fost suficient de curajoasă cât să-i răsplătesc dezmierdările cu aceleaşi gesturi. Din când în când am fost atentă şi la nevoile mele, atunci când le-am recunoscut, şi l-am sărutat sau mângâiat din proprie iniţiativă. Uneori am reuşit să-l las cu răsuflarea întretăiată.

I-a plăcut.

Cum m-am simţit eu? Eduard m-a făcut să mă simt dorită. Pentru prima dată în cei şaptesprezece ani ai mei m-a făcut să mă simt frumoasă, chiar dacă ştiam că nu sunt aşa. M-am agăţat de el şi m-am topit în îmbrăţişarea lui.

— Cum de ni s-au încrucişat drumurile, Alice? m-a întrebat el după ce pasiunea se stinsese.

Datorită iubitoarei tale soţii.

Am scuturat din cap.

— Nu trebuie să mai spunem nimănui, a murmurat el, dar putem avea încredere în Wykeham.

— Da.

Dar Wykeham e cel care mă vă blestema!

Aşa a început totul: un *ménage à trois* straniu, cu o regină în rolul partenerului tăcut care nici nu trebuia, nici nu voia să ştie mai mult, şi cu Eduard care habar nu avea de amestecul soţiei. Aveam să păstrez ambele secrete. În momentele în care mă atingea şi mă poseda, aveam o înţelegere tacită să o excludem pe regină din cameră sau din pat. Nu vorbeam despre ea. Aveam destul timp a doua zi să lăsăm sentimentul de vină să se strecoare în sufletele noastre. Pentru moment mintea îmi era ocupată cu forţa fluidă izvorâtă din trupul lui sau cu senzaţia dată de atingerea pielii noastre încinse.

După aceea Eduard a adormit cu degetele înlănţuite cu ale mele, dar eu am rămas trează, vrând să înţeleg reacţia trupului meu. Era dragoste? Îmi imaginam că dragostea era sentimentul pe care Eduard îl simţea pentru Philippa. Poate că mă iubea şi pe mine în felul lui, asta dacă nu mă folosea doar pentru satisfacerea dorinţelor trupeşti. Dar eu îl iubeam pe Eduard? Poate că mă îndrăgostisem puţin de el, asta dacă respectul şi loialitatea puteau fi încadrate la capitolul dragoste. Simţeam furnicături în burtă când mă săruta şi când mâinile lui mă mângâiau pe sâni şi coborau încet pe talie. Eram copleşită de farmecul lui, de faptul că însuşi regele Angliei mă dorea suficient de mult încât să nu-i pese de nimic altceva pe moment şi să mi se dedice în totalitate.

Poate că totuşi era vorba chiar de dragoste. Am zâmbit în sinea mea, aşa cum stăteam întinsă în pat în camera întunecată. Nu cunoşteam cu exactitate definiţia dragostei, dar în noaptea aceea am aflat cu ce forţă te poţi lăsa mânat de ambiţie.

După câteva ore, Wykeham m-a condus înapoi în anticamera apartamentului reginei. Drumul a fost cam acelaşi, dar m-a înţepat cu şi mai multă aversiune. Deja întrecuse orice limită. S-a înclinat în faţa mea şi m-a lăsat la uşă, fără să mi-o deschidă şi fără să mă convingă că gestul lui avusese măcar un dram de respect la adresa mea.

Pierdusem orice speranţă de sprijin din partea lui. Cred că era convins că îmi pierdusem sufletul.

Am fost condusă de un paj în camera mea, acolo unde domnişoarele dormeau fără să bănuiască nimic.

O nouă zi, iar razele de soare invadară camera la fel ca în fiecare dimineaţă. M-am spălat pe mâini şi pe faţă cu apa rece din urcior; m-am înfiorat. Aparent doar o zi ca toate celelalte. M-am îmbrăcat în mare grabă înainte ca cele două colege de cameră să se trezească, ba îmi pregătisem şi scuza că trebuia să dau fuguţa la regină în cazul în care tot nu se simţea bine, ca s-o ajut să se pregătească pentru liturghia care se ţinea în capela ei.

Ce-ar fi trebuit să-i spun? Ştiam doar că trebuia să o văd în cazul în care ar fi avut să-mi spună ceva la lumina clară a zilei. Discuţia avută cu o noapte în urmă stătuse sub semnul tensiunii şi al dramatismului, iar amândouă ne lăsaserăm pradă emoţiilor. Poate că astăzi aveam să regretăm. Era posibil ca regina să mă dea afară drept pedeapsă pentru ce făcusem şi adevărul era că nu puteam să o învinovăţesc pentru asta. Trebuia să ştiu. M-am grăbit să ajung la apartamentele ei, unde am fost informată de servitoarea ei personală că se trezise chiar şi mai devreme decât mine – era oare un semn bun sau rău? – şi că plecase deja la slujbă. M-am strecurat în capelă. Nu era niciun preot acolo, doar regina îngenuncheată în faţa altarului de care se şi sprijinea. Am căzut în genunchi chiar unde mă aflam, lângă intrare. Aveam să aştept. Chipul frumos al statuii Sfintei Fecioare mi s-a părut mai aspru ca de obicei.

— Alice…

Regina îşi terminase de rostit rugăciunea. M-am ridicat şi m-am grăbit să o ajut să se ridice şi ea.

— Ei bine…? Ochii îi erau limpezi şi luminoşi. În dimineaţa aceasta nu avea dureri aşa mari.

— S-a terminat, Maiestate.

— A fost… plăcut?

— Da.

Atât de puţine cuvinte, atât de neînsemnate în aparenţă. Oricine ar fi tras cu urechea pe la uşă ne-ar fi lăsat baltă pentru alte bârfe, mai interesante.

— O să… o să mai trimită după tine şi altă dată?

— Da, milady.

— Bine. N-o să mai vorbim niciodată despre asta.

M-am simţit ciudat de uşurată; împletitura asta din trei fire răsucite putea să reziste, dacă mă pricepeam să păstrez secretele amândurora şi, în acelaşi timp, să rămân la fel de sinceră cu amândoi. Poate că aş fi putut să le fiu loială şi Philippei şi lui Eduard, să reuşesc să nu-l trădez pe niciunul dintre ei sau să le fac vreun rău… Problema era că încă simţeam ghearele ascuţite ale sentimentului de vinovăţie. Am simţit cum mi-au sfâşiat carnea în momentul în care regina şi-a mutat privirea de la târfa soţului ei.

Când uşa s-a deschis, înăuntru a pătruns o boare de vânt care a

ameninţat să stingă lumânările. Ne-am uitat împrejur, aşteptându-ne să vedem un preot. Într-o fracţiune de secundă atmosfera senină a capelei fu invadată de o furie turbată. Era întipărită pe chipul ei, în gesturile ei. Nici nu se apropiase bine de noi când a început să tune şi să fulgere. Isabella.

— Pe toţi sfinţii! Cum ai putut…!

Parcurse distanţa care ne despărţea cu paşi repezi, fluturându-şi nervos fustele. Am crezut iniţial că atacul era îndreptat împotriva mea, dar Isabella trecu pe lângă mine ca şi cum aş fi fost o pietricică de care risca să se împiedice şi se dezlănţui asupra mamei ei.

— Ce căutaţi aici cu ea? Ştiţi ce-a fost în stare să facă? Wykeham n-ar vorbi – măcar el e loial şi-o să-şi ţină pliscul închis în privinţa treburilor familiei – dar a fost văzut noaptea trecută – cu ea! Şi ştiţi unde a dus-o? Vărsa cu venin cuvintele, iar chipul ei frumos era schimonosit de furie. Te-a trădat. Micuţa scursură, pe care aţi salvat-o din drojdia societăţii şi din sărăcie, şi-a petrecut toată noaptea în apartamentul regelui! În patul lui, bănuiesc! Iar dumneata stai cu ea şi o mai ţii şi de mâini!

— Isabella…! încercă regina să protesteze, în van însă.

— Nu v-aţi dat seama, nu-i aşa! N-o mai atingeţi! Face parte din cea mai ticăloasă specie de şerpi veninoşi! a spus Isabella şi s-a repezit la mine, înfigându-mi o mână în umăr cu aşa o forţă că m-a luat total pe nepregătite, drept pentru care m-am dezechilibrat şi m-am lovit de balustrada care înconjura altarul. O s-o daţi afară. Mă auziţi bine ce vă spun? Dacă nu o daţi afară, eu o dau cu mâna mea!

— Te aud foarte bine, Isabella, oftă regina.

— Uitaţi-vă la ea! Isabella se întoarse spre mine în timp ce eu mă sprijineam de îngrăditura din jurul altarului. I-am văzut degetele crispate ca nişte gheare şi mi-am zis că ar fi bine să mă dau din calea ei. Aţi îmbrăcat-o şi aţi înfrumuseţat-o până când aţi făcut-o să arate cât de cât prezentabil. Iar ca ce face? Încălzeşte patul soţului Maiestăţii Voastre. Iar regele…! Chiar nu are niciun fel de onoare? După tot ce aţi făcut pentru el – l-aţi respectat, i-aţi dăruit copii. Îl dispreţuiesc! Iar pe tine, micuţa scursură Alice, te dispreţuiesc şi mai mult!

— Isabella! Taci! Dacă avusesem impresia că Philippa îşi etalase toată demnitatea uimitoare în noaptea trecută, trebuia să admit că acum era de-a dreptul glorioasă în confruntarea cu fiica ei furioasă. Ştiu exact…

— V-a înşelat! A reuşit să preschimbe toată frumuseţea generozităţii în mizerie abjectă! Ar trebui biciuită! propuse ea.

— Nu am înşelat-o pe Maiestatea Sa.

Trebuia să reacţionez, chiar dacă riscam să-şi dezlănţuie toată mânia asupra mea, şi chiar dacă îmi era foarte frică.

Regina apucă la timp să o prindă de mânecă pe fiica ei.

— Isabella!

— Doar n-aveţi de gând să-i găsiţi vreo scuză?!

— Nu. Eu sunt cea care trebuie să-mi găsesc scuze.

— Nu vă înţeleg.

— Atunci stăvileşte-ţi patima şi ascultă. Ştiu foarte precis ce s-a petrecut între soţul meu şi Alice. Ascultă-mă, fata mea. Uită de tot ce-nseamnă comportament greşit şi nedreptate. Aceasta este realitatea. Regina aşteptă până când Isabella se mai calmă puţin. Tu ce părere ai? Crezi că sunt în stare să-mi îndeplinesc datoria faţă de tatăl tău?

— Datoria…? Isabella părea că n-ar vrea să atingă acest subiect. Nu văd care ar fi…

— Ba da, vezi. În fiecare zi o vezi. Sunt incapabilă să îl satisfac în aşternuturi pe tatăl tău. Acesta este crudul adevăr.

— Nu e…

— Dacă ai de gând să spui o prostie de genul că nu contează, nu eşti fata mea. Contează întotdeauna. Tatăl tău a rămas bărbatul care a fost mereu. Să-l condamn la o viaţă de abstinenţă pentru că eu nu pot… nu pot… Vocea i se stinse complet când trebui să rostească acele cuvinte. Mă înţelegi ce-ţi spun, Isabella?

— Da! Obrajii palizi ai Isabellei se înroşiseră.

— Iar dacă eu nu pot să-i dau ce-şi doreşte…

— Atunci o să faceţi rost de o amantă pentru propriul soţ? Isabella avea aceeaşi reacţie pe care o avusesem şi eu; nu-i venea să creadă. Philippa cea blândă şi iubitoare, care o binecuvântase pe amanta soţului ei. De ce nu îl lăsaţi să meargă la una dintre târfele de la curte? Sunt o grămadă care de-abia aşteaptă să-şi pună poalele în cap…

— Nu. Pentru numele lui Dumnezeu, Isabella! Îmi pui răbdarea la încercare. Dacă tot e să fie, atunci prefer să fie o femeie pe care o cunosc şi în care am încredere…

Cât de tare detestam toată situaţia! În momentul acela am înţeles adevărul. Nu mai era nimic nou de aflat din confruntarea dintre regină şi prinţesă despre motivele pe care le avusese regina. Nu îşi dezgolise ea sufletul în faţa mea, cu o noapte în urmă? Ba da, dar tot mă treceau fiori pe şira spinării. În ciuda loialităţii pe care o aveam faţă de regină, trebuia să recunosc faptul că fusesem folosită. Aruncată dintr-o parte în cealaltă ca un os pe care să se bată două potăi de la curte. Era ca şi cum în faţa ochilor mei se dezvăluia o tapiserie cu totul nouă, cusută de nişte degete cu adevărat măiestre. Era mai bine ca regele să se culce cu o *domicella* lipsită de importanţă decât cu o doamnă din înalta societate, care s-ar folosi de poziţia ei pentru a uzurpa numele reginei, în timp ce s-ar fi lăudat în gura mare că a reuşit să ajungă în patul regelui.

M-a cuprins un sentiment amar. Înţelegeam motivele reginei, dar

rolul pe care îl crease pentru mine era înjositor. Eram o unealtă, un pion, care putea fi mutat pe tabla de şah după bunul plac al jucătorului. Iar regina era o jucătoare abilă. Oare cât timp, înainte să mă descopere pe mine, îi luase să construiască acest scenariu complex pentru a feri numele Plantageneţilor din calea scandalurilor periculoase?

— Chiar nu puteaţi găsi o tovarăşă de pat mai acceptabilă? Isabella continua să se manifeste cu violenţă şi mă împungea cu degetul.

Am priceput, pe măsură ce sângele începuse să-mi clocotească şi mie de furie, că nu-mi făcea absolut nicio plăcere să asist la schimbul acesta de opinii care mă privea direct ca şi cum aş fi fost invizibilă. Nu mai eram femeia aceea neajutorată care fusesem până deunăzi.

Eşti amanta regelui. Nu mai eşti invizibilă. Acum vocea ta poate fi auzită. Regele pune preţ pe vorbele tale. Vrea să te mai duci la el. Nu trebuie să tolerezi aşa ceva. Ai şi tu o oarecare forţă acum…

Cuvintele acestea reveneau şi mi se învârteau în cap precum rotiţele zimţate ale minunatului ceas al lui Eduard.

— Te vei preface că nu ştii nimic, Isabella. O vei trata pe Alice cu respectul cuvenit unei supuse care-mi dă ascultare. Ai înţeles? Regina îşi trasa directivele cu precizia unui comandant de oşti.

— Şi aveţi încredere în ea? Imună la predicile mamei sale, dispreţul Isabellei ar fi putut să mă facă să intru în pământ de ruşine dacă între timp zumzăitul din stomac nu s-ar fi transformat într-un muget de furie. Mă întreb ce altceva o să mai obţină de la el? Ce alte daruri îl va mai convinge pe tata să-i facă?

Cât mai puteam suporta aşa ceva? Pe cât de înfierbântată eram eu, pe atât de glacială era regina.

— Ce vrei să spui? o interogă ea.

— Nu o va face degeaba. Ce vor curvele? Bijuterii, bani – poate chiar şi-un titlu nobiliar.

— Şi dacă da? Dacă Eduard alege să îi facă daruri…

— *Maman,* vă înşelaţi! Faceţi cea mai mare greşeală din viaţă.

— Nu-i aşa! Este cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată.

Nu mai puteam rămâne impasibilă.

— Încetaţi!

De abia m-am auzit eu. Nici nu eram sigură că vorbisem cu voce tare.

— Este o neruşinare… Cum să se comporte în timpul zilei ca o servitoare umilă şi prostuţă, iar noaptea să se bage pe furiş în patul soţului Maiestăţii Voastre? Isabella n-avea niciun pic de tact. Nu vreau să garnisesc povestea asta cu cuvinte şi gesturi romantice. Este vorba doar despre desfrâu, aşa că ar trebui să vă fie ruşine că încurajaţi aşa ceva.

Destul! După ce-mi petrecusem noaptea cu Eduard, nu mai puteam

accepta să se discute pe tonul acesta despre el. De data asta am ridicat vocea, fără să-mi mai pese de ce cuvinte rosteam în prezenţa cuiva de stirpe regală.

— Tăceţi!

S-au uitat la mine speriate, de parcă însăşi statuia Fecioarei ar fi prins viaţă şi ar fi vorbit.

— Nu permit să fiu subiect de sfadă şi să fiu terfelită mai ceva ca o bucată de carne în mâna unui măcelar. Erau câteva lucruri pe care urechile Isabellei trebuiau să le audă. Nu aveţi niciun respect pentru tatăl dumneavoastră, regele? Îl ponegriţi, îl pângăriţi cu cuvinte murdare. Nu credeţi că are destui duşmani dincolo de mare care se ocupă de asta, fără a mai fi nevoie ca propria fiică să îl calomnieze într-un asemenea hal? Dorinţa lui este lege în Anglia, iar dumneavoastră vorbiţi despre el ca de un leu fără un dinte în gură, ca de un bătrân care poate fi împins de la spate şi manipulat după bunul plac al celorlalţi. E chiar atât de slăbit încât era nevoie ca soţia lui să-i găsească o femeie care să-i încălzească patul? Eu cred că nu, cred că este în putere, atât trupeşte cât şi sufleteşte, am spus eu şi am tras aer în piept. Cred că era prima dată când vorbisem atât de mult odată. Nu faceţi cinste nici regelui, nici domniei voastre. Regele nu e la cheremul nimănui. Iar eu refuz să susţin că şi-a luat amantă la porunca reginei.

— Ia te uită…! Isabella rămăsese fără cuvinte.

Am continuat întărindu-mi glasul.

— Voi spune exact ce trebuie spus. Puteţi să mă consideraţi demnă de dispreţ, milady, dar mă veţi asculta. Eu sunt amanta regelui. Cuvintele sunaseră într-adevăr ciudat rostite cu voce tare. Mi-am semeţit bărbia şi am privit-o în ochi. El m-a ales pe mine. A trimis după mine, iar eu mă simt onorată. Voi fi discretă atâta vreme cât Maiestatea Sa doreşte să îndeplinesc acest rol. Nu voi încerca să atrag atenţia asupra menirii mele – asta este alegerea regelui. Nu voi ridica nicio pretenţie, nu voi lua nimic, decât ceea ce-mi va da regele. Dacă el va dori să mă recompenseze, atunci nu îl voi refuza. Este decizia lui. Eu îmi propun să îi fiu loială. Nu voi bârfi sau împrăştia vorbe calomnioase despre el. Voi continua să-mi servesc regina pe orice cale voi fi în stare. Atâta vreme cât va dori să fiu în slujba ei.

Colţurile gurii Isabellei se curbară încet, o expresie acră.

— Ia te uită. Târfa regală a căpătat glas! Stai să fac o plecăciune în faţa ta, zise ea şi făcu o reverenţă în bătaie de joc.

— Puteţi să luaţi în derâdere cât poftiţi, milady, dar aceasta a fost dorinţa regelui – şi a reginei. Începând cu această zi eu sunt amanta regelui.

Ochii Isabellei scăpărară scântei.

— Iar dacă regina chibzuieşte mai mult asupra alegerii nefericite pe care a făcut-o cu târfa regelui şi obiectează împotriva noii tale poziţii

la curte? Dacă *eu* obiectez…

Am scuturat din umeri cât se poate de perfect şi elegant.

— Nu am nimic personal cu domnia voastră, milady, dar eu sunt în primul rând în slujba regelui, apoi a reginei. Cred că părerile *dumneavoastră* sunt irelevante.

— O să mai vedem! a mai spus ea în drum spre ieşirea capelei.

Acum rămăsesem singură cu regina, la discreţia ei. Cum de fusesem atât de insolentă şi de nepăsătoare la complicaţiile izvorâte din noul meu statut… Aşteptam verdictul dat de ea.

— Alice! râse ea cu vocea tremurată. Nu m-am înşelat cu alegerea făcută. Eşti destul de îndrăzneaţă – chiar foarte dacă ai reuşit să o provoci pe fiica mea. Amanta regelui, că bine ai zis… Straşnic discurs ai avut în apărarea regelui.

Nu mă dispreţuia, iar dacă mă dispreţuia ştia să o ascundă foarte bine. Pentru o clipă o podidi plânsul, dar îşi şterse imediat obrajii.

— Ai suficient curaj cât să rezişti ostilităţii de la curte?

Am dat dovadă de o mare naivitate şi nici nu m-am gândit înainte de a-i răspunde.

— O să fim discreţi, am spus cu mai multă încredere decât aveam de fapt.

— Sunt sigură de asta. Dar secretul nu poate fi păstrat la nesfârşit. Iar Isabella va fi împotriva ta. Voi încerca să o împiedic să te provoace prea mult, dar e foarte îndărătnică…

— Şi nici Wykeham nu mai este de partea mea, am oftat eu.

— Te poţi împăca aşadar cu această situaţie?

M-am gândit la asta, dar furia mea s-a mai domolit, căci stăteam la picioarele statuii Fecioarei, care cu siguranţă ne-ar fi blamat pe amândouă pentru că am mânjit această căsătorie. Era o povară foarte grea pe umerii mei. Dragostea regelui. Respectul reginei. Desconsiderare din partea tuturor care ar fi aflat. Pierderea stimei din partea lui Wykeham. Aveam un asemenea curaj? Nici nu conta dacă Eduard, în generozitatea lui, îmi oferea mult sau puţin, toţi m-ar fi considerat duşmanca lor adulteră. Nimeni nu l-ar fi învinovăţit pe rege pentru desfrâul lui. Nici pe regina Philippa pentru complicitatea ei. Doar eu aveam să fiu acuzată.

M-am uitat cu atenţie la chipul senin pictat, dar Fecioara nu-mi dădu niciun semn.

Îi promisesem Isabellei că voi accepta doar ce îmi va oferi regele. Aşa şi trebuia. Posibilităţile însă îmi depăşeau cu mult imaginaţia. În tapiseria complicată care se ţesuse am zărit firul care reprezenta viitorul meu. Putea fi la fel de rezistent ca oţelul dacă aveam voinţa şi îndrăzneala să mă dedic acestui scop. Strălucea cu licăriri de aur. Mi-am dat seama că dacă era ţesut de o mână dibace, putea străluci la fel de tare ca soarele la amiază sau ca stelele din coroana Fecioarei. Pe de

altă parte, exista riscul ca Eduard să se sature de mine în nicio săptămână şi să-şi aducă o altă desfrânată în pat. În acel moment aş fi zvârlită din nou în oceanul nesiguranţei.

M-a scuturat un fior. Trebuia să mă asigur că nu va face acest lucru. Eram tânără şi se părea că aveam ceva mijloace.

— Ce e? m-a întrebat regina. Zâmbeai.

— Da? Nu mi-am dat seama, milady. Dar ca să vă răspund la întrebare: Da, pot. Da, Maiestate. Pot să mă împac cu această situaţie.

Regina m-a lăsat apoi să îmi înalţ rugăciunile în linişte.

M-am maturizat pe parcursul acelei nopţi şi a zilei care i-a urmat. Am păşit peste linia dureroasă care delimita inocenţa de o maturitate dură. Nu mai eram o fetişcană, distracţia celorlalte domnişoare, căreia i se permitea să se joace şi să se ocupe de activităţi potrivite acelei vârste. Nu mă mai jucam. Şi poate că regretam acest fapt, dar adevărul e că pusă în balanţă cu acest prim fior îmbătător al puterii, tinereţea nu mai valora nimic. Regele mă voia, mă dorea. Acea primă noapte în care stătuserăm de vorbă şi făcuserăm dragoste avea să fie urmată de multe altele. Ce şanse erau ca amanta regelui să nu obţină absolut tot ce voia în viaţă? Cum s-ar fi putut să nu i se deschidă toate uşile? Într-adevăr, o perspectivă ispititoare pentru un cerşetor flămând care stă la o masă şi are în faţă un adevărat festin aranjat doar pentru el pe o farfurie de aur. Aşteptam cu sufletul la gură să văd care-mi va fi răsplata.

Eram amanta regelui. Domnişoară din suita Philippei ziua, iubita lui Eduard noaptea. O monedă cu două faţete ciudate. Nu era zi în care să nu mă aştept la repercusiuni. Wykeham era îngrozitor de circumspect şi neîndurător de tăcut, dar anonimatul meu urma să fie compromis, chiar dacă cel care o informase iniţial pe Isabella păstra şi el tăcerea. Săptămâni la rând m-am simţit de parcă păşeam în permanenţă pe o pojghiţă de gheaţă şi mă aşteptam la fiecare pas să cedeze sub greutatea mea şi să mă trezesc luată de un torent glacial. Eram chemată. Mă supuneam. Wykeham mă însoţea de fiecare dată. Pretextul pe care îl invoca la nesfârşit era sănătatea reginei. Dar subterfugiul nostru nu era evident? Parcă şi vedeam cum se crapă pojghiţa aceea de gheaţă sub picioarele mele de fiecare dată când am făcut drumul acela în prima lună.

După care domnişoarele au început să şuşotească. Cineva m-a privit chiorâş când am intrat în solar. O discuţie întreruptă brusc cu o fluturare a mâinii. O umbră foarte palidă de scandal, o şoaptă abia auzită, ca o adiere foarte uşoară deasupra unui lan de grâu, ca şi cum toată lumea ştia, dar înţelegea că despre aşa ceva nu se putea vorbi cu voce tare. O conspiraţie bizară a tăcerii; toată lumea ştia adevărul, dar nimeni nu voia să-şi asume dezvăluirea secretului şi demascarea mea

în văzul tuturor. Nimeni nu îndrăznea să mă provoace în faţă.

De ce?

În niciun caz deoarece mă respectau pe mine. Păstrau tăcerea pentru Philippa. O iubeau atât de mult încât stabiliseră că nu ar trebui să i se spună adevărul crud că cea mai tânără domnişoară din suita ei obişnuia să stea goală în braţele soţului ei.

Nu era corect. O nedreptate uriaşă! Era o situaţie care m-a obligat şi constrâns să pretind în continuare că regina era nevinovată şi nu ştia absolut nimic. Eu eram cea vinovată. Mă strecurasem în patul regelui precum şarpele Evei. În toate acele săptămâni n-am auzit nici măcar un cuvânt de blamare la adresa lui Eduard, ca şi cum era perfect normal ca el, regele, să-şi bage o femeie în pat ca s-o înlocuiască pe biata lui soţie bolnavă. Regelui nu i se putea reproşa nimic.

Dar sigur se întrebaseră *de ce Alice*? Le puteam citi curiozitatea în privirile pe care mi le aruncau pe furiş. De ce nu alesese o persoană cu rang, mai talentată – o femeie frumoasă – dacă pofta trupească îl mistuia? Nu mai eram jucăria lor răsfăţată, nu mă mai ţineau cu căldură în sânul lor.

— Te-a făcut cineva să suferi din cauza asta? m-a întrebat Eduard, în stilul lui direct. Oricine îţi face rău va fi dat afară.

Tipic masculin. Eu eram judecată în lumea femeilor, în cloaca aceea din salon unde se bârfea cu răutate.

— Nu mă vorbeşte nimeni de rău, am răspuns.

Am minţit. Am ştiut că trebuie să mint. Ce rost avea să-i spun că zi de zi aveam îndreptat asupra inimii pumnalul ascuţit al dispreţului celorlalţi. Nu era vorba că el era nepăsător, ci doar că nimeni n-ar fi îndrăznit să sufle o vorbă în prezenţa regelui.

Bine măcar că duşmancele mele urmau exemplul Isabellei, al cărei comportament faţă de mine era politicos şi rece, atât de rece încât privirea ei fixă ar fi putut îngheţa Tamisa în toiul verii. Atât de rece încât durea.

Situaţia nu putea dura la nesfârşit. Nu e în natura femeilor, care închise în solarul acela de dimensiuni reduse şi încins unde se discuta întruna, începură să-mi arunce împunsături, să-şi bată joc de mine, să mă chinuie. Aveam să-mi plătesc public păcatele. N-o să le iert niciodată pentru ce mi-au făcut. S-a întâmplat cu ocazia unei vizite regale în noiembrie 1363, când eram de o lună şi ceva amanta lui Eduard, o festivitate extraordinar de frumoasă, când conducătorii Franţei, Ciprului şi Scoţiei, veniţi în vizită la curtea engleză, au fost cu adevărat impresionaţi de fast. La Smithfield a fost organizată o întrecere cavalerească, iar Eduard s-a avântat drept în toiul luptei. La cererea lui Eduard ne-am alăturat reginei înveşmântaţi în culorile regale pentru a sublinia victoria simbolică a Angliei asupra

duşmanilor ei. Ne-am adunat în sala tronului înainte de a defila spre balconul doamnelor, un grup compact de blănuri de zibelină argintii şi albastre, o etalare senzaţională a puterii regale, la care se adăugau şi domnişoarele strânse în jurul reginei, care strălucea la rândul ei în veşmântul ei albastru şi argintiu cu safire pe piept. Toată lumea aştepta cu înfrigurare ce avea să urmeze.

Până când aşteptarea lor se transformă într-un murmur generalizat de surprindere amuzantă şi m-am trezit în centrul atenţiei. Exact aşa cum ştiam că ar urma să se întâmple.

Privirea reginei s-a oprit asupra mea.

— Alice…!

Aş fi putut inventa o scuză şi să plec de acolo. Aş fi putut să mă ascund ca o laşă. Să fug de frica umilirii în public. Nu asta se intenţionase?

Duşmanul mă subevaluase. Nu plecam nicăieri.

— Maiestate. Am făcut o reverenţă. Veşmintele mele, după cum putea vedea toată lumea, nu erau argintiu cu albastru şi nici nu aveam o blană de zibelină.

— De ce…? Regina arătă spre hainele mele. Le alesesem intenţionat. Erau hainele cu care fusesem îmbrăcată când venisem prima dată şi nici nu ştiu de ce le păstrasem, pentru că nu intenţionasem să le port vreodată. Uzate şi prost croite, pătate şi boţite de cât stătuseră în cufăr, acum mă acopereau din cap până în picioare şi arătam ca ultima servitoare în postav de proastă calitate. Mă aflam în mijlocul mulţimii împodobite cu bijuterii, ca o vrabie care încerca să se fofileze printre sticleţii gătiţi.

Aşa! Le aruncasem mănuşa. Acum trebuia să-mi gândesc cu mare băgare de seamă răspunsul. Oare le făcusem să vadă crudul adevăr? Ideea îmi surâsese în starea de spirit în care eram şi îmbrăcată ca o soră mireană. Toate domnişoarele acelea cu chipurile lor inocente aveau să afle, aşa că de ce să nu mă desfăşor acum, ca un balot de catifea scumpă care să ia ochii tuturor? Sau fusesem mult prea subtilă. Subtilă? Cum puteam să fiu subtilă? Cum puteam să mint, când furia îmi zvâcnea în cap ca ciocanul unui fierar?

În minte aveam o singură imagine – rochia frumoasă aşezată pe patul meu, cea mai frumoasă pe care o avusesem vreodată, mătasea şi damascul sfâşiate şi rupte ireparabil, marginea de blană distrusă. Voalul fusese sfâşiat pe jumătate, centura mea brodată tăiată în două. Mă spetisem muncind atâtea săptămâni la rând la rochia aceea, iar cineva mânuise în batjocură doar o oră o foarfecă, dar e drept că şi cu o dorinţă imensă de răzbunare. Toată broderia mea migăloasă – pentru care nici nu visasem că o să am atâta răbdare – distrusă complet. Cineva îşi vărsase toată ura pe care mi-o purta mie pe cadoul primit de la Philippa: pantofii de piele cu rozete de damasc

dispăruseră. Mi-a venit să plâng când am văzut dezastrul, dar aş fi dat o satisfacţie prea mare celor cu care împărţeam camera. Am rămas împietrită câteva momente, mi-am înghiţit lacrimile, devastată de răutatea cu care fusese distrus un lucru atât de frumos. Am mai auzit şi-un chicot de râs înfundat care m-a întărâtat şi mai mult. Am împăturit cu grijă rochia şi vălul şi m-am schimbat cu o încetineală cumplită în hainele potrivite doar pentru muncile casnice. Dacă nu puteam să mă îmbrac cu cele mai frumoase haine, atunci nu voiam să mă îmbrac cu ceva cât de cât asemănător. N-am făcut nicio încercare să ascund ce fusesem odată şi nici ce mi se întâmplase.

Adevăr sau prefăcătorie? M-am uitat în jur la chipurile curioase, în timp ce în minte îmi răsunau tot felul de cuvinte.

Una dintre domnişoare mi-a distrus de ciudă veşmintele, Maiestate.

Mda, nu rezolvam nimic cu asta. Nu aveam nicio dovadă, în afară de rezultat. Mai degrabă aş fi părut ridicolă.

— Nu poate să se prezinte aşa, a remarcat Isabella când a văzut că nu aveam nicio explicaţie.

— Nu, îi dădu regina dreptate. Nu poate.

— Bănuiesc că ai un motiv pentru această nesupunere. Ironia din vocea Isabellei era evidentă. Nu credeam că ea este vinovata. O asemenea răzbunare era sub demnitatea ei şi cunoştea prea bine dorinţa reginei.

Mi-am ridicat privirea spre chipul Philippei.

— Nu a fost vrerea mea să nu mă supun, Maiestate.

Faţa îi era senină, privirea limpede.

— Poate ghinion…

Îmi aruncase un colac de salvare.

— Da, milady. Am fost neglijentă.

— Atât de neglijentă încât n-ai putut să te mai îmbraci cu rochia aceea?

— Da, Maiestate. Vina este a mea.

Nu mă uitam decât la regină. Mă rugam să înţeleagă şi să-mi permită să mă retrag fără să fiu pedepsită.

— Neglijenţa nu se numără printre păcatele tale, Alice, sublinie ea.

— Vă rog să mă iertaţi, milady. Mi-am coborât privirea spre rozetele argintii cu albastru din vârful pantofilor ei.

— Alice… Mi-am înălţat din nou privirea, iar regina a dat scurt din cap. Înţeleg. Vino cu mine. Şi tu, Isabella. Cred că avem timp. Jumătate de oră…

Am auzit o rumoare în jur. Dezamăgire poate. Dar eu mă simţeam în al nouălea cer. Nu mă dovedisem eu mai puternică decât duşmanii mei? Le demonstrasem că ostilitatea lor nu înseamnă nimic pentru mine. Nu inventasem scuze, nu intrasem în detalii, ţinusem totul pentru mine. Aşa le dădusem de înţeles că nu mă temeam de ei. A fost

prima dată când am învăţat cât de important este să te stăpâneşti.

Iar jumătatea aceea de oră impusă de regină?

A fost nevoie doar de o jumătate de oră pentru o transformare completă. Regina şi-a dezbrăcat rochia albastră-argintie bordată cu blană. Eu mi-am lepădat veşmintele dezonorante – nici că le-am mai văzut după aceea – iar hainele Philippei mi-au fost date mie. Îmi erau destul de mari, dar cu ajutorul unor panglici de dantelă nu mi-au căzut de pe umeri.

Nu s-a rostit niciun cuvânt în plus în afară de câteva ordine – trage aer în piept, stai pe vârfuri, dă-te un pic.

— Bun! Regina, maiestuoasă până şi în lenjerie, supraveghease cu atenţie momentul în care vălul şi centura tivite cu argint îmi erau fixate la locul lor. Spune-i regelui că suntem gata în cinci minute, Isabella. După ce am rămas singură cu regina, m-a întrebat. Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat, Alice?

— Nu-i nimic de spus, milady.

Nu a insistat şi a revenit înapoi la problema care ne preocupa.

— Prinde roşu şi auriu peste tunica aurie. Şi voalul auriu şi colierul cu rubine.

Ne-am întors în sala tronului unde atmosfera era apăsătoare din cauza aşteptării. Regina s-a oprit în mijlocul mulţimii, strălucitoare ca un rubin preţios printre domnişoarele din suita ei îmbrăcate în argintiu şi albastru, cărora li se adresă cu severitate.

— Astăzi îl vom onora pe rege. Aceasta este voia mea. Alice este o supusă loială, atât mie, cât şi Maiestăţii Sale, spuse ea, uitându-se în jur către chipurile curtenitoare. Sunt nemulţumită de lipsa de politeţe la adresa mea şi a supuşilor mei. Nu voi tolera aşa ceva.

Linişte.

— Aţi înţeles?

— Da, Maiestate.

Toată lumea se grăbi să facă reverenţe.

Ce declaraţie indirectă, rostise puţine cuvinte, dar care cuprindeau absolut tot, clar ca lumina zilei pentru oricine avea un dram de raţiune.

— Domnişoara Perrers va sta lângă mine pe parcursul întrecerii, a continuat regina ţintuindu-i cu privirea. Iar acum haideţi să ne facem apariţia. Întotdeauna este bine ca femeia să întârzie puţin când este aşteptată de un bărbat chipeş. Dă-mi mâna, domniţă Perrers.

Întrecerea s-a dovedit a fi o celebrare a poziţiei mele în cadrul curţii lui Eduard. Iar el a luptat cu vitejie. Dacă oaspeţii s-au gândit cumva la puterile slăbite ale regelui Angliei pentru că trecuse de cincizeci de ani, Eduard reuşise să le spulbere pe toate prin măiestria sa în luptă.

Ar fi trebuit să mă bucur, cel puţin pentru victoria personală pe care o repurtasem, dar până la urmă întreaga întâmplare se dovedi a fi cu

două tăişuri. Gelozia este un păcat teribil şi un partener corupt: e ca un animal care roade, îşi înfige ghearele şi nu lasă nimic de la el. M-a atacat şi pe mine din plin în acea după-amiază minunată. Eram eu amanta lui Eduard, dar Philippa a fost cea la care s-a uitat, Philippei i-a închinat victoria şi adoraţia de cavaler. Mie, înveşmântată în straie regale albastru-argintii, nu mi-a aruncat nici măcar o privire sau un gest. Eduard a luat eşarfa aruncată de Philippa ca răsplată şi a purtat-o pe umăr, prinsă de armură. I-a sărutat vârfurile degetelor şi i-a făgăduit să lupte pentru ea. La sfârşit, după ce i s-a înmânat premiul pentru cel mai hun luptător, iar Philippa l-a felicitat, Eduard i s-a adresat doar ei şi numai ei.

Iar eu? Eram femeie, aşa că m-a durut. De ce să nu vorbească şi cu mine? Îmi era ruşine, eram invidioasă şi nu reuşeam să mă stăpânesc. Sentimentele acestea m-au asaltat, ca un vierme care sapă adânc în pulpa unui măr, am privit întrecerea cu un zâmbet fals, cuvinte nerostite pe buze şi supărare în suflet pentru că pe ascuns îmi poseda trupul, dar în public nici nu ştia de mine. Ştiam că n-ar trebui să gândesc aşa, că eram nedreaptă faţă de Philippa şi de Eduard, şi că îmi asumasem acest rol în deplină cunoştinţă de cauză şi conştientă de consecinţe, dar tot turbam în sinea mea.

Eram doar una dintre multele domnişoare din suită, bună doar să execute ordinele.

Asta până am ajuns din nou în patul lui Eduard, în noaptea acelei zile.

— A fost o zi fructuoasă. S-a întins şi a oftat, în timp ce m-a împins uşor către pat, transpirat şi obosit.

— Când anume? am replicat eu strâmbând din nas, pe acelaşi ton obosit ca şi el, lăsând deoparte pe moment monstrul nemulţumirii care mă chinuia. Nu ştiam că pot fi şi bosumflată, dar descopeream pe parcurs o groază de modalităţi pentru a aţâţa un bărbat potent. Eduard îmi satisfăcuse nevoile cu aceeaşi dibăcie de care dăduse dovadă în arenă şi cu mult mai multă fineţe.

— Domniţă Alice, ai o limbă tare ascuţită. Calul acesta bătrân e încă viguros. Şi-a întors faţa către sânii mei şi m-a sărutat între ei, iar inima mi-a mai tresăltat o dată înfiorată de plăcere. Încă mai pot învinge un cavaler care are jumătate din vârsta mea, dacă am o lance şi un cal bun sub mine.

— Şi încă mai poţi face o femeie să ţi se predea necondiţionat… L-am mângâiat pe umăr, apoi mi-am coborât palma pe coaste, unde i-am simţit bătăile puternice ale inimii.

— Credeam că eu m-am predat…

— Poate că da. Meriţi să fii învins de o femeie după ce ţi-ai afişat orgoliul de bărbat toată ziua. Cu siguranţă Wykeham ţi-ar ţine o predică despre cât de mult ai păcătuit.

S-a răsucit să-mi prindă faţa între palme cât să nu-i pot evita privirea, chiar dacă aş fi vrut.

— Victoria ţi-a fost dedicată şi ţie, Alice. Să nu te îndoieşti nicio clipă de asta.

— Ba nu. Viermele geloziei ce pătrunsese până în inima mărului nu era chiar mort. Nu-mi aduc aminte să-mi fi cerut şi mie o răsplată.

Vorbisem relaxată, poate un pic necăjită, dar m-a luat în serios, aşa cum o făcea de multe ori când îl provocam.

— Aşa am făcut în inima mea, Alice. Prefăcătoria asta nu mi se potriveşte.

Mi-am înăbuşit un oftat şi l-am sărutat, lăsându-l să câştige runda asta. Nu eram amândoi vinovaţi de ipocrizie?

— Era normal să o alegi pe regină să fie doamna ta şi te-ai luptat cu îndrăzneală pentru ea, l-am asigurat. I-ai făcut o mare plăcere. Mă simţeam de parcă trebuia să execut un pas complicat al unui dans necunoscut, dar pe cuvântul meu, deveneam tot mai pricepută. Regina s-a îmbrăcat în roşu şi auriu special pentru tine. A vrut să fie în centrul atenţiei tale şi ţi-a urat să învingi.

— Întotdeauna i-a stat bine în culori vii, a spus el şi a zâmbit gânditor – după care privirea i s-a aţintit din nou scăpărătoare. Tu arătai perfect în argintiu şi albastru. Şi arăţi şi mai bine fără nimic pe tine…

Eduard era un izvor nesecat de energie.

Tocmai mă pregăteam să plec şi să înfrunt cu stoicism duşmănia tăcută a lui Wykeham, când Eduard mi-a prins la gât un colier cu pietre preţioase într-un moment de generozitate debordantă. Îl purtase la festinul care urmase după întrecere. Îmi atârna peste sâni, aşa că l-am ridicat în mâini, minunându-mă de frumuseţea şi valoarea lui.

— Ce-i? m-a repezit el.

— Nu ştii?

— Nu. Cred că-ţi stă bine.

— Nu pot să primesc aşa ceva, Eduard. Pur şi simplu nu pot!

— De ce nu?

— Credeam că vrei să fim discreţi! L-am scos şi i l-am petrecut peste cap, de unde strălucea şi mai frumos pe muşchii pieptului lui. Ăsta nu are nicio legătură cu discreţia. Lanţul de aur ar cocoşa şi un cal, iar safirele sunt de mărimea ouălor de porumbel! După freamătul nărilor mi-am dat seama că nu era mulţumit de ce-i auzeau urechile. Trebuia să mă port mai cu atenţie cu orgoliul lui, dar în acelaşi timp trebuia să-mi protejez şi poziţia destul de precară. O femeie înţeleaptă n-ar agita apele mai mult decât e nevoie. Mai bine îmi dăruieşti asta, am spus şi m-am întins spre eşarfa primită de la regină. Eşarfa împreună cu broşa care o prindea de armură.

— E un lucru mărunt, Alice, a protestat el, iar sprâncenele i s-au

unit ameninţător. N-are nicio valoare.

— Ba are o mare valoare, m-am alintat eu convingător, luând-o în palmă. Ai purtat-o în vâltoarea luptei. Aş vrea să mi-o dai. Pot să o port fără să trezesc bănuieli. Gândeşte-te şi tu, Eduard. Cum aş putea purta un lanţ ca ăsta fără să mă arate toată lumea cu degetul?

Eduard mormăi în barbă că era de acord.

— Prea bine. De data asta mă las convins. Într-o bună zi însă o să-ţi dăruiesc exact ce vreau eu.

— Într-o bună zi o să-ţi permit să faci asta.

Ştiam că la un moment dat, într-un viitor destul de îndepărtat, aşa avea să fie.

Eduard mi-a prins bijuteria simplă, un cerc cu smaralde mici, de lenjerie, unde strălucea cu o ostentaţie ciudată pe materialul obişnuit.

— Nu îţi e uşor, aşa-i?

Nu era prima dată când îmi punea întrebarea asta. Răspunsul meu era de fiecare dată acelaşi.

— Nu. Cum ar putea să-mi fie uşor?

— Sunt egoist că îţi cer să joci acest rol?

— Da. Dar tu eşti regele. Dacă nu ţie, atunci cui să i se permită să fie egoist?

A râs, şi parcă i-a mai revenit buna dispoziţie.

Am păstrat broşa. Nu avea cum să fie remarcată printre celelalte bijuterii pe care mi le dăruise Philippa. Într-o bună zi, după cum îmi destăinuise Eduard, eu n-aveam să mai fiu la fel de discretă. Într-o bună zi nu va mai fi nevoie să fiu discretă, iar motivul evident îmi sfâşia sufletul. Atâta vreme cât regina trăia trebuia să fim discreţi.

— Nu aveţi de gând să vorbiţi nici de data asta? l-am întrebat pe Wykeham în timp ce mă conducea din nou pe drumul pe care deja îl cunoşteam foarte bine. Nu puteţi să refuzaţi să vorbiţi cu mine la nesfârşit! Când aţi devenit atât de puritan?

— Când mi-am călcat pe suflet ca să păstrez acest secret ruşinos al regelui, s-a răstit el cu o brutalitate nedemnă de un preot. O să plec de la Havering să mă ocup de o construcţie la Windsor, a mai adăugat el printre dinţi.

— Pun rămăşag că o să vă facă mai multă plăcere decât să fiţi văzut cu mine.

— Pe toţi sfinţii, ba bine că nu!

— Dar eu voi fi tot aici când vă veţi întoarce.

N-am rezistat să nu-l înţep puţin.

— O să mă rog pentru un miracol să nu vă mai găsesc aici!

Wykeham a plecat la Windsor să construiască un turn nou. Îmi era dor de el. Mi-era dor de severitatea şi onestitatea lui, dar nu mai aveam nevoie de o escortă pentru că mi se dăduse o cameră doar a

mea, de unde puteam să mă duc singură spre apartamentul regal. Aşadar poziţia mea era la vederea întregii curţi regale, dar cu toate acestea conspiraţia aceea a tăcerii a durat de dragul Philippei.

Şi când a încetat?

— Târfă ce eşti! a şuierat printre dinţi o domnişoară imprudentă, când bunul ei simţ n-a mai răbdat de indignare.

Rezultatul a fost o audienţă scurtă la regină. Toate bunurile domnişoarei respective au fost împachetate şi a părăsit palatul în cursul aceleiaşi zile. Aveam duşmani, dar aveam şi prieteni care erau cu mult mai influenţi. Am urmat cărarea săpată de noul meu rol devenind din ce în ce mai hotărâtă şi mai încrezătoare cu fiecare pas. Rochia regală a Philippei a fost croită şi cusută din nou astfel încât îmi venea perfect. M-am făcut cu ea şi am purtat-o cu aroganţă cu fiecare pas graţios pe care l-am făcut. Nu mai eram o nou-venită neînsemnată care să poată fi dată la o parte sau remarcată numai când le convenea celorlalţi. Nu mai eram împovărată de sarcini de servitoare, nici măcar pentru regină. Devenisem o femeie de care trebuia să se ţină seama.

— Nu-ţi ştii lungul nasului, a remarcat Isabella cu răceală.

Nu, nu ştiam, şi nici nu aveam să ştiu vreodată, am recunoscut în sufletul meu cu îngâmfare. Am fixat-o cu privirea provocator, iar Isabella n-a insistat. Ca amantă a regelui şi favorită a Philippei eram invulnerabilă. Câştigasem această bătălie: nicio domnişoară de la curte nu avea să mai îndrăznească să fie necuviincioasă cu mine. Puteau să mă dispreţuiască, îmi puteau dori să cad din graţiile protectorilor mei şi să fiu alungată de la curte, dar ele personal nu aveau ce să-mi facă. M-am mândrit cu asta la fel de mult cum mă mândream cu veşmintele mele regale.

CAPITOLUL 7

Philippa era bolnavă – boala cronică revenise în forţă; de altfel nu se vindecase niciodată complet. I-am frecat pielea întinsă de pe mâini cu noua alifie cu salvie, cât de blând am putut.

— Sunteţi tristă, milady, am remarcat cu. Nici măcar sunetele lăutei nu reuşeau să îi mai ridice moralul.

— Astăzi simt din plin greutatea anilor.

Îi era dor de Eduard. Îi lipsea compania lui şi dragostea necondiţionată cu care o privea. Când era cu el întinerea – dar fără el se cufunda în melancolie, iar orele se scurgeau îngrozitor de lent. Se cutremură şi îşi trase mâna brusc, ferecându-şi gândurile, dintr-odată irascibilă.

— Îmi cer iertare, milady.

Scutură din cap.

— Trebuie să rânduiesc lucrurile…

— Lucrurile, milady? Am profitat să mai iau nişte alifie din frunze şi petale de violete zdrobite şi amestecate în untură de oaie, care mirosea îngrozitor, dar era foarte bună pentru alinarea umflăturilor dureroase.

— Pentru moartea mea.

Degetele mi-au devenit şovăitoare. Nu îmi dădusem seama cât de adânc era cufundată în melancolie.

— Nu este cazul… am încercat să o consolez eu.

— Ba da. Trebuie să îmi pregătesc o efigie – pentru mormânt.

— Mai aveţi mulţi ani de trăit, milady.

— Nu mai am. Ştii şi tu că nu mai am. Mi-am ridicat privirea şi am văzut că mă fixa, implorându-mă parcă să-i spun adevărul. *Ştii!* Nu mă minţi, Alice, a şoptit ea. Tu dintre toţi…

Aşadar a trebuit să îi spun ce îi vedeam pe chip, pentru că i-o datoram.

— Ştiu, milady. Nu o să mint, am şoptit la rândul meu.

A schiţat un zâmbet.

— Vreau ca efigia să mă reprezinte, nu să fie vreo reprezentare aiurită a vreunei frumuseţi zvelte de la curte – adică exact ce nu mai sunt eu de mulţi ani. Dacă am fost vreodată…

— O să ne ocupăm de asta, am spus. Spuneţi-mi ce pot să fac să vă ajut.

Philippa şi-a retras palma şi m-a apucat de bărbie, apoi mi-a ridicat şi întors faţa în profil, în lumina piezişă de la geam. Şi-a plimbat degetul mare pe conturul maxilarului meu.

Am rămas nemişcată, tresărind imperceptibil pe sub mătasea corsetului.

— Ei? a întrebat ea. Mâinile îi căzură de parcă se fripsese şi, eliberată de sarcina de a i le masa, i-am întâlnit privirea încercând să par cât mai curajoasă. Ai o aură stranie, Alice. Iar chipul îţi e mai plin decât l-am văzut vreodată…

Tot n-am răspuns. Regina a oftat, iar privirea i-a fost umbrită de un şuvoi de emoţii.

— Am purtat în pântece doisprezece copii, Alice. Unii dintre ei m-au făcut să sufăr. Alţii mi-au bucurat sufletul. Recunosc semnele. Am dreptate, nu-i aşa?

— Da, milady. Nu voiam să-mi mut privirea, indiferent de cât de teamă mi-ar fi fost.

— Bănuiesc că el nu ştie, nu-i aşa?

— Nu, milady. Nu ştie.

Pentru că nu ştiusem cum să-i spun. Din dimineaţa aceea de acum aproape două luni nu mă mai gândisem la altceva, de când starea mă obligă să îngenunchez blestemând de disperare, când vomitasem ascunsă în fundul puturos al latrinei, când mă împleticisem şi mă sprijinisem de perete pentru că nu mă mai ţineau genunchii. Regele, potent din toate privinţele, mă lăsase însărcinată la nici trei luni de când privirea lui şi mintea Philippei se concentraseră asupra mea.

Acum îmi vedeam situaţia dificilă reflectată în privirea Philippei. Eduard ţinea la imaginea sa de rege care reprezenta tot ce era bun şi moral în Anglia; o oglindă pentru poporul său. Şi-ar fi dorit el un bastard vârât pe gât de o fată ghinionistă pe care o onorase cu atenţia lui? Pentru numele lui Dumnezeu, nu. Iar Philippa? Dacă eu aş fi fost soţia legală a regelui, ştiam cum aş fi reacţionat dacă obrăznicăturii de amantă a lui i s-ar fi umflat burta sub ochii mei, întorcând privirile întregii curţi asupra bastardului. Dacă aş fi fost Philippa, aş fi pus ca târfa să fie dusă imediat din faţa mea. Conştientă de vulnerabilitatea mea, mi-am zărit viitorul precar atârnând în balanţă în timp ce m-am ridicat în picioare, uitând complet de alifia violetă şi aşteptând lovitura finală.

Philippa căzu pe gânduri. Când vorbi în cele din urmă vocea ei era la fel de dură ca pistilul cu care măcinasem petalele violete.

— Du-te şi împachetează-ţi lucrurile. Cred că a sosit clipa să părăseşti curtea.

— Da, Maiestate.

Oare voise să spună că pentru totdeauna? Aş fi putut s-o învinovăţesc? I-ar fi fost imposibil să continue, cu dovada de necontestat a infidelităţii soţului chiar sub ochii ei. Mi-am înghiţit nodul pus în gât de groază.

— Mă voi ocupa eu.

— Cum doriţi, milady.

Îşi ignoră durerea şi se ridică în picioare, ascunzându-şi perfect

emoţiile sub o mască de piatră.

— Mă întrebam ce s-ar întâmpla dacă ai refuza să pleci.

Mi-am plecat capul.

— Cum aş putea? Fac parte din alaiul dumneavoastră, milady, iar dacă mă daţi afară nu am încotro.

Philippa strânse buzele.

— Am crezut că vei insista să apelezi la mărinimia lui Eduard. Că vei vrea să rămâi aici şi să naşti sub privirile şocate ale întregii curţi. Când aveai de gând să-mi spui?

— Când nu mai puteam ascunde, milady.

— Credeai că o să mă supăr?

— Da, abia am îngăimat eu.

S-a aplecat să mă ia de mână şi şi-a înfipt adânc unghiile în carnea mea.

— Sigur că mă supăr. Mă scoate din minţi. Mă umple de revoltă ce ai făcut! Crezi că îmi doresc să te văd aşa, ştiind ce faci cu soţul meu? Uneori şi eu te dispreţuiesc, Alice! Sfântă Fecioară – îmi doresc să nu te fi văzut niciodată… Trase adânc aer în pieptul care i se umflă ameninţător şi se forţă să schiţeze un zâmbet, dar fără sorţi de izbândă. Şi dispreţuiesc chiar şi mai mult faptul că nu pot să dau vina pe tine – a fost ideea mea. Mi-a dat drumul la mână şi şi-a întors faţa în altă parte. Ieşi. Nu vreau să mă uit la tine.

Aşadar nu mai aveam ce căuta în prezenţa reginei.

— Îi veţi spune regelui că am plecat, milady? am întrebat-o eu din uşă.

— O să-i spun tot ce trebuie să ştie.

Am ieşit din camera reginei, iar mâna îmi zvâcnea cu putere în locul în care mă strânsese.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, am plecat de la Havering. În curte nu era nimeni care să-mi ureze drum bun sau măcar să mă vadă urcată în lectică. În acest mod, plecarea mea a fost la fel de anonimă şi neobservată ca şi sosirea. Atunci însă îl avusesem pe Wykeham cu mine. Acum Wykeham era la Windsor, Eduard era la Eltham, şi niciunul dintre ei nu ştia de decizia reginei. La ora aceasta regina era îngenuncheată în capelă. Nu era nimeni. Isabella, dacă ar fi ştiut, ar fi scuipat în urma mea.

Până aici îmi fusese. Sfârşit. Alungată cu un bastard regal şi neavând nimic altceva în afară de hainele din desagi. Cu cât mă îndepărtam, cu atât mai întunecat devenea viitorul meu. Nimic nu mai era sigur. Nici măcar nu ştiam cum avea să reacţioneze Eduard când avea să îmi descopere absenţa şi mai ales motivul ei.

Gândurile îmi zburară departe. Unde eram dusă? Nu-mi spusese nimeni nimic, iar eu fusesem aşa de prinsă în vâltoarea evenimentelor

încât uitasem să întreb. La mănăstire? Ideea mă izbi cu forţa unui val de apă îngheţată.

Nu! Nu acolo! Nu mai vreau acolo!

Dar unde în altă parte? Nu exista *în altă parte.*

Şi chiar dacă întotdeauna fusesem de părere că norocul mi se va sfârşi cândva, în călătoria aceasta am fost forţată să accept şi consecinţele drastice. Ce încredere uriaşă avusesem că familia Plantagenet, orgolioasă şi nemiloasă cum era, mă va sprijini la infinit în acest complot complicat. Acum că purtam un copil nu mai însemnam nimic pentru ei în afară de o problemă jenantă care trebuie îndepărtată. Nu puteam să îi împiedic cu nimic să-mi hotărască viitorul.

Orele trecură, iar eu eram din ce în ce mai speriată şi furioasă pentru că nu aveam aproape nicio putere asupra a ceea ce avea să se aleagă de mine şi de copilul meu, care dintr-odată devenise foarte preţios pentru mine. Mi-am amintit de Greseley. Trebuia să-i scriu la Tabard, să-i cer să-mi trimită nişte bani cu care să-mi plătesc un adăpost undeva. La sfârşitul celei de-a doua zile a călătoriei însă, când soarele tomnatec se pregătea de asfinţit şi umbrele se întindeau pe drum şi peste cai, am reuşit să înţeleg ce fusese evident încă de la început. Ajunsesem mult prea departe ca destinaţia mea să fie din nou mănăstirea şi mi-am dat seama că ne îndreptam spre vest.

Cineva din escorta mea strigă ceva, iar tropotul copitelor se domoli. Curioasă, am tras perdeaua la o parte, deşi seara era răcoroasă, şi am zărit locul care urma să-mi fie casă.

Un conac. O căsuţă de piatră ce strălucea sub razele palide de soare, o poartă deschisă spre curte pentru ca micul nostru cortegiu să poată intra, în prag eram aşteptată de câteva persoane; un administrator, o menajeră, două servitoare care făcură o reverenţă scurtă şi un rândaş care tocmai ieşea din grajduri. Primirea călduroasă din acea noapte de la conacul Ardington, una dintre proprietăţile lui Eduard, după cum aveam să aflu ulterior, m-a învăluit ca faldurile unei pelerine de catifea.

Nu îmi găseam liniştea sufletească. În ciuda tihnei de care aveam parte retrasă la căsuţă, nu eram împăcată nici sufleteşte, nici trupeşte. Cu cât îmi creştea burta mai mare, cu atât eram cu moralul mai la pământ. Mi se oferise o casă şi tot ce aveam nevoie, până şi nişte bani care să îmi ofere o anumită siguranţă, dar eram îngrijorată pentru că nu ştiam cât va dura această etapă. Ce avea să se întâmple cu mine după naşterea copilului?

Ciudat, dar mă simţeam ca într-o temniţă. Deşi eram liberă, nu mă simţeam deloc aşa. Nimic nu îmi tulbura existenţa zilnică. Nu călătoream şi nici nu-mi vizitam vecinii. Aveam câteva cărţi cu care-

mi mai ţineam mintea ocupată şi când eram plictisită coseam. Încercam să mă implic în activităţile gospodăreşti şi eram uşurată că doamna Lacey, menajera, îmi tolera apariţiile în bucătăria şi lăptăria ei. Lumea de la curtea regală mi se părea la fel de îndepărtată ca şi legendara ţară a Cataiului{10}. După mai puţin de o săptămână petrecută în refugiul acesta, recunoşteam că nu eram făcută pentru o viaţă liniştită şi banală la ţară.

Bineînţeles că între timp am şi scris. I-am scris lui Greseley un mesaj scurt şi concis, impus de situaţia mea.

Domnule Greseley – am nevoie urgentă de fonduri. Ce îmi puteţi trimite?

Am primit o misivă la fel de succintă.

O să vă trimit nişte bani după recoltă, de ziua Arhanghelului Mihail{11}. Nu vă aşteptaţi la o sumă consistentă. Comerţul este slab, iar proprietatea dumneavoastră încă nu e profitabilă. Sfatul meu, domniţă Perrers, este să cereţi cu măsură.

Era enervant de precaut!

Aşadar, deasupra mea pluteau ameninţător nori de furtună – nu ştiam ce aveam să mă fac în momentul în care regina avea să înceteze milostenia. Când dorinţa carnală a regelui pentru mine se stingea sau se îndrepta asupra altei femei. Poate că succesoarea mea colinda deja coridoarele spre braţele întinse ale lui Eduard. Cât aş mai fi contat eu şi copilul meu pentru el în acel moment?

În toată acea perioadă nu am primit nicio vorbă de la rege. Nicio scrisoare, niciun dar. Nici măcar o vizită de la preacuviosul Wykeham ca să se roage pentru păcatele mele nenorocite. Nimic. M-am gândit că nu o să-l pot ierta niciodată pe Eduard pentru asta.

Naşterea fiului meu n-a fost dificilă, graţie corpului meu tânăr şi viguros. Acum stăteam în bucătărie cu doamna Lacey şi o ajutam să cureţe pănuşile de porumb, că tot n-aveam altceva mai bun de făcut, şi în secunda următoare mi s-a rupt apa. Doamna Lacey m-a ajutat să ajung în camera mea, unde moaşa locală a declarat că atât eu, cât şi copilul, ne grăbiserăm, dar aceea a fost ziua în care mi-am ţinut copilul în braţe.

Era un copil tare robust, cu plămâni puternici ca ai foalelor fierarului şi care a ţipat ca din gură de şarpe până i-am lipit gura de sân, pentru că eu l-am alăptat în primele zile. Mă uitam la el cum mănâncă şi mă minunam. Avea păr blond, dar nu semăna deloc cu Eduard. Obrajii săi erau bucălaţi ca nişte mere pădureţe, năsucul nu avea nimic de-a face cu ciocul unui şoim. Poate că avea să semene mai mult cu Eduard după ce mai creştea. M-am rugat ca acest copil, cu toată inocenţa lui, să fie mult mai drăgălaş decât mine.

— Când o să te faci mare o să fii cavaler şi un soldat faimos, i-am spus eu, dar a adormit sătul cu capul greu pe braţul meu.

Îl iubeam. Era al meu. Era dependent de mine şi îl iubeam. Dar era şi fiul regelui. Ştiam ce trebuie să fac, indiferent de consecinţe.

Am găsit o peniţă care nu mai fusese folosită de mult şi m-am aşternut pe scris. Vârful condeiului a rămas mult deasupra pergamentului. Cui să i-o adresez, lui Eduard sau Philippei? Aveam să-i scriu Philippei, ca de la o mamă la alta, chiar dacă pentru regină trebuia să abordez un ton rugător. Condeiul a continuat să scrie, mânat de tonul sfidător.

Spuneţi-i regelui. Mi se permite să mă întorc la curte? Ce părere are regele de dispariţia amantei sale şi a bastardului ei?

Niciunul dintre sentimentele acestea nu fură aşternute pe pergament. Am ales un ton ridicol de curajos şi discret.

Maiestate,

Ne simţim bine, atât eu, cât şi copilul meu. E băiat. John îl cheamă.

Supusa Maiestăţii Sale,

Alice.

Atât avusesem de zis, iar acum trebuia să stau şi să aştept, descoperind că răbdarea nu se numără printre virtuţile mele. Sfântă Fecioară, salvează-mă din viaţa asta de singurătate şi inerţie. În cele mai sumbre momente ale mele mi-am imaginat-o pe regină aruncându-mi scrisoarea în flăcări cu o plăcere răutăcioasă.

Eduard a fost cel care m-a salvat la timp. El a sosit călare pe murgul lui pe sub arcada porţii, cu soarele bătându-i faţa şi cu capul dezgolit, iar în urma lui veneau câţiva soldaţi cu steaguri regale şi sclipiri de oţel în dreptul mâinii şi în talie. De câte luni nu-l mai văzusem? Cred că de şase. Stătusem separaţi jumătate de an. Când l-am revăzut, mi s-a părut îmbătrânit, cu mult mai multe riduri fine în jurul gurii şi a ochilor, obrajii uscăţivi mai sobri şi parcă şi nasul mai ascuţit.

Apoi a zâmbit când m-a zărit în grădina doamnei Lacey, moment în care am decis că mă înşelasem. A descălecat cu graţia lui obişnuită şi a păşit cu fermitate prin iarbă, la fel de plin de energie ca întotdeauna.

Nu am făcut o reverenţă. Nu am zâmbit.

— Alice! Fata mea dragă. Arăţi… Amuţi brusc şi râse atât de tare, că sperie o mierlă care îşi luă zborul de pe o cracă de deasupra mea. În ciuda faptului că stăteam la fel de ţeapănă ca o suliţă cu copilul în braţe, m-a apucat de umeri şi m-a sărutat pe obraji şi apoi pe gură. Nu-şi dăduse seama că sunt supărată.

— Cum arăt? l-am întrebat eu după ce a încetat cu sărutările. Ştiam cum arătam. Nu mă îngrijeam deloc. Îmbrăcată cu cea mai veche rochie, cu poalele fustei şi cu mânecile suflecate, cu capul descoperit.

— Dizgraţioasă! a răspuns el imediat. Ca o ţărăncuţă săracă.

— Păi *sunt* o ţărăncuţă.

— Iar acesta este fiul tău.

Mi l-a luat din braţe cu bucurie.

— Şi al tău. L-am numit John, am spus eu pe acelaşi ton glacial.

— Un nume tare potrivit. Nici eu n-aş fi găsit altul mai bun. Un nume perfect pentru o făptură atât de mică şi de neajutorată. Nu-i mai mare decât unul dintre căţelandrii mei. L-a ridicat sus, iar John a început să se vânzolească şi să chicotească de bucurie. Văd că are nasul familiei Plantagenet.

— Nu mi se pare.

— Atunci să te uiţi mai atent! Eduard a lăsat bebeluşul în jos şi l-a aşezat cu grijă în coşul de la picioarele mele. I-a ridicat bărbia. Nebun să fi fost şi tot trebuia să-şi fi dat seama de starea în care eram. Dar ce te supără, domniţă Alice? Eşti la fel de ţâfnoasă ca o veveriţă prinsă în laţ.

— Nu mă supără absolut nimic! Nu voiam să-i stric plăcerea primei sale întâlniri cu fiul său.

Regele m-a privit, calculându-şi evident cu precauţie următoarea mişcare faţă de scorpia bosumflată. Mi-a dat o şuviţă de pe frunte şi apoi mi-a scuturat nişte fire de praf de pe mânecă. Apoi a rânjit.

— Nu mai zâmbi la mine!

— De ce nu? a întrebat, dar a redevenit serios. Ştiu care ţi-e baiul, domnişoară. Ai crezut că o să vin mai repede la tine. Ăsta-i adevărul, ce să mai, a adăugat el când m-a văzut că tocmai căscasem gura să-i contrazic afirmaţia atât de copilărească.

N-am mai avut încotro.

— Da. De câte luni aştept, Eduard?

— Prea multe. Dar ascultă aici. Uită-te la mine, a zis şi m-a tras de mânecă. Trebuie să recunoşti ceva – nu eşti întotdeauna prioritatea mea numărul unu. Ştiam că aici eşti în siguranţă. Ştiam că eşti îngrijită bine. Ştiam că şi tu şi fiul tău sunteţi sănătoşi şi că nu vă lipseşte nimic.

Tot nu voiam să mă mulţumesc cu aceste răspunsuri.

— De ce nu ai venit?

M-a tras spre un dâmb acoperit de iarbă şi ne-am aşezat.

— În primul rând pentru că regele Franţei a murit. Eduard s-a aplecat în faţă, şi-a lipit braţele de coapse şi a rămas cu privirea pironită în iarbă.

Mai ştiam câte ceva despre acest subiect de când mă aflasem la curte: regele Jean al Franţei, înfrânt în bătălie şi luat prizonier de Anglia până când regatul lui sărac i-a putut plăti răscumpărarea. Un om de onoare care-şi aşteptase soarta cu zâmbetul pe buze.

— S-a îmbolnăvit în martie, mi-a explicat Eduard. O lună mai târziu a murit. I-am dus corpul neînsufleţit în Franţa. Fiul lui – rege acum, Carol al V-lea – nu prea mai vrea să menţină tratatul semnat la Brétigny între noi. Asta înseamnă că vom intra în război, aşa să ne

ajute Dumnezeu! Acum negociez o alianţă cu regele Pedro al Castiliei – cred că avem nevoie de el. Încă n-a început niciun război, dar se întrevăd nori de furtună, iar eu nu… Cuvintele se stinseră încet. Mi-am dat seama că nu-l mai văzusem niciodată atât de nesigur pe el. Fruntea îi era îngândurată şi încruntată. Şi-a întors capul apoi şi s-a uitat la mine. Eu sunt rege, Alice. Nu pot să te pun pe tine înaintea îndatoririlor mele. Trebuie să ocrotesc Anglia. Acum însă am venit aici, pentru că trebuia să te văd şi nu mai voiam să amân.

Toată furia şi răceala mea s-au topit. Nu îşi ceruse scuze, dar îmi oferise o explicaţie pe înţelesul meu. O explicaţie de la bărbatul care era rege şi care de fapt nici nu era dator nimănui cu explicaţii. Dar cu toate acestea o făcuse. L-am luat de mână.

— Rămâi? l-am întrebat.

— Nu pot.

— Acum ce mai e?

— Nimic neobişnuit. Am convocat parlamentul. Liste absolut necesar ca prinţului Aquitaniei să i se aloce fonduri suficiente. Liste absolut necesar… Cuta aceea de îngrijorare îi brăzda din nou fruntea. M-am abătut din drum special să trec pe aici!

— Şi presupun că, fiind mai puţin importantă decât Anglia, trebuie să te iert!

S-a ridicat ca să mă sărute pe păr şi parcă l-am simţit zâmbind. Era, fără nicio îndoială, rege. Mersesem prea departe cu egoismul şi îl iertam de bucurie că aveam să-l revăd. Cum să nu îl iert?

— Ai timp să bei nişte bere? l-am întrebat cu blândeţe şi l-am mângâiat pe obraz.

— Am, şi am şi pentru un sărut de la o femeie care nu se mai uită la mine ca la un lepros. Şi lasă-mă să-mi mai văd fiul o dată.

N-am petrecut decât o oră împreună, acolo în grădină, printre plante şi albine. Apoi a încălecat din nou, escorta regală s-a aranjat în formaţie, dar pe mine încă mă frământa ceva. Oare evitase cu diplomaţie subiectul? Trebuia să ştiu…

— Pot să mă întorc la curte, Sire? Doreşte regina să revin ca *domicella*?

— Ai îndoieli? m-a întrebat el în zeflemea. Nu credeam că mi-a înţeles absolut deloc temerile.

— Da, am mărturisit eu.

— Vrea, Alice. Îi e dor de tine.

Sau poate Eduard reuşise să-şi impună punctul de vedere în faţa reginei care şovăia?

— Când? am mai întrebat eu. Când vei trimite după mine?

Ochii lui Eduard scăpărară, semn că temperamentul lui iute mocnea deja.

— Când n-o să-mi mai urle-n ceafă poporul că preţurile cresc. E ca

şi cum ai încerca să elaborezi legi în timp ce vine tăvălugul peste tine. Încercăm să stabilim ce anume ar putea să poarte – blană sau broderie – cei de rang şi cei fără niciun rang, sau dacă oamenii simpli ar trebui…! Îşi pierduse răbdarea şi se simţea frustrat, aşa că nu prea mai era coerent.

— Şi John? l-am întrebat. Ce spune noua lege acum că poate un bastard – fie el şi regal – să poarte? Ştiam că umorul meu era cam deplasat, dar orice femeie s-ar fi enervat să fie lăsată pe planul doi în favoarea unei discuţii despre *sumptuariae leges*{12}. Dar măcar reuşisem să-l calmez definitiv, exact cum intenţionasem.

— Ce Dumnezeu, Alice! Mi-e dor de tine. Nici nu mai ştiu să râd de când nu mai eşti lângă mine.

M-am întins să îi mângâi cearcănele, întristată ele prezenţa lor.

— Şi mie mi-e dor să te fac să râd.

— Să nu te mai îndoieşti niciodată că de abia aştept să te întorci la curte.

Apoi a plecat, lăsându-mă cu gândurile mele. Nu era vorba neapărat de situaţia mea – care mi-era tot neclară – ci mai mult de evenimentele care îl istoveau atât de mult pe rege.

Am revenit la curte, la fel de circumspectă ca atunci când plecasem. Cine avea să fie prima care să-mi iasă în cale, şi să profite de ocazie să mă pună la punct pentru că nu-mi înţelegeam poziţia ciudată în cadrul curţii regale dacă nu Isabella, care traversa curtea de la capelă spre sala mare – la fel de extraordinar de frumoasă şi de cârcotaşă cum mi-o aduceam aminte. Şi la fel de extravagantă: rochia de pe ea şi bijuteriile de la gâtul ei ar fi fost suficiente pentru a plăti răscumpărarea regelui Jean de către francezi, dacă ar fi fost încă în viaţă. Nicio schimbare cu ea. Nici în absenţa mea nu îndrăznise nimeni să se însoare cu ea, aşa că nu cunoscuse încă extazul din noaptea nunţii. Îmi părea rău.

Şi-a schimbat direcţia şi a venit spre mine, care coboram scările, să-mi blocheze drumul.

— Aşadar te-ai întors la noi.

A strâns din buze. Am mai făcut câţiva paşi înainte de a mă pleca în faţa ei. Am procedat bine. Mă apropiasem suficient cât să am măcar avantajul înălţimii asupra ei.

— Nu ne-a fost dor de tine, m-a săgetat ea. Nu arăţi mai bine – deşi bănuiesc că nu mai ai aceeaşi siluetă.

Domnişoarele care o însoţeau nu făcură niciun efort să-şi ascundă amuzamentul pe seama mea sau dezamăgirea că mă întorsesem. Aşadar, aşa mi-ar fi decurs viaţa dacă aş fi fost la mâna Isabellei – aş fi fost batjocorită, ridiculizată şi dispreţuită în permanenţă, dar devenisem mai îndrăzneaţă cât stătusem departe, iar vizita lui Eduard

îmi dăduse curaj. Mă simţeam puternică şi nu mă lăsam provocată aşa uşor. Am rămas pe loc şi am aşteptat. Uneori şi tăcerea este o armă.

— N-ai nimic de zis, domniţă Perrers? mă zgândări Isabella. Nu-ţi stă deloc în fire! Şi unde ţi-e bastardul? Seamănă cu tatăl meu? Sau cu vreun ajutor de bucătar?

Asta era o declaraţie de război. Fusesem provocată.

— Fratele dumitale, milady, este îngrijit cum se cuvine. Este la conacul de la Ardington al Maiestăţii Sale. Îl lăsasem acolo pe John. Îmi fusese foarte greu. Dar nu exista altă soluţie, iar Eduard îi organizase o cameră, avea servitori care se ocupau doar de el, o dădacă şi o guvernantă. Nu-i lipsea nimic. Îl sărutasem şi îi promisesem că nu o să-l abandonez niciodată. Acum era momentul să profit de faptul că eram mai înaltă decât prinţesa şi mi-am mai ridicat şi bărbia. Este un adevărat Plantagenet. Maiestatea Sa e topit după el.

Nările Isabellei începură să freamete. Domnişoarele îşi ţinură toate respiraţia.

— Praf în ochi, domniţă Perrers. Eşti foarte ambiţioasă. Ce speri? Un titlu? Un mariaj cu o persoană din înalta societate pe spinarea tatălui meu, profitând de generozitatea lui nesăbuită?

Am răspuns pe cel mai inexpresiv ton. Oh, eram mult mai sigură pe mine acum.

— Nu îmi doresc nimic altceva în afară de respect şi recunoaştere pentru serviciile mele, milady.

Începuse să se înfurie şi trase atât de adânc aer în piept încât bijuteriile îi aruncară sclipiri în toate direcţiile. Deschise gura să răspundă cu un şuvoi de invective, dar scena fu întreruptă de un grup de curteni care pătrunseră pe poartă. Gălăgioşi şi mulţumiţi de o partidă reuşită de vânătoare, domnii se înclinară respectuoşi în direcţia noastră. Am remarcat că Isabella a suspinat încet. Şi-a îndreptat spatele şi nu mai era atentă la mine, iar expresia i se îmblânzise. Zâmbea. Am devenit şi eu interesată de grup, vrând să-l descopăr pe cel care era onorat de admiraţia capricioasă a prinţesei. Oricine ar fi fost, mă îndoiam că s-ar putea isca ceva mai mult de un flirt trecător. Ar fi trebuit să fie un bărbat de caracter ca să poată pune şaua pe Isabella. Îi refuzase până acum pe rând pe toţi peţitorii, un număr impresionant de nobili din întreaga Europă. Nu am depistat niciun răspuns din grupul de domni către ea, toţi fiind absorbiţi de pradă. Curtenii se îndepărtară, cu domnişoarele în urma lor.

— Iisuse! Ce-mi place să mă uit la el.

Uitase cine sunt. Ochii îi erau îndreptaţi spre siluetele care se depărtau.

— La cine?

— La el!

Ajuns în dreptul uşii, unul dintre cavaleri se uită peste umăr la noi,

dar după un salut scurt din capul acela frumos, fără urmă de tăgadă, porni mai departe alături de ceilalţi. Mie una mi s-a părut foarte tânăr.

— Nu ştiu cine e.

— De unde să-l ştii tu? mi-a aruncat ea mânioasă. Îşi adusese din nou aminte cine eram. Mai bine te-ai duce să-i aduci aminte reginei că exişti. Şi-a luat o domnişoară nouă în suită după plecarea ta. Cu ocazia asta poate te mai lămureşti că nu eşti chiar aşa de indispensabilă pe cât crezi tu că eşti. Ai grijă, domniţă Perrers!

— Eu am întotdeauna grijă, milady.

Lovitura pe care mi-o dăduse îşi atinsese ţinta. Temerile mele izbucniră din nou. Cu un singur gest din partea reginei, eu şi fiul meu puteam fi aruncaţi în stradă. Nu aş putea să uit niciodată cum stăteam în salonul de la micuţa casă a regelui de la Ardington şi mă întrebam unde o să fiu a doua zi sau săptămâna viitoare. Eram un nimeni, nu aveam nimic fără bunăvoinţa amantului meu şi a soţiei amantului meu.

Isabella se evaporă brusc, iar eu am alergat să le prind din urmă pe domnişoare, curioasă să văd cine reuşise să capteze atenţia prinţesei. Enguerrand de Coucy. Unul dintre cavalerii care veniseră în Anglia în suita regelui Jean al Franţei în timpul captivităţii acestuia, şi care încă nu plecase în ţara natală, nefiind sigur că ar fi bine primit. Era un bărbat potrivit pentru fiica lui Eduard? Mă îndoiam. Dar dacă se mărita cu el, iar de Coucy reuşea să se întoarcă în Franţa…

M-am rugat din tot sufletul ca Isabella să capete ce-şi dorea.

Regina stătea în solarul ei cu goblenul neatins pe genunchi, iar eu am căzut în genunchi în faţa ei, neputând să o privesc drept în ochi. S-a lăsat o tăcere grea, ameninţătoare, plină de presimţiri.

— Alice.

— Da, milady. Degetele mi s-au încleştat uşor în pumni.

— Te-ai întors.

— Da, milady. Genunchii începură să-mi tremure de cât stătusem în această poziţie, dar mi-am încordat muşchii ca să nu arăt niciun semn de slăbiciune.

— Unde e copilul? Vocea îi era aspră şi mi-am adus aminte cum îmi poruncise să plec.

— La Ardington, milady.

Philippa se întinse şi îmi apucă obrajii în palme.

— Uită-te la mine! Oh, de abia am aşteptat să te văd, Alice!

Imediat m-am uitat la ea şi i-am zărit lacrimile de pe obraji.

— Milady… Am rămas şocată de atâta emoţie.

— Iartă-mă, a şoptit ea. Am fost crudă. Ştiu – şi nu a fost vina ta, dar nu am putut… Explicaţiile ei se pierdură într-un talmeş-balmeş de emoţii ce nu puteau fi rostite. Înţelegi, nu-i aşa? Cât de incredibil de

greu îmi este să te primesc înapoi – şi pe de altă parte cât de dor mi-a fost de tine… Mă doare sufletul atât de tare… Lacrimile îi curgeau şi mai mult.

— Da, milady.

Bineînţeles că înţelegeam ce simte şi voiam să fiu mărinimoasă. Am înţeles în cel mai mic detaliu complexitatea relaţiei noastre în trei, cu divizarea loialităţii, a geloziei, a durerii. Multe aspecte mi se limpeziseră în ziua în care Eduard mă vizitase la Ardington. În ultimul ceas mi se limpeziseră şi mai tare, iar toate neliniştile mele dispăruseră. Adevărul era următorul: eram de neatins. Înţepăturile Isabellei erau inofensive, iar ea nu avea nicio putere asupra mea. Acum nici Philippa nu mai putea scăpa de mine, de vreme ce Eduard fusese cel care ordonase să fiu adusă înapoi la curte. Am simţit un val de triumf, dar pe care l-am regretat imediat ce am zărit din nou lacrimile reginei. Nu merita o asemenea tortură, dar nu eu fusesem cea care instigase la o asemenea aventură, negreşit. La urma urmei, toţi ne implicaserăm în deplină cunoştinţă de cauză, nu?

I-am sărutat degetele umflate şi dureroase şi am ajutat-o să-şi şteargă lacrimile, ca o *domicella* de nădejde ce eram. Îmbătrânise cât fusesem eu plecată, dar tot mai putea zâmbi printre lacrimi, iar asta îmi alimenta teribil sentimentul de vină. Philippa, buna Philippa, suferinda Philippa îmi sărutase obrazul, se interesase de fiul meu, îmi dăduse o hăinuţă brodată pentru bebeluş, iar mie mătase roşie pentru o rochie nouă.

Şi uite aşa mi-am reluat locul în familia Philippei, strecurându-mă la fel de simplu şi lin ca un păstrăv într-o oală cu apă clocotită. Mi-a fost greu să nu îmi manifest imensa bucurie că îmi recăpătasem statutul, dar niciodată n-am fost atât de oarbă încât să nu văd şi cealaltă parte a monedei. Eram de neatins atâta vreme cât eram dorită de Eduard. Curtenii şi domnişoarele de la curte m-au primit înapoi cu un respect afişat cu precauţie, atâta timp cât nu mă şi uitam atent în ochii lor care mă urmăreau. Voiam să evit să văd ura din ochii lor – sau poate era invidie? Era o chestiune nerostită, şi aşa avea să rămână, cel puţin cât trăia Eduard – dar în sâmbure era un vierme care creştea încet. Poziţia mea avea să se clatine definitiv în luni, în ani. Iar loialitatea mea faţă de Philippa? Afecţiunea pe care i-o purtam? Era amestecată cu remuşcări dulci-amare pentru că plângea din cauza adulterului lui Eduard. Nu ea mă făcuse ce eram astăzi?

Dar toate îndoielile mi s-au risipit când am fost din nou între patru ochi cu Eduard, care mă învăluia în braţe şi mă săruta cu fervoarea unui Plantagenet.

— A trecut ceva vreme, Alice.

— Dar acum m-am întors la tine.

— Şi nu o să mai pleci.

— Asta dacă nu mă goneşti de lângă tine.

— N-o să te gonesc. Mi-a desfăcut părul cu mâinile lui elegante, m-a mângâiat pe obraz şi mi-a zâmbit. Am stat prea mult fără tine.

Prea mult. Aşa de dor îmi fusese de el că nici nu crezusem. Să fiu sărutată şi dezmierdată în patul lui Eduard era ca un balsam pentru sufletul meu. Mă întorsesem acolo unde îmi era locul.

Iar Isabella? Isabella ne părăsise. Isabella, încăpăţânată şi îndrăgostită, flirtase, insistase, se linguşise pe lângă de Coucy în aceeaşi măsură în care îşi sfidase tatăl, în timp ce de Coucy nu părea deloc convins că a dat norocul peste el. Una era să te însori cu o prinţesă englezoaică, alta era să te alegi cu Isabella şi cu formidabilul ei tată.

— E prea tânăr, prea neînsemnat, aşa refuzase Eduard prima ei tentativă.

— Fă şi *tu* ceva util! bombănise Isabella pe furiş înspre mine. Convinge-l, pentru numele lui Dumnezeu!

Mi-a făcut plăcere să o refuz cu o neţărmurită graţie, doar pentru a-i mai potoli fiţele regale.

— Mă tem că îmi este imposibil, milady.

Regele oricum avea să ia singur o hotărâre, cu sau fără amestecul meu. Aşa a şi făcut. Recunoscând o cauză pierdută, Eduard şi-a evaluat extrem de bine adevăratele sentimente legate de această uniune şi i-a oferit lui de Coucy titlul de duce de Bedford, l-a ridicat la gradul de cavaler al Jartierei{13} pentru a-l obliga cumva să se dedice intereselor Angliei şi fără să facă prea multă zarvă i-a urat francezului fericire. S-au căsătorit în frumoasa lună iulie la castelul Windsor, cu toată pompa şi fastul pe care îl putuse convinge Isabella pe tatăl ei să îl plătească. În noiembrie au plecat în Franţa.

— Sper să nu te mai găsesc aici la următoarea mea vizită.

Nici mariajul nu-i mai îndulcise tonul Isabellei.

— N-aş paria pe minunatul dar de nuntă oferit de Eduard!

Puteam să-mi ascund cu mare abilitate nesiguranţa în spatele unor pariuri provocatoare, dacă eram nevoită.

Isabella reuşise să schiţeze un zâmbet.

— Nici eu. O rentă pe viaţă şi greutatea regelui în bijuterii nu pot fi riscate pentru un fapt cert! Sunt şanse chiar să mi se facă dor de limba ta ascuţită, Alice Perrers!

Ia te uită! Fusese cumva un fel de compliment?

— O să mă rog să nu dai naştere şi altor bastarzi, a mai adăugat prinţesa.

Nu. Ultimul ei atac verbal nu fusese prietenos, dar până şi eu puteam să-i simt lipsa, după cum am constatat spre sfârşitul anului. Curtea nu mai era la fel de vibrantă după plecarea ei. Iar eu a trebuit să-mi adun forţele, atât pentru Philippa, cât şi pentru Eduard, să

reaprind acea flacără.

Anul 1366 nu avea să fie uitat cu una cu două. A fost o iarnă grea, îngrozitor de grea, care a adus suferinţă şi griji şi necazuri atât curţii, cât şi oamenilor simpli, iar în plus s-a dovedit a fi un moment de criză şi în relaţia mea cu Eduard. Din septembrie până în aprilie am tremurat de frig din cauza îngheţului, zădărnicind majoritatea încercărilor lui Eduard de a organiza o vânătoare, fapt care l-a aruncat într-o stare sumbră care nu-l caracteriza deloc. Durerile de articulaţii ale Philippei erau insuportabile astfel încât nu mai stătea decât în pat. Era din ce în ce mai preocupată, pe zi ce trecea, de apropierea iminentă a morţii. Dacă Isabella ar fi fost lângă ea i-ar mai fi adus o rază de lumină în existenţa ei sumbră, dar era în Franţa şi se bucura că devenise la rândul ei mamă. Nici Eduard nu-i era de mare folos, fiind adâncit în propria lui melancolie.

Pe parcursul acestor luni dificile am făcut tot posibilul să-l scot pe Eduard din tăcerile lui capricioase. Voia să citească? Nu. Mă lăsa pe mine să-i citesc? Nu. Îl tenta cumva să joace şah sau prostia aceea de ţintar? Voia să-şi scoată şoimii la o plimbare pe malul râului, chiar dacă pământul îngheţat era prea periculos pentru cai? Ar fi vrut să-şi pună patinele de gheaţă să facă mişcare pe Tamisa, la fel ca restul curtenilor frustraţi, prinşi în marea aceasta de gheaţă?

— Hai să te joci ceva, am zâmbit eu, sperând să-l atrag către o activitate relaxantă, dacă soarele tot binevoise să-şi facă apariţia. Poţi să amâni studierea actelor şi să-mi acorzi şi mie ceva timp.

— Lasă-mă-n pace, Alice, a mormăit el. Am prea multe pe cap să-mi ardă de citit sau de patinat!

Aşa că am plecat. Ştiam când trebuia să mă recunosc înfrântă. Am învăţat să patinez şi să râd. Eram încă tânără şi mă bucuram de viteză şi libertate, chiar dacă mai cădeam din când în când.

L-am ademenit pe Eduard în pat în cele mai friguroase zile, dar nu putea fi stârnit. Mă săruta, dar bărbăţia lui refuza să se lase ispitită – mintea lui era departe de mine. L-am luat în braţe şi i-am citit câteva dintre legendele regelui Arthur – până mi-a închis cartea şi a refuzat să mai audă despre eroi cu săbii magice. S-a dus să-l bată la cap pe Wykeham să-i spună despre ultimele lui planuri. Nici măcar de asta n-avea chef de fapt.

Nu puteam să îl învinovăţesc sau să-i port pică pentru asta. Nu îmi învăţasem oare lecţia că nu eram întotdeauna pe primul loc pentru un om cu atâtea responsabilităţi pe umeri? Regele avea destule motive ca sufletul să-i fie greu. Sufeream pentru el, pentru prinţ, pentru minunatul fiu şi moştenitor al lui, lord de Aquitania, care îl convinsese pe Eduard să-i finanţeze o campanie prin care să îl repună pe Pedro de Castilia în drepturi, după ce fusese detronat de supuşii săi. Un plan

riscant în mijlocul iernii, după cum îl avertizase cu sinceritate şi Wykeham – o invazie ar fi fost o greşeală catastrofală – dar, ca un rege de modă veche ce era, s-a agăţat de şansa de a mai fi o dată cuceritor, a forţat aprobarea în parlament a bugetului de război, a strâns armata şi a predat autoritatea asupra acestei forţe invadatoare unui alt fiu războinic, John de Gaunt. Acesta avea să găsească o soluţie pentru problemele legate de moştenirea Castiliei şi să aducă glorie Angliei.

— Tu ce părere ai, Alice? m-a întrebat Eduard în timp ce stăteam la picioarele lui în faţa şemineului, deşi nu credeam că-i pasă de ce credeam eu. A sorbit posomorât dintr-o cană cu bere, iar eu am încercat să-i mai ridic moralul.

— Cred că eşti cel mai puternic rege din lumea creştină.

— Va ieşi Anglia învingătoare?

— Sigur că da.

— O să fiu văzut ca bărbatul care are Europa la degetul lui mic?

Şi-a ridicat mâna şi a încleştat pumnul, încordându-şi cu mândrie tendoanele. În noaptea aceea anii îşi spuneau cuvântul. În semiîntunericul acela, părul lui bălai era plin de şuviţe cărunte.

— Fără nicio îndoială.

A zâmbit.

— Îmi eşti de mare ajutor, Alice.

I-am luat pumnul strâns şi mi-am strecurat degetele în el, apoi l-am sărutat. Ce ştiam eu despre autoritatea pe care o avea Anglia asupra ţărilor de dincolo de mare? Foarte puţine, dar în săptămânile care urmară cu toţii aveam să aflăm adevărul. Ar fi trebuit să îi dea ascultare lui Wykeham.

Oştile noastre invadatoare, asediate de furtuni, vijelii şi lipsa hranei, au fost reduse la o cincime, fără ca măcar să compenseze printr-o victorie sau luare de prizonieri. Aflat în camera sa sau plimbându-se prin încăperile de la Havering, Eduard nu putea face nimic să influenţeze desfăşurarea evenimentelor, în afară de a se baza pe fiii lui să susţină cauza pentru care lupta Anglia. Era ros zi şi noapte de starea aceasta de inactivitate. De ce nu se dusese personal, de ce nu se afla încă o dată în fruntea oştilor? Pentru că şi el ştia că nu mai are forţa de altădată. Viitorul aparţinea fiilor lui, iar asta îl durea, pentru că îşi vedea puterile slăbindu-i. Indiferent de cât de mult am încercat în acea iarnă, nu am putut să-i vindec rănile acestea.

Cât despre interesele pe care le avea Anglia în Irlanda, păreau că se scufundă şi mor în mlaştinile lor. Lionel, fiul lui Eduard, a încropit la repezeală o înţelegere imposibilă, iar Eduard nu a mai avut ce face decât să blesteme incapacitatea fiului lui.

Philippa căzuse pradă disperării şi îşi plângea soarta.

Iar eu? Eu cum m-am descurcat? Am reuşit noi, Eduard şi cu mine,

să ieşim din situaţia aceasta încâlcită şi disperată? Sfântă Fecioară! Totul era pe muchie de cuţit şi puteam să pierd absolut totul. Ne confruntam cu o criză care până la urmă, trebuia să recunosc, era creaţia mea.

Frustrat de încăperile îngheţate de la Havering, Eduard plecă într-un acces de furie la Eltham la începutul anului, iar la insistenţele Philippei a trebuit să ne mutăm cu toată curtea, ca să fim alături de el.

— O să vezi, se frământa ea în timp ce lucrurile îi erau împachetate, scrâşnind din dinţi la perspectiva călătoriei în lectică, în ciuda pernelor luxoase. E mai mult *spaţiu* la Eltham. Aici se simte încolţit. Şi în curând trebuie să primim veşti bune din Gasconia. Nu putem să-l lăsăm să-şi facă tot felul de griji. Nu-i face deloc bine.

Dar în ciuda noului plan pentru grădini şi a mândriei lui Eduard faţă de viţa-de-vie de curând sădită, regele a fost la fel de deprimat în camerele spaţioase de la Eltham cum fusese şi la Havering. Colinda urlând culoarele. Şi camerele de audienţă şi nu avea răbdare faţă de nimeni cu excepţia Philippei. Insista să iasă afară cu câinii chiar dacă vremea era groaznică, se răstea la rândaşi când îşi mişcau încet degetele degerate de frig pe hăţurile îngheţate. S-a răstit şi la mine.

— Vino cu mine, mi-a strigat el. Vreau să stai cu mine!

M-a lăsat să aştept tremurând de frig lângă grajduri, în timp ce asculta raportul unui curier care tocmai sosise. Îmi dăruise cu doar o săptămână în urmă o mantie de zibelină, cu care îmi învelise trupul gol într-un moment în care fusese bine dispus. Acum eram îmbrăcată cu ea, dar parcă aveam cea mai subţire cămăşuţă de mătase pe mine, atât de aspru era vântul.

— Să mergem! a ordonat el iute, la fel de nerăbdător ca şi câinii care se smulgeau în lese. Ce mai aşteptaţi?

— Maiestatea Sa regina nu se simte bine, milord. Ar trebui să mă duc la ea. Nu era chiar o scuză inventată. Călătoria la Eltham o adusese în pragul agoniei. Nici nu mai putea dormi fără să bea un preparat din mac.

— Ne întoarcem până-n prânz.

— Iisuse! E prea frig, am murmurat eu.

— Atunci nu veni. Nu te oblig.

S-a urcat în şa. Veştile aduse de mesager nu-i picaseră bine.

Preţ de o clipă am vrut să mă conformez ultimei lui propuneri şi să-l las singur în starea aceea. M-am alăturat însă vânătorii dintr-un capriciu. Bineînţeles că am regretat şi că m-am întors cu hainele ude pe mine, picioare îngheţate şi noroi pe fustă. Parcă şi sângele abia mi se târa prin vene. Nici măcar nu fusese o partidă reuşită. N-am avut pe ce să aţâţăm ogarii, toate animalele se ascunseseră sub pământ. Eram îngheţaţi până în măduva oaselor, iar Eduard nu avea o dispoziţie mai bună.

Iar eu la fel. Nu-mi adresase niciun cuvânt – în afară de *Grăbeşte-te odată, pentru numele lui Dumnezeu* – în momentul în care alergasem pe urma unui vânat la fel de efemer ca şi buna dispoziţie a regelui. Ne-am întors la palat, caii obosiţi au fost duşi la grajduri, iar eu m-am ţinut după Eduard, care şi-a dat jos mănuşile, căciula şi haina groasă şi mi le-a aruncat în braţe ca unui valet în timp ce intra în sala mare. Fără să-mi arunce măcar o privire, şi-a ridicat mâna să îl urmez, fără niciun dram de curtoazie.

M-am simţit revoltată, sentiment dublat de o disperare intensă că eram pe cale să-i pierd interesul şi atenţia. L-am privit cum se îndepărta cu viteză şi mi s-a făcut greaţă. Asta însemnam eu pentru el, o servitoare care să facă sluj în faţa lui şi să i se supună unor ordine nerostite? Dacă da, nu mai aveam ce căuta la curte. Dacă nu mă mai voia, puteam să-mi accept retrogradarea la stadiul de simplă domnişoară din suită şi să-mi ţin bine ochii închişi ca să alung imaginea tuturor celor de la curte care se vor bucura de umilirea mea? Nu! Nu puteam să accept aşa ceva! Ideea că aş putea fi respinsă şi că o altă femeie mi-ar putea lua locul în patul lui Eduard îmi invadă mintea, trupul îmi îngheţă tot când mi-am zărit viitorul desfăşurat în această perspectivă; departe de curte, fără nicio recunoaştere, fără nicio influenţă. Nu puteam tolera aşa ceva, nu voiam să pierd tot ce obţinusem de când trecusem pragul palatului de la Havering-atte-Bower.

Greaţa mi-a dispărut brusc, într-o izbucnire plină de fermitate. Nu aveam să permit aşa ceva. Aveam să mă lupt pentru a-mi apăra poziţia.

M-am oprit cu toate hainele acelea în braţe. Eduard nu şi-a dat seama că nu l-am urmat decât după ce traversase anticamera spre scările care duceau către apartamentele regale. S-a oprit şi s-a uitat în jur. Până şi de la distanţa aceea îi puteam vedea falca încleştată.

— Alice…!

Nu m-am clintit nici măcar un centimetru.

— Ce-i cu tine, fato?

M-am gândit ce să-i zic. Am vrut să îi dau un răspuns inteligent, dar am rămas pe loc fără un cuvânt.

— Mi-e frig. Nu mai sta acolo, a spus el şi deja o luase sus pe scări.

Am renunţat şi la prudenţă.

— Asta-i tot ce ai de spus? l-am întrebat eu.

Eduard a încremenit locului şi mi-a aruncat o privire rece.

— Vreau să vii cu mine.

Preţ de o clipă am fost singuri în camera aceea imensă boltită. Nu ne putea auzi nimeni. Am ridicat vocea. Cred că aş fi ridicat-o şi dacă aveam sute de ascultători.

— Nu!

— Vreau să beau nişte vin.

Am răspuns exact pe acelaşi ton impunător.

— Sire, poţi să-ţi torni şi singur o cană de vin. Sau poţi să chemi pe unul dintre paji sau poate un servitor să-ţi toarne. Eu nu o să fac asta.

Eduard se holba la mine, nevenindu-i să creadă că auzise bine ce-i spusesem. Nici mie nu-mi venea să cred. Îi eram amantă de trei ani şi nu îndrăznisem niciodată să îi adresez vreo vorbă pe tonul acela categoric. Dar adevărul e că nici nu fusese nevoie. M-am uitat la chipul lui, i-am studiat emoţiile care i se perindau în timp ce se gândea la cuvintele mele şi la tonul cu care fuseseră rostite. Uimire. Aroganţă sfidătoare. O deznădejde ciudată. Şi o furie care îi inunda chipul. M-a luat tremuratul, şi nu din cauză că aveam hainele ude.

Aroganţa a fost câştigătoare. Mi-a răspuns la fel de glacial ca degetele mele îngheţate.

— Domniţă Perrers! Vreau să vii cu mine!

— Nu, Sire. Hotărârea mea era mistuitoare ca un pârjol. M-ai ţinut afară să aştept până mi-au îngheţat picioarele. Nu ţi-a păsat dacă vin sau nu cu tine la vânătoare. Asta a fost tot ce mi-ai spus – după ce m-ai târât de lângă regină. A fost decizia mea să vin la vânătoare, iar acum voi lua o altă decizie. Nu vin cu tine. Mă duc la regină şi aştept acolo.

Sângele îmi clocotea în vene şi abia respiram. Asta nu mai era o ieşire copilărească. Fusese o tactică premeditată şi periculoasă, de a trezi la viaţă leul Plantagenet amorţit. Am văzut licăriri de furie când mi-am exprimat refuzul. L-am făcut pe rege să străbată înapoi încăperea şi să îşi oprească statura impunătoare în faţa mea. Sfântă Fecioară! În momentul acela era rege, nu Eduard. M-a apucat de încheietură, deşi îi ţineam încă mantia în mâini, şi m-a strâns fără să-şi dea seama de forţa lui.

— Ce naiba, Alice!

— Ce naiba, Eduard! l-am imitat eu.

Liniştea era grea. Densă ca sângele. Ameninţătoare ca tăişul ascuţit al unei săbii.

— Mi te vei supune.

— Pentru că eşti rege?

— De ce altceva?

Tremuram şi mai tare, dar am continuat să îl privesc în ochi.

— Când s-a mai întâmplat vreodată să-ţi refuze cineva ceva, Sire?

— Niciodată! Nu vei îndrăzni nici tu! Degetele lui mă strângeau şi mai tare, dar nici n-am clipit. Îmi pui la îndoială autoritatea?

— *Autoritatea*? Mi-am înălţat bărbia. Mă stăpâneam extraordinar. Nu îţi pun la îndoială *autoritatea,* Sire, doar aroganţa asta nenorocită, am şuierat eu cu asprime printre dinţi. Intenţionezi să mă obligi provocându-mi durere, Sire?

— Durere…?

— Degetele tale de rege îmi provoacă durere!

A slăbit strânsoarea, dar nu mi-a dat drumul.

Când aveam şaptesprezece ani şi de abia sosisem la curte, m-aş fi supus regelui fără să crâcnesc, speriată de repercusiuni. Nu mi se părea normal să mă supun fără să am niciun cuvânt de spus. Era un joc, şi încă unul periculos. Putea să mă alunge pe dată sau putea să-i ordone Philippei să mă alunge. Acum însă eram mama fiului lui. Îi eram amantă de trei ani. Acum eram o femeie în toată puterea cuvântului şi nu credeam că ar mai putea să mă alunge. Credeam că am mai multă putere asupra lui şi crezusem că îi câştigasem respectul.

Rămânea de văzut. Mă jucam cu puterea şi respectul căpătate pentru a-l smulge pe Eduard din dispoziţia aceea sumbră.

— Mă sfidezi, femeie? a răcnit el.

— Da, dacă eşti grosolan şi iraţional, Sire. Astăzi n-am apucat să ajung deloc la regină. Sunt şi însoţitoarea ei, la fel cum sunt şi… – am făcut o mică pauză – cum sunt şi târfa ta.

— Ce Dumnezeu, ţi-am dat o poruncă! O să vii cu mine! a spus şi şi-a retras mâna.

— Ce Dumnezeu, nici gând!

Cât încremenise el de uimire, mi-am deschis braţele şi am lăsat teancul acela de haine pe podea, la picioarele mele şi ale lui. Mi-am desfăcut apoi şi mantia de zibelină şi am lăsat-o să-mi cadă de pe umeri peste celelalte haine. L-am ocolit şi am urcat scara, lăsându-l lângă grămada de blănuri scumpe şi veşminte de catifea care zăcea pe dalele murdare de tălpile noastre. Pe o uşă din celălalt capăt intră un paj. Habar n-am ce mi-ar fi spus Eduard dacă am fi rămas singuri. În capul scărilor m-am întors să mă uit la el – mă privea neclintit ca un stejar, cu pumnii în şolduri, iar hainele erau tot grămadă la picioarele lui. Am aşteptat până am fost sigură că era atent doar la mine. Am făcut o reverenţă splendidă, după care mi-am ridicat iar vocea ca să fiu sigură că mă aude.

— Mai sunt şi alte târfe prin palat care sunt mai mult decât nerăbdătoare să vă ţină companie, indiferent de cât de prost dispus sunteţi, Sire. Puteţi să le faceţi cadou blănurile mele. Nu mai am nevoie de ele.

N-am mai aşteptat să văd dacă-mi răspunde. Sau dacă ridică hainele de pe jos.

După ce am închis uşa camerei în urma mea m-a cuprins o spaimă teribilă. Era posibil să fi distrus totul, Eduard putea să fi rămas în continuare încătuşat în melancolia aceea adâncă, iar poziţia mea de târfă a regelui s-ar fi încheiat brusc şi definitiv.

Aşteptarea nu mi-a fost uşoară deloc. Regele şi-a făcut simţită

nemulţumirea. Dacă se ducea la vânătoare, eu nu eram invitată. Dacă venea în vizită la regină, iar eu eram acolo, îşi făcuse un obicei să mă evite şi gesticula scurt spre mine să părăsesc camera. Nici nu se punea problema să mai ajung în patul lui. Îmi era dor de haina mea de zibelină. Domnişoarele bârfeau, absorbite de înstrăinarea noastră evidentă. Regina era neliniştită, dar relaţia dintre noi era de aşa natură încât nu ne împărtăşeam secretele. Până când tensiunea, mai rece în interiorul palatului decât afară, crescu prea mult.

— Te-ai certat cu regele, Alice?

— Nu, milady. Nu fusese chiar o ceartă.

— L-ai supărat cu ceva?

— Da, milady. Asta clar.

— Este foarte, foarte agitat.

— Da, milady.

— Crezi că ar trebui să-ţi ceri scuze? mă întrebase ea, iar fruntea i se încruntase toată de îngrijorare.

— Nu, milady.

Aşa că regina a abandonat orice încercare de împăcare, iar eu a trebuit să aştept într-o tensiune şi mai mare. Nu stăteam îmbufnată, ce rost ar fi avut? Eduard nu era bărbatul care să se lase influenţat de o criză de femeie, iar domnişoarele de abia aşteptau să se bucure de înfrângerea mea. Mi-am păstrat o aparenţă de calm şi linişte optimistă; sub această aparenţă temerile însă erau insuportabile. Eduard era regele şi nu-mi datora nimic. Riscasem tot şi trebuia să mă rog să nu-mi fi periclitat în mod necugetat viitorul.

Şapte zile şi şapte nopţi a durat.

Mă pieptănam înainte să mă bag singură în pat, când am auzit o ciocănitură firavă în uşă. Am crezut că e Wykeham. Wykeham cu un mesaj din partea regelui, prin care eram chemată să-i ofer plăcere. Am deschis uşa, gata să refuz.

— Nu o să… Am amuţit.

Eduard. Venise personal. Pe braţ ţinea mantia mea.

— Milord!

Am făcut o plecăciune adâncă, ascunzându-mi chipul. Cum să vină regele în camera mea? Acesta era momentul de care mă temusem şi îmi adusese haina ca un dar de despărţire care să-mi marcheze plecarea infamă? Dacă mă uitam la el, ce aş fi văzut? Mi-am ridicat privirea uitându-mă în ochii lui – cu cât aflam mai repede, cu atât mai bine, numai că Eduard, expert în negocieri, nu se trăda cu nimic. Dacă aveam să fiu alungată, atunci avea să-mi spună cu sânge rece, nu într-un moment de pasiune cauzat de lipsa mea de respect.

— Ei bine, ai de gând să mă laşi să intru? Vocea îi era aspră. Cred că nu i se poate cere unui rege mai mult de o dată în viaţa lui să

poarte o discuţie personală într-un spaţiu public, unde să-l audă şi să-l vadă toţi supuşii.

M-am dat la o parte, am deschis uşa larg, dar cu toată nerăbdarea lui nu păşi peste prag. Mi-a întins mantia în schimb.

— Asta îţi aparţine, domniţă Perrers.

Am luat-o şi am aruncat-o pe o ladă din spatele meu, de parcă nici nu mi-ar fi păsat.

— Am greşit, domniţă. Te-am tratat cu o lipsă de politeţe de neiertat.

Era îngrozitor de protocolar. Atâta vreme cât eu nu dădeam niciun semn… Am rămas mută.

— Am venit să-mi cer iertare.

Tot suna mai mult ca o poruncă decât ca o rugăminte.

— Este uşor pentru rege să fie nepoliticos şi după aceea să ceară să fie iertat, am spus eu.

— Nu cer.

— Nu? am repetat eu şi mi-am încrucişat provocator braţele.

— Domniţă Perrers… a zis şi a trecut pragul, apoi a trântit uşa în spatele lui. Sigur o să mă acuzi că am un orgoliu insuportabil, dar chiar n-am nevoie de public pentru asta! S-a lăsat cu eleganţă într-un genunchi. Îţi cer îndurare pentru lipsa mea de cavalerism. Niciun cavaler adevărat n-ar fi fost atât de… bădăran… ca mine. Mă poţi ierta?

Am înclinat capul şi m-am gândit. Arăta magnific, ca unul dintre cavalerii aceia din cărţile cu anluminuri care îngenunchează într-o explozie de albastru, roşu şi auriu la picioarele domniţei lui. Îmbrăcat regeşte special ca să mă impresioneze, îl aveam îngenuncheat la picioarele mele pe însuşi regele Angliei. Mai mult, îmi luase mâna şi mi-o săruta.

— Niciun supus n-a îndrăznit până acum să mă sfideze.

— Ştiu.

— Ei bine? Îl mai ţii mult pe regele tău în genunchi? Chipul lui nu era cel al unui îndrăgostit. Cutele de mânie de pe chip i se accentuară. Ţi-am simţit lipsa mai mult decât ar fi trebuit. Eşti doar o fetişcană slabă! Cum e posibil să-mi fie aşa de dor de tine? Iar tu n-ai găsit altceva de făcut decât să te încrunţi la mine printre celelalte blestemate de femei care se învârt în jurul neveste-mii. Sau te-ai purtat de parcă nici nu existam.

— Până m-ai dat afară din cameră.

— Ei bine – nu trebuia.

— Nu. Şi nu sunt o fetişcană slabă. Sunt mama fiului tău.

— Ştiu. Alice…

Tonul oficial slăbea.

— De asemenea, nu sunt doar târfa ta. Ţi-am dăruit mai mult decât

plăcere. Credeam că îţi pasă mai mult de mine, Sire.

— Îmi pasă. Ce Dumnezeu, Alice. Ai milă! Am greşit.

— Aici nu pot să te contrazic.

Mi-a dat drumul la mână şi, rămânând tot în genunchi, şi-a întins larg braţele.

— Am învăţat poezia asta pentru tine, aşa cum orice trubadur caraghios îi face curte domniţei lui! Dacă nici asta nu-i dragoste…

Şi-a dus palmele la inimă ca un trubadur deznădăjduit şi a început să declame. Era ridicol şi caraghios, dar nu era nici umbră de batjocură pe chipul sau în vocea lui. A recitat din suflet versurile, cu un pic de tristeţe şi amărăciune pentru lucrurile trecute. Ca tinereţea, dusă pentru totdeauna.

Pe vremuri soarta îmi zâmbea –
Şi nu făceam nimic:
Natura îmi dăruise
Frumuseţe şi eleganţă.
Ea mi-a pus coroana de lauri
Şi m-a purtat în ceruri…
Acum tinereţea mi-a apus;
Văd frunzele cum cad…

S-a oprit brusc.

— La dracu cu versurile! Frumuseţea mi-a pălit şi nu mai am nici pic de eleganţă. N-am nicio scuză pentru asta, dar te implor să mă-nţelegi.

Am refuzat să mă las convinsă aşa uşor.

— Vai, un Plantagenet să implore?

— Există un început pentru toate! Amărăciunea îi dispăruse. Acum era din nou orgolios, autoritar, chiar dacă era tot îngenuncheat. Mi-am înghiţit lacrimile. Era într-adevăr fermecător. Nu mă mai ţine aşa, domniţă Perrers.

— Nici n-aş îndrăzni! Sire, am luat o decizie. Ce mi-o fi venit să-l mai ţin în aşteptare încă un moment? I-am pus mâna pe umăr, cu toată graţia de care putea da dovadă o domniţă căreia îi fusese declarată dragostea, şi i-am făcut semn să se ridice.

— Ei?

— Te iert. E imposibil să rezişti unui asemenea moment poetic.

— Slavă Domnului!

M-a tras cu grijă în braţe, de parcă aş fi fost vreun obiect preţios din sticlă. Sau ca şi cum tot s-ar fi temut să nu-l resping. Buzele lui erau reci, dar m-am topit lângă el şi îmbrăţişarea lui a devenit o vâlvătaie aprinsă. Şi mie îmi fusese dor de el.

— Aş vrea să îţi fac un dar… poate o bijuterie… Mi-ai dăruit un fiu,

un dar mai presus de orice. Ar trebui să-mi exprim mulţumirea… Îşi sprijini bărbia pe creştetul meu, iar părul meu îi atârna pe umeri.

— Nu… nu o bijuterie.

— Dar ce?

Ideea mi-a venit atunci pe loc sau poate fusese dintotdeauna ascunsă în mintea mea. Ştiam ce îmi doream.

— Dă-mi o bucată de pământ şi o casă, Sire.

Resimţisem în permanenţă o nesiguranţă faţă de poziţia mea, iar Greseley mă îndrumase bine.

— Vrei pământ? Şi-a ridicat bărbia şi mi-am dat seama că era surprins.

— Da. Ai putinţa s-o faci.

— Atunci ai deveni stăpâna unei bucăţi de pământ. Fie, atunci aşa să fie. Pentru domniţa Alice care străluceşte ca un far în cele mai întunecate colţuri ale sufletului meu.

Mi-a tăiat răsuflarea. O proprietate regală care să devină a mea, mai mult de atât nici nu-mi putusem dori vreodată.

— Sire, îţi mulţumesc.

— Cu o singură condiţie…

Am devenit brusc temătoare. Nu trebuia niciodată să subestimezi un Plantagenet.

— Să-mi spui din nou pe nume. Mi-a fost dor de asta.

Inima mea, care împietrise din ziua în care aruncasem blana la picioarele lui, s-a topit toată.

— Îţi mulţumesc, Eduard.

Darul lui era plin de dragoste, la fel şi felul în care l-am acceptat. I-am oferit buzele, mâinile, trupul meu. Toată loialitatea mea. Absenţa mea îi stârnise pasiunile şi nu avea de gând să se mai abţină. A făcut dragoste cu mine pe patul mult mai puţin somptuos din camera mea, în care de abia îi încăpeau picioarele lungi, după care m-a învelit iar în mantia de zibelină. Nu mai eram doar târfa lui. Acum o ştiam amândoi. Provocarea mea îl făcuse pe rege să înţeleagă cu adevărat natura relaţiei dintre noi. Era trainică.

— Nu te voi alunga niciodată, mi-a şoptit el şi i-am simţit respiraţia fierbinte pe gât şi înţelesul ascuns din vorbe. Eşti dragostea mea. Până când moartea ne va despărţi.

— Iar eu nu te voi părăsi niciodată de bunăvoie, am răspuns. Credeam cu tărie în ce spusesem. Respectul şi admiraţia pentru el atinseseră culmi noi.

Mi-a făcut cadou mica proprietate de la Ardington, iar eu am pus bine actul în cufăr, ştiind cât de mult însemna pentru mine, cu mult mai mult decât cel pe care îl furasem de la Janyn Perrers. Pământul îţi dădea putere, pământul însemna avere, iar Ardington, o bijuterie de casă, era acum al meu. Radiam de fericire de parcă aş fi băut o cană

de hidromel cu miere care mă încălzise până în vârful degetelor.

Mi-am ţuguiat buzele şi am meditat la noua mea proprietate, aşezată pe capacul cufărului, mângâind lemnul lucios. Fără îndoială, Ardington era o moşie prosperă. Prosperă, da, dar nu foarte mare. Dacă Eduard intenţionase să-mi ofere o proprietate, atunci poate că nu era ultima pe care puteam să pun mâna. Dacă nu mai voia să-mi mai dea alta, atunci de ce să nu-mi cumpăr singură? N-am fost deloc surprinsă să constat că nu eram mulţumită şi că îmi doream mai mult. Nu voiam să-mi las viitorul şi bunăstarea la voia întâmplării.

Am rămas însărcinată cu cel de-al doilea copil al lui Eduard. Tot un fiu, Nicholas. Ce fericită am fost! Acum puteam călători în voie la conacul unde crescuse, se jucase şi chiuise John când se juca de-a cavalerul. Acum nu-mi mai era frică că nu voi putea să revin la curte când aveam chef. Poziţia mea era în continuare nerecunoscută, dar măcar era încărcată de o trăinicie bizară.

— Ce o să se întâmple cu tine? l-am întrebat eu pe bebeluşul care scâncea şi care semăna cu Eduard la fel de tare ca şi fratele lui, John. Care va fi drumul pe care va trebui să mergi către bogăţie şi putere? M-am gândit la Wykeham. Un exemplu excelent pentru orice băiat. Când o să fii mai mare o să-ţi fac cunoştinţă cu un bun prieten de-al meu.

— Acum ce să-ţi mai dau în semn de apreciere pentru acest nou dar? m-a întrebat Eduard când a venit în vizită şi în timp ce îşi ţinea fiul în braţe. Nu-mi spune…

Nici n-a trebuit să-i spun. Mi-a dat tutela asupra pământurilor lui Robert de Tilliol şi darul de nuntă pentru fiul său. Era un dar mărinimos, patru case şi un castel în nordul Angliei, care promitea să-mi umple cufărul de aur.

Ceva ieşit din comun ca dar din partea regelui pentru o domniţă din suita reginei. Începea să atragă atenţia, dar ţineam piept privirilor mai lungi. Conspiraţia tăcerii rezista de dragul Philippei. Eu m-am grăbit să-l informez succint pe Greseley că serviciile lui în numele meu îi vor răpi mai mult din timpul preţios.

Sper că mă veţi plăti bine pentru timpul meu, domniţă Perrers, mi-a răspuns el în acelaşi stil plângăcios.

O *să vă plătesc când o să văd rezultate* i-am răspuns, apoi am adăugat: *Aş fi extrem de uimită dacă n-aţi beneficia şi dumneavoastră din aceste investiţii.*

Răspunsul a venit cu promptitudine: *Ca şi dumneavoastră, domniţă Perrers. Achiziţiile dumneavoastră vă aduc – ca şi mie – nişte venituri excelente.*

Am zâmbit când am văzut ultima lui replică. Ce nemaipomenit om de afaceri era acest Greseley!

CAPITOLUL 8

Am simţit un fior de nelinişte pe şira spinării, ca o zgârietură uşoară făcută de unghia iubitului pe pielea delicată. M-am cutremurat şi toate simţurile mi s-au ascuţit. Văzând că nu se mai repetă, m-am concentrat din nou la ce se întâmpla în faţa mea.

Era o recepţie oficială extrem de importantă: regele şi regina stăteau pe tronurile de pe estradă în cea mai mare dintre sălile de audienţă de la Westminster. Înaintea lor stătea ţanţoş un tânăr care abia dacă avea treizeci de ani şi care afişa cu îndrăzneală toată strălucirea unei tinereţi privilegiate. În ciuda aroganţei evidente se înclină adânc, iar anturajul lui făcu acelaşi lucru. Avea o escortă impresionantă, care îşi etala atât armele, cât şi bijuteriile şi tunicile împodobite. Philippa radia, dar regele nu era deloc în aceeaşi stare.

— De ce eşti aici? tună el.

— Nu mai am ce face în provincia aceea mlăştinoasă, uitată de Dumnezeu. Tânărul nu se arăta impresionat de tonul regelui. Fără doar şi poate chipeş, avea o expresie dură şi atent studiată, dar şi o lipsă îngrozitoare de respect. Mă spăl pe mâini de Irlanda şi de tot ce ţine de nenorociţii de irlandezi.

— Te speli pe mâini? Tânăr nesăbuit ce eşti! Credeai că va fi o sarcină uşoară? Pentru numele lui Dumnezeu, ce-ai tot făcut acolo? Eduard părăsi estrada şi veni lângă tânărul curtean, pe care îl pocni cu pumnul în umăr, un gest nu tocmai afectuos. Vrei să distrugi tot ce-am făcut eu bun în provincia aia blestemată, dând bir cu fugiţii de îndată ce întâmpini o oarecare rezistenţă? Pentru numele lui Dumnezeu, Lionel…!

Aşadar, acesta era Lionel, al doilea fiu al lui Eduard. Frumos, stilat, ambiţios şi locotenent al regelui în Irlanda în ultimii ani, avea farmec din plin. Cu toate acestea, întoarcerea lui nejustificată animase întreaga curte, altfel într-o perioadă neagră. Măcar Lionel, proaspăt ridicat la rangul de duce de Clarence cu ocazia zilei de naştere a lui Eduard, într-un gest de generozitate, adusese un zâmbet pe chipul reginei. Din acest motiv puteam să-l privesc cu mai multă îngăduinţă decât avusesem intenţia prima dată.

— Nu este corect, Sire! Am dat piept cu cei care mi se împotriveau din prima zi în care am pus piciorul acolo!

— Mă bate gândul să te trimit înapoi de îndată ce poţi înşeua un cal odihnit…

— Nu, Eduard… Nu! Philippa nu mai rezistase. E fiul tău!

— Şi un ghimpe în inima mea! Niciun fiu de-al meu nu şi-ar fi abandonat misiunea. O s-avem o răzmeriţă acolo cât ai clipi din ochi.

— Nu văd niciun motiv pentru care ţăranii ar protesta… Vocea lui

Lionel căpătase o notă neplăcută de văicăreală.

— Ba bine că nu, sigur or să se revolte! continuă Eduard, privindu-l în ochi. Treaba ta era să menţii pacea, nu să zgândări cuibul ăla de viespi!

— Oh, Lionel… zise regina, încercând să mai domolească apele.

Imediat tânărul fugi din faţa tatălui lui şi îngenunche în faţa reginei, apoi îşi înclină exagerat de mult capul, un gest de căinţă ipocrită.

— Mamă. Te rog să mă ierţi…

— Iubitul meu Lionel…

— Pot să explic…

— Sunt sigură că ai motive…

— Dar tata îmi va da ascultare? aruncă o privire pe furiş spre chipul regelui.

Cât despre noi ceilalţi, era ca şi cum nici n-am fi fost de faţă la această dispută de familie.

Ah…!

Am avut din nou acea senzaţie ciudată, fiorul acela de nelinişte care mi s-a scurs de-a lungul spinării. M-am cutremurat din nou, iar ceafa şi braţul mi-au amorţit. Senzaţia mi-a alunecat pe piele, suficient de puternic cât să mă convingă aproape că nu mă înşelam. Cineva din această încăpere era atent la mine, mă privea. Cineva care nu avea doar un interes trecător. M-am uitat în jur spre oamenii din anturajul lui Lionel, dar atenţia nu mi-a fost atrasă de nimic în mod deosebit. Nu era niciun chip întors spre mine. Toţi erau concentraţi la schimbul de replici dintre rege şi fiul rătăcitor. Dar care să fi fost motivul pentru care să fi atras interesul cuiva? Eram doar una dintre domnişoarele din suită, necunoscută, fără chip, a cărei sarcină era să-şi servească şi să-şi ajute regina.

Totuşi senzaţia aceea persista. Cineva mă privea.

— Tatăl tău te va asculta, se grăbi Philippa să-l liniştească. Dar nu acum. Mai târziu. La petrecerea pe care o vom da în cinstea reîntoarcerii tale. Cinci ani – au trecut cinci ani de când nu te-am mai văzut. Chipul reginei era luminos, ca al unei mame fericite.

Chipul regelui exprima tot atât de puţină încântare cât exprima şi admiraţie, dar mormăi morocănos:

— Cred că învinuirile reciproce mai pot aştepta. Mama ta e bucuroasă să te vadă. Trebuie să iei nişte lecţii despre cum se administrează o provincie cu probleme – nu se rezolvă toate cu forţă armată şi cu o legislaţie aspră. Mai e nevoie şi de… Îşi încleştă dinţii, nemaivrând să continue discuţia care era pe cale să devină o predică despre politica la nivel înalt. Dar mai întâi să-ţi sărbătorim revenirea.

Gesticulă, semn că audienţa luase sfârşit. Eu m-am grăbit să o ajut pe regină să se ridice, moment în care am simţit aceeaşi privire pătrunzătoare, care parcă îmi trecea prin piele şi-mi cerceta sufletul.

Singurul pe care îl suspectam că ar fi interesat de sufletul meu era Wykeham, plecat acum să construiască zidurile de apărare la Windsor. M-am uitat repede în jur, hotărâtă să-l surprind pe cel care se făcea vinovat – şi l-am zărit. Era unul dintre însoţitorii lui Lionel, care se holba la mine de-a dreptul vulgar.

Am refuzat să-i întorc privirea. Nu mă lăsam intimidată. M-am uitat alene peste capetele oamenilor, ca şi cum aş fi căutat pe cineva cunoscut, în tot acest timp am fost conştientă că nu şi-a abătut nicio clipă privirea de la mine.

Cine era?

Fără să mă mai prefac, i-am întors privirea.

Cu siguranţă era un bărbat îndrăzneţ. Nici nu şi-a mutat privirea, nici nu mi-a zâmbit într-o încercare de a se scuza. Era mai în vârstă decât prinţul, iar după părerea mea cu cel mult zece ani. O faţă aspră, nu chiar de lepădat – dacă n-ar fi avut cutele acelea întunecate de la nas la gură. Nu, nu era un bărbat frumos. Am remarcat că era proaspăt bărbierit, nu chiar la modă, iar că părul brunet îi era tuns mai scurt decât în stilul obişnuit. Ochii nu aveau cine ştie ce culoare deosebită, mai degrabă o nuanţă închisă decât deschisă, dar privirea directă, fără niciun fel de jenă că ar fi putut fi descoperit că se holbează la una dintre domnişoarele din suita reginei. Maxilarul îi era marcat de o cicatrice mică, albă pe tenul puternic bronzat în timpul campaniei din care se întorsese. Veşmintele îi erau de bună calitate, dar practice, ca şi sabia cu lamă din oţel care nu avea nicio decoraţie. Cât despre bijuteriile pe care trebuia să le poarte un curtean, am observat că era singurul din tot grupul care nu avea niciuna şi nu cred că din cauză că nu ştia ce însemnătate au, ci pentru că alesese să nu poarte nimic. Gura era doar o linie dreaptă. Mi-am imaginat că nu era genul care să împărtăşească secrete – cu excepţia cazului când voia să facă acest lucru.

Am tras concluzia că era mai degrabă soldat decât curtean. Şi nu. Nu îl cunoşteam.

Am ridicat întrebător din sprâncene, vrând să-l oblig să aibă o reacţie, iar el şi-a înclinat uşor capul. Mi-a făcut plăcere să îi ignor salutul, iar apoi m-am întors cu spatele la el ca să recuperez cartea de rugăciuni a reginei, care acum se îndrepta încet spre apartamentul ei, cu Lionel alături. I-am urmat, simţind aceeaşi privire fixă înfiptă în ceafă până am părăsit încăperea.

Ei! Nu îmi plăcuse prea mult de Lionel. De bărbatul din compania lui Lionel care avusese neruşinarea să mă privească întruna îmi plăcuse şi mai puţin. Avea prea multe părţi întunecate după gustul meu.

Regele a poruncit o sărbătoare regală. Era plăcerea lui să

strălucească în mijlocul fastului în care juca cu siguranţă rolul central. Era o petrecere la care doar făcea câte un semn scurt spre muzicanţi sau spre cei care dansau şi nimic mai mult: nu era cine ştie ce privelişte care să alunge amintirea eşecurilor lui Lionel în Irlanda de pe chipul lui Eduard. Regele îi dădu o pungă cu bani lui Andrew Claroncel, menestrelul lui preferat, să se oprească din cântat chiar după ce abia începuse. Una peste alta se prefigura o seară lungă. M-am aşezat la masa invitaţilor speciali şi i-am aruncat o privire pătrunzătoare bărbatului care luase loc în dreapta mea.

Partenerul meu la acest ospăţ?

Bărbatul insolent din sala tronului. Aş fi putut pune rămăşag pe toate blănurile mele că nu întâmplător locul lui era lângă mine. Cum de reuşise să-l obţină? Îl mituise subtil pe valetul lui Eduard? Ochii lui îmi scrutară chipul – erau cenuşiu închis, după cum am putut observa îndeaproape acum – extrem de cutezători, exact aşa cum bănuisem de prima oară.

— Domniţă Perrers.

A rămas în picioare până m-am aşezat şi din nou mi-a făcut plăcere să îl las să aştepte cât mi-am luat elegant poalele fustei şi le-am aranjat cu graţie. A aşteptat, obligându-mă să recunosc că manierele lui erau impecabile. A făcut un gest curtenitor şi s-a înclinat scurt în faţa mea, apoi s-a aşezat, dar mişcările sprintene şi stăpânite îi erau surprinzător de armonioase. Aşadar nu-şi petrecuse toată viaţa în şa; reuşise să-şi însuşească şi calităţi de curtean în Irlanda.

— Ştiţi cum mă cheamă, Sir, i-am răspuns eu cu un dezinteres calculat. Cum de ştiţi?

— Sunteţi cunoscută la curte, domniţă. Vocea lui era mai lină decât mă aşteptasem, iar răspunsul lui enigmatic şi interesant. M-am gândit că încerca să-mi ascundă adevărul. S-a auzit de dumneavoastră şi în Irlanda, a mai adăugat el.

Probabil că spera să-l întreb ce anume se vorbea despre mine. Nu voiam să-i fac pe plac. Mi-am ridicat pocalul şi am băut din el.

— Nu ştiu însă, a insistat el imperturbabil, din ce familie proveniţi.

Atunci mi-am amintit; trecutul mi-a invadat dezolant şi sumbru mintea.

Bârfele legate de copilăria mea. Copilul abandonat. Bastarda unei târfe şi a unui ţăran de rând. Punguţa de bani care existase sau nu existase. Am dat din umeri. Nimic din toate acestea nu mai conta acum. Mă deranja însă că îmi stârnise aceste amintiri.

— Nu am familie, am comentat eu.

M-am întors cu spatele la el ca să schimb câteva cuvinte cu cavalerul între două vârste din stânga mea. Era uimitor câte subiecte de conversaţie aş fi putut dezvolta cu soldatul acesta vârstnic, care se uita chiorâş la mine, fiind mult mai interesat de mâncarea din faţa lui.

Am oftat, iritată de răspunsurile lui monosilabice. Ca să nu mai spun că n-a fost prea înţelept din partea mea să trag cu ochiul spre partenerul meu tăcut. Mă privea extrem de amuzat.

— Ei? Nu ar fi trebuit să îl bag în seamă, dar am făcut-o.

— Aţi terminat? m-a întrebat el, arătându-şi dinţii într-un zâmbet care m-a făcut să redevin brusc precaută. N-aş fi crezut în veci că puteţi purta o conversaţie atât de îngrozitor de plictisitoare, lady. Cred că Sir Ralph a adormit de interesantă ce era. Până şi mie mi se pare aproape imposibil să mă prefac entuziast când aud vorbindu-se despre cât îi ia curţii să se mute de la Havering în Turnul Londrei!

— Măcar eu am avut decenţa să discut cu vecinul de lângă mine, i-am întors-o eu. Dumneata ai eşuat lamentabil. Nu schimbase nicio vorbă cu domnişoara care stătea în partea cealaltă a lui.

De unde ştiam? Păi nu ascultasem…?

— Mă gândesc că aţi dori să ştiţi cum mă cheamă, a schimbat el brusc subiectul.

— Nu ţin morţiş. Dar dacă tot trebuie să stăm împreună la masă… Cine sunteţi? N-am mai rezistat. Oh, ştiam destul de bine cine e – îmi folosisem eficient timpul dintre audienţă şi ospăţ – dar nu strica să-i mai râcâi puţin orgoliul. Dacă tot îmi ştiţi numele, Sir, cred că ar fi pur şi simplu de bun simţ să vă prezentaţi. Şi dacă tot aţi aranjat să staţi lângă mine…

Cu o licărire apreciativă în ochi, a aşteptat până când un paj ne-a umplut din nou cupele cu un Bordeaux plăcut. A sorbit încet, apoi şi-a lăsat cupa pe masă. Era rândul lui să mă facă să aştept. Puteam să-i zâmbesc, dar m-am abţinut, bănuind că acest bărbat se pricepea de minune să detecteze punctele slabe ale prietenilor şi duşmanilor deopotrivă şi să profite de ele. Până acum n-aveam nicio idee în ce categorie mă încadram.

— Sunt William de Windsor, doamnă.

Am înălţat cu nepăsare din umeri, un gest pe care îl văzusem executat cu delicateţe de Isabella.

Nu l-am impresionat.

— Am lucrat în Irlanda pentru contele de Clarence.

Nu-mi spunea nimic în plus faţă de ce ştiam deja. Se uita la mine, zâmbitor, şi spre jena mea mi-am dat seama că mă îmbujorasem.

— De ce mă fixaţi aşa de insistent? l-am întrebat eu.

— Vă găsesc interesantă.

— Interesantă? Dar ce sunt eu, strategie de luptă?

— Cred că noi doi ne asemănăm, doamnă.

— Chiar aşa? Eu nu văd nicio asemănare, William de Windsor. Sunteţi mult mai drăguţ decât mine!

Cu asta l-am lăsat mască. A izbucnit în râs.

— Iar dumneata eşti mult mai directă decât am crezut. O trăsătură

neobişnuită pentru o femeie. Din experienţa mea, femeile sunt de obicei prefăcute.

— Eu nu. Bănuiam că experienţa lui cu femeile era la fel de vastă ca şi lăţimea Tamisei în Tilbury. Spuneţi-mi de ce credeţi că ne asemănăm.

— Oh, nu cred. Nu încă, a zis şi a ridicat pocalul, schiţând un toast.

Iar eu m-am întors din nou cu spatele ca să înnod o altă conversaţie monotonă cu Sir Ralph, vrând să-i dau de înţeles lui Windsor că răspunsul lui nu-mi stârnise interesul. Dar adevărul e că mă contrariase. Ştia şi el. A aşteptat până când cavalerul meu s-a afundat cu totul în talerul cu friptură şi apoi a reluat conversaţia ca şi cum n-ar fi fost deloc întreruptă.

— M-am răzgândit, domniţă Perrers. Sunteţi o femeie în care merită să am încredere, aşa că o să vă spun ce trăsături comune avem. Amândoi suntem ambiţioşi.

M-am holbat la el.

— Amândoi suntem interesaţi.

Am tăcut în continuare, aruncându-i priviri pe deasupra potirului.

— Amândoi ne-am ridicat de jos.

Nu aveam ce să spun. Ce voia să insinueze?

— Nu aveţi nimic de obiectat până acum, domniţă Perrers?

— Amândoi ne-am ridicat de jos, Sir?

— Potrivit aparenţelor, da. Tatăl meu era un cavaler neînsemnat, care nu a reuşit niciodată să-şi facă un nume. Windsor din Greyrigg, o gârlă săracă în Westmoreland, în care n-ai să găseşti altceva în afară de oi şi ploaie. Am părăsit Greyrigg cât de repede am putut şi m-am înrolat, visul oricărui băiat ambiţios. Faimă, noroc, avere – asta am vrut şi asta am căpătat. Am luptat la Poitiers, unde m-am remarcat. În ultimii ani mi-am legat soarta de Lionel. N-o fi el perfect, dar eu îl consider cel mai destoinic dintre toate odraslele regelui.

Eu am izbucnit în râs când l-am auzit criticând atât de vădit familia regală, fără să se teamă că cineva ar putea trage cu urechea, în timp ce privirea lui Windsor se îndreptase către locul unde Lionel stătea lângă regină, delectând-o cu glume. Apoi a revenit la mine.

— Amândoi ne-am făcut un rost pe lume. Dumneata ca domnişoară din suita reginei – faptul că rostise atât de indiferent aceste cuvinte mi-a confirmat faptul că ştia exact de natura relaţiei mele cu regele – iar eu drept unul dintre consilierii lui Lionel.

— Şi pe mine mă interesează acest subiect, Sir William, pentru că…?

S-a încruntat.

— Dacă stau să mă gândesc bine, nu sunt sigur. Dar dintr-un oarecare motiv am senzaţia că împreună norocul ne va surâde.

Acum reuşise să îmi stârnească curiozitatea, aşa că am ridicat

sprâncenele, arătându-mă uşor interesată.

— Eu mă pricep de minune la luptă şi la administrarea situaţiilor conflictuale, a continuat el fără niciun pic de modestie. Dumneavoastră ce înzestrări aveţi? Cât de tare vă va străluci steaua?

M-am înroşit. Aluzia era evidentă, privirea lui la fel de ascuţită precum cuţitul de dezosat al jupânului Humphrey, dar am refuzat să-i cad în cursă şi să devin indiscretă.

— Cred că steaua mea va străluci şi fără ajutorul dumitale, Sir.

— Nu la fel de puternic sau de repede ca a mea, domniţă. Serviciul militar permite unui bărbat destoinic şi ambiţios să strângă o avere considerabilă.

— Prin corupţie, bani de răscumpărare şi jafuri? Mă interesasem şi eu.

A râs, scoţând nişte sunete vesele care acoperiră parţial zarva din jurul nostru, fapt ce a atras câteva perechi de ochi în direcţia noastră.

— Aţi tras cu urechea la bârfe, domniţă Perrers.

— Aşa am făcut, Sir William.

— Şi ştiaţi încă de la început cum mă cheamă.

— Bineînţeles.

— Ei, nu vă pot învinovăţi pentru asta. Este bine să fii prevăzător ca să ştii cu cine ai de-a face.

— Neîndoielnic, am spus, apoi m-am aplecat puţin ca să-i şoptesc la ureche. Dar nu mă voi alia cu dumneavoastră.

Şi-a petrecut următoarele minute să taie o bucată de friptură de vită, din care mi-a oferit şi mie câteva îmbucături. Am clătinat din cap.

— Ce vă doriţi dumneavoastră, domniţă Perrers?

— Nu înţeleg la ce vă referiţi, domnule.

— Păi nicidecum nu vorbeam de alegerea dintre friptura de vânat sau cea de vită – apropo, cea de vită e excelentă, ar trebui să gustaţi. Dacă sunteţi o femeie raţională – şi cred că sunteţi – atunci trebuie să vă gândiţi unde veţi fi peste zece ani. Nu deţineţi o poziţie pe viaţă, nu-i aşa? Aş îndrăzni să spun că aţi putea număra restul anilor pe care îi veţi mai petrece la curte pe degetele de la mâinile dumneavoastră excepţional de capabile. Viaţa este scurtă, nu-i aşa?

Şi pentru că înţelegeam perfect ce voia să spună, şi nu se referea deloc la lungimea vieţii mele, i-am urmat privirea în direcţia regelui, care stătea sprijinit de scaun şi îl asculta pe Lionel care se scuza întruna. Eduard arăta bine şi era relaxat, dar atingerea anilor era necruţătoare. Cât despre Philippa, viaţa ei atârna de un fir de păr. William de Windsor avea dreptate, naiba să-l ia. Poziţia mea nu avea nicio siguranţă aici.

De altfel, o ştiam şi eu. Teama de care nu scăpasem niciodată începuse din nou să se strecoare în viaţa mea, mocnită şi sâcâitoare ca

un dinte stricat.

— El nu va trăi la nesfârşit, domniţă Perrers. Şi ce veţi face după aceea?

Am simţit că mi se taie respiraţia de revoltă, iar frica îmi fu înlocuită de furie că acest bărbat îmi putea citi gândurile.

— Dar ce vă priveşte? l-am repezit eu. Văd că acolo în Irlanda aţi fost foarte bine informat. Indignarea mă făcuse să-i vorbesc pe un ton ostil.

Nu păru deloc afectat.

— Trebuie plătit un preţ dacă doriţi să răzbiţi în viaţă.

— S-ar spune că v-aţi descurcat bine pentru o persoană destul de neînsemnată.

— Oh, nu. Nu este adevărat. Sunt abia la început. O să mai urc multe trepte pe această scară.

Câtă aroganţă! Prima impresie nu mă înşelase. Nu îmi plăcea de acest William de Windsor. L-am studiat pe Eduard, amintindu-mi reacţia lui faţă de proasta cârmuire a lui Lionel în Irlanda, de dispreţul care i se întipărise pe chip când îşi aruncase ochii peste însoţitorii lui. Mi-a făcut plăcere să-i învârt cuţitul în rană lui Windsor.

— Cred că vă înşelaţi, Sir. Regele nu vă place.

— Poate nu mă place, dar are nevoie de mine.

Tocmai sorbeam o gură de vin şi m-am înecat. Chiar nu-i venea nimic de hac?

— Ca să ce?

— Să mă ocup de Irlanda. Nu-i o treabă pentru fitecine. Regele are încredere în deciziile mele.Poate că nu-i plac, dar mă va trimite înapoi în Irlanda şi-mi va da şi mai multă putere decât am avut sub comanda lui Lionel.

— Sunteţi atât de sigur de toate! l-am ironizat eu.

— Ba nu sunt, a răspuns el vesel, câtuşi de puţin afectat. Sunt extraordinar de perspicace. Luaţi aminte la sfatul meu, domniţă Alice! Aveţi grijă de viitorul dumneavoastră!

După discuţia aceasta nejustificat de familiară şi-a dedicat restul serii domnişoarei din partea cealaltă, iar eu a trebuit să mă mulţumesc cu priveliştea umerilor lui perfect acoperiţi cu mătase şi să rămân la mila lui Sir Ralph care înfuleca friptură cu pâine de parcă ar fi fost ultima lui masă şi să casc de plictiseală. Asta a durat până când mesele au fost golite, iar William de Windsor m-a aşteptat când ne-am ridicat să ieşim din sală.

— Mai doriţi şi alte sfaturi pline de înţelepciune, domniţă Perrers?

— Mă îndoiesc.

Eram destul de enervată şi intrigată peste măsură, n-aveam niciun chef să fiu amăgită de lupul acesta care nu se deranjase nici măcar să-şi pună haine de mieluşel.

— Cine este duşmanul dumneavoastră? Şi să nu-mi spuneţi că n-aveţi niciun duşman.

— Probabil că dumneata.

— Eu nu vă sunt duşman, domniţă Perrers! Gândiţi-vă la alte persoane care v-ar face rău.

— Şi dacă am?

— Staţi în gardă. Fiţi mai deşteaptă decât duşmanul. Ăsta e cel mai bun sfat pe care vi-l pot da. Iar dacă vreodată aveţi nevoie de ajutor să ţineţi un duşman la distanţă, puteţi să vă bazaţi pe mine. Nu lăsaţi ca animozitatea aceasta nejustificată pe care o simţiţi faţă de mine să vă influenţeze. S-a înclinat şi mi-a sărutat mâna, iar eu de-abia m-am stăpânit să nu mi-o smulg. Şi nu, nu sunteţi drăguţă. Dar jur pe Dumnezeu că sunteţi cea mai remarcabilă femeie pe care o cunosc. Ce vârstă aveţi?

Sfântă Fecioară!

— Am douăzeci şi doi de ani. Iar dumneavoastră, Sir?

— Treizeci şi şapte! a răspuns el cu promptitudine.

— Şi sunteţi căsătorit, Sir? am întrebat eu cu seninătate dintr-un impuls, în timp ce degetele lui calde îmi strângeau cu fermitate mâna.

— De ce? A ridicat o sprânceană.

— Mă întrebam dacă aveţi un fiu care să moştenească toată această avere pe care intenţionaţi să o faceţi.

— Nu. Nu am. Nu sunt căsătorit.

— Bine. Altfel aş fi compătimit-o pe săraca doamnă care s-a măritat cu dumneavoastră.

Rânjetul lui mi s-a părut tăios şi neliniştilor de atractiv.

Nu mai ştiu ce am mâncat atunci. La fel de probabil este ca menestrelii să nici nu-şi fi deschis gurile să cânte, la cât de atentă am fost la ce se întâmplase între timp în jurul meu.

Schimbul meu de replici cu William de Windsor la ospăţul organizat în cinstea lui Lionel a fost în public din păcate, şi mi-aş fi dorit să nu fi avut loc. Nu din cauză că spusesem sau făcusem ceva nepotrivit. Din contră, m-am abţinut în prezenţa acestui cavaler pe care l-am considerat mai mult decât periculos. Am descoperit însă că reacţiile pe care mi le stârnise erau schimbătoare. Nu doream să vorbesc despre el.

— Ce-a avut haimanaua aceea de Windsor de vorbit cu tine? Cu ochi de vultur ca întotdeauna, Eduard, care supraveghea cine cu cine vorbea, nu-şi pierdu timpul cu prea multe întrebări, ci mă bombăni de îndată ce m-am aşezat în mijlocul patului său, înainte de a mă alinta cu vreo dezmierdare. Poate că în întrebarea lui directă era şi un dram de gelozie. Cei din neamul Plantagenet ştiau să-şi păzească spatele.

— Nimic, am răspuns, cu mâinile frumos lăsate în poală. Nimic în

afară să se laude cât de mare şi tare e el. Omul ăsta nu vorbeşte decât despre persoana lui.

Nu era chiar adevărat, dar destul de aproape.

— Hmm. Eduard se încruntă îngrijorat. Începuse să-mi desfacă încet cosiţele împletite, deşi nu cred că mintea îi stătea la plăcerile trupeşti. Windsor reuşise să pătrundă până şi în dormitorul regal. Ce părere ai despre el?

— Nu-mi place de el.

— Nici mie. Crezi că o să guverneze cinstit?

— Mă îndoiesc.

Eduard râse înfundat.

— Un răspuns pe şleau. O să-mi fie loial?

— Da, dacă asta îi va aduce bani şi putere. Mai mult de atât nu puteam spune.

— Am impresia că l-ai citit destul de bine într-un timp foarte scurt. Se încruntase din nou, acum din cauza mea.

— N-a fost prea greu, am zâmbit eu cu candoare. E cel mai lăudăros om pe care l-am cunoscut până acum. Crede că ai nevoie de el – ca să-l trimiţi înapoi în Irlanda. S-a încruntat şi mai tare, aşa că mi-am întors capul să-i sărut mâinile înfăşurate în părul meu. O să ai nevoie de el?

— Nu-s sigur. Cred că e prea ambiţios.

Aşa mă gândeam şi eu şi nu din aceleaşi motive.

Wykeham, întors la curte cu ocazia ospăţului, a fost mai puţin decât politicos. Drumurile ni s-au încrucişat după slujba de a doua zi dimineaţă. Nu el o ţinuse, ci stătuse în spatele unui mic grup de curteni. L-am remarcat când m-am uitat peste umăr să văd dacă Windsor era prezent. Am zâmbit foarte mulţumită după ce m-am lămurit că nu era. În schimb era Wykeham. Mă aşteptase special.

— Am remarcat că Windsor a pus ochii pe dumneata, a zis el fără niciun alt preambul.

— Şi eu mă bucur să vă revăd, Wykeham! am replicat cu. Nu sunteţi măcar un pic bucuros să mă întâlniţi? Ascensiunea lui Wykeham fusese extraordinară: era episcop de Winchester şi Lord cancelar al Angliei – într-adevăr nişte ranguri foarte înalte pentru un om al cărui principal interes era să calculeze exact unghiul în care trebuia construit contrafortul astfel încât castelul să nu se prăbuşească peste soldaţii ghinionişti. Mi-a făcut plăcere să îl zgândăresc puţin pentru impertinenţa lui. Sau acum sunteţi prea important ca să vă mai pierdeţi timpul cu una ca mine?

— Doamnă, fiecare conversaţie cu dumneavoastră este o adevărată experienţă. Wykeham refuză să-mi bage în seamă înţepătura. De ce credeţi că vă dă târcoale Windsor?

— Asta face? am oftat. Habar n-am.

— O să vă spun eu de ce. Ca să ajungă la rege.

— Păi în acest caz n-o să reuşească. Eu nu-s prietenă cu oameni ca Windsor. Mă consideraţi atât de naivă încât să mă las linguşită şi dusă cu preşul de orice ambiţios obraznic care încearcă să devină ofiţer?

L-am fixat cu privirea, sperând să-şi ceară scuze. Noul cancelar al regelui nu îşi ceru scuze.

— Consider că nu aveţi experienţă să trataţi cu un om de teapa lui.

Wykeham mi-a enumerat, făcând pauză după fiecare cuvânt şi subliniind cu fiece pas care răsuna cu ecou:

— Este orgolios, nemilos, avar, ambiţios, oportunist şi în general nu respectă niciun principiu.

— Aţi omis să spuneţi că este şi talentat. Am zâmbit, în timp ce el mă privea fioros. Şi cine nu se face vinovat de aceste calităţi, atât de utile la curte, milord?

Wykeham s-a întunecat de tot.

— Chiar şi dumneavoastră, Sir. După părerea mea, mândria şi ambiţia au jucat un rol important în faptul că un preot a fost numit lord cancelar.

Am făcut o reverenţă, apoi, cu un foşnet de fuste, am plecat lăsându-l la uşa apartamentului reginei.

Philippa şi-a ţuguiat buzele.

— N-am încredere în el. Mă mir că Lionel îi apreciază compania în mod deosebit.

— Nu ştiu nimic, milady, am răspuns eu.

— Nu ţi-a făcut plăcere să stai lângă el la petrecere?

Am tras aer în piept. Scăpase neobservată conversaţia noastră *măcar* de o singură persoană?

— Nu. Nu pot să zic că da, milady.

O companie plăcută? Amuzant? Fusese cât se poate de sinistru modul în care reuşise să-mi stârnească toate temerile, să-mi submineze toate lucrurile pe care le construisem cu grijă. La douăzeci şi patru de ore de la întâlnirea noastră, totul îmi era la fel de clar ca şi clopotul ceasului lui Eduard. Nimeni nu-l plăcea şi nici nu avea încredere în William de Windsor.

Întrebarea pe care eram mânată să mi-o pun era: şi eu?

William de Windsor avea obiceiul nesuferit de a-mi pătrunde în gânduri, nesocotind încercările mele de a-l alunga de acolo.

Eram prezentă, alături de regină, când Eduard l-a convocat pe Lionel, flancat de Windsor, la un consiliu de război, să dezbată problema spinoasă a administraţiei irlandeze. Philippa nu se mai arătase de mult interesată de chestiuni care ţineau de afaceri sau politică, dar se temea pentru Lionel, se temea de temperamentul

vulcanic al soţului ei, aşa că se aşezase şi ea la masa consiliului. Eu eram destul de mulţumită. Cum aş fi putut găsi un motiv să fiu aici şi să-l privesc pe Windsor în acţiune, dacă regina nu mi-ar fi uşurat sarcina? Voiam să aud scuzele lui Windsor pentru modul în care se implicase în problemele irlandeze. Voiam să-l văd cum se zvârcoleşte.

Regele a vorbit pe şleau, fără să-i pese de nimic sau să aibă vreo jenă.

— Fir-ar să fie de treabă, Clarence! Credeam că toţi fiii mei au coloană vertebrală.

— Dar ştiţi cum e să fii acolo? a protestat Lionel, puţin cam prea vehement după părerea mea. Irlandezii sunt de neîmblânzit. Englezii născuţi în Irlanda sunt loiali coroanei engleze doar când le convine. Singurii oameni pe care te poţi baza sunt englezii născuţi în Anglia, dar şi ei, absolut toţi, nu-s decât o gloată de ticăloşi mişei.

— Aşadar, tu ai stat pavăză între ei! Ai lăsat provincia în haos şi ai dat bir cu fugiţii, lăsându-i să se bălăcească în propriul lor sânge.

— M-am temut pentru viaţa mea.

Chipul drăguţ al lui Lionel era supărător de înfumurat.

— Mă aşteptam să comunici cu ei, să-i faci să aibă încredere în tine! Şi să nu te aud că-i iei apărarea, se întoarse el la Philippa, care îi pusese mâna pe braţ lui Eduard, încercând să-i stăvilească tirada. Fiul tău e un laş. Eşti un papă-lapte, Lionel. Cu cât se mânia mai tare, cu atât devenea mai rece, mai îmbăţoşat, buzele i se albeau, iar ochii îi scăpărau glacial. Pe vremea mea…

Mi-am mutat privirea spre William de Windsor. Părea extrem de concentrat asupra lambriurilor sculptate din spatele umărului drept al regelui. Cum de meritau atâta atenţie frunzele şi cârceii? Apoi privirea lui s-a îndreptat asupra mea… dar nu mi-am putut da seama ce gândea în acel moment. Furie, toană sau poate o distanţare rece – mi-era imposibil să înţeleg, dar m-am simţit dintr-odată foarte lucidă. Mi-am coborât privirea spre palmele mele împreunate.

— Ca să nu mai zic de armată. Regele trase un pumn cu toată forţa în masă, de săriră toate cupele de metal. Am auzit că soldaţii mei comit violuri şi jefuiesc în numele meu. Am auzit că sunt obligaţi să fure ca să aibă din ce să trăiască. Ce s-a-ntâmplat cu sumele pe care le-am direcţionat către Irlanda? Ce s-a întâmplat cu taxele? În buzunarele cui au dispărut toţi banii ăştia? Fără niciun avertisment, Eduard se răsuci în scaun şi-şi schimbă ţinta. Despre *tine,* Windsor, n-am auzit nimic de bine.

Ce avea de spus William de Windsor în apărarea lui? Aşteptam cu sufletul la gură. Îmi doream să iasă victorios din această confruntare sau să fie îngropat sub acuzaţiile lui Eduard? Nu ştiam.

Windsor nici nu a clipit măcar, trăsăturile lui aspre fiind un exemplu de stăpânire de sine. Şiret, nu a încercat să se scuze şi nici n-

a răspuns agresiv, aşa cum o făcuse Lionel. Nici n-ar fi trebuit să mă mir.

— Recunosc că sunt anumite probleme în provincie, a răspuns el. Eu doar execut ordinele, Sire, cât mă pricep mai bine. Am fost plătit ca să-mi fac datoria. Lordul Clarence este locotenentul regelui, el deţine autoritatea. Eu sunt doar un biet supus al coroanei.

Un exemplu perfect de declaraţie de nevinovăţie.

— Văd că nu vrei să-ţi asumi nicio vină, Windsor, reacţionă destul de rapid Lionel.

— Înţeleg că nu ai întreprins nicio acţiune de capul tău, spuse Eduard în timp ce îi făcea semn fiului său să tacă din gură.

— Nu, Sire, a răspuns netulburat Windsor, cel puţin aparent, de dispreţul regelui sau de furia lui Lionel. Împotriva voinţei mele, pe mine mă câştigase de partea lui.

— Eşti de părere că Irlanda reprezintă o cauză pierdută?

Windsor s-a gândit mult, de parcă era prima dată când medita la aşa ceva, studiindu-şi palmele pe care le întinsese pe masa de consiliu. Dacă ar fi răspuns că da, l-ar fi supărat pe rege, dacă ar fi răspuns că nu, atunci scuzele lui Lionel ar fi fost sabotate chiar de unul dintre ofiţerii lui. Ce cale avea să aleagă? Windsor îşi ridică privirea şi jucă totul pe o carte.

— Nu, Sire. Nu cred.

Nu aruncase nicio privire către Lionel. Ştiuse încă de la început ce va răspunde. Îşi planificase deja viitorul, care îl includea sau nu pe Lionel. Doar recunoscuse că era ambiţios şi că îşi cunoştea foarte bine interesul, nu? Poate că uitase să menţioneze că n-avea nici scrupule, dar mi-am dat seama şi singură de asta.

— Irlanda este periculoasă, imprevizibilă, declară Windsor. E în pragul unei revolte. Cred însă că situaţia poate fi ameliorată. E nevoie doar de mult tact.

— Iar tu eşti în stare să te ocupi. Regele nu precupeţi niciun efort să-şi mascheze dezgustul.

— Da.

— Contra cost, bănuiesc.

— Exact, Sire, aprobă Windsor. Având suficientă putere şi bani în spate, voi putea să remediez situaţia din Irlanda.

— O să mă mai gândesc…

Eduard începu să analizeze situaţia. Bătea cu degetele în marginea mesei. Deliberarea s-a prelungit într-o tăcere nesfârşită şi stânjenitoare şi în cele din urmă renunţă şi la bătutul în masă. Privirea lui, întoarsă spre fereastra cu vitralii, părea că este din ce în ce mai tulburată. Cei strânşi în jurul mesei începură să se foiască pe scaune. Regele nu se pronunţă nici acum. Am observat cum oamenii începuseră să schimbe priviri pe furiş în jurul mesei, iar Eduard continua să stea nemişcat,

pierdut printre gânduri.

— Eduard! Philippa îi atrase atenţia. O mână pe braţul lui. După care a spus, aparent schimbând subiectul: Eduard! Trebuie să-i găsim lui Lionel o altă soţie.

Regele a clipit de parcă tocmai s-ar fi retras un pas în spate de pe buza unei prăpăstii adânci.

— O soţie! Da, da. Trebuie să-i găsim. Mă gândesc. Se răstise din senin, deşi ştiam că recăsătorirea lui Lionel după moartea tinerei lui soţii cu trei ani în urmă era acum o chestiune de politică. O soţie dintr-o familie regală însemna o posibilă nouă alianţă. Dar mai întâi să rezolvăm cu chestiunea cealaltă… Eduard se încruntă; ezita.

— Pe cine veţi trimite, Sire? întrebă Wykeham, care până atunci fusese doar un observator tăcut al confruntării între capetele regale şi al nehotărârii de la final. Cine doriţi să plece în Irlanda?

— Mă mai gândesc până mâine. Eduard se ridică în picioare şi toată lumea îi urmă exemplul, cu excepţia reginei. O să chibzuiesc bine, Windsor. Tu, Lionel, să vii mâine la mine, iar eu cu maică-ta o să ne gândim la avantajele unui nou mariaj…

Consiliul se terminase, nu se discutase prea mult, în schimb mulţi îşi făcuseră sânge rău şi nici nu se ajunsese la vreo concluzie. Eram convinsă că, în tinereţea lui, Eduard n-ar fi permis aşa ceva. Am ajutat-o pe Philippa să se ridice în picioare şi am surprins peste umărul ei privirea victorioasă a lui William de Windsor. Regina a remarcat-o şi ea.

Nu a spus nimic, dar m-a strâns de mână cât a putut ea de tare.

După slujba de a doua zi de dimineaţă l-am găsit pe Windsor sprijinit într-o poziţie studiată de peretele dinspre apartamentele reginei.

— Domniţa Perrers. În sfârşit.

Plecăciunea pe care a făcut-o a fost un exemplu de eleganţă. Sau nu era decât o şaradă? Neştiind ce să cred, am îndoit foarte puţin genunchiul, schiţând o reverenţă. Regina m-ar fi muştruluit pentru lipsa de maniere.

— Sir William. Nu v-am văzut la slujbă.

— Explicaţia este, domniţă Perrers, că nu am fost acolo. Unde vă duceţi?

Am tresărit.

— De ce?

— Mă gândeam să vă însoţesc.

— În ce scop?

— Câtă graţie! M-am gândit mai bine la dumneata, domnişoara din suita reginei – şi la alte chestii. Oh, era un adversar de temut! Permiteţi-mă să vă însoţesc şi veţi descoperi singură acest motiv.

— Cum doriţi. Am luat-o înaintea lui în drum spre regină, dar nu pentru mult timp. A iuţit pasul şi în scurt timp mă ajunsese din urmă, ba chiar era mult mai aproape de mine decât aş fi dorit. M-am prefăcut că îmi aranjez mâneca. Poate că dacă veneaţi la slujbă, rugăciunea v-ar fi ajutat să vă meargă bine în viitor.

— Credeţi? Eu mă îndoiesc.

— Poate să vă spovediţi? Se spune că face bine la suflet.

— Mi se pare că rolul confesiunii e exagerat. *Dumneavoastră* sunteţi cea care ar putea face mult mai multe pentru viitorul meu, domniţă Alice.

— Eu? Acum am catadicsit să-i arunc o privire. Ce-aş putea eu să fac?

— Să-l convingeţi pe rege să mă trimită înapoi în Irlanda, ce altceva…

Cu adevărat perplexă, m-am oprit şi m-am întors să mă uit la el, remarcându-i sclipirea cutezătoare din ochi.

— Nu înţeleg de ce aţi dori să reveniţi în locul în care s-a petrecut acel dezastru.

— Dezastru? Nu există aşa ceva. Aveţi încredere, domniţă Perrers, şi spuneţi-i regelui că eu sunt omul de care are nevoie. Avantajele de a avea un om cu calităţile mele acolo, la faţa locului, sunt de nepreţuit. Îi veţi spune?

N-aveam chef să-l sprijin. Doar să-i testez reacţiile.

— Nu.

— De ce?

Ştiam mai multe decât îi spuneam. Să-i spun? Sau mai bine să-l las să descopere singur. Nu, o să-i picur încet nişte venin în ureche: o să-mi facă plăcere să văd cum toată acea faţadă impenetrabilă se prăbuşeşte.

— Nu are niciun rost să merg la rege ca să vă susţin cauza, Sir William. S-a pus rapid în gardă. Îi zâmbeam cu seninătate. Regele îl va desemna pe contele de Desmond drept noul guvernator.

— Poftim? Oh, chiar era şocat, renunţase la atitudinea politicoasă. Poftim?

— Desmond. Regele îl va numi pe el noul său locotenent, am repetat eu.

— Chiar aşa, pentru numele lui Dumnezeu!

— Este un om de-o condiţie bună şi cu principii înalte, am mai adăugat eu un strop de venin.

— Şi cu inteligenţa unei gâze. Bine că m-am descurcat să scap de Lionel ca să mă aleg cu Desmond!

Singurul semn de furie pe care l-am văzut pe chipul lui a fost un rictus al buzelor, după care Windsor m-a depăşit în viteză.

Am râs de succesul pe care îl avusesem întărâtându-l.

— Acum mi-e clar că nu de dragul meu căutaţi să fiţi în preajma mea, Sir William, am strigat în urma lui.

La care el a mărşăluit imediat înapoi, încruntat, dar altfel se stăpânea formidabil de bine.

— Iertaţi-mă – deşi comportamentul meu a fost, cred, absolut de neiertat, zise el repede.

— A fost, da.

Windsor mi-a luat mâna şi mi-a sărutat vârful degetelor, dar era cu mintea în altă parte.

— Cel puţin Desmond – asta dacă nu s-a schimbat radical în ultimele luni – mă va lăsa pe mine să pun lucrurile în ordine. Putea fi şi mai rău. Puteam să mă căpătuiesc cu vreun ţap băgăcios care să nu fie în stare să recunoască o insurecţie nici dacă îi bătea la uşă…

După care a luat-o din nou din loc, înainte să mai apuc să mai spun ceva.

A doua zi de dimineaţă Windsor a venit la slujbă. Mi-a întors privirea într-o parodie de pioşenie, fiind absorbit de ridicarea ostiei şi a potirului. M-a impresionat cu atitudinea aceea de spăşire aparentă în prezenţa Domnului.

Până la sfârşit. Rânjetul îi era de-a dreptul satanic.

Fusesem impresionată şi din multe alte motive.

Eduard m-a surprins. Fără să-mi ceară părerea, i-a ordonat lui Windsor să se întoarcă în Irlanda pentru a-l ajuta pe noul guvernator numit, contele de Desmond. Am tras concluzia că dorise să echilibreze subtil situaţia, mulţumind pe toată lumea şi punând un om capabil ca mână dreaptă a lui Desmond. Negreşit, o mişcare politică înţeleaptă. Aşadar, Windsor urma să plece. Nu-mi dădeam seama dacă să mă simt uşurată sau dezamăgită că o influenţă atât de supărătoare avea să fie înlăturată din viaţa mea. Decizia mă surprinsese peste măsură.

— Credeam că nu-ţi place de el, i-am spus lui Eduard când mi-a zis că intenţiona să-l trimită pe ticălosul afurisit, dar inteligent, în Irlanda unde, cu puţin noroc, avea să primească exact ce merita, adică o sabie înfiptă drept în inimă de un rebel irlandez.

— Nu-mi place. Dar ştie ce se petrece-n Irlanda.

— Şi nu te temi că o să profite de încrederea ta pentru propria lui pungă?

— Ba sigur că asta va face. Dar nu înseamnă că nu e un bărbat destoinic.

— O să plece în curând? l-am chestionat eu în continuare.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. În Dublin situaţia e încordată.

Aşadar, vizita lui William de Windsor la curte avea să fie una scurtă.

Călătorie sprâncenată! i-am urat. Dar aveam de gând să fac în aşa fel încât să-l mai văd înainte de a pleca. Ce motive aveam? Chiar nu puteam fi raţională?

Habar n-aveam. Iar cu logica stăteam şi mai prost.

Nu ştiam unde l-aş putea găsi. M-am prefăcut că mă doare un dinte ca să pot lipsi de la întâlnirea din solar şi am încercat toate posibilităţile, unele dintre ele de-a dreptul absurde. La capelă – puţin probabil – grajduri, sala tronului, un grup de cavaleri, într-una dintre anticamere. Nici urmă de el. Oare plecase deja când de abia se crăpase de ziuă, profitând de ordinele regelui ca să revină cât mai repede la sursa care să-i hrănească ambiţiile?

În mod inexplicabil îmi simţeam inima grea.

Fraiero, m-am mustrat eu. Nu-nseamnă nimic pentru tine, e doar un ghimpe care ţi s-a înfipt pe sub piele. Nu şi-a făcut timp nici măcar să-şi ia la revedere. Te place la fel de puţin cât îl placi şi tu pe el.

Dar cu toate astea îmi făcuse o plăcere nemaipomenită să ne înţepăm reciproc fără milă.

M-am întors la grajduri, unde mi s-a spus că nu plecase. Murgul lui sprinten era încă acolo, ca şi animalele de povară. Aşadar unde era? Poate în camera vreunei curve. Puţin probabil. Unde ar fi ales să-şi petreacă ultima zi la curte?

Şi mi-am dat seama.

În câteva minute stăteam cu urechea lipită de uşă în afara camerei. În spatele uşii auzeam un murmur de voci. Îmi era greu să disting cuvintele, dar m-am decis să stau acolo să mă lămuresc, întrebându-mă în continuare de ce însemna atât de mult pentru mine. Înainte de a mă decide asupra unui răspuns care să nu-mi întărească sentimentul că mă amăgesc singură, uşa s-a deschis, iar pe coridor a ieşit chiar personajul pe care îl urmăream. Fusese într-o întrevedere cu vistiernicul lui Eduard. Păi sigur că discutase despre finanţe…

— Domniţa Perrers în carne şi oase! Se înclină în faţa mea.

— Sir William. Am făcut şi eu o reverenţă.

— Plec mâine.

— Ştiu.

— Şi m-aţi căutat ca să vă luaţi la revedere. Ce frumos din partea dumneavoastră!

— Nu de asta am venit.

— Aţi putea să-mi faceţi ultima noapte petrecută aici de neuitat. Asta dacă nu aveţi deja alte planuri.

Am încremenit şi toate simţurile mi-au intrat în alertă, ca un iepure ochit de ogari care aleargă mâncând pământul să-şi salveze pielea. Mi-am repetat în minte invitaţia aceea monstruoasă – cum de îşi permitea să presupună aşa ceva, cum de îndrăznise să-mi interpreteze atât de

greşit intenţiile! – iar primul meu instinct a fost să urmez exemplul nefericitului de iepure cu câinii pe urmele sale. Dar mâna lui Windsor îmi apucase deja cotul şi ne îndreptam împreună spre firida uneia dintre ferestrele însorite. Pielea mi se încălzise acolo unde mă atinsese şi ştiam cât de roşie trebuie să fi fost în obraji. Mi-am spus că din cauza dispreţului pe care îl resimţeam pentru acest bărbat care nu voia decât să mă batjocorească şi să mă denigreze. Nu – nu îi permiteam să-mi dicteze acţiunile, la fel cum nu aveam să îi accept niciodată propunerea atât de scandaloasă. M-am tras de lângă el, şocată de reacţia fizică de moment, când m-a prins de talie, aşa că i-am răspuns glacial.

— Credeţi că aş veni în patul dumitale, Sir William? Credeţi că mi-aş trăda regele?

— Nu ştiu. Aţi face aşa ceva?

— Nu toţi suntem lipsiţi de principii.

— Oh, cred că majoritatea suntem, într-o măsură mai mică sau mai mare. Era un ecou penibil a ceea ce îi spusesem eu lui Wykeham. Mă privea cu neruşinare. E un amant bun? Vă satisface?

— Sunteţi un neruşinat, Sire. Şi nu îmi voi trăda regele.

Nu, nu îl voi trăda pe Eduard pentru unul ca William de Windsor, dar era al naibii de atrăgător cu toate obrăzniciile lui. Şi m-a surprins cu schimbarea bruscă de direcţie, lucru pe care aveam să constat că îl făcea frecvent, ca o strategie de ameţire a adversarului.

— Aşa este, nu îl veţi trăda. Vreţi să faceţi ceva pentru mine, domniţă Perrers?

— Ce doleanţe mai aveţi în afară de a mă atrage în patul dumneavoastră?

— Să mă ţineţi la curent cu discuţiile de la curte şi cu orice schimbare în politica regelui în privinţa Irlandei.

Aşa deci! Avea interese politice, nu personale. Mâhnită puţin de rapiditatea cu care îmi respinsese farmecele, l-am întrebat:

— Cât de mult vă doriţi acest lucru?

— Vreţi să vă plătesc?

Am schiţat un zâmbet afectat.

Iar William de Windsor m-a sărutat. Nu a fost un sărut pasional sau plin de afecţiune, ci o apăsare fermă a buzelor pe colţul gurii mele, ca o promisiune a ceea ce ar putea urma.

Răspunsul meu absolut instinctiv a fost să-i trag o palmă peste obraz.

Windsor a izbucnit în râs.

— Vai, dulce Alice! Ce scăpare de sub control!

— Ce lipsă de respect! Eram şocată la fel de mult atât de acţiunea lui, cât şi de a mea, şi m-am chinuit să-mi recapăt calmul. Inima îmi bătea cu repeziciune, sângele îmi clocotea în vine, şi nu din cauză că

stăteam chiar în bătaia soarelui. Înţeleg că v-aţi cizelat manierele printre târfele din Dublin.

— Îmi adaptez manierele în funcţie de interlocutor, doamnă.

M-a dezbrăcat din priviri cu neruşinare. Orice brumă de control mi s-a dus pe apa sâmbetei. Am vrut să-l lovesc din nou rapid, dar m-a prins de încheietură şi mi-a dus mâna la gură, apoi mi-a sărutat pielea netedă în locul în care sângele îmi pulsa ca toba unui soldat.

— Furtunoasa Alice! Dar acum să vorbim serios. Mi-a dat drumul la mână la fel de repede cum mi-o prinsese. Să mă ţineţi la curent. Şi puneţi mâna pe tot ce apucaţi. Fără rege sau regină care să vă apere, duşmanii dumneavoastră s-ar năpusti şi v-ar înghiţi cu totul. Dacă nu doriţi să reveniţi în mocirlă, eu zic să vă umpleţi sipetele acum.

— Nu sunt atât de meschină.

— Femeie, e vorba de supravieţuire. Dacă nu aveţi grijă de propria persoană cât puteţi, nimeni altcineva n-o va face. Iar dacă vă puneţi problema că aţi fi meschină, să vă gândiţi aşa: Cine o să mai dea doi bani pe dumneavoastră în ziua în care Eduard va părăsi această lume?

Am scuturat din cap, oripilată de imaginea pe care mi-o implântase atât de puternic în minte.

— Răspundeţi-mi, Alice.

Preţ de o clipă am zărit compasiune pe chipul lui. Nu-mi convenea deloc situaţia, dar i-am mărturisit adevărul.

— Nimeni.

După moartea Philippei şi a lui Eduard, Prinţul avea să fie încoronat, iar Joan cea frumoasă avea să-i devină consoartă. Eu nu mai aveam ce să caut la curtea lui Joan.

— Credeţi că o să fiţi domnişoară în suita târfei Joan? m-a întrebat Windsor.

Cuvintele lui crude m-au speriat pentru că îmi oglindeau perfect propriile gânduri, dar mă făceau să înţeleg şi mai bine situaţia dificilă în care aveam să mă găsesc. Era ultimul lucru pe care puteam să-l prevăd. Cât stătea în Aquitania nu aveam motive să mă tem de ea, dar odată întoarsă în Anglia nu mi-ar fi fost prietenă. Mi-am adus aminte de remarca ei batjocoritoare. De dispreţul ei pentru toţi cei care nu erau de viţă nobilă. De cât de tare mă desconsidera.

— Nici măcar viitorul fiilor dumneavoastră nu va mai fi sigur. La *asta* v-aţi gândit?

Sângele fierbinte mi-a îngheţat, dar am încercat să resping toate aceste presupuneri.

— Nu sunt în niciun fel de pericol. Nu mă tem nici pentru dispariţia resurselor mele.

— Două butoaie de vin de Gasconia pentru serviciul adus reginei? Eduard nu-i deloc generos!

Râsul lui era chinuitor şi fără haz.

— Am avere… am insistat eu.

— Care vă permite să trăiţi şi după aceea aşa cum trăiţi acum? a ripostat Windsor.

— Am case şi o proprietate în oraş… m-am agăţat cu disperare de tot ce speram că îmi va asigura o sursă de venit suficient de mare cât să ţin sărăcia la distanţă.

— Aşadar credeţi că având toate casele şi proprietăţile din oraş o să o scoateţi la capăt în vremuri de restrişte? V-aţi obişnuit deja cu viaţa luxoasă de la palat. Veţi dori să vă mulţumiţi cu mai puţin? Iarna durează mai mult când n-ai nimic. Eu ştiu foarte bine. Dar dacă nu vreţi să-mi daţi ascultare…

— N-am spus niciodată asta.

— Nu. Nu aţi spus. Dar gândiţi-vă la ce v-am spus.

M-am uitat la trăsăturile lui dure. Dovezi ale încercărilor lui, nu întotdeauna plăcute.

— De ce faceţi asta? l-am întrebat. De ce vă preocupă soarta mea? Nu însemn nimic pentru dumneavoastră.

M-a prins de bărbie cu o mână şi mi-a întors faţa spre lumină, iar eu n-am protestat, din moment ce voiam să-mi răspundă la întrebare. Dar la ce-mi folosea răspunsul?

— Recunosc cu toată onestitatea că nu ştiu, a spus el cu blândeţe, în timp ce parcă încerca să sape adânc în minte ca să găsească motivul care nu se lăsa deloc descoperit. Sunteţi temperamentală şi perfidă şi nu sunteţi deloc genul meu de femeie. Dar dintr-un motiv necunoscut, nu aş vrea să vă văd sărăcită. De ce oare?

Am considerat că-i mai bine să nu-i răspund. Ne ascundeam amândoi după degete? Emoţiile mele erau în mod inexplicabil complet răvăşite. Am dat să plec, dar i-a alunecat palma pe încheietura mea şi m-a oprit. Mi-am întors capul peste umăr.

— Deci?

— Nu ne vom mai întâlni niciodată.

Şi voi fi veşnic recunoscătoare pentru asta, mi-a venit pe limbă. L-am văzut încordându-se uşor ca măsură de precauţie faţă de ce urma să spun. Degetele lui m-au strâns şi mai tare, iar privirea i s-a întunecat, semn că răspunsul meu conta. Aşa că – într-un mod perfid, aşa cum mă acuzase că sunt – am tăcut. Umerii tensionaţi i s-au destins.

— Nu aveţi nimic de spus?

— La revedere, Sir William.

— Măcar e ceva potrivit, a spus el şi s-a strâmbat. Şi o să-mi scrieţi?

— Mă mai gândesc.

Mâna lui a alunecat şi mai sus, până mi-a înconjurat tot braţul.

— Suntem în văzul lumii… am protestat eu.

— Nu-mi pasă. Şi nici dumneavoastră nu vă pasă. Vă admir, domniţă Alice. Vă admir puterea şi loialitatea faţă de rege. Vă admir

hotărârea şi faptul că refuzaţi să vă lăsaţi influenţată de sfatul unui bărbat – până nu vă convingeţi că este îndreptăţit. Cred că arătam tare uimită. Chiar aşa mă văzuse? Vă admir încrederea în forţele proprii. Şi-a lipit buzele de palma mea. Vă admir hotărârea cu care sunteţi dumneavoastră înşivă. Windsor mă privi pe sub gene. Dumneavoastră mă admiraţi măcar un pic?

— Nu.

A râs.

— Asta nu schimbă cu absolut nimic părerea mea. Va admir sinceritatea, chiar dacă nu cred întotdeauna ceea ce îmi spuneţi.

M-a tras uşor de mână ca să mă aducă mai aproape şi m-a sărutat din nou, de data asta direct pe gură, cu nişte buze tari şi reci şi foarte seducătoare. A durat o fracţiune de secundă, dar a avut o căldură care m-a înfiorat toată.

— Adio, Alice.

O plecăciune, un semn de rămas-bun făcut cu pălăria cu pene şi era în drum spre Irlanda.

Slavă Domnului!

Nu mi l-am putut alunga din gânduri.

Ce simţisem pentru Windsor? La fel de puţin înţelesesem şi din ce simţise el pentru mine. Ştiam ce sentimente îi port lui Eduard pentru că eram intimi de ceva timp. Admiraţie. Respect. Compasiune. O afecţiune născută dintr-o recunoştinţă adâncă. Chiar şi – când eram în stare să o recunosc – erotismul adus de fructul oprit.

Dar faţă de bărbatul acesta care se strecurase în adâncul sufletului meu? M-a cuprins o emoţie puternică atunci când mi-am adus aminte de presiunea exercitată de gura lui Windsor asupra gurii mele, a palmei mele. Nu am vrut să mă gândesc care este numele acestei emoţii, dar mă făcuse să mă cutremur şi eram suficient de cinstită cu mine să recunosc că nu îmi displăcuse.

Îmi doream să nu se fi întors în Irlanda.

Dumneavoastră mă admiraţi măcar un pic?

Pleacă!

Aţi putea să-mi faceţi ultima noapte petrecută aici cu adevărat memorabilă.

Eram încântată că plecase. Nu l-aş fi trădat niciodată pe Eduard. Prezentul şi viitorul meu depindeau de generozitatea lui şi de nevoia de alinare a Philippei, nu de ambiţia unui necioplit îndrăzneţ – doar ceva mai răsărit decât un bădăran – care avea prieteni puţini şi principii morale şi mai puţine. Nu-mi trebuia mie William de Windsor. Mi-am scărpinat locul acela din palmă unde mă sărutase, vrând să-i şterg amintirea. Gata! Dispăruse. Nu mai trebuia să mă gândesc la el.

Dar tot m-am gândit. Mi-a lăsat amintirea avertismentelor lui nejustificate asupra celor care nu aveau niciun motiv să mă aibă la suflet. Dis-de-dimineaţă după ce plecase, am deschis uşa unui servitor de la palat, unul dintre numeroşii valeţi care miroseau puternic a cai şi fân. S-a înclinat şi mi-a întins o lesă de piele de care era legat un pui de câine ciobănesc. A plecat înainte să-i pot adresa vreun cuvânt.

— Oh.

Câinele – de fapt o căţeluşă – s-a aşezat ascultător şi s-a uitat la mine. Nu venise însoţit de niciun bilet. Mai întâi un cal, acum un câine. Dintr-odată, eu, care nu mă simţeam deloc atrasă de animale, aveam mult prea multe.

— Trebuie să-ţi spun, m-am adresat eu animalului, că nu-mi plac câinii, indiferent cât de nobilă e rasa din care fac parte.

M-a privit în continuare fără să clipească.

— De unde ştiu că te-a trimis chiar Windsor? Şi ce mă fac cu tine?

A început să gâfâie entuziasmată şi să scoată limba la mine.

— Să te trimit înapoi la grajduri? N-ai ce căuta în camerele unei lady.

Câinele a oftat.

— Că bine zici! De vreme ce nu-s o *lady*, atunci poţi rămâne. S-a gândit Windsor că am nevoie de un câine de pază? D ar de cine ai putea să mă aperi?

Deci chiar crezuse că aş fi în pericol. Trebuia să mă mai gândesc la asta.

— Cum să-ţi zic? am întrebat cu, în timp ce mă plimbam prudentă în jurul animalului. S-a aşezat pe burtă şi şi-a închis ochii sub un petic de soare. Poate Windsor?

Cam straniu. Am încercat să mă îndepărtez, dar căţeluşa şi-a ridicat capul şi a început să-mi urmărească mişcările cu ochii ei căprui închis.

— Cred că aş face bine să te păstrez. Asta înseamnă că nu pot nici în ruptul capului să-ţi spun Windsor. Mai bine îţi spun Braveheart{14}.

Când m-am aşezat, Braveheart şi-a lăsat capul ei mare pe labe şi a adormit, iar eu mi-am propus să analizez avertismentele primite de la Windsor – o ocupaţie mult mai preţioasă, mi-am zis eu cu reproş, decât să-mi aduc aminte de sărutările lui. Nu-mi puteam permite să-i resping avertismentele considerându-le lipsite de însemnătate.

Venise din nou vremea să scriu la hanul Tabard din Southwark.

Greseley se ocupase în continuare de afacerile mele, chiar şi de mica sumă de bani împrumutată. Nu-mi bătusem capul cu toate detaliile, ci îl lăsasem cu propriile metode ocolite, descoperindu-mi implicarea doar când documentele cazului legat de judecătorie îmi fuseseră trimise *in absentia*. Un anume Richard de Kent, un negustor de peşte londonez, era dat în judecată de Greseley pentru returnarea a două sute de livre pe care eu i le împrumutasem prin intermediul lui

Greseley. Mult mai important era faptul că agentul meu utilizase venitul generat de proprietatea Gracechurch ca să-mi cumpere o rentă viageră asupra casei Radstone din Northamptonshire. Şi bineînţeles mai aveam şi casa de la Ardington…

Dar aveam ambiţia să cumpăr şi mai mult. Cât de incredibil de seducătoare era ideea de a avea câţiva acri de pământ aici, un conac înconjurat de grădini şi acareturi în partea cealaltă: un şir întreg de case în Londra sau arenda unui castel în nord. Posibilităţile îmi făceau cu ochiul, iar din moment ce îmi permiteam, cum puteam să rezist? Ce femeie prevăzătoare ar fi întors spatele unui plan atât de avantajos? Poate că m-am născut eu săracă, dar mi-am jurat în timp ce îngenuncheam lângă Eduard pentru slujba de dimineaţă că nu aveam să mor cu mâinile goale. Mi se părea mie sau chipul senin al Sfintei Fecioare se încrunta la mine? Nu cred că era încruntată. Nu, mi-am dat seama când mi-am înălţat mâinile rugătoare şi i-am zărit zâmbetul blând, care mi-a cuprins toate gândurile rebele. Nu aveam să mă declar mulţumită până când n-aveam tot atâtea case câţi ani de viaţă.

Am împrumutat o sumă de la vistieria regală – cu permisiunea lui Eduard – şi i-am trimis poruncă lui Greseley. A cumpărat pentru mine conacul Meonstoke. Dintr-odată viitorul îmi părea mult mai sigur.

Şi despre asta ce ai de spus, Sir William?

M-am gândit că probabil ar găsi el să zică ceva rău şi de asta. Doar dacă din nefericire drumurile aveau să ni se întâlnească din nou.

CAPITOLUL 9

Castelul regal de la Windsor, cu zidurile şi turnurile lui masive, era un loc magic. Încăperile erau pline de oglinzi scăldate în lumină sau, sub mâna extravagantă a lui Wykeham, acoperite din podea până în tavan cu explozii de trandafiri albaştri, verzi şi stacojii. Destul de ţipător pentru gustul meu, dar foarte apreciat de restul. Vara se aşternuse cu blândeţe peste această declaraţie somptuoasă de măreţie regală, dar regina Angliei era imobilizată la pat. Până şi cea mai mică mişcare din cap sau mână era o tortură pentru ea. Nu o mai puteam ajuta cu nimic. Scoarţa de salcie nu-i mai alina trupul mistuit de durere. De multe luni încoace nu-şi mai făcea efectul, iar acum eram îngrijorată de frecvenţa cu care bea acel amestec. Philippa implora să i se dea pocalul cu vin amar şi se cufunda recunoscătoare în somn când nu mai suporta să fie trează. I-am stat alături cât mintea îi aluneca între stări de delir şi luciditate intensă care nu lăsa loc de minciuni, ci doar purului adevăr. Domnişoarele celelalte nu ezitau să mă lase doar pe mine lângă bolnavă.

Nu îmi părea rău. Nu-i datoram eu absolut totul acestei femei generoase care avea atât de multă iubire de dăruit, un spirit la fel de puternic ca al unui stejar măreţ şi o delicateţe asemănătoare penelor de pe pieptul unui porumbel? Ei îi datoram *totul*. Nu, nu îmi părea rău că îi stăteam alături când viaţa se scurgea din ea.

— A venit Isabella? m-a întrebat ea.

— Nu, milady. E în Franţa cu soţul ei.

— A, da. Buzele Philippei încercară fără succes să schiţeze un zâmbet. Sunt uimită că nu s-a descotorosit de el. A râs scurt. Lionel unde este…? a continuat apoi. Ah, nu… Acum îmi amintesc… O podidi plânsul, pentru că Lionel al ei era mort. În mahmureala generală de după nunta glorioasă din Italia cu moştenitoarea familiei Visconti, Lionel sucombase brusc din pricina unei febre de origini necunoscute. Philippa a oftat. Sunt atât de slăbită, Alice…

I-am şters faţa şi buzele cu mintea paralizată de frică.

— Citeşte-mi din cartea mea de rugăciuni. Rugăciunea către Sfânta Fecioară…

I-am citit şi s-a simţit mai bine.

— Sunt pe moarte, Alice? Mi s-a pus un nod în gât. Citesc asta pe chipul tău. Spune-mi doar atât, dacă răspunsul la prima întrebare e prea greu. Mai durează mult?

— Nu, Maiestate. Nu mai durează mult.

— Fii binecuvântată. Întotdeauna ai fost sinceră. Regele e încă în Anglia?

— Da, milady. E în Londra – la Turn.

— Am nevoie de el. De abia mai răsufla. Trimite-i vorbă să vină. Spune-i… spune-i să nu întârzie.

— Da, Maiestate. Chiar acum.

— O să se supere Eduard pe mine? se tângui ea. Pentru că nu l-am lăsat să se ocupe de Franţa?

— Nu, milady. I-am şters lacrimile, pentru că nici asta nu putea să facă singură. Cum puteam să nu plâng şi eu? Regele nu se va supăra niciodată pe Maiestatea Voastră. Vă iubeşte mai presus de orice. Regele nu vă va ierta niciodată dacă nu îi veţi spune cât de tare aţi suferit.

M-am gândit la simţul datoriei pe care îl avea Eduard. De aceea îl admiram. Când francezii intraseră în Ponthieu şi ameninţaseră securitatea Gasconiei, Eduard renunţase la strategia convieţuirii paşnice şi începuse să facă planuri pentru un nou război, revendicându-şi titlul la care renunţase, de rege al Franţei. Unele voci ar fi putut comenta că era prea bătrân ca să mai poată planifica o invazie susţinută – nu mai era ca pe vremuri –, dar ce altă soluţie exista pentru un bărbat atât de orgolios? Prinţul, încă bolnav, era prea slăbit pentru a conduce o armată, prin urmare Eduard era singurul care putea prelua rolul de comandant. El era regele. Nu putea renunţa la tot ce obţinuse pe parcursul întregii vieţi. Prin urmare îl trimisese chiar în acea lună pe John de Gaunt la Calais. Avea să ajungă şi Eduard acolo în fruntea unei oşti. Chiar acum era la Turn şi pregătea invazia.

Acum însă nu mai putea pleca. Avea să vină la Philippa, indiferent de urmări. Stăpânirea Angliei asupra Franţei cântărea cât un fulg pusă în balanţă cu regina, dacă aceasta avea nevoie de ceva. M-am rugat să ajungă la timp. Umbra morţii se ghemuise prin toate colţurile camerei, dezgustătoare şi din ce în ce mai mare cu fiecare zi.

Eduard a sosit cu barca regală cu pânze, care îşi putea croi drum contra curentului pe Tamisa, iar eu m-am dus la pontonul unde urma să ancoreze împreună cu alţii pentru a-l întâmpina. Poate şi ca să îl avertizez puţin înainte. Nu îl mai văzusem de şase săptămâni şi se schimbase fără îndoială în acest răstimp.

Oh, mă îndoiesc că un supus care nu vedea decât aura glorioasă a regelui Angliei ar fi remarcat acea diferenţă. Era în continuare cinstit şi drept, frumos şi impunător ca un rege, şi avea întotdeauna un zâmbet şi un cuvânt de spus vâslaşilor care îl aduseseră aici de la Turn. Tunica îi mângâia umerii laţi, leii de aur cusuţi pe pânza roşie străluceau, iar soarele îi poleia părul cărunt, în timp ce barca făcea manevrele de acostare.

Eu însă observasem schimbarea din momentul în care s-a ridicat de la locul lui de la pupa. Altădată ar fi stat în picioare tot drumul, cu

demnitate, dar prietenos, conducătorul poporului său, care să vadă şi să fie văzut. Acum stătuse jos. Mai mult – am fost singura care a observat – s-a sprijinit de braţul pajului când a păşit de pe barcă pe ţărm, nu foarte tare, ci doar cât să-şi poată păstra echilibrul. S-a întins de parcă i-ar fi amorţit picioarele, iar primii paşi au fost nesiguri. Ridurile din jurul ochilor şi gurii erau şi mai adâncite decât atunci când îl sărutasem de despărţire. Oh, Eduard! Cum îşi lasă urmele supărarea şi trecerea anilor! Cât poate măcina trupul povara datoriei! Primul meu gând a fost să mă duc la el, să îl sărut ca să alung amărăciunea care îi umbrea ochii, dar am stat locului. Nu era momentul ca amanta regelui să iasă în faţă. Nu aveam ce căuta aici şi ştiam că nu aş fi putut face nimic să îi alin suferinţa. Mi-am dorit pentru o clipă să nu fi venit, ci să fi rămas lângă regină, acolo unde aveam un rol bine stabilit. Am simţit răceala rău prevestitoare a zilelor ce vor veni.

Fără regină. Fără un loc. Fără o poziţie. Fără niciun motiv pentru Alice Perrers să rămână la curte, în afară de rege…

Am gonit acest gând sumbru la fel de repede pe cât mă asaltase. De fapt nu era nimic nou, doar apăsarea inevitabilului. Acum, în acest moment, conta doar întâlnirea lui Eduard cu soţia sa doborâtă de durere.

Lord Latimer, intendentul, se înclină. Am făcut şi eu o reverenţă. Eduard făcu un semn către grupul de curteni care aştepta. Eu chiar am făcut un pas în spate, dar regele m-a văzut imediat.

— Domniţă Perrers.

— Maiestate.

— Spune-mi ce-i cu soţia mea. Vocea îi era stinsă şi aspră, umbrită de lacrimi. E pe moarte?

— Da, Sire.

— Ea ştie?

— E conştientă. Îi pare rău că v-a cerut să vă întoarceţi.

— Nu puteam s-o părăsesc. Cum aş fi putut? Ea e totul pentru mine.

— Da, Sire.

Am înghiţit cu greu. Afirmaţia pe care o făcuse din suflet nu-mi clarifica deloc situaţia. M-am tras şi mai în spate, în timp ce regele s-a întors să urce treptele către castel, învigorat dintr-odată de dorinţa de a ajunge lângă Philippa înainte de a fi prea târziu. S-a oprit însă pe prima treaptă şi a privit în urmă.

— Vino cu mine. O să aibă nevoie de tine.

M-am supus, deşi aş fi preferat să n-o fac.

Carevasăzică am fost martoră la întâlnirea lor. M-a durut mult mai mult decât mi-aş fi putut închipui, pentru că mi-am dat seama de lumina care mie îmi lipsea din viaţă. Între ei strălucea iubirea, nealterată de prezenţa morţii. Preţ de o clipă mi-a pătruns în gând

William de Windsor, fără să-mi fi dorit acest lucru – tipic pentru el. Era ceva şi între noi, dar nu la fel. Nu-mi puteam imagina o asemenea dragoste, mai mult decât trupească, atât de puternică peste timp. Philippa şi-a ridicat mâna de pe pat şi i-a întins-o regelui. Eduard a căzut în genunchi lângă ea.

— Dragul meu Eduard. Ai venit. Cuvintele îi erau neclare, dar am simţit bucuria în ele.

— Te-ai îndoit vreodată de asta?

— Nu – Alice mi-a spus că o să vii. A aruncat o privire spre direcţia în care stăteam lângă uşă, dar în momentul acela nu contam pentru ea. Toată atenţia îi era îndreptată asupra bărbatului de lângă ea. Ce căsnicie am avut. Atâţia şi atâţia ani.

— M-aş recăsători din nou cu tine. Mâine. În clipa asta. Eduard îi mângâie părul încâlcit şi rărit de pe frunte.

— Iar tu eşti la fel de fermecător ca întotdeauna, a spus ea şi am auzit un gâfâit care putea fi un râs.

— Eşti tot ce mi-am dorit vreodată.

Cuvintele acestea m-au durut mai tare ca niciodată. M-am lipit de tapiseria de pe perete – simţeam cusăturile şi piatra lipite de spatele meu – vrând să mă dau din calea lor. *Nu ar trebui să fii aici!*

— Când ne vom fi despărţit… a şoptit regina.

— Nu!

— După ce ne vom despărţi, a repetat ea, vrei să-mi îndeplineşti trei dorinţe, dragul meu domn?

Eduard a tras aer în piept.

— Doamnă. Voi face orice-mi vei cere.

— Prin urmare – plăteşte-mi datoriile. Nu vreau să rămână neplătite.

— Întotdeauna ai fost extravagantă.

Duioşia din tonul lui Eduard m-a făcut să-mi dea lacrimile.

— Ştiu. O vei face? Iar apoi să te ocupi de darurile şi testamentul meu.

— Aşa voi face.

— Iar după aceea – Eduard, dragostea mea, vei sta lângă mine în Westminster Abbey, atunci când viaţa ta pe acest pământ se va sfârşi.

— Da. Aşa voi face.

Eduard îşi lipi fruntea de mâna ei. Au rămas aşa în mijlocul unei camere încremenite, iar eu i-am lăsat singuri şi am închis încet uşa. Plecarea mea nu a fost observată. Nu aveau nevoie de mine.

Am traversat nevăzută anticamerele, apoi am urcat până sus pe creasta de zid, unde nu era nimeni. Gândurile mele erau îngrozitor de egoiste, dar nu puteam să le schimb. Îmi plângea sufletul pentru cei doi, dar eu unde aveam să stau după moarte? Lângă cine? Eram singură şi nu aveam alţi prieteni în afară de această femeie care se

stingea şi de soţul ei devastat de durere. Pe cine altcineva aş fi putut considera prietenul meu în tot palatul? Pe nimeni. Cine s-ar fi gândit vreodată la mine? Poate William de Windsor – dar el era la fel de egoist ca şi mine. Wykeham m-ar fi blamat.

Aşa că am plâns pentru Philippa, pentru Eduard şi pentru mine. Şi de groaza viitorului pe care nu mai puteam deloc să îl întrevăd.

Sfârşitul a venit în a cincisprezecea zi a lunii august, când Wykeham i-a dat reginei ultima împărtăşanie. Eram şi noi cu ea, Eduard, tânărul Thomas de Woodstock şi toate domnişoarele care plângeau cu lacrimi amare, la fel ca tot personalul din castel. Philippa făcuse parte din vieţile tuturor. M-am rugat pentru odihna şi sufletul ei, i-am atins pentru ultima oară piciorul pe sub cuvertura somptuoasă, brodată cu cei trei lei Plantagenet. Aproape de sfârşit, şi-a ridicat mâinile spre mine şi mi-a şoptit, cuvintele ei abia reuşind să străbată distanţa dintre noi.

— Promite-mi! m-a implorat ea.

— Promit.

Ştia ce îmi ceruse să fac? Înţelegea cât de grea îmi va fi povara de acum înainte? Nu cred că înţelegea, dar aveam să-mi îndeplinesc promisiunea. Aveam să continui să-mi plătesc datoria faţă de ea dacă asta depindea de mine.

Regele o ţinea pe regină de mână în timp ce ea îşi dădea ultima suflare, o săruta pe frunte.

— Eduard, dragostea mea. Ce familie minunată am avut împreună…

Eduard şi-a aplecat capul şi a plâns în voie. Eu îi câştigasem afecţiunea, respectul, dreptul de a-i satisface nevoile trupeşti. Philippa îi câştigase definitiv inima, până şi dincolo de mormânt. Eduard îşi pierduse steaua călăuzitoare. Stânca lui. Locul lui pe firmament.

Aşa şi-a dat regina obştescul sfârşit. Întreg castelul era pustiit, un loc sumbru. Eduard colinda sălile şi coridoarele ca o stafie, toată vlaga şi spiritul lui fiind eclipsate de pierderea aceasta imposibilă. Făcea doar ce trebuia, ce era necesar, dar era doar o umbră de om care dădea ordine. Şi s-a ocupat singur. Eu, amanta lui, nu am avut niciun rol în pregătirile pentru înmormântarea soţiei lui. Trupul îmbălsămat al iubitei lui Philippa avea să fie transportat în Turn cu barca regală pe Tamisa, iar de acolo purtat în procesiune pe străzi până la Westminster, astfel încât tot poporul să-i fie martor şi să-i deplângă trecerea în nefiinţă. Urma să fie îngropată în capela lui Eduard Confesorul, aşa cum îşi dorise, în cripta pregătită cu grijă pentru ea, cu efigia care o reprezenta aşa cum fusese, o femeie sinceră, cu o inimă plină de dragoste.

Eduard a anunţat pe un ton lipsit de orice emoţie darurile reginei: vistieria regelui avea să-mi plătească – precum şi celorlalte din suita ei

– suma de zece livre de două ori pe an, în ziua de Paşti şi de ziua Arhanghelului Mihail pentru serviciile aduse în slujba reginei. Ni se dădea şi câte un balot de pânză neagră din care să ne facem hainele de doliu. Mie nu mi se lăsase nimic în plus.

Aşadar se terminase.

Iar acum?

Eşti amanta regelui. Asta nu se va schimba.

Dar Eduard nu mă mai dorea în patul lui. Nu a trimis nici măcar o singură dată în toate zilele nesfârşite în care l-am văzut cum suferă. Inima mea tânjea după el, dar era ca şi cum ar fi fost învăluit într-o ceaţă de nepătruns din care nu putea sau nu voia să se elibereze. Nu mă dorea, nu avea nevoie de mine, aşa că nu-mi rămânea decât să-mi aştept soarta.

Domnişoarele mai aveau o singură sarcină de îndeplinit, iar eu mi-am reluat locul alături de ele. La porunca regelui am împachetat toate lucrurile reginei. Perdelele şi cuverturile de pe magnificul ei pat au fost tăiate şi transformate în straie pentru preoţii de la mănăstirea York, în memoria zilei fericite când Eduard şi Philippa se căsătoriseră acolo. Asta ne-a ţinut atât mâinile, cât şi minţile ocupate, iar eu nu m-am putut alătura trăncănelilor stupide ale tinerelor care acum urmau să se înapoieze la casele lor, în cazul în care nu îşi găseau alte posturi la curte.

Apoi a urmat Crăciunul, dar noi nu l-am sărbătorit. Saloanele de dans au rămas tăcute, iar pe pardoseala lor s-au aşternut vălătuci de praf. Îngrijorat de soarta regelui, Gaunt s-a întors din Calais să petreacă perioada îndoliată alături de tatăl său, retras la cabana de vânătoare de la Kings Langley, dar Eduard nu a vânat. Cancelarul Wykeham, care călătorea adesea cu misiuni regale între Windsor şi Kings Langley, era îngrijorat. Eu am rămas la Windsor, acolo unde erau rămăşiţele pământeşti ale reginei. L-am revăzut pe Eduard doar atunci când am însoţit trupul îmbălsămat al Philippei la Turn în primele zile ale noului an. Când Eduard a stat lângă sicriul Philippei în timp ce era introdus în criptă, figura lui era la fel de inertă şi tăcută ca şi trupul care îşi găsea în sfârşit liniştea. Era încărunţit şi obosit, stătea cu capul plecat, iar degetele îi zvâcneau spasmodic pe mânerul sabiei. Vârsta îşi spunea cuvântul cu o precizie crudă asupra lui Eduard.

Când cuvintele solemne se sfârşiră, l-am privit pe Wykeham care stătea lângă rege cum şi-a făcut semnul crucii. Privirea lui s-a mişcat încet de pe chipul cenuşiu al lui Eduard la mine. Şi-a mutat-o imediat când a văzut că mă uitam la el, ca şi cum privirile ni s-ar fi întâlnit din întâmplare.

Nu cred că m-a privit întâmplător.

La ordinul lui Eduard, ceremoniile de comemorare urmau să dureze şase zile. Mă gândeam cu disperare că pentru el nu aveau să se mai termine niciodată. S-a întors la Turn şi s-a ferecat în încăperile lui, departe de toţi.

Ce am reprezentat eu pentru Eduard în zilele acelea negre? Ceva destul de simplu de descris. Nimic. Nu existasem. L-am văzut o singură dată întâmplător când traversa o anticameră.

Eduard era însoţit de Wykeham, dar nu era atent la ce se întâmpla în jur, nu putea articula niciun cuvânt către cei care îi ieşeau în cale. Cred că nu mai recunoştea pe nimeni.

Am făcut o reverenţă în faţa lor.

Eduard nu mi-a aruncat nicio privire şi şi-a continuat drumul, cufundat în gânduri sumbre.

— Domniţa Perrers este aici, Sire, i-a şoptit Wykeham regelui, spre surprinderea mea. Ba chiar l-a şi atins pe braţ ca să-i atragă atenţia.

Eduard s-a oprit.

— Domniţă Perrers.

Privirea i-a alunecat pe chipul meu, dar nu a zăbovit şi nici nu m-a privit în ochi. A înclinat din cap superficial, exact aşa cum ar fi făcut faţă de cel mai simplu servitor care tocmai îi îndeplinise o sarcină umilă.

— Sire! Am zâmbit, m-am străduit să-mi ascund neliniştea, am vrut să-mi răspundă. Sper că sunteţi bine.

Nu mi-a răspuns cu un surâs. Era acelaşi bărbat al cărui râs zguduia acoperişul marii săli de la Havering? Tunica lui roşu aprins cu auriu fusese înlocuită cu una neagră simplă. Nu mi-a adresat niciun cuvânt şi s-a îndreptat spre uşă, iar eu am rămas cu privirea pironită în spatele lui. Iubitul care mă dezbrăcase de rochie şi mă învăluise în blănuri dispăruse şi fusese înlocuit de acest bărbat care m-ar fi părăsit fără nicio problemă. Nu aveam ce face în afară de a mă uita după el, uimită şi deznădăjduită. Wykeham a dat neputincios din umeri şi l-a urmat. Am rămas singură.

Nu doar Philippa fusese îngropată în capela lui Eduard Confesorul: inima regelui se afla şi ea acolo. Ca şi cum o mână ar fi lovit strunele vibrante ale unei lăute ca să le reducă la tăcere.

— Unde este regele? Trebuie să-l văd imediat.

— Regele este în camera lui. Nu vă poate primi.

Am auzit schimbul acesta de replici nu o dată, ci de zeci de ori în săptămânile de după moartea Philippei, iar răspunsul, oferit pe cel mai tăios ton de William Latimer, intendentul casei regale, era întotdeauna acelaşi, indiferent dacă petiţionarul era nobil sau om de rând.

— Maiestatea Sa nu primeşte pe nimeni.

Lumina dispăruse din inima lui Eduard. Părăsise Londra şi se închisese în camerele de la Havering, unde Philippei îi făcuse plăcere să stea, lăsând de izbelişte toate chestiunile domniei. Nu îl interesa câtuşi de puţin că erau probleme mari în Franţa, unde Prinţul, care nu se înzdrăvenise încă, era în permanenţă sub atac. Ţara tremura sub zăpadă şi gheaţă, ca şi încăperile palatului în care mai răsuna doar o dezolare stranie. Curtea şoptea, nesigură, cuprinsă de tristeţe. O ţară întreagă fără conducător, fără rege. Fără cârmuire.

Şoaptele se amplificau din ce în ce mai mult. Regele era ca şi mort.

Iar eu, ale cărei zile ca domnişoară din suita reginei se sfârşiseră? Doamnele de onoare ale reginei se întorseseră la familiile lor sau îşi găsiseră alte case nobile în care era nevoie de abilităţile lor de confidente sau însoţitoare. Eu nu. Soarta mea atârna de decizia acestui rege care se închisese în el şi mă temeam de ce era mai rău. Nu mă simţisem atât de singură niciodată, nici măcar atunci când de abia ajunsesem văduvă şi rămăsesem în stradă. Cel puţin atunci Greseley venise să mă vadă. La Havering nimeni nu-mi înţelesese necazul. Somnul mă ocolea şi stăteam trează, încercând să-mi planific viitorul. Nu aveam cum să rămân pe drumuri, agonisisem suficient cât să mă feresc de eventualitatea aceasta, dar tot nu puteam să-mi prevăd viitorul. Chiar voiam să mă îngrop într-una dintre casele de la ţară, singură cu doar o mână de servitori, după ce gustasem din traiul minunat dus la curtea regală? Gândul acesta mă înfiora.

O să fii singură fără Eduard, îmi şoptea îngrozitor de clar vocea din capul meu. Nu aveam prieteni. Fără Eduard aş pluti în derivă.

Aşa cum îi promisesem, i-am scris lui William de Windsor, informându-l despre inexistenţa politicii în privinţa Irlandei şi de motivul pentru care nu exista, şi poate şi din dorinţa de a mărturisi cuiva cât de nesigură mă simţeam.

Regele nu mai porunceşte nimic. Mă îndoiesc că se mai gândeşte la Irlanda. Sunteţi pe cont propriu, puteţi să vă administraţi afacerile după cum credeţi de cuviinţă. Nu cred că este cazul să vă mai aşteptaţi şi la alte veşti din partea mea. Mă tem că zilele mele la curte sunt numărate.

Apoi am adăugat într-un acces ele curaj – cu siguranţă nepotrivit:

Îmi este dor de conversaţiile noastre directe, Sir William. Uneori îmi doresc să fiţi rechemat la Londra ca să daţi socoteală pentru păcatele dumneavoastră. Cred că v-aş putea asculta cu obiectivitate. Cu riscul de a părea slabă şi de a vă distruge sentimentul de admiraţie pe care mi-l purtaţi, nu am pe nimeni altcineva cu care să vorbesc.

Atât de singură mă simţeam. Am trimis scrisoarea, dar nu am ştiut când a ajuns.

Toată curtea aştepta ca Eduard să iasă din perioada de doliu şi să scoată încă o dată sabia din teacă. Şi regele Arthur dormise, dar se

întorsese cu faţa spre Anglia când aceasta avusese nevoie de el, nu? Cu siguranţă şi Eduard avea să facă la fel.

Ba nu.

Am încercat să ajung la el, dar la uşă stătea un soldat de pază. Nu fusesem nici măcar anunţată. I-am scris lui Eduard şi l-am convins pe Latimer să se asigure că apelul meu ajungea la rege.

Nu mă alunga din viaţa ta, milord. Lasă-mă să-ţi vorbesc. Lasă-mă să te consolez. Suferim amândoi de pe urma pierderii soţiei tale multiubite. Putem s-o jelim împreună.

Adu-ţi aminte de ce am fost noi unul pentru celălalt.

Permite-mi să reintru în viaţa ta.

Condeiul a ezitat deasupra paginii, pentru că nu ştiam dacă să-i spun de copilul care creştea în mine. Nu i-am spus. Latimer a luat biletul, dar nu am primit niciun răspuns.

— L-a citit? l-am întrebat eu.

— Nu prea cred. Chipul lui Latimer era brăzdat de îngrijorare. Este imposibil de ajuns la el. Nu vrea să vadă pe nimeni.

Şi acum? În afară de varianta în care puteam să trec de gardian ucigându-l cu propria sabie şi să dărâm uşa, nu prea aveam de ales. Mă durea sufletul să-l las pe Eduard pradă deznădejdii. Cine altcineva putea vorbi cu el? Cine i-ar fi citit sau cine ar fi jucat şah cu el? Cine putea să-l scoată din prăpastia neagră în care căzuse?

— Fă-l să mă primească! am poruncit eu, deşi ştiam că n-am nicio autoritate să poruncesc nimănui. Aproape m-a bufnit şi râsul când am văzut ce mutră făcuse Latimer. Nu era sigur dacă eram o ruşine în faţa Domnului şi a oamenilor sau un mesager trimis din ceruri să-l izbăvească de chinuri pe rege. L-am prins de braţ şi l-am strâns cât am pulul de tare.

— Dacă e nevoie, spune-i regelui că îi port copilul în pântece. Iar dacă nu poţi, adu-l pe Wykeham să-i spună el. Dar fă orice ca să pot intra la rege!

Latimer s-a uitat lung la mine.

— fă ce-ţi spun, Latimer.

Fă ce-ţi spun! Pentru binele tuturor!

Ei bine, vehemenţa mea a avut un oarecare efect. Împreună cu Wykeham am traversat anticamerele în aripa veche a palatului, rar folosită. În cele din urmă cancelarul venise în camera mea să mă cheme. Doar că nu acesta era drumul către apartamentele regale.

— Unde mergem? l-am întrebat.

Nu mi-a răspuns, iuţind pasul atât de tare încât mantiile ni se învolburau, iar eu de abia mă puteam ţine după el. Chipul îi era tulburat, trăsăturile încordate din pricina supărării.

— La Eduard? am întrebat din nou. A trimis după mine?

— Nu.

Speranţa s-a stins.

— Atunci unde…?

— Taci şi aşteaptă, femeie…

A continuat să mărşăluiască în acelaşi ritm şi cu aceeaşi expresie posacă, iar eu eram la fel de sumbră ca şi el şi intrigată. Drumul către destinaţia noastră era pustiu şi tăcut, pereţii goi, podelele nemăturate. Am remarcat cu interes că mai trecuseră şi alţii de curând pe aici înaintea noastră, văzând urmele de paşi prin praf. Urmele se opreau în dreptul uşii pe care o deschise Wykeham. Am fost îndrumată cu o mişcare fermă din cap către o cameră pe care nu o cunoşteam, iar câinele, care mă urmase, a fost închis într-o anticameră, unde scâncea şi zgâria cu ghearele în uşă. La fel ca multe altele, era o cămăruţă construită de-a lungul unui perete curbat, luminoasă; razele soarelui se strecurau prin ambrazurile înguste ale ferestrei. Exista un şemineu pe un perete, dar focul nu era făcut, aşa că era frig. Camera era ocupată în cea mai mare parte de o masă în jurul căreia se aflau câteva scaune, dar nimeni nu stătea jos. Bărbaţii din încăpere se strânseseră într-un grup lângă una dintre ferestre. Încăperea părea încărcată de o prezenţă importantă. Mi se părea că seamănă cu un consiliu de război.

— De ce mă aflu aici? m-am uitat spre Wykeham, sperând să-mi dea o explicaţie, dar nu am căpătat-o.

— Domniţă Perrers, permiteţi-mi să vă fac prezentările.

Tonul lui fusese tăios, încărcat de dezgust – dar n-aş fi putut să spun dacă la adresa mea, a bărbaţilor aceia sau în general din cauza situaţiei. Nici nu trebuia să fac cunoştinţă cu nimeni. Nu mă lovisem de ei nas în nas prin palate din ziua în care intrasem în slujba Philippei?

Am făcut o reverenţă, furioasă pe Wykeham, care se apucase să facă prezentările. Întâi William Latimer, intendentul lui Eduard. Apoi John Neville, lord de Raby. O surpriză: Richard Lyons – nu era curtean, ci un om de finanţe, un comerciant şi administrator al monetăriei regale. Ceilalţi: Nicholas Carew, Richard le Scrope, Robert Thorp. Toţi, după cum mi-am dat seama după primul salut, uniţi de un factor comun. Ambiţia. Li se citea în ochii avizi, de tineri care sperau să-şi clădească carierele în slujba coroanei. Nu ştiam dacă erau şi înzestraţi, dar m-am gândit că probabil erau. Wykeham închise uşa în spatele meu şi atunci mi s-a părut că grupul semăna mai degrabă cu o haită de lupi, gata să distrugă orice nesocotit care ar fi îndrăznit să le stea în cale. Dar cum de fusesem şi eu chemată aici…?

Şi mai era cineva. Nici mai mult nici mai puţin decât unul dintre fiii regelui. John de Gaunt.

Se înclinară în faţa mea.

— Vă rog luaţi loc, m-a invitat Wykeham.

M-am aşezat. S-au aşezat şi conspiratorii – pentru că asta erau –, mai puţin Gaunt, care rămăsese sprijinit de perete, cu mâinile încrucişate la piept.

— De ce mă aflu aici? am întrebat. N-avea niciun rost să mă prefac că nu ştiu sau să mă port cu mănuşi. Această întâlnire era secretă şi mă îndoiam că vreunul dintre domnii aceştia distinşi, cu excepţia lui Wykeham şi poate şi a lui Latimer, m-ar fi băgat în seamă în împrejurări normale.

Schimbară câteva priviri. M-am întrebat care dintre ei era purtătorul de cuvânt.

Latimer.

— Putem avea încredere în dumneavoastră?

Iată o întrebare foarte directă. Am răspuns la fel.

— Puteţi doar în cazul în care nu puneţi la cale o revoltă sau moartea regelui. M-am uitat în jur la chipurile lor. Ascunse sub măşti. În gardă. Asta faceţi? Este un complot?

— Nu chiar, a răspuns Latimer, strâmbându-se uşor. Regele s-a… Dădu un ghiont steagului de damasc cu blazonul lui Eduard, cât să tragă de timp să găsească cuvântul potrivit. Retras.

— Retras? Ce gândire de papă lapte, pentru numele lui Dumnezeu! am răspuns eu. S-a întemniţat singur în camera lui şi refuză să iasă de acolo!

Latimer îşi drese glasul.

— Trebuie să-l readucem înapoi!

M-am uitat pe rând la toţi.

— Şi nu puteţi.

Ştiam că nu pot. Am surprins privirea lui Gaunt. Gaunt fusese în vizită la tatăl lui cu nicio săptămână în urmă, ieşise după nicio oră furios, încălecase imediat şi îi trăsese calului nişte pinteni nervoşi în coaste. Acum credeam că o să-mi răspundă, dar s-a întors special să se uite pe fereastră, lăsându-l pe Latimer să îi angajeze în planul complicat care ne adusese aici – atât pe ei, cât şi pe mine.

— Regele se afundă tot mai tare în melancolie. Medicul lui e disperat, a spus Latimer şi s-a uitat la Wykeham care a încuviinţat din cap. Vrem să vorbiţi cu el.

— Nu o să mă primească. Am încercat deja.

Ştiau, desigur, de eşecul meu.

— Putem aranja o întrevedere.

— Şi ce vreţi să-i spun? Mă prefăceam că nu ştiu pentru că-mi făcea plăcere să-l pun în încurcătură pe Latimer.

— Vrem să-l… să-l consolaţi… să-l încurajaţi să…

— Da’ spune-odată, Latimer! mârâi Wykeham.

Latimer oftă prelung.

— Vrem să-i oferiţi alinare trupească.

— Cu alte cuvinte vreţi să mă joc de-a târfa.

— Da. Dintr-odată Gaunt se trezi înaintând spre masă, dominând-o. Un bărbat chipeş şi plin de vitalitate, de aceeaşi înălţime şi având aceleaşi trăsături ca tatăl său, dar nu cu aceeaşi naturaleţe, un bărbat cunoscut pentru faptul că se bucura de prezenţa femeilor în viaţa lui. Îi făcu semn lui Latimer să se dea la o parte şi vorbi pe şleau.

— Regele nu e neputincios. E încă în stare să i-o tragă unei femei şi să se simtă satisfăcut. Poate asta o să-l ajute să-şi revină.

M-a şocat să aud declaraţia aceasta grosolană şi nu prea eram dispusă să mă conformez, ştiind că oricare dintre ei m-ar fi condamnat pentru că îndrăzneam să-mi asum acel rol.

— Atunci dacă de asta e nevoie, plătiţi o târfă de la palat, am răspuns.

— Nu e bine. Gaunt respinse ideea gesticulând larg, ca şi cum aceasta ar fi fost doar o muscă enervantă de care voia să scape. Sper să găsim o soluţie mult mai subtilă.

— Şi sunteţi de părere că eu pot fi subtilă.

— Cred că aveţi o gamă întreagă de talente. Discreţia se numără printre ele. Şi în afară de asta regina vă plăcea. Aţi putea fi răspunsul la rugăciunile noastre.

Am râs, fapt care i-a luat prin surprindere. Ce răsturnare de situaţie din partea acestor oameni care mă priveau ca pe o lepădătură care sălăşluia în cel mai mare păcat. Îi luasem locul Philippei în patul lui Eduard, iar acum ei voiau să-i joc şi rolul de mamă iubitoare?

— Are nevoie de un confident la fel de mult cât are nevoie şi de o târfă, confirmă Gaunt.

— O concubină adică.

Se înclină.

— Exact.

— O soţie, dar de fapt nu o soţie.

— Întocmai…

— De care să ştie întreaga curte?

— Dacă e nevoie.

M-am uitat din nou la chipurile lor. Niciunul dintre ei nu era de acord. Niciunul dintre ei nu-şi dorea aşa ceva.

— De ce tocmai eu, milord? Voiam să-i aud recunoscând. Voiam să-i fac să spună tot ce nu se spusese în anii de când îmi pusesem poalele în cap în patul lui Eduard.

— Pentru că în trecut s-a bucurat de multe ori de trupul tău, s-a zbârlit Gaunt la mine.

Bineînţeles că ştiau. Toată curtea ştiuse, chiar dacă nu se vorbise despre asta decât în şoaptă după ce se băuse prea mult vin sau între îndrăgostiţi, pentru a o proteja pe Philippa. Chiar dacă ea fusese

instigatoarea acestui scandal. Am izbucnit din nou în râs din cauza ipocriziei imense din jurul acestei poveşti, spre stinghereala lor.

— Deci voi redeveni amanta lui Eduard, am remarcat eu pe un ton normal. Şi apoi?

— Faceţi-l să revină la guvernare. Faceţi-l să preia din nou frâiele puterii. Nu putem continua ca până acum, cu un rege izolat şi cu un prinţ ţintuit în pat în Gasconia, spuse Gaunt bătând cu pumnul în masă.

— Nu ştiu dacă pot să fac ce vreţi.

Gaunt nu avea să-şi obţină uşor victoria asupra mea.

Wykeham oftă.

— Ba puteţi. Sunteţi o femeie deşteaptă, Alice.

Mi-am înclinat capul şi m-am uitat spre el, observând că îmi spusese pe nume.

— Şi sunteţi ultima noastră speranţă. Latimer se înroşi după ce recunoscu acest lucru.

M-am ridicat ca şi cum eram gata să-i refuz. De parcă urma să ies pe uşă. Ce îmbătătoare e puterea, ce plăcut era să ştiu că îi aveam pe toţi la degetul mic. Am făcut un pas…

— Trebuie să te faci frate cu dracul ca să treci puntea! izbucni Gaunt. Ajunge! Uite cum stă treaba, domniţă Perrers. Suntem în pericol de moarte. Se pare că zilele glorioase ale Angliei se apropie de sfârşit şi simt cum pluteşte în aer o revoltă. Avem nevoie de tatăl meu la cârmă, doamnă. Nu mai e tânăr, dar poate încă să poarte coroana şi să conducă dacă am putea… Îşi ridică mâinile într-un gest aproape disperat. Dacă noi am putea să-i captăm atenţia şi să-l readucem la viaţă.

Noi. Noi stabileam o înţelegere secretă. Eram un grup de complotişti. I-am mai studiat încă o dată cu atenţie pe toţi – toate chipurile încordate în aşteptarea unui răspuns, hotărâte, îngrijorate de viitorul lor şi al Angliei, dar repulsia lor pentru această negociere împuţea aerul ca miasma ciumei. M-am revoltat şi înfuriat şi l-am fixat pe Gaunt. Ce Dumnezeu! Aveam să-l fac să mă implore.

S-a întors să mai tragă un pumn în buiandrugul de piatră de la fereastră. Wykeham, generosul Wykeham fu cel care vorbi.

— O veţi face? m-a întrebat Wykeham. Ne veţi salva regele?

Am ezitat din nou. Savuram din plin faptul că îi ţineam pe bărbaţii aceştia influenţi cu răsuflarea tăiată în aşteptarea răspunsului meu.

— Da. O s-o fac.

Toată lumea a răsuflat uşurată, muşchii li s-au relaxat, au început să zâmbească. Afacerea fusese încheiată – sau aşa credeau ei. Nu fusese încheiată – nici pe departe.

— Şi ce anume, domnii mei, v-a făcut să vă încălcaţi principiile preţioase şi să-mi cereţi mie, târfa regelui, ajutorul?

Spre cinstea lui, Gaunt fu cel care îmi răspunse:

— Merită absolut *orice* preţ pentru ca regele să-şi recapete forţa. Înconjură masa şi-mi duse degetele la gura lui rece. Vă suntem recunoscători.

— Cum aş putea să refuz o declaraţie atât de graţioasă! am murmurat eu.

Se auzi un oftat colectiv. Auzindu-i cum respiră uşuraţi mi-am dat seama pe deplin ce se întâmplase aici. Puterea acestor curteni – cu excepţia lui Gaunt –, avansările lor viitoare, averile şi locurile la cârma ţării depindeau de bunul plac al regelui, dar acum ambiţiile lor depindeau de mine. Noi toţi aveam ceva de pierdut dacă regele era lăsat să cadă într-un con de umbră. Aveam într-adevăr o înţelegere secretă. Dar încă n-aveam de gând să-i las să scape aşa uşor.

— Şi mie ce-mi iese la afacerea asta? am întrebat eu, tulburător de sinceră.

— Ce doriţi, lady? m-a întrebat Latimer, amuzându-mă cu termenul cu care mi se adresase. Se schimbaseră multe în ultima oră. Am căzut puţin pe gânduri, de parcă de abia acum îmi venise ideea.

— Nu prea mult, domnii mei, am spus şi am zâmbit tăios când am văzut cât de uşuraţi erau. O servitoare doar a mea. Un dormitor şi un salon cu vedere spre grădini. Haine şi bijuterii adecvate noului meu statut. Un venit îndestulător. Nu merit pe deplin toate acestea? Apoi am mai adăugat ceva ce-mi doream din tot sufletul, ceva care avea să-mi şteargă definitiv amintirile umilinţelor din trecut. Vreau recunoaştere, domnii mei. Vreau ca toată lumea să ştie că sunt concubina regelui. Refuz să mai trăiesc în umbra tăcerii pline de venin şi a bârfelor pline de ranchiună. Acum nu mai există nimeni căruia dezvăluirea relaţiei mele cu regele să-i provoace suferinţă.

Era evident că erau mulţumiţi, considerând că scăpaseră ieftin. Ce proşti erau, de altfel ca majoritatea bărbaţilor. Nu ştiau că m-aş fi dus oricum şi de bunăvoie la Eduard? Doleanţele mele nu trebuiau cumpărate. Dar o femeie trebuie să profite de orice şansă, după cum spusese şi Windsor…

— Mai mult, am adăugat, dacă e să mă implic în bunul mers al palatului, atunci am nevoie de acces la trezorerie pentru fonduri…

A urmat un schimb de priviri, au ridicat stingheriţi din umeri, dar aveau oare de ales?

— Se rezolvă, a spus Gaunt şi m-a condus spre uşă, ţinându-mă foarte delicat de mână. În afară de faptul că Eduard îl stima mult nu mai ştiam nimic despre ambiţiile lui. Nu el era moştenitorul tronului. Ce spera să obţină din această înţelegere? Nu mi se părea un bărbat mulţumit de viaţa lui. Am simţit pe ceafă un fior la fel de rece ca degetele lui, o presimţire că într-o zi voi afla.

Am ajuns la uşă şi am făcut o reverenţă, de fapt o parodie a

respectului profund pe care îl purtam pentru ei.

— O să fac întocmai, domnii mei. Voi fi concubina lui Eduard, pe faţă, în deplina recunoaştere a întregii curţi. Voi încerca, dacă îmi stă în puteri, să vă readuc regele la viaţă.

Multe lucruri se stabiliseră în acea sală prăfuită din aripa veche a palatului. Mi-am plimbat privirea peste chipurile familiare, le-am savurat stânjeneala, m-am hrănit cu dezgustul lor mascat pentru că-mi oferiseră puteri absolute pe un platou de aur. Oare chiar îşi dăduseră seama ce se întâmplase în camera aceea rece? Eu da, şi pentru o clipă am fost uluită de orizonturile care se deschideau după ce făcuseră. Influenţa pe care mi-o puseseră în poală. Aveam să fiu concubina regelui, aveam să pot să stau lângă rege, să împart patul cu el, şi asta în văzul tuturor. Ascultată de toţi. Am simţit greutatea puterii pe umeri, am simţit fiorul ei gonindu-mi prin vene şi de abia îmi mai stăpâneam tumultul de emoţii.

Dar oare era ceva stabilit? Acum trebuia să-mi îndrept gândul şi toată puterea mea de convingere să trec obstacolele care stăteau în calea succesului acestei aventuri riscante. Ştiam că s-ar putea să nu fie chiar atât de uşor.

— O să-mi răspundă? am întrebat-o pe Braveheart, care veghease supărată în afara uşii complotiştilor.

A strănutat, s-a ridicat şi s-a întins. Nici ei nu-i era prea clar viitorul.

Am vrut să trec imediat la fapte pentru că nu-mi permiteam să fiu prinsă pe picior greşit, aşa că i-am şi scris lui Greseley.

Mă aştept să dispun în curând de nişte fonduri, Sir. Cumpăraţi sau închiriaţi orice puteţi în numele meu şi pentru viitorul meu.

Greseley a reacţionat cu o viteză exemplară. În mai puţin de o lună arendasem terenurile familiei Orby şi deţineam controlul asupra tutelei şi căsătoriei tânărului moştenitor. Zece feude în total. Am bătut din palme şi mi-am lipit buzele de actul de proprietate într-un gest înflăcărat. Începeam să devin o femeie cu bani.

Fusesem amanta lui Eduard şase ani, dar în tot acel răstimp nu preluasem niciodată iniţiativa. Eduard fusese cel care trimisese de fiecare dată după mine. Da, e adevărat că îl provocasem în ziua cu vânătoarea, dar fusese singura dată. Ştiam cât de dificil poate fi un bărbat orgolios şi că trebuie să i se permită să domine. Eduard poruncea, iar eu mă supuneam. Un Plantagenet nu cerea niciodată favoruri. Nu m-am dezbrăcat niciodată fără să-mi spună el sau fără să mă ajute. El era regele: eu eram răsfăţata lui şi nici n-aş fi acceptat vreodată să fie altfel. O femeie puternică are nevoie de un bărbat cu voinţă. Dacă nu, respectul se duce pe apa sâmbetei.

Acum stăteam lângă uşa camerelor lui Eduard, tremuram toată şi nu din cauza curentului care făcuse şi tapiseriile să se mişte. Mi se

strânsese stomacul. M-am decis că trebuia să am o tactică. Era ca planificarea unei bătălii. Trebuia să ştiu când să atac şi când să mă retrag. Ce anume, m-am întrebat, m-ar sfătui William de Windsor de data asta?

Atacaţi cel mai slab punct al fortificaţiei şi nu cedaţi niciun pas până nu câştigaţi bătălia. De fapt, niciodată nu trebuie să arătaţi niciun pic de milă pentru că în caz contrar oponentul va câştiga teren.

Asta nu mă ajuta deloc. Trebuia doar să apelez la instinctul meu feminin şi să mă rog ca Eduard să reacţioneze pozitiv. *Sfântă Fecioară, fă te rog să nu mă respingă!* Am păşit peste prag şi am închis încet uşa în urma mea, bucuroasă că îmi fusese deja uşurată calea.

Am intrat întâi în anticameră, goală şi ciudat de liniştită. Apoi o sală de audienţă care părea la fel de părăsită. Am ajuns în final la Halidon Hill, o cameră retrasă, unde te puteai relaxa citind sau ascultând muzică. Cunoşteam bine camera cu tapiseriile ei magnifice ce reprezentau prima mare victorie militară a lui Eduard, când, tânăr fiind, le demonstrase scoţienilor cine era stăpânul. Pe un taburet se afla o tablă de şah cu piesele gata de joc. Focul ardea mocnit, iar flăcările se reflectau pe lemnul lustruit al banchetei şi pe bufet. Lângă şemineu era un jilţ, alături de un cufăr pe care se afla o carafă şi o cupă, o farfurie neatinsă cu pateuri dulci. Cineva lăsase lumânarea din sfeşnic să ardă, iar acum era gata să se stingă.

Iar Eduard era acolo. Rege din toate punctele de vedere, plin de bijuterii şi îmbrăcat în ţesături scumpe, grandiosul Plantagenet, Eduard al III-lea din neamul acesta care transformase Anglia într-o mare putere pe parcursul a patruzeci de ani, stătea ca o statuie de piatră. Nici măcar nu şi-a întors capul.

Am aşteptat fără să scot vreun cuvânt sau să mă mişc.

— Lasă mâncarea şi du-te, a poruncit Eduard.

Stătea cu privirea aţintită spre grădini şi spre zidurile de împrejmuire care le delimitau de pajiştile şi pădurea îndepărtată. Sau poate privea în gol. Stătea cu spatele drept, picioarele încrucişate, umerii ţepeni. Am tras concluzia că nu era nimic în neregulă cu sănătatea lui şi mi-a venit inima la loc, dar încăperea, în afară de jocul de şah neatins, părea ciudat de impersonală. Nu erau cărţi. Nu erau documente pe masă. Nici şoimul, care de obicei stătea pe stinghia lui. Singurul lucru care ieşea în evidenţă era scena de luptă impresionantă de pe pereţi, în culori vii. Mi se părea că acel câmp de luptă brodat îl depăşea pe rege cu splendoarea lui. N-ar fi putut alege o ambianţă mai potrivită în care să se cufunde în uitare.

Eduard nici nu s-a întors să vadă dacă porunca i-a fost ascultată. Nu cred că-i păsa.

Eu eram cea care trebuia să facă prima mişcare.

— Un pahar de vin, Sire?

Întrebarea mea se pierdu într-o liniște apăsătoare. Trupul i se încordă. Încet, foarte încet, se întoarse, cu mâna pe poliţa de piatră de care acum vedeam că stătuse sprijinit. Poate că totuşi era mai fragil decât credeam.

Lumina căzu direct pe el în acel moment şi am văzul tot ce-mi fusese ascuns până atunci.

Oh, Eduard! Ce ţi-ai făcut? Totul căpăta sens: *Chiar atât de mult ai iubit-o?*

Notiţele mele aşternute în grabă nu au nicio putere de descriere a unei pierderi atât de cumplite. Eduard se supsese la faţă, cutele dintre nas şi gură se adânciseră îngrozitor, obrajii se scofâlciseră. Carnea de pe gât şi ceafă îi atârna într-un mod care nu-l avantaja deloc. Mai rău era că ochii i se adânciseră, albastrul se preschimbase în gri, iar pielea îi devenise translucidă. Cred că nu mai zâmbise de câteva săptămâni. Mâna pe care şi-o ţinea pe pervaz era aproape transparentă. Nu părea în stare să ridice o sabie.

Prima dată am simţit compasiune. M-a năpădit brusc şi aproape m-a podidit plânsul. Apoi am simţit furie, o furie la fel de orbitoare ca şi coiful de aur al regelui brodat pe tapiserie. Ce îşi făcea singur? Cum putea învingătorul de la Crécy să trăiască în autocompătimirea asta jalnică? M-am străduit însă să mă calmez. N-avea niciun rost să mă las pradă emoţiilor: atmosfera era deja suprasaturată de ele. Sufocantă. Învăluitoare. Eduard îi permisese să îl domine. Nu îmi puteam duce la bun sfârşit misiunea prin emoţie, ci prin viclenie tipic feminină. Poate reuşeam să-l salvez pe acest om de sine însuşi şi să-l redau regatului lui nerăbdător. Poate că până la urmă concluziile lui Joan cu privire la necesitatea ca o femeie să fie şireată şi duplicitară nu erau chiar atât de imposibil de înţeles.

Aşa să fie. Am păşit în raza lui vizuală.

— Milord.

— Alice. Privirea îi era fără ţintă, vocea slăbită şi hârâită pentru că nu mai vorbise de multă vreme.

Am înaintat încet şi m-am oprit la mică distanţă de el, interesată să-i văd reacţia. Părea nesigur. Aşa şi era normal. Mă îmbrăcasem cuminte şi discret, ca o călugăriţă. De fapt ca o soţie. Mă bufnise râsul când mă îmbrăcasem cu rochia sobră în culori închise peste care pusesem o *cotehardie,* mult mai potrivite pentru o gospodină decât pentru amanta unui rege. Aşa am reuşit să-mi intru în rol: nici nu am făcut o plecăciune, nici nu mi-am coborât privirea în semn de respect. Cu siguranţă nici nu l-am sărutat de bucurie că îl vedeam, aşa cum făceam altădată.

— Da, Sire. Adoptasem o atitudine rece, iar mâinile mi le ţineam cu sfială în talie. După cum vezi. Sunt Alice.

S-a încruntat.

— Cine te-a lăsat să intri?

— Wykeham.

— Nu vreau să vorbesc cu tine.

Nu era bine!

— Văd. Dar nici nu trebuie, Sire. Vorbesc eu.

A tresărit. O sclipire de surpriză, poate iritare.

— Nu am trimis după tine.

— Nu. M-am săturat să aştept.

Acum nu mai era doar surprins, ci şi tulburat. Nu chiar dezaprobator, dar pe aproape. Bun aşa! Asta voiam. Acum avea să-mi spună să plec?

— Aş prefera să nu fii aici. Aş vrea să fiu singur. Nu era chiar o poruncă să plec, deşi mă îndoiam că făcuse vreo diferenţă…

Răspunsul meu a fost pe un ton la fel de plat ca noul pavaj pus de Wykeham în Kings Langley.

— E bine să ai timp să reflectezi, milord. Am reflectat şi eu destul, am spus eu, uşor acidă. Două luni şi mai bine am tot reflectat – de atunci n-ai mai vorbit cu mine.

— De două luni?

— Au trecut mai bine de două luni de când ai îngropat-o pe Philippa şi te-ai închis aici.

Între sprâncene îi apăru o dungă mare verticală.

— Nu mi-am dat seama…

— Atunci ar trebui să-ţi dai. E o perioadă prea mare pentru un rege să stea izolat de supuşii lui.

Am aşteptat să văd dacă temperamentul Plantageneţilor avea să erupă şi am fost dezamăgită să constat că nu. Succesul nu-mi era garantat, deşi plănuisem mult această întrevedere, în timp ce îmi despachetasem hainele în noile camere care fuseseră imediat pregătite pentru mine – Latimer era intendentul perfect. Dacă Eduard mă respingea, cum mai puteam să-l oblig să mă bage în seamă? Să-l momesc cu o partidă de sex? Nu. Era prea retras acum, prea epuizat. Mai târziu poate, dar nu seducţia era metoda la care trebuia să apelez acum. Dojana aspră – nici asta. Plantageneţii nu reacţionau bine când erau dojeniţi de supuşi, fie ei şi iubitele lor. Compasiune? Nu – ar fi interpretat-o ca milă.

Mă aflam aici ca să-l trag înapoi pe Eduard de pe marginea prăpastiei. Aveam eu vreun plan asupra rolului meu la curte? Asupra securităţii mele financiare? Sigur că aveam. Dar viitorul meu şi vindecarea lui Eduard trebuiau să meargă mână în mână până la un punct. Am turnat fără nicio remuşcare două cupe de vin fiert şi i-am întins una. A luat-o în mod mecanic.

— Mă gândesc să plec mâine de la Havering. Bea cu mine în cinstea acestei călătorii. Nu zâmbeam. Eram aspră.

— Pleci…?

— Nu mă mai ţine nimic aici.

— Unde…?

— Ardington. Vreau să văd dacă aş putea trăi doar acolo.

Eduard nu a răspuns. Trebuia să-l provoc mai mult. M-am aşezat, chiar dacă el nu stătea jos – ce încălcare a etichetei regale! – am sorbit din vin, am inspectat una dintre tartele cu cireşe de pe farfurie şi mi-am înfipt dinţii în ea.

— E delicioasă. Hai, Eduard – i-am spus eu pe nume. Nu pot să le mănânc singură pe toate.

S-a aşezat, dar nu lângă mine, şi m-a privit de parcă mă transformasem într-o pisică flămândă care tocmai îşi scosese ghearele.

— De ce pleci?

— Nu mai sunt *domicella*. Nu mai e nevoie de mine. Am lăsat tăcerea să se aştearnă, am terminat tarta de mâncat, lingându-mi apoi tacticos degetele. Apoi am continuat. Te-ai mai gândit la mine în ultimele săptămâni, Eduard? Cred că nu. Ce-ai tot făcut?

— M-am gândit… Vocea i se stinse.

— Cred că te-ai gândit la toate lucrurile pe care le-ai realizat în viaţă, am remarcat eu. La toate lucrurile pe care le-ai făcut începând din ziua în care ai scăpat de sub tutela mamei tale şi ai preluat frâiele Angliei în propriile mâini. Îmi imaginez că ţi-a trebuit mult curaj, fiind foarte tânăr.

— M-am gândit şi la asta…

— Philippa te-a ajutat şi ea, nu-i aşa?

Pentru prima dată Eduard zâmbi, dar foarte şters.

— Ea a fost sursa puterii mele.

— Povesteşte-mi.

— Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea. Mama mea era o femeie nemiloasă, iar eu eram la vârsta la care aveam nevoie de un regent…

Parcă s-ar fi crăpat un zid şi toate şuvoaiele zăgăzuite ar fi reuşit să iasă. Mai întâi un firişor, apoi un torent. Vechea poveste a frumoasei, dar depravatei regine Isabella care ar fi putut conduce Anglia cu faimosul ei iubit, Roger Mortimer, alături, ţinându-l pe tânărul Eduard aproape ca pe un prizonier. Până când Eduard aranjase o lovitură ca să-l dea jos pe Mortimer şi să o înlăture pe mama lui de la regenţă. Avea optsprezece ani, dar amintirile acelei nopţi de la Nottingham, când preluase puterea, erau la fel de vii ca şi cum s-ar fi petrecut ieri.

Am încuviinţat din cap.

— Iar Philippa te-a ajutat să rezişti şi să-ţi redobândeşti dreptul pe care îl aveai din naştere.

Chipul lui Eduard radia.

— A fost magnifică.

— Cred a fost foarte mândră de tine.

Lumina s-a stins. Cuvintele rostite în grabă secătuiseră totul ca într-o zi toridă de vară. Eduard s-a încruntat, şi-a fixat privirea în cupă şi am văzut cum îşi încleştează fălcile în faţa unui adevăr de neacceptat. Ştiam care este. Aveam să-l rostesc cu voce tare.

— Philippa nu ar fi mândră de tine acum, Eduard.

— Nu…

— Ar fi îngrozită. Te-ar certa rău de tot! Philippa ţi-ar porunci să priveşti înainte, nu înapoi.

În sfârşit îşi ridică privirea, iar eu am văzut că mă recunoştea şi cumva simţea nevoia să protesteze. Bine. Excelent.

— Şi tu ai venit tot să mă certi? mă întrebă el. Nu îţi este permis.

— Nu, de ce să te cert? Sunt pe ultima treaptă ierarhică printre slujitori şi nu mai am niciun drept asupra ta sau a reginei. Eu am venit doar să-mi iau la revedere.

— Bănuiesc că te vei duce la fiii tăi.

— Da. *Ai noştri.* Fiii sunt foarte importanţi. Sunt singura familie pe care o am. Aşadar, vrei să bei în cinstea plecării mele?

A băut din vin, dar cu mintea era în altă parte, departe.

— Eduard…! Îmi era foarte greu. Acesta era singurul mod prin care i se putea atrage atenţia, să dea vinul peste cap?

— Fiul meu. Moştenitorul meu, Prinţul. Este atât de bolnav… Vorbise cu greu, de parcă trebuise să-şi caute fiecare cuvânt. Când eram de vârsta lui eram în fruntea armatei. Ce privelişte eram… Dar fiul meu nu mai poate urca pe cal. Se duce la luptă în lectică? Tot ce-am dobândit e distrus…

Imediat panica mi-a învăluit inima cu aripile ei. Îl pierdeam din nou între trecutul victorios şi prezentul insuportabil. Mi-am îndreptat spatele şi am pus cupa pe cufăr. Trebuia să-mi joc cartea cu orice preţ şi să risc, orice ar fi.

— Mă văd nevoită să plec fără niciun cuvânt bun din partea ta. M-am dus spre uşă. Am pus mâna pe clanţă şi tot nu-mi răspunsese nimic. Trebuia să admit că am eşuat. În faţa lui Wykeham, a lui Gaunt şi a celorlalţi. Trebuia să-mi părăsesc regele, chiar dacă inima mă implora să rămân…

— Nu pleca.

Vorbise încet, dar cu hotărâre. Am răsuflat uşor, dar am continuat să vorbesc cu privirea tot spre clanţa de lemn lustruit din faţa mea.

— Dă-mi un singur motiv pentru care să rămân.

— Vreau să rămâi.

Mi-am ţinut respiraţia.

— Am nevoie de tine, Alice.

Nu m-am clintit, am strâns tare ochii. Am auzit foşnetul tunicii sale, semn că se ridicase, apoi sunetul produs de metal pe lemn, care însemna că-şi lăsase pocalul lângă al meu, şi zgomotul paşilor lui. L-

am simţit în spatele meu, dar nu m-a atins.

— Am greşit, Alice. Nu pleca.

Deşi n-aş fi vrut, am rămas cu spatele la el.

— Pe toţi sfinţii! Uită-te la mine! mi-a cerut el. Aş prefera să nu fiu obligat să vorbesc cu boneta asta respingătoare de pe capul tău!

Gata. Revenise la tonul poruncitor. Nu trebuia însă să cedez atât de repede. Nu eram o fortăreaţă gata să se predea în faţa unei primejdii trecătoare şi a unui apel la negociere, şi în afară de asta mă simţeam şi geloasă, chiar dacă e un sentiment nevrednic.

— Au trecut două luni, iar tu n-ai cerut nici măcar o dată să mă vezi. Te simţi pierdut fără Philippa – înţeleg, dar sigur ştii cât de neiubită şi nedorită m-am simţit *eu,* am spus. Nu văd ce-aş mai căuta aici dacă n-ai nevoie de mine. M-a apucat de umeri şi m-a întors cu faţa spre el. Se uita cu adevărat la mine, mă vedea. În sfârşit!

Şi-a ridicat bărbia.

— De aia te-ai îmbrăcat aşa de mohorât? Ce, eşti vreo văduvă săracă pe cale să se închidă într-o mănăstire, gata să-şi dedice viaţa rugăciunilor şi faptelor bune? Poate ar trebui să-ţi trimit nişte rochii noi, dacă tot te duci acolo. Cum vrei să se mai uite vreun bărbat după tine?

Îmi fusese dor de umorul lui, de sclipirea aceasta de spirit pusă în evidenţă şi de o rază de soare care îi lumina trăsăturile.

— Singurul bărbat care vreau să se uite după mine eşti tu! am subliniat eu şi am semeţit şi eu bărbia, poate chiar cu aroganţă. Încă nu era momentul să zâmbesc.

Eduard s-a aplecat şi m-a sărutat – întâi pe frunte, apoi pe buze, la început ca şi cum contactul cu o femeie ar fi fost un lucru dificil pentru el, evocând o amintire veche, nesigur de ce ar putea să-i dezvăluie această călătorie pe jumătate uitată. În scurt timp însă gura lui se însufleţi, iar mâinile îi alunecară de pe umeri şi mă cuprinse în braţe.

— Care ţi-e secretul de mă faci să simt că renasc? m-a întrebat el.

Îl vedeam sub ochii mei cum mintea începe să-i umble din nou în timp ce-mi căuta pe chip un răspuns. Păru că l-a găsit, îmi ridică mâinile şi îşi lipi buzele de fiecare palmă pe rând, până în vârful degetelor, familiarizându-se din nou cu mine după o absenţă îndelungată. Călătoria era doar la început.

— Mi-a fost tare dor de tine, Alice. Cum de nu mi-am dat seama?

— Te-ai închis în tine de durere, respingând pe toată lumea.

— Vrei să te răzgândeşti şi să rămâi aici?

— Poate te răzgândeşti tu primul. Poate mâine mă surghiuneşti de aici!

Chipul lui Eduard se aprinse.

— Îţi poruncesc să rămâi! Regele tău îţi porunceşte! Am nevoie să

rămâi aici.

Temperamental. Posesiv. Autoritar. Se manifestau în forţă toate trăsăturile lui de caracter. Mi-am ascuns un zâmbet şi m-am ridicat pe vârfuri ca să-l sărut pe obraz. Deja îmi dăduse jos boneta aceea pe care o boscorodise, iar părul despletit mi se revărsă pe umeri. Îmi băgă mâna în el şi strânse pumnul.

— Ce mult îmi place părul tău! De ce am impresia că am fost manipulat? Nu te-am văzut niciodată îmbrăcată cu ceva nici măcar pe jumătate atât de respingător, zise el şi aruncă boneta pe jos.

— Nu am fost niciodată nevoită, am răspuns. Trebuia să fac ceva să-ţi atrag atenţia.

Eduard a râs cu blândeţe. În sfârşii râdea. L-am condus la bancheta lipită de perete şi l-am tras lângă mine. Nu aveam să-l las încă. Nu aveam destulă încredere în starea lui de spirit. M-am întins şi-am luat farfuria de pe tavă şi i-am dat-o.

— Ia şi mănâncă măcar una. Ţi-e foame, cu siguranţă.

— Cred că da. Iar cine le mănâncă pe toate se îngraşă.

Acum urma să-i aplic ultima lovitură, şi mă rugam să nu mi se mai împotrivească deloc după aceea.

— Eu mă voi îngrăşa oricum, milord, cu sau fără dulciuri. Imediat şi-a dat seama şi a început să-şi plimbe privirea între faţă şi talia mea. Îţi port copilul în pântece. Te bucuri?

Regele renunţă la gingăşie şi îşi băgă faţa în părul meu.

— N-am ştiut. Trebuie să rămâi cu mine. Nu vreau ca vreun vlăstar de-al meu să crească departe de mine. Rămâi, Alice. Pentru numele lui Dumnezeu, rămâi.

Am punctat această victorie incipientă, apoi am trecut la desfăşurarea următorului punct al planului. Eduard trebuia să se întoarcă şi spre popor.

— Doar dacă mă iei mâine cu tine la vânătoare. Te rog, l-am invitat eu în timp ce-mi lăsam capul pe umărul lui. Nu am cu cine să călăresc, toţi mă cred fiica Satanei. Wykeham se roagă pentru sufletul meu. În afară de asta, iapa mea trebuie să mai facă mişcare. Stă toată ziua în grajd şi mănâncă.

— Te-ai simţit singură. Cu câtă abilitate îmi putea citi printre cuvinte. Te-am neglijat, aşa-i?

Era al meu. Culoarea îi revenise în obraji, bătrâneţea dispăruse. În sinea mea jubilam că regele se întorsese la viaţă.

— Da, m-ai neglijat, am răspuns eu serios. Iar acum trebuie să te revanşezi.

S-a ridicat şi m-a tras şi pe mine în picioare.

— Voi face întocmai. Ce doreşte doamna mea?

— Strânge oamenii pentru o vânătoare, Eduard. Lasă curtea să te vadă. Lasă-i să vadă că regele lor s-a întors. Încă ezita. Promite-mi! În

curând o să fie prea târziu – o să fiu prea mare să mă mai pot urca pe cal!

— Promit. Rămâi, Alice. Mi-a fost dor de tine.

Am rămas. Sărutul lui a fost lung şi adânc, plin de uşurare şi pasiune.

— Hai în pat, Alice. A trecut mult timp.

Aşa că am revenit la vigoarea şi fierbinţeala de odinioară petrecută în patul regal, acolo unde puteam pretinde că toate erau bune şi frumoase. Eduard m-a posedat într-un mod satisfăcător pentru amândoi, confirmând declaraţia crudă a lui Gaunt referitoare la energia lui virilă şi la faptul că stătea în puterea mea să-l fac pe rege să uite de povara anilor.

— Eşti o perlă nepreţuită, iubita mea Alice.

— Iar tu eşti regele Angliei. Anglia are nevoie de tine.

— Voi domni. Îşi recăpătase şi încrederea în sine. Cu tine alături.

M-am mai dăruit o dată lui, iar sângele îmi clocotea triumfător. *Voi avea grijă de el, Philippa,* mi-am jurat eu. *Îl voi îngriji, răsfăţa şi iubi.* Şi l-am sărutat pe gură din proprie iniţiativă, deşi în momentul acela am ştiut adânc în inima mea – Eduard nu mai era omul de odinioară, bărbatul care mă chemase în patul lui. Dar deocamdată reuşisem să alung toate umbrele.

Participanţii la vânătoare s-au strâns în curte, înveşmântaţi în catifea şi blănuri. Caii băteau pasul pe loc şi fremătau din cauza întârzierii. Vânătorii înjurau ogarii care mişunau printre picioarele tuturor. Toată lumea era entuziasmată aşa cum nu mai fusese de mult timp.

Ne mişcam pe loc scoţând aburi pe gură în aerul îngheţat.

Aşteptam. Oare va veni regele?

Nişte paji ne aduseră căni cu bere cu mirodenii. Deja ne luase frigul de cât aşteptasem.

În mijloc se afla, întunecat şi posomorât, Gaunt, călare pe un murg mândru care era cel mai agitat dintre toţi. În spatele lui era un rândaş care ţinea hăţurile armăsarului sprinten iubit de Eduard. Gaunt mă căută cu privirea prin mulţime. Nu era nevoie să-şi manifeste verbal îngrijorarea şi să mă învinovăţească pentru că, după toate aparenţele, dădusem greş. I-am întors privirea cu o expresie împietrită. Făcusem tot ce-mi stătuse în puteri.

Timpul trecea.

Inexpresiv, Gaunt se duse spre rândaş şi-i făcu semn să ducă armăsarul înapoi, apoi îşi trase mănuşile.

— Mergem.

Îşi ridică mâna pentru a atrage atenţia mulţimii că vom porni în curând. Am oftat recunoscându-mă învinsă şi am mânat iapa spre

grajduri. Nu aveam nervi să merg.

— Nu plecaţi fără mine, Gaunt.

Fusese întotdeauna un maestru al surprizelor, al apariţiilor neaşteptate. Regele coborî treptele şi traversă curtea, luă hăţurile din mâna rândaşului şi se urcă în şa cu agilitatea pe care se aşteptase toată lumea să i-o vadă. Norocul făcu – sau poate însuşi regele poruncise! – ca o rază de soare să îi bată pe haina de piele şi blană, reflectându-i-se pe rubinul care îi împodobea pălăria cu pene şi lanţul de nestemate de pe piept. Zâmbi în jur către mulţimea care-l aşteptase.

— O dimineaţă excelentă. Vă mulţumesc că v-aţi aşteptat regele – şi îmi cer scuze. Gata cu aşteptatul.

Pregătit oricând să se ia peste picior cu acelaşi farmec formidabil care de-a lungul domniei lui îndelungate îi adusese mult mai mulţi prieteni decât duşmani. Din toate părţile răsunară murmure de bun venit.

Vânătorii se îndreptară pe rând spre ieşirea din curte; Eduard mergea lângă şoimar, aşezând o pasăre pe încheietură cu o uşurinţă extraordinară, în afară de câteva clipe la început când se urcase în şa şi parcă era uşor înţepenit, acum se comporta de parcă n-ar fi fost nicio clipă absent. Aura aceea melancolică dispăruse complet sub mantia frumoasă şi călduroasă. Eu am rămas în urmă pentru a-mi relua locul alături de celelalte femei şi am simţit un val de căldură în pântecul în care era copilul. Apoi am auzit ceea ce mă rugasem să aud din partea lui Eduard, care se adresa fiului său.

— După vânătoare fă-mi o vizită. Trebuie să facem planuri – pentru armatele din Franţa. E timpul, nu mai putem întârzia.

— Da, Sire.

Gaunt, cel cu aroganţa lui cuceritoare, nu dădu niciun semn că mi-ar recunoaşte vreun merit, dar am putut zări pe chipul lui cât de plin de mulţumire era, în timp ce vântul iute îi colorase obrajii. Tatăl şi fiul îşi strânseră mâinile cu afecţiune şi hotărâţi să se bucure de ocazia revederii. Eu mi-am prins poalele fustei sub picioare şi mi-am înghiontit iapa să îi urmeze pe ceilalţi. Voiam şi eu să mă bucur de vânătoare. Unul dintre vânători îşi ridică goarna să dea plecarea, iar eu am strâns hăţurile.

Vânătorul nu apucă să sufle în goarnă, pentru că Eduard îl opri, prinzându-l de mână.

— Domniţă Perrers…

Toţi ochii se îndreptară asupra regelui care îi oprise din drum. Privirile lor începură apoi să mă caute pe mine prin mulţime. Am strâns hăţurile cu putere, iar calul s-a oprit brusc. Regele nu mi se adresase niciodată atât de deschis în public.

— Sire.

De abia m-am putut auzi eu.

— Vino să călăreşti lângă mine.

Am ezitat preţ de o clipă, apoi mi-am mânat calul prin învălmăşeala aceea de oameni şi m-am oprit lângă Eduard.

— Sire…

— Ai spus că vrei să vânezi. Vei vâna.

A prins căpăstrul calului meu şi l-a tras mai aproape, m-a luat de mână, apoi s-a întins şi m-a sărutat pe tâmplă.

— Ai avut dreptate. E bine să mergi la vânătoare, iar eu am fost un nepăsător. Astăzi, a mai adăugat el şoptit, nu vei fi singură.

Toţi cei din jurul meu rămăseseră muţi de uimire. În ce manieră mă tratase de faţă cu toată lumea! Curtea era şocată. Eram roşie ca focul în obraji. Mă sărutase aşa din senin în public…! Dar nu asta îmi dorisem? O recunoaştere în faţa lorzilor şi a oamenilor simpli deopotrivă.

— Călăreşti cu mine? insistă el, obligându-mă să fac şi eu o declaraţie publică a relaţiei noastre. Toţi cei prezenţi trebuiau să înţeleagă perfect natura acestei relaţii.

— Da, Sire.

Am mers alături de el, ţinându-ne de mână, în timp ce curtenii se răsfirau pe lunca inundată, vânătorul sufla în goarnă pentru a da în sfârşit semnalul de începere a vânătorii, iar eu zâmbeam întruna sub soarele capricios care îşi găsise momentul perfect să ne inunde într-o lumină aurie. Eduard îmi oferise recunoaştere publică. Eram favorita oficială a regelui.

Cred că numărul duşmanilor mei sporise în acea zi. Îmi păsa oare? Nu, flacăra ambiţiei mele ardea cu înverşunare. Era o zi memorabilă. Ogarii fugăreau un cerb cu coarne deosebit de frumoase şi bogate. Trăsăturile lui Eduard se înviorară pe măsură ce trupul i se relaxa în şaua în care fusese obişnuit să stea. Râsul lui răsună cu putere, iar toată curtea răsuflă uşurată că îşi recăpătase încrederea în sine. Până şi Gaunt părea mulţumit, deşi îi luasem locul de lângă rege.

Am călărit alături de Eduard pe tot parcursul vânătorii. Când ogarii dădeau de urma unui vânat şi călăreţii porneau în goana mare după el, Eduard trăgea hăţurile şi rămânea lângă mine, conştient de starea sănătăţii mele. Nu şi-ar fi putut face mai clară alegerea nici dacă i-ar fi poruncit lui Chester Herald să anunţe vestea cu surle şi trâmbiţe.

Alice Perrers era concubina regelui.

Trebuia să cuget bine la răsturnarea aceasta de situaţie în favoarea mea, aşa că odată întoarsă în camera mea m-am dezbrăcat de costumul de călărie şi am ordonat servitoarei mele să-mi umple cada de cupru cu apă fierbinte. M-am scufundat cu un oftat. Trebuie să precizez că nu mai fusesem la vânătoare de câteva săptămâni; muşchii mă dureau, dar în afară de asta mă simţeam bine. Stăteam în apa

parfumată cu plante şi mi-am studiat burta rotunjită în care era bebeluşul: nu o mai puteam ţine ascunsă de ochii lumii, dar acum nici nu mai era nevoie. Pentru prima oară puteam să-mi etalez cu neruşinare talia în creştere.

Numele meu, sub o formă sau alta, era pe buzele tuturor. Asta deoarece Eduard afişase în public ceea ce toată curtea ştia, deşi se prefăcuse că nu ştie. Nemaifiind un secret, nemaifiind nimic de ascuns, nemaifiind un motiv de ruşine pentru regină, poziţia mea fusese expusă în văzul tuturor. Acesta a fost darul pe care mi l-a făcut Eduard, m-a recunoscut în faţa întregii curţi, cu o generozitate pe care nu mi-aş fi închipuit-o niciodată. Relaţia fiind făcută publică, eram oficial protejată de rege.

Mi-am repetat epitetele pe care le auzisem în timp ce vânătorii goneau după cerbul acela nefericit.

Târfa Alice – nu l-aş fi ales niciodată.

La Perrera{15} – mai bine, dar fusese spus în batjocură.

Amanta regelui, ţiitoarea regelui: parcă mi se recunoştea şi un pic de autoritate.

Dar era unul care chiar îmi plăcea. Concubina regelui. O chestie oficială. De neatins. Puternică. Faptul că împărţeam aceleaşi camere cu regele şi patul lui era un lucru incontestabil; nu existau confirmări legale ale acestui statut, dar declaraţia regelui autentificase acest fapt. Nimeni, absolut *nimeni,* nu ar mai îndrăzni să mă desconsidere pe mine, însoţitoarea aleasă chiar de rege. Până şi Gaunt mi-a semnalat prezenţa cu o plecăciune adâncă, după ce vânătoarea a luat sfârşit. Nu visasem niciodată la un asemenea cadou, dăruit în faţa atâtor persoane importante şi influente, eu nefiind nici importantă, nici influentă.

— Îţi mulţumesc, Eduard, am şoptit eu şi mi-am pus protectoare mâinile pe burtă.

Mi-am lăsat capul pe marginea căzii şi am închis ochii, bucurându-mă de victoria mea.

CAPITOLUL 10

După vânătoare, Eduard a intrat imediat în sala de consiliu cu Gaunt. Habar nu aveam ce discută, era o chestiune care îi privea doar pe bărbaţi, dar am văzut rezultatele. Regele era din nou în fruntea deciziilor şi ţinea strâns frâiele: Gaunt a fost trimis în Gasconia cu o armată care să îi vină în ajutor Prinţului împotriva incursiunilor francezilor. Şi mai impresionant a fost că Eduard a mai ordonat un al doilea atac din Calais sub comanda unui alt veteran destoinic, Sir Robert Knolles. Iar dacă mai aveam nevoie de vreo dovadă că Eduard îşi revenise complet, am aflat că mai planifica şi două atacuri surpriză din nord şi sud, strategie la care apelase cu succes în primele sale campanii de război. În acelaşi timp a trimis emisari către Ţările de Jos, Germania şi Genova pentru ca aceştia să atragă aliaţi împotriva regelui Franţei.

Eduard îşi petrecea nopţile alături de mine şi era încă chinuit de griji.

— Eu ar trebui să comand atacul. Nu sunt suficient de puternic?

— Bineînţeles că eşti.

Ravagiile produse de moartea Philippei lăsaseră urme adânci. Puterea îi revenise în mare parte, dar oricât de mult m-aş fi străduit să mă conving că nu-i adevărat, mintea lui Eduard nu mai era la fel de ascuţită. Fie că juca şah, citea o carte cu poeziile preferate, se delecta cu muzica lăutei şi a unei voci suave, atenţia îi dispărea la un moment dat şi încetul cu încetul pierdea contactul cu lumea înconjurătoare, precum un nor care acoperă un soare strălucitor. Până şi încrederea i se împuţina. Cu cât vedeam că e mai slăbit, cu atât îl deplângeam mai tare. N-avea să-şi mai conducă vreodată trupele cu acelaşi spirit strălucitor sau măcar să le conducă în vreun fel. Dar cu toate acestea eu mă declaram mulţumită: nu mai stătea izolat. Dacă Gaunt câştiga o bătălie în Franţa ar fi putut să-i redea lui Eduard într-o oarecare măsură încrederea în abilitatea de a lua decizii echilibrate. Am turnat două cupe de Bordeaux, un vin simbolic pentru posesiunile lui Eduard.

— Pentru victoria Angliei! Am ridicat cupa şi am băut.

— Pentru Anglia! Şi pentru tine, dragostea mea. Eduard m-a sărutat cu toate pasiunea unui rege atotputernic.

Bineînţeles că m-am bucurat prea devreme. Veştile care răzbătură până la noi în următoarele luni nu erau bune. În partea de nord, regele Carol al Franţei învăţase din greşelile trecutului şi refuza să fie atras într-o bătălie împotriva unei forţe care îl domina numeric. Knolles, din ce în ce mai umilit, îşi pierduse forţa şi autoritatea, trupele izolate i se destrămau, aşa că erau o pradă uşoară pe care vulturii francezi le înhăţau imediat. În sud ne-am descurcat mai bine.

Limoges fusese prădat şi ars, ceea ce punea capăt luptelor cu francezii în acea regiune, dar cu toţii nu auzeam decât zvonurile că Prinţul ar fi fost nevoit să se întoarcă la Bordeaux, părăsind atacul, înfrânt nu de francezi, ci de boala lui nemiloasă.

Toate certitudinile lui Eduard se spulberau încetul cu încetul.

— Gaunt e aici, am încercat eu să-l alin. O să preia el controlul. Nu trebuie să-ţi faci griji.

Prefera însă din ce în ce mai des să se închidă în el şi nu mai voia să-mi vorbească. Nici eu nu mi-am dat seama de gravitatea problemei până nu l-am găsit pe zidul cetăţii aşteptând veşti care nu veneau, cu tânărul Thomas ţinut cu forţa de o mână puternică pe umăr, foindu-se întruna să plece, în mod vizibil dorindu-şi să se afle în altă parte – la grajduri sau să se joace cu sabia lui în miniatură – oriunde altundeva decât lângă tatăl său împovărat.

— Da' du-te atunci! s-a răstit Eduard şi i-a dat drumul, iar Thomas a zbughit-o imediat de acolo.

M-am aşezat eu în locul băiatului, mi-am strecurat mâna în jurul braţului lui, Eduard a zâmbit, dar ceva lipsea de pe chipul lui. Nu pe mine mă voise, şi deşi îmi era clar ce aveam de făcut, nu îmi făcea nicio plăcere. M-am gândit că n-o să-mi placă rezultatul, dar eram suficient de femeie şi încrezătoare în noul meu rol ca să pot să o fac. De dragul sănătăţii regelui, aveam să risc indiferent de consecinţe.

Am scris o invitaţie oficială pe un pergament de bună calitate, am folosit ceară şi sigiliul lui Eduard şi m-am pregătit să trimit un mesager. Era complet ilegal ca amanta regelui să se folosească de sigiliul regal – dar de ce nu? Putea să nu fie de folos, dar măcar avea efectul scontat. M-am ascuns de Eduard şi n-am nicio scuză pentru asta. Ce rost avea să-i dau speranţe dacă exista riscul să nu se întâmple? Nici numele nu mi l-am pus – la un moment dat mi-a trecut prin minte că poate o să-mi pară rău că am scris mesajul. Am stat în faţa şemineului în camera mea şi m-am gândit dacă nu cumva ar fi mai bine să arunc misiva în flăcări.

Nu puteam eu să-i ofer lui Eduard toată afecţiunea de care avea nevoie?

Dar apoi au sosit veştile. Veşti devastatoare, care l-au făcut pe Eduard să cadă în genunchi în capelă, complet distrus. Micuţul fiu şi moştenitor al Prinţului, Eduard de Angouleme, moştenitor al coroanei Angliei, murise la Bordeaux. Prinţul era prea bolnav şi înnebunit de durere ca să mai poată continua campania. Avea să se întoarcă în Anglia, predând campania pe mâinile din ce în ce mai incompetente ale lui Gaunt.

Eduard jelea.

În aceeaşi clipă am trimis scrisoarea. Totul depindea de ea. Nu-mi mai permiteam să mă răzgândesc.

I-am scris din nou lui Windsor, adoptând un stil rigid şi protocolar.

Am intrat din nou în graţiile lui Eduard. I-am recâştigat încrederea. Nu îl interesează Irlanda. Toată atenţia îi este îndreptată spre Gasconia, care creează din ce în ce mai multe probleme. Sunteţi în continuare pe cont propriu în Irlanda şi cred că nu va exista vreun amestec din partea Londrei.

Am primit un răspuns cu acelaşi mesager, scris de Windsor în stilul lui tranşant – gândea şi scria.

Am primit cele două scrisori de la dumneavoastră la doar câteva zile distanţă una de cealaltă, din cauza dificultăţilor de comunicare. Mă simt uşurat că aţi fost reabilitată.

Pentru mine sau pentru el? M-am strâmbat cu cinism.

Aduceţi-i aminte de mine lui Eduard. Am pornit pe un drum greu şi am nevoie de tot ajutorul pe care îl pot primi.

Ultimul paragraf m-a surprins.

O *să vă mai dau un sfat. Aţi văzut deja ce înseamnă să nu mai fiţi sub patronajul regal. Ultima dată când ne-am văzut v-am avertizat. Mi-aţi respins sfatul. Acum ştiţi din proprie experienţă. Poziţia de amantă regală poate fi nimicită cât ai clipi. Profitaţi din plin de toate oportunităţile. Va urma o iarnă lungă pentru dumneavoastră după moartea regelui. Mă îndoiesc că Prinţul şi ambiţioasa lui soţie vă vor păstra un loc la curte.*

Apoi am fost mai mult decât surprinsă.

Mă gândesc la întâlnirile noastre mai des decât aş vrea. Nu sunteţi o companie confortabilă, dar observ că nu vă pot scoate din gândurile mele. S-ar putea să nu vă surprindă să aflaţi că uneori sunteţi imposibil de alungat. Aveţi gheare de oţel. Constatând aşadar acestea, recunosc că tăria de caracter şi farmecul dumneavoastră îmi alină singurătatea. Nu mă văd întorcându-mă în Londra în viitorul apropiat şi-mi pare oarecum rău. Cred că ne-am fi înţeles destul de bine dacă împrejurările ar fi fost cu totul altele.

Ţineţi-vă bine. Feriţi-vă. Poziţia supremă pe care o ocupaţi vă va determina duşmanii să-şi facă simţită prezenţa mai tare decât vă închipuiţi. Aveţi grijă să nu fiţi cea care le pune armele la dispoziţie.

Primiţi acest sfat de la cineva care ştie din proprie experienţă.

Am râs încet, apoi mi-am fixat privirea pe pachetul care venise odată cu scrisoarea şi al cărui conţinut puteam să-l intuiesc înainte de a despături bucata de piele moale. Un pumnal cu lamă subţire care putea fi ascuns în mânecă sau corset. O armă mortală care să mă apere de un asasin. Ce caraghios era! Cine ar fi dorit să-mi facă rău fizic?

Am descoperit că şi mie îmi părea rău că Windsor nu era la curte. Mă îndoiam că ar fi credincios acelui sărut final, care nu fusese deloc cast. Dar nici eu, concubina regelui, nu îi eram credincioasă.

Se gândea să mă protejeze. Un câine prostuţ şi o lamă subţire.

Ar fi trebuit să mă tem? Nu mă temeam. Poate greşeam.

Răspunsul la invitaţia mea regală a sosit mai greu decât scrisoarea de la Windsor, dar a fost şi mult mai impresionant. A venit în persoană, sosind la Windsor cu palanchine, călăreţi şi o escortă militară impresionantă, cu steaguri fluturând. Totul era menit să îţi ia ochii şi exista o singură persoană care putea face aşa ceva. Da, am recunoscut eu. Era posibil să regret. Dar fusese singura soluţie pe care o găsisem.

Familia!

Eduard avea nevoie de familie în preajma lui. Îşi dorea – aşa cum îşi dorise toată viaţa – să-şi aibă copiii şi amintirile lângă el. Era un adevărat erou pe câmpul de luptă, un administrator foarte bun, o prezenţă fizică fără pereche, dar acasă avea nevoie de stabilitatea unei familii. Absenţa veseliei şi a afecţiunii îi afecta starea de spirit. Philippa şi vlăstarele pe care i le dăruise aveau un rol vital pentru el, după ce el îşi petrecuse copilăria în singurătate şi izolare, sub autoritatea unei mame egoiste. Pentru el fusese vital să-şi întemeieze o familie a lui, care să îi ofere toată stabilitatea şi dragostea de care nu avusese parte înainte.

Iar acum, când familia i se împuţinase? Doi fii în Franţa, amândoi implicaţi în război. Lionel mort în Italia. Toate fiicele lui, cu excepţia uneia, moarte. Thomas prea tânăr şi preocupat de activităţile specifice vârstei ca să îi poată fi o companie reală tatălui său. Eduard avea nevoie de familie în jurul lui.

Dar de ce nu poţi tu *să-i oferi ce are nevoie?* M-am întrebat eu îmbufnată, dar a trebuit să recunosc cinstit: îi puteam oferi multe, dar nu şi senzaţia de apartenenţă de care avea Eduard nevoie. Iar soluţia? Isabella, mult iubita lui fiică. Îndărătnică, incredibil de trufaşă, capricioasă şi ostilă cum era faţă de mine, nu conta, ea era soluţia.

Iar acum vedeam, coborând din palanchinul încărcat şi plin de perne, silueta inconfundabilă a Isabellei, care venise fără mult doritul ei soţ, ci cu două fetiţe cu păr bălai şi la fel de frumoase ca mama lor. Le-am urmărit sosirea din cămăruţa de deasupra intrării principale. Nici nu apucase să pună bine piciorul pe pământ că a început să poruncească în stânga şi-n dreapta de parcă nu lipsise nicio clipă de la palat.

Am bătut cu degetele în pervazul geamului cât Isabella şi-a revendicat drepturile la Havering. Să o fi oprit? Sau să o las să se instaleze şi să se întâlnească cu Eduard când va vrea? Am cântărit bine ambele variante. Dacă mă duceam acum la ea, am fi reuşit doar să ne certăm, n-ar fi fost nimeni care să ne potolească şi ranchiuna dintre noi ar fi erupt ca o flacără. Ah! Dar dacă o lăsam să-l vadă pe Eduard, să-şi fixeze singură regulile, să stabilească singură unde va sta, aveam

să fiu imediat în dezavantaj. Isabella va prelua controlul înainte să ne întâlnim la cină.

Aşa deci! Mi-am potolit degetele, m-am gândit cu ce să mă îmbrac pentru ocazia pe care o întrezăream. De când mă retrăsesem eu din cauza unor detalii neplăcute? Nu eu eram stăpâna acestui palat? Cine superviza banii şi gospodăria? Dumnezeu trebuia să-mi dea putere să-mi controlez cuvintele şi temperamentul – aveam nevoie de ea ca aliată. Aşadar, având toate detaliile ceremonioase de la curte la degetul meu mic, stăteam pe podiumul din sala mare, înveşmântată în straie de curte, cu Latimer şi încă o servitoare lângă mine, când îşi făcu apariţia.

— Sunt gata camerele mele? a întrebat ea, fără să se adreseze cuiva anume, poruncitoare ca de obicei, minunată ca de obicei, îmbrăcată superb în ciuda călătoriei lungi cu o jachetă argintie şi cu un verde liniştitor la care am râvnit instantaneu. Dacă nu mi-aş fi ales intenţionat cea mai nouă rochie, care îi plăcea şi lui Eduard foarte mult, ca să mă schimb din rochia plicticoasă de culoarea frunzelor pe care o purtam când îi zărisem veşmintele splendide, aş fi trecut complet neremarcată. Isabella nu renunţase la obiceiul ei de a reteza încrederea celorlalţi, îngenunchindu-i. Acum însă eram pregătită să-mi anunţ noua poziţie şi statutul într-o rochie senzaţională, strânsă pe corp, din mătase violacee, cu modele purpurii şi albastre. Era imposibil să fiu pusă în umbră într-o asemenea rochie, peste care aveam un *cotehardie* din damasc auriu. Eu eram stăpâna aici, aşa că i-am făcut semn servitoarei să îi conducă pe cei din anturajul Isabellei şi pe cele două fiice în camerele pe care le pregătisem pentru ei.

Isabella a rămas. Mi-a evitat privirea cu o nonşalanţă studiată şi cu un dispreţ considerabil şi s-a uitat la Latimer.

— Latimer! Îmi pare bine că m-am întors. Te rog să aduci nişte vin.

— Sigur, milady. Latimer s-a înclinat în faţa prinţesei – apoi în faţa mea, înainte de a ieşi ca să îndeplinească porunca. Isabella sesiză gestul lui, după cum şi era de aşteptat, iar sprâncenele ei se arcuiră perfect şi mă privi în cele din urmă, aşa cum ştiusem că o va face când va considera că a venit momentul. Mă văzuse de când trecuse pragul. Cum putea să nu observe violetul şi purpuriul?

— Ia te uită! Alice Perrers!

— Milady. Am făcut o reverenţă.

— Nu mă aşteptam să te găsesc tot aici. Şi care mă rog e rolul pe care îl ocupi acum, de vreme ce nu mai eşti în suită? Dispreţul ei m-ar fi ofensat profund dacă aş fi fost o fire mai slabă. Pot să ghicesc? Curva palatului?

Nu m-am clintit de pe podium.

— Lucrurile s-au schimbat, milady.

— Cu siguranţă, de vreme ce ai ajuns să îi comanzi lui Latimer. S-a

încruntat brusc. Tatăl meu ştie? Bănuiesc că da.

— Sigur.

— Aşadar ai preluat rolul mamei mele.

— S-ar putea spune şi aşa…

Nu se simţea în largul ei, ceea ce-mi convenea de minune. Oare avea să mă întrebe direct? Un servitor intră cu o tavă cu vin şi îngenunche în faţa mea. I-am făcut semn să-i ofere mai întâi prinţesei. Cât de bine m-am simţit în acel moment.

Faţa ei drăguţă părea de granit acum.

— Văd că ai pus stăpânire pe gospodărie.

Am înclinat din cap.

— Cineva trebuie s-o facă. Regele este mulţumit că mă ocup eu.

Isabella ignoră intenţionat vinul.

— Voi avea grijă ca situaţia să se schimbe în scurt timp.

— Cu siguranţă, milady. Dacă intenţionaţi să vă asumaţi această răspundere…

Ştiam că n-are niciun gând să îşi asume acest rol. Ştia şi ea.

— Unde este regele? întrebă ea.

— Cred că la grajduri. Isabella se întoarse pe călcâie. Aşteptaţi! Trebuie să vă vorbesc acum. Trebuie să ştiţi ceva…

S-a oprit.

— Anume…?

— Regele nu a fost în cea mai bună formă.

— Şi?

— Aveţi grijă cum vorbiţi cu el.

— N-am nevoie să-mi spui tu asta.

M-am apropiat şi am privit-o, ochii fiindu-ne cam la acelaşi nivel.

— Dar trebuie să aveţi grijă. Nu l-aţi mai văzut în săptămânile – lunile – de după moartea Maiestăţii Sale. Eu da.

A căzut puţin pe gânduri, şi-a ţuguiat nehotărâtă buzele, apoi s-a rotit iar pe călcâie şi l-a acostat pe Latimer care se strecurase tiptil în sala mare.

— Înţeleg că regele a fost bolnav, Latimer.

— Da, milady. Dar acum se simte mai bine.

Aşadar nu avusese încredere că-i spusesem adevărul în legătură cu tatăl ei. Mai aveam ceva punţi de construit dacă voiam să mă folosesc de această prinţesă Plantagenet. Şi văzându-i ostilitatea îmbăţoşându-i spatele, umerii, m-am gândit că am greşit când i-am trimis invitaţia aceea blestemată.

— Ai profitat de bunătatea lui? m-a întrebat ea, cu o voce plină de invidie. Văd c-ai fost mai mult decât ocupată. Acum că se apropiase foarte tare, privirea i se fixă asupra taliei mele. Încă un bastard? Cine-ar fi crezut că ai mintea să te ridici atât de sus. Dar ai grijă, mai sus de atât n-ai unde.

M-am abţinut să-i dau o replică prea usturătoare. Isabella era o femeie inteligentă şi trebuia să mă folosesc de asta. M-am dus lângă ea. Isabellei nici nu-i trecuse prin cap cât de ambiţioasă poate fi o fostă domnişoară din suita reginei.

— Nu poate fi prea bolnav, a susţinut ea. M-a invitat aici să particip la un eveniment.

— Ştiu.

— A zis că organizează un turnir.

— Da.

— Oare unui om bolnav îi arde de turniruri?

— Nu?

— Când se va ţine?

— Nu se va ţine. Asta a oprit-o. Ne-am mai privit încă o dată ca două pisici care se întâlniseră pe creasta unui acoperiş. Nu există un asemenea eveniment, am înştiinţat-o eu.

— Cine a scris scrisoarea?

— Eu.

Am auzit cum trage aer în piept, i-am văzut nările îngustându-se şi mă aşteptam să izbucnească, dar nu s-a întâmplat aşa. Mă privea plină de curiozitate.

— În ce scop? De ce m-ai invita tu pe mine aici?

— Păreţi surprinsă.

— Dacă voiai să fii tu stăpâna absolută aici, nu mă aduceai înapoi în Anglia. Ştim amândouă că şi eu am tendinţa de a stăpâni.

— Asta ştiu.

— Deci de ce?

— Regele e cu moralul la pământ. Starea de sănătate a Prinţului este nesigură, iar fiul acestuia mort. Regele nu este în dispoziţia necesară organizării de întreceri cavalereşti. Asta dacă nu cumva reuşiţi să-l convingeţi că este, bineînţeles.

— O să vorbesc cu el. M-a privit gânditor.

Am schiţat un zâmbet.

— Vă doresc succes, milady. Chiar îmi doream să izbutească să-l convingă. Eduard avea nevoie să i se distragă atenţia. Şi mai trebuie să vă spun ceva. Regele nu ştie că v-am trimis vorbă.

M-am uitat după ea cum se îndepărtează cu paşi hotărâţi, care îi trădau cu siguranţă nervozitatea. Nu avea să-i placă ce trebuia Latimer să-i arate. Am oftat şi m-am uitat la Braveheart, care se lipise de piciorul meu. Dumnezeu să mă aibă în pază! Invitasem vulpea în coteţul găinilor?

Isabella era într-o criză de nervi când am ieşit în grădină să mă alătur augustelor prezenţe, tatălui şi fiicei lui, ca să testez atmosfera dintre ei.

— Am fost dată afară din camerele mele!

— Dată afară? Eduard se distra pe seama dramatismului ei. Adică vrei să spui că ai fost condusă în nişte camere mai mari şi mai potrivite – că doar ai venit cu copiii, cred.

— Erau camerele mele – le-aţi construit pentru mine!

— E adevărat. Dar erau goale. De ce să nu le folosim? Tu vii rar în vizită, iar lui Alice îi place să stea acolo.

Nu v-am zis? Eduard mă mutase în apartamentele fastuoase regale. Când înşirasem lista cu doleanţe, nu aveam de unde să ştiu ce o să primesc: cele două camere somptuoase construite pentru o prinţesă. Şi cât de mult îmi plăceau…

Peste noi s-a aşternut o tăcere încordată, ca o chiciură argintie, tăioasă şi rece, tulburată doar de ţipătul strident al unei coţofene cocoţată într-un copac. Isabella a tras aer în piept. Mă întrebam ce-o să mai zică şi de data asta, dacă poate fi diplomată. Chipul îi era încordat. S-a oprit în mijlocul aleii cu un foşnet de fuste şi s-a întors cu hotărâre spre Eduard.

— V-aţi mutat amanta în camerele mele?

Niciun pic de diplomaţie. Ai grijă! Am respirat adânc. *Ai grijă, Isabella! O îmbătrâni el, dar e la fel de mândru ca în tinereţe.* Parcă pentru a-mi da dreptate, Eduard îşi încleştă pumnii.

— Cred că ar trebui să-ţi ceri scuze pentru ce ai spus, a remarcat el pe un ton destul de stăpânit.

— Trebuie să ne prefacem că nu e? Că nu v-a fost amantă, în toţi anii aceia în care mama mea trăia?

Umerii lui Eduard se încordară ca să suporte toate greutatea aceea,

— Înghit multe, Isabella. Dar asta nu. Nu îţi permit să mă judeci pe mine sau pe mama la. I-am acordat lui Alice autoritatea de a-mi administra gospodăria.

— Nu-mi place.

— Nici nu trebuie să-ţi placă. Eşti doar oaspete în casa asta, Isabella. Dacă nu-ţi place, nu te obligă nimeni să rămâi. Isabella deschise gura, dar o închise la loc. Exact! Vezi că nu eşti lipsită de judecată, Isabella. Eduard zâmbi, dar ameninţarea nu dispăruse. Ştia cu precizie ce puteri îmi oferise. Acum că am depăşit formalităţile, cât stai? Trebuie să vedem ce putem face ca să te simţi bine aici.

Privirea Isabellei o întâlni pe a mea. I-am lăsat să facă planuri. Semănau ca două picături de apă când venea vorba de chestii grandioase şi cheltuitul banilor. Aşadar, Isabella avea să rămână câteva săptămâni, iar eu eram în siguranţă ca favorită a lui Eduard. Fiica şi amanta puteau să se înţeleagă foarte bine dacă în joc era alungarea unei melancolii îngrozitoare.

Isabella a mai avut bineînţeles şi alte idei. Mi le-a şoptit la ureche în timp ce intram în sala mare ca să luăm cina.

— Să nu te aştepţi să mă câştigi de partea ta. Nu vei reuşi. Eşti doar o parvenită, doamnă Perrers.

Adevărat. Eram şi asta aveam să rămân, dar muncisem din greu pentru a-mi câştiga această poziţie. Am decis să-mi mai ascut ghearele puţin.

— Nu am nevoie de respectul dumitale, milady. Eu am rămas serioasă, dar fruntea ei s-a încruntat ameninţător. Maiestatea Sa are nevoie de mine alături de el, aşa cum are nevoie şi de dumneata.

— Pe mine mă va asculta…

— Ba nu. Ah… Eduard era acolo ca să mă conducă la tron şi îmi întinse mâna lui dreaptă. Poate că fiica ta ar trebui să ocupe poziţia cea mai înaltă, am sugerat eu cu blândeţe. Cel puţin în seara asta. Ca oaspete de onoare…

Mi-am etalat dinţii într-un zâmbet care nu era în totalitate fals. Nici nu putea fi fals de vreme ce ieşisem triumfătoare din această confruntare a voinţei. Dându-şi seama că îşi găsise naşul, Isabella mi-a zâmbit şi ea, dar m-a şi fulgerat cu privirea cât s-a aşezat. A fost o seară excelentă, cu mâncare, vin, muzică şi spectacol. Replicile inteligente ale fiicei reuşiră să-i readucă regelui buna dispoziţie, iar eu simţeam cum căldura sufletească emanată de victorie îmi inunda fiinţa, chiar şi atunci când am părăsit încăperea alături de Isabella, iar ea avea un zâmbet amar în colţul gurii.

— Ai grijă, regină Alice.

Am râs încet. Cât de revigorant fusese să o urmăresc pe Isabella, aşezată pe tron lângă Eduard – dar numai la propunerea mea. Pentru că *eu* îi permisesem să stea acolo.

— Am întotdeauna, milady, am răspuns cu. Am întotdeauna. La fel cum am grijă şi de rege.

Era furioasă, era în continuare inamica mea, dar ştiam că înţelesese adevărul din vorbele mele. Eu eram stăpâna palatului şi nu aveam să cedez puterea nimănui, nici măcar unei prinţese. Eduard putea să o aibă alături pe Isabella pentru o perioadă limitată, cu binecuvântarea mea, dar de mine avea de fapt nevoie. Eu eram centrul lumii lui din ce în ce mai limitate. Sângele îmi pulsa prin vene când m-am retras în camera mea şi mi-am lăsat servitoarea personală să-mi scoată bijuteriile şi rochia, când mi-am întins mâinile ca să-mi poată lua inelele de pe degete. Regina Alice? Îmi plăcea. Nu aveam să port niciodată acel titlu, dar – şi mi-am încleştat pumnii – aveam să savurez această putere ca şi cum chiar aş fi fost regina lui Eduard.

A trebuit să părăsesc câmpul de luptă în favoarea Isabellei, pentru că nici nu-mi mai vedeam degetele de la picioare din cauza burţii. În momentul în care copilul a început să mişte încontinuu şi viaţa de la curte a început să mă obosească, mi-am anunţat intenţiile. Eduard m-a

sărutat pe buze şi pe mâini şi m-a trimis cu una din bărcile lui, de parcă eram făcută din sticlă preţioasă.

Tocmai achiziţionasem casa şi feuda Pallenswick cu ajutorul negocierilor inteligente ale lui Greseley şi a monedelor de aur împrumutate graţie trezoreriei regale. Iar Pallenswick era o proprietate ca o nestemată pe malul Tamisei. De acolo ajungeam imediat la Eduard şi la curte.

— Dacă pot o să vin, m-a asigurat Eduard.

— O să mă descurc foarte bine şi fără tine. Ştiam că va fi prins cu războiul şi că oricum nu va avea voie să intre în camera în care năşteam, fie el şi rege. Isabella îi era alături să-i ridice moralul la nevoie.

— O să cer oamenilor să se roage să ai o naştere uşoară. Să-mi trimiţi vorbă.

— Da.

— Mi-ar plăcea să-mi dăruieşti o fiică.

— Numai să nu fie la fel de războinică precum Isabella!

— Slabe şanse. Râsul lui Eduard sperie raţele de la mal care începură să măcăne. M-am sprijinit de perne, iar el a adăugat: Nu pleca!

M-a strâns de mâini şi m-am simţit uşurată, dar trebuia să plec. Puneam preţ pe independenţa mea în anumite privinţe. Îmi doream să fiu sub acoperişul propriei mele case când năşteam. Aşa că am plecat de la curte. Acum nu mai era niciun secret. Plecarea mea a fost marcată cu steaguri şi escortă regală, astfel încât toată lumea să ştie că Alice, concubina regelui, avea să-i mai aducă pe lume un copil. Isabella îşi găsi altceva de făcut ca să nu fie nevoită să se prefacă interesată. În definitiv foarte bine.

Mi-am luat şi câinele cu mine, dar nu-i plăcea călătoria pe apă. Găsisem cel mai nepotrivit nume pentru căţeluşa mea, Braveheart. Pumnalul dăruit de Windsor îl ţineam în mânecă.

Pe masa bucătăriei de la Pallenswick se alia un coş cu ouă proaspete, iar cu o ajutam pe menajeră să cureţe nişte lăzi cu fructe stricate culese toamna trecută. Printre ouă era ascunsă o scrisoare. O livrare originală, într-adevăr. Intrigată şi cu un ochi spre Joan, noua mea fiică, ce dormea în leagănul ei de lângă şemineu, am recuperat scrisoarea care conţinea o singură pagină şi am desfăcut-o. O notă scurtă, fără adresă, fără semnătură, fără sigiliu. Aşadar cineva dorise să-şi păstreze anonimatul, dar totuşi se deranjase să o trimită.

Trebuie să vă întoarceţi la Westminster. Trebuie să daţi la o parte problemele personale. Este spre binele dumneavoastră, precum şi spre binele regelui.

Scrisul unui copist. Dar de la cine să fi fost? Nu era de la Eduard. Nu

era stilul lui şi oricum nu ar fi păstrat discreţia într-un asemenea caz. Wykeham? Nu se preta el să trimită misive nesemnate. Nici nu avea nevoie de aşa ceva, mai ales că era cancelarul lui Eduard. Medicul lui Eduard? Dacă Eduard ar fi fost bolnav, atunci sigur ar fi fost trimis un mesager care să-mi dea vestea cu surle şi trâmbiţe. Nu-mi mai venea nimeni în minte, aşa că am aruncat scrisoarea în foc cu un surâs strâmb. Cine să fi vrut neapărat ca eu să mă întorc? Poate că eram eu concubina de care ştia toată lumea, dar majoritatea dintre ei m-ar fi închis bucuroşi într-o temniţă cât mai îndepărtată de rege şi de curte.

Cât mi-a luat să ajung din bucătărie în salon cu copilaşul adormit în braţe m-am gândit să uit de existenţa acelei scrisori. Dar totuşi – era un avertisment. Era pentru binele regelui. Nu puteam să-mi permit să o nesocotesc – sau puteam? Nu-mi plăcea o rugăminte anonimă care aducea mai degrabă a ordin. Trebuia să mă gândesc peste noapte.

I-am urat scriitorului anonim să ajungă cât mai curând în flăcările iadului.

Bineînţeles că în scurt timp dădeam ordine să mi se împacheteze lucrurile şi să mi se pregătească barca. Mi-am sărutat fiica – blondă şi cu ochi albaştri ca ai tatălui ei – căreia îi alesesem numele de Joan, în cinstea mult iubitei fiice a lui Eduard răpusă de ciumă. Ezitasem dacă să-i pun acest nume, din cauza amintirii neplăcute a femeii care mă desconsidera profund pentru originea mea umilă şi care mă încredinţase unei vieţi de sclavă, dar de data aceasta dorinţa lui Eduard avusese prioritate. Aşadar mi-am luat la revedere de la fiica şi fiii mei, le-am reamintit bonei şi tutorelui o seamă de instrucţiuni şi m-am îmbarcat spre Londra în mai puţin de o oră. Autorul biletului avea să se facă în curând cunoscut.

Când am ajuns, am aflat că în absenţa mea Eduard convocase Parlamentul. Pe mine nu mă afecta în niciun fel. Se apropia din nou sezonul în care începeau campaniile militare, aşa că o sesiune parlamentară care să aprobe taxe pentru strângere de fonduri din care să fie plătite forţele armate engleze era o măsură evidentă. Palatul Westminster, acolo unde Eduard stătea momentan, părea cuprins de agitaţie. Erau o debandadă şi o forfotă neobişnuită, grajdurile erau supraaglomerate şi deja toate camerele erau ocupate de lorzi şi episcopi. Oamenii simpli trebuiau să se descurce cum puteau. Am închis uşa ca să scap de toată hărmălaia şi am oftat fericită că mă întorsesem. Nu m-a ţinut mult. M-am posomorât imediat.

— Dar nu v-aţi grăbit deloc! l-am auzit eu pe John de Gaunt.

— Ce căutaţi aici? Nu mă exprimasem deloc cu graţie. Cum de nu eram niciodată amabilă în preajma lui John de Gaunt? Iar acum îl găseam stând în camerele mele, fără să-l fi invitat. Cred că

întotdeauna m-am temut de el. Gaunt stătea sprijinit de pervazul ferestrei şi era la fel de impenetrabil ca întotdeauna, cu piciorul rezemat de marginea de piatră.

— Vă aşteptam, doamnă Perrers.

Nu avusese prea mult de-a face cu mine de când pusesem la cale complotul. Oh, îşi manifestase public recunoaşterea statutului meu, probabil că era forţat de împrejurări să accepte că eram importantă pentru Eduard, dar credeam în continuare că mă dispreţuieşte. Aşadar, ce căuta aici? Doar dacă nu… Am devenit bănuitoare.

— Am venit cât de repede am putut, am răspuns eu.

— Vă aşteptam încă de ieri.

Aveam dreptate. Încă un complot.

— Aşadar, milord, dumneavoastră aţi trimis acea scrisoare.

— Este irelevant. V-aţi întors. Trebuia să o faceţi mai devreme.

Îmi displăcea tonul lui, stilul lui categoric. Dezacordul lui făţiş. Răspunsul meu a fost usturător.

— N-aţi avut curajul să o semnaţi, aşa-i, milord?

— Nu are legătură cu curajul, ci mai degrabă cu discreţia.

— Pentru ca nimeni să nu afle că aţi trimis după ţiitoarea regelui? Cât de regretabil pentru dumneavoastră că trebuie să vă asociaţi cu una ca mine, că trebuie să recunoaşteţi câtă nevoie aveţi de mine. O dată mai treacă-meargă. Dar să apelaţi din nou la mine…! Cum puteţi îndura aşa ceva, milord…?

Cu câtă sălbăticie l-am luat în derâdere, dar mă călcase rău pe bătături.

Gaunt era deja în picioare şi se îndrepta spre uşă. Îi rănisem mult prea tare orgoliul nemăsurat.

— Aşteptaţi!

S-a oprit brusc cu o expresie împietrită.

— Nu am nevoie de dumneavoastră. M-am înşelat.

— Ba cred că aveţi. Mi-am scos pelerina şi boneta, timp în care am încercat cu greu să mă decid dacă să îl las să plece şi să trântesc uşa în urma lui. Cu siguranţă era o chestiune serioasă pentru Gaunt dacă apelase la mine, aşadar de mine depindea să fac un prim gest de împăcare în faţa unui om atât de orgolios. Haideţi să o luăm de la capăt, milord, am spus şi i-am întins mâna în semn de conciliere. Spuneţi-mi care este problema şi vă voi da un răspuns.

Chiar că era serioasă! Gaunt nu aşteptă să fie rugat de două ori.

— Refuză să o facă. Şi trebuie să o facă. Sunteţi singura pe care o ascultă. E regretabil, dar adevărat. Trebuie să îl convingeţi.

Tipic masculin – să intre în miezul problemei fără nicio explicaţie prealabilă.

— Bănuiesc că vă referiţi la rege. Şi poate aş putea să îl conving dacă mi-aţi da mai multe amănunte. Veniţi şi aşezaţi-vă lângă mine,

milord, şi spuneţi-mi ce-i cu toată agitaţia asta. Este vorba despre Parlament?

— Pe toţi sfinţii, da!

S-a aşezat şi mi-a povestit totul în propoziţii scurte şi înverşunate.

Parlamentul îşi începuse sesiunea într-o atmosferă ostilă. Lista lor de nemulţumiri ar fi putut acoperi distanţa dintre Westminster şi Turn. Toţi banii care fuseseră acordaţi în sesiunea precedentă – ce se întâmplase cu ei? Dispăruseră fără urmă şi nu aduseseră niciun beneficiu! Numele mândru al Angliei fusese târât în mocirla Europei. Gasconia era mai mult sau mai puţin pierdută. Unde erau navele de război ale Angliei? Nu se ştia de zvonurile legate de planurile de invazie ale Franţei? Iar acum regele îndrăznea să le ceară mai mulţi bani. Ei bine, nu aveau să-i dea! Bani aruncaţi din nou pe fereastră.

L-am ascultat de-a dreptul perplexă.

— Nu văd cum aş putea fi de folos în această chestiune, am remarcat eu la sfârşit.

— Acum se caută un ţap ispăşitor, s-a răstit Gaunt de parcă eram prea neghioabă să înţeleg. Nu vor să-l atace direct pe rege, dar vor să îi atace pe miniştrii lui, să îi acuze de o gestionare proastă. Şi din nefericire Parlamentul a descoperit o armă secretă. Ce au în comun toţi miniştrii lui Eduard?

De data asta am înţeles unde bătea.

— Toţi sunt oameni ai Bisericii.

— Exact! Preoţi, absolut toţi. Ce ştiu ei despre război? Nimic! Parlamentul vrea să scape de ei înainte de a discuta problema taxelor.

Acum rolul meu în planul lui Gaunt îmi era foarte clar.

— Iar Eduard se opune.

— Da. Este mânat de loialitate. Eu nu pot să-l fac să se răzgândească. Iar dacă nu se va conforma…

Ar fi fost începutul unei crize în Anglia, la fel ca în tot restul Europei.

— Păi şi dacă îl conving pe Eduard să îi destituie pe miniştri, cine le va lua locurile? am întrebat.

Gaunt a zâmbit sumbru.

— Eu propun aşa…

I-am ascultat planul. Era excepţional. Nu-i găseam niciun cusur.

— O veţi face? a mai insistat el.

L-am privit cu atenţie.

— Dar aceşti noi miniştri nu vor fi nepopulari?

— De ce să fie? Nu sunt clerici.

— Dar vor fi percepuţi ca oamenii dumneavoastră.

— Sunt oameni destoinici!

Erau. Dar am stat o clipă şi am meditat la toată situaţia, făcându-l pe Gaunt să aştepte puţin, în parte pentru că aşa am simţit pe

moment. Nu găseam niciun cusur – şi aş fi reuşit să salvez relaţia regelui cu Parlamentul. Soluţia avea foarte multe avantaje.

— O voi face, milord.

— Vă rămân îndatorat.

Înţelegerea a fost parafată cu o încuviinţare extrem de scurtă din cap, iar Gaunt a părăsit camera după ce-mi stricase buna dispoziţie avută înainte. Naiba să-l ia! Poate că Gaunt şi cu mine eram acum aliaţi, dar nu avea să fie o alianţă uşoară. Mi-a trecut prin cap că mă simţeam ca şi cum aş fi avut o viperă în pat.

Împreună cu Gaunt l-am găsit pe Eduard prins într-o conversaţie aprinsă cu Latimer. M-a întâmpinat cu un zâmbet, m-a sărutat pe obraji, dar totul s-a petrecut foarte repede, parcă şi cu o oarecare iritare.

— Trebuia să-mi spui că ai de gând să te întorci, Alice. Nu am la dispoziţie prea mult timp pentru că…

Era din nou încolţit de probleme. Încordarea muşchilor de pe chipul lui lăsa să se vadă efortul pe care îl făcea să se controleze. Părea asaltat din toate părţile.

— Ne aflăm aici pentru a discuta despre miniştri, Sire, interveni cu tact Gaunt.

— Ştii ce părere am despre asta…

Eduard părea şovăitor, fapt care mă îngrijora. L-am atins pe braţ şi şi-a întors privirea spre mine.

— Am stat de vorbă cu fiul tău, milord. Sfatul meu este să îi dai ascultare.

— Miniştrii m-au slujit cu devotament…

— Dar Parlamentul nu le va da câştig de cauză. Ai nevoie de bani de la Parlament, fie că îţi convine sau nu, Eduard. Cum poţi să lupţi fără sprijinul lor? Fă-o! Renunţă la clerici. Nu e momentul să fii nehotărât.

M-am gândit să nu spun nici mai mult, nici mai puţin decât îi spusese Gaunt, dar pe mine mă asculta Eduard.

— Crezi că ar trebui să mă plec în faţa voinţei Parlamentului?

— Da, Eduard. Aşa cred. Cred că ar fi o politică bună.

Prin urmare aşa a şi făcut. Iar cei care i-au înlocuit pe clericii ghinionişti erau chiar cei din grupul acela restrâns pe care îl întâlnisem în camera circulară. Toţi prieteni şi tovarăşi de-ai lui Gaunt, tineri, capabili, ambiţioşi. Bărbaţi care aveau să-l slujească bine pe Eduard şi îi erau loiali lui Gaunt. Schimbarea s-a produs în decurs de o săptămână. Carew a devenit Lordul Păstrător al Sigiliului Privat al regelui. Scrope a preluat răspunderea de trezorier. Thorp a devenit noul cancelar. William Latimer era şambelan regal, cedându-i locul de intendent al casei regale lui Neville de Raby. O clică de

curteni strânşi în jurul lui Eduard pentru a-l proteja de o lume pe care el o recunoştea din ce în ce mai greu.

I-am privit în timp ce se înclinau în faţa regelui. Gaunt avusese dreptate. Toţi erau oamenii lui, erau legaţi de el, iar de vreme ce eu îi ajutasem să ajungă în faţă, aveau să-mi fie şi mie loiali. Niciunul dintre ei nu ar fi îndrăznit să mi se împotrivească, astfel că era pentru prima dată în viaţa mea când aveam la curte prieteni care să ţină seama de interesele mele.

Aşa am păşit pentru prima dată în cercurile aflate la cârma ţării.

— Nu trebuie să vă faceţi griji, milord, i-am spus eu lui Eduard în timp ce i-am ridicat o mână să i-o sărut. Or să vă slujească plini de devotament. Zilele când palmele lui aveau bătături din cauza hăţurilor şi a paloşului erau demult apuse. Încordarea lui, lipsa lui de viziune asupra viitorului erau jalnice. Povara anilor începuse să-i stingă focul din ochi.

— Îmi pare bine că te-ai întors, a spus el. Ai adus şi copila?

— Nu. E cu doica ei. Dar o s-o aduc. O s-o vezi.

L-am însoţit la grajdul în care se aflau coliviile pentru a inspecta o pereche nouă de şoimi care tocmai fuseseră aduşi pentru a fi dresaţi şi am fost uşurată să văd că i-a făcut plăcere să se ocupe de păsări. Eduard nu trebuia să-şi facă griji. Eu însă îmi făceam. Trebuia să fac tot ce-mi stătea în putinţă ca să ţin pericolele la distanţă.

Iar Gaunt? Nădăjduiesc că era mulţumit de cum ieşiseră lucrurile. Nu s-a înclinat în faţa mea, în schimb am simţit cum cătuşele cu care eram legaţi unul de celălalt strângeau mai tare: eram aliaţi, fără urmă de tăgadă, fie că eu eram cea care îmi vândusem sufletul lui Gaunt, fie el mie; asta era de discutat. Era ca un mariaj de convenienţă, care putea fi anulat dacă una dintre părţi considera de cuviinţă acest lucru. Eram prea circumspecţi unul faţă de celălalt ca să fim şi tovarăşi în pat, dar la bine şi la greu ne potriveam ca o mănuşă în această maşinaţiune politică.

Rezultatul conspiraţiei noastre a fost imediat şi impresionant. Eduard s-a adresat Parlamentului cu tot avântul de altă dată, i-a convins să-şi dea acordul şi i s-au pus la dispoziţie banii. Anglia putea intra din nou în război, iar eu puteam să-l dojenesc pe furiş de la distanţă pe William de Windsor. Aveţi grijă la duşmani, aşa mă avertizase. Se înşelase. Acum aveam prieteni la curte. Poate că ar fi trebuit să-i scriu ca să-i aduc la cunoştinţă acest fapt. Pumnalul l-am închis într-un cufăr.

— Şi nici de tine n-am nevoie! am informat-o eu pe impasibila Braveheart care se cuibărise peste tivul rochiei mele.

Iar dacă mai aveam nevoie şi de o confirmare a faptului că steaua mea strălucea pe cerul politicii de la curte, a venit şi ea. De Paşti, între membrii familiei Plantagenet era obiceiul să se facă schimb de

cadouri. Şi ce credeţi că am primit din partea lordului de Gaunt? Probabil că simţul datoriei îl pocnise mai ceva ca un pumn în plex. Mi-a oferit un obiect învelit în mătase.

L-am luat şi l-am desfăcut.

Sfântă Fecioară! Era un obiect excepţional, un *hanap* cum nu mai văzusem. O cupă încrustată cu bijuterii, decorată cu argint şi beriluri strălucitoare, demnă de un rege.

Oh, l-am citit imediat pe Gaunt. Trebuia să mă convingă să-i rămân loială, faptul că îi puteam şopti la ureche tatălui său merita fiecare gram de argint, fiecare piatră preţioasă încrustată pe hanap: un dar menit să-mi cumpere bunăvoinţa, dacă avea să aibă vreodată nevoie de ea. Şi de ce era atât de necesar pentru acest prinţ Plantagenet să aibă de partea sa o amantă regală? Pentru că, după cum ştia orice locuitor al ţării, succesiunea la tron se baza pe o fundaţie extrem de solidă. Cu toate zvonurile care răzbăteau din Gasconia legat de sănătatea Prinţului, toată lumea era convinsă că Prinţul va muri înaintea tatălui său, iar apoi pe tron urma să fie încoronat Richard, fiul Prinţului – un copil de patru ani. Un stat nu poate prospera atunci când conducătorul lui e încă minor.

Credea Gaunt că îi va pica în poală coroana Angliei? Vieţile copiilor erau neînsemnate. Fratele mai mare al lui Richard murise deja în Gasconia. Poate că nici Richard nu avea să supravieţuiască.

Dar Gaunt nu era atât de aproape de succesiune pe cât ar fi vrut, pentru că se împiedica de urmaşa lui Lionel. Lionel, care murise atât de tragic în Italia, avea o fiică din prima căsătorie. Copila aceasta, Philippa, măritată cu Eduard Mortimer, tânărul conte de March, era acum mama unei fete. Dacă acest cuplu tânăr se dovedea suficient de fertil pentru a da naştere unei familii numeroase, atunci orice fiu născut Mortimer avea întâietate în faţa oricărui vlăstar al lui Gaunt.

Am tras concluzia că asta nu era pe placul lui Gaunt. El şi contele de March nu se puteau suferi.

Gândurile îmi cutreierau aiurea în timp ce studiam cupa splendidă. Era foarte devreme pentru orice speculaţie privind viitorul, dar era cert că Gaunt punea totul în joc în acest mozaic delicat. Cine să fie cel mai bun rege în următoarea decadă? Micul Richard? Un fiu Mortimer, nenăscut încă? Sau Gaunt în toată plenitudinea lui?

Şi dacă plecam de la supoziţia că situaţia se rezolva şi Richard trăia? În continuare nu era totul pierdut pentru Gaunt. Tânărul Richard ar fi avut nevoie de un guvernator. Cine avea să fie opţiunea evidentă pentru a-l educa, proteja şi îndruma pe tânărul rege? Gaunt, bineînţeles. Gaunt avea să deţină controlul. Şi ar fi putut încă să spere la coroană ca la o variantă deloc imposibilă pentru propriul lui fiu, tânărul Henry Bolingbroke. Nu era de lepădat să o ai drept aliată pe concubina regelui, pe care regele o asculta, aşa că Gaunt mă privea ca

pe o săgeată utilă în arcul lui, pe care o putea folosi pentru a se asigura că succesiunea va pica pe cele mai bune mâini. Nu era o persoană care să cedeze, nici măcar în faţa fratelui lui, a moştenitorului pe moarte, indiferent cât de tare ţinea la el.

Era Gaunt vinovat de înaltă trădare? Sigur că da.

Am zâmbit, dar nu din cauză că eram sedusă de valoarea cadoului, ci pentru că înţelesesem perfect motivele celui care mi-l dăruise, şi cum puteam să nu-l apreciez pentru asta? Dacă aveam nevoie de un semn vizibil al poziţiei mele la palat, acesta era, un dar de la un prinţ arogant care altfel nu avea niciun motiv să mă remarce în vreun fel, cu atât mai mult să vrea să se alieze cu mine. Cât de minunat era că atotputernicul John de Gaunt o onora pe prea-umila Alice Perrers? De abia m-am putut stăpâni să nu izbucnesc în râs.

— Vă mulţumesc, milord, am spus şi mi-am înclinat cu gravitate capul, dar când mi l-am ridicat am avut grijă să îl privesc direct în ochi. Voi accepta acest cadou, dar adevărata mea loialitate este în slujba lui Eduard.

— Este plăcerea mea, doamnă Perrers.

A zâmbit şi Gaunt, şiret ca un vulpoi.

Aveam şi eu regrete în ceea ce privea această regrupare a alianţelor şi a miniştrilor. De exemplu, Wykeham, bărbatul care trecuse linia dintre prietenie şi duşmănie. În toată această manevră politică Wykeham fusese singura victimă pe care Eduard o regreta cu adevărat. Mă îndoiam că mai existase vreodată un cancelar mai onest, dar Wykeham trebuise înlăturat în toată isteria aceasta anticlericală. Păstrarea lui în guvern fusese imposibilă.

Despărţirea lui Eduard de ministrul lui a fost oficială. A mea nu. Îşi împacheta lucrurile, cărţile şi planurile iubite pentru alte construcţii care acum nu mai aveau să vadă lumina zilei cu sprijinul unui rege generos. Stăteam în uşă şi îl priveam cum împachetează şi pune toate lucrurile la locurile lor cu grijă. William de Wykeham, fost cancelar. Cel mai apropiat prieten al meu, chiar dacă tendinţa lui de a-i judeca pe alţii era extrem de enervantă.

Pe Windsor nu îl considerasem prieten. Nici nu ştiam ce îmi era de fapt Windsor.

Nici nu şi-a întors capul.

— Dacă aţi venit să vă exprimaţi bucuria, nu vă deranjaţi.

— Nu am venit să mă bucur. Wykeham a continuat să-şi vadă de treabă, împăturind acum nişte condeie într-o bucată de pânză. Am venit să-mi iau rămas-bun.

— V-aţi luat. Acum puteţi pleca.

Era rănit şi avea toate motivele să se simtă aşa. Stătusem lângă Eduard şi ascultasem frazele deşarte despre necesitatea acestei decizii,

păreri de rău şi urări de bine pe viitor. Fusese o decizie necesară, iar Eduard fusese la fel de rănit ca şi Wykeham, dar omul acesta merita mai mult. Am intrat în cameră şi am vrut să mă postez în faţa lui. Mi-a dejucat planul şi a luat o desagă de pe jos în care a început să scotocească.

— Acum veţi putea face mai multe lucruri la Winchester, am remarcat eu în timp ce îi întindeam o carte de rugăciuni.

Mi-a smuls-o din mână.

— O să-mi valorific talentele acolo unde sunt apreciate.

— Îmi pare rău.

Acum s-a uitat la mine. Şi am văzut în ochii lui trişti durerea pe care i-o provocase trădarea.

— Nu m-am gândit niciodată că *dumneata* vei fi instrumentul folosit pentru înlăturarea mea. Am fost convins că apreciaţi loialitatea şi prietenia. A pufnit. Aveţi atât de mulţi prieteni încât nu le apreciaţi. Puteţi să vă permiteţi să fiţi nepăsătoare faţă de ei. Am simţit că îmi iau foc obrajii. Cât de tare se poate înşela un om când refuză să vadă adevărul!

— Nu cred că eu am fost instrumentul, am observat eu, vrând să mă păzesc de acest sentiment. Parlamentul a vrut să plecaţi. Toţi miniştrii.

— Pentru nişte fapte pe care niciunul dintre noi nu le-a comis. Pentru lipsa capacităţilor – cu ce dovadă? Avem mai multă experienţă decât toată gaşca cumpărată din Parlament la un loc! A dat din umeri, apoi a mai îndesat două cărţi în geantă. Nu v-am auzit încercând să-l convingeţi pe Eduard să fie loial prietenilor vechi!

— Nu.

— Şi nici pe Gaunt. Wykeham m-a privit încruntat, căutând parcă o dovadă care să-i întărească suspiciunile, iar răspunsul era întipărit pe chipul meu. Aveţi grijă, Alice. Înotaţi cu peştii ăia mari într-un iaz cam mic. Gaunt e un bărbat puternic şi îşi doreşte să devină şi mai puternic. Iar când o va face – atunci când nu-i veţi mai fi de folos – o să se grăbească să scape de dumneata.

— Nu reprezintă o ameninţare pentru mine, am răspuns. M-am gândit apoi la ultima noastră discuţie, atunci când mă întorsesem la curte după naşterea Joannei. Cred că vrea să-şi protejeze tatăl cu orice preţ. Iar pentru asta are nevoie de mine.

— *Eu* cred că se gândeşte doar cum să-i fie lui bine.

— Cine nu procedează aşa?

— Într-o zi nu veţi mai fi indispensabilă. O trusă de călimări se alătură celor două cărţi. Staţi departe de el. Se ştie că este lipsit de scrupule. Când m-a privit din nou expresia îi era mult mai blândă, ca a unui prieten care dădea un sfat. Dar nu era un sfat. Ştiam că nu e. Era un avertisment.

— Nu-mi permit să mă opun lui Gaunt, am mărturisit eu cu

asprime.

— Poftim? Acum când sunteţi ochii şi urechile regelui? Mâna lui dreaptă? Wykeham mă lua peste picior.

— Pentru cât timp? Îmi cunoaşteţi situaţia mai bine ca oricine. Am nevoie de toţi prietenii pe care îi pot găsi, aşa după cum aţi şi declarat atât de just!

— Atunci ar trebui să vă puneţi mintea la contribuţie să vă faceţi câţiva, în loc să vă opuneţi întregii curţi!

— Cum să pot, când mă urăsc toţi? Din punctul meu de vedere sunt prinsă între două stânci. Dacă îl pierd pe Eduard, pierd totul. Curtea va croncăni triumfătoare. Dacă rămân alături de Eduard, am o groază de duşmani care mă urăsc pentru puterea pe care o am. Ce-aş putea să fac în situaţia asta, mult preaînţelepte consilier? Nu era singurul care putea să se preteze la zeflemea.

A căzut pe gânduri.

— Nu ştiu.

— Mda, un răspuns sincer, am bombănit eu supărată. Aţi putea să vă rugaţi pentru mine. Îmi doream să nu fi venit.

— O să mă rog…

— Ba nu! N-aş suporta să mă compătimiţi!

— Cineva trebuie să vă compătimească.

M-am grăbit să ajung la fereastră şi l-am lăsat singur lângă cărţile lui, pentru că în mod ridicol îmi venea să plâng.

— Aţi putea apela la Prinţ când se întoarce, a spus Wykeham în cele din urmă, după ce-mi lăsase suficient timp să-mi revin. Un politician foarte abil, Wykeham, în ciuda faptului că era şi un om al lui Dumnezeu. Am clătinat din cap. Nu era o cale pe care aş fi putut să merg. Joan nu îmi putea fi prietenă. E aşteptat să se întoarcă acasă în orice clipă.

— Se prea poate. Am îndreptat cu iscusinţă discuţia spre o altă direcţie. Dar dumneata? Bine măcar că veţi beneficia de numeroase avantaje în acest exil politic. Vreo douăsprezece castele, palate şi case după ultima numărătoare…

A zâmbit strâmb.

— Toate aparţin ministerului meu. Niciuna dintre proprietăţi nu este a mea. Şi eu sunt foarte vulnerabil. Căldura îi dispăruse. Iar mie îmi părea rău.

— O să văd ce pot face ca să fiţi recompensat, m-am trezit eu vorbind.

— De ce aţi face aşa ceva? Ce calm era, dar cât de tranşant în acelaşi timp. Vi se pare că arăt ca şi cum am nevoie de mila dumneavoastră?

— Nu! Şi n-am nicio idee ce mi-a venit să spun aşa ceva! Sunteţi atât de neprietenos că ar trebui să vă trimit la dracu'.

— Nu mă duc acolo. Mă gândesc să ajung alături de îngeri.

— Atunci pot să vă dau un sfat – nu vă asociaţi cu mine.

Zâmbetul lui, foarte uşor schiţat, era puţin trist.

— Te înşeli, Alice.

— Pur şi simplu mă adaptez vremurilor.

— V-am văzut cu Eduard. Sunteţi bună cu el. Şi pentru el.

— Dar doar pentru binele meu. Răspunsul meu acid se potrivi replicii lui şi mă şocă prin virulenţa lui.

— Nu pot să vă contrazic de vreme ce sunteţi hotărâtă să vă plângeţi de milă. Cu siguranţă nu aveţi nevoie de mine pentru a vă arăta cu degetul păcatele, spuse el, apoi se uită de jur-împrejur în camera mohorâtă şi pustie. Ei bine, asta a fost.

Îmi părea rău că încercasem să îl provoc.

— Când plecaţi?

— Acum. S-a înclinat, destul de protocolar. Dumnezeu să vă aibă în pază, doamnă Perrers.

— E mai tentat să vă păzească pe dumneavoastră, domnule episcop. A izbucnit în râs, iar eu m-am aplecat şi l-am sărutat pe obraz. Ştiţi ceva? i-am şoptit eu într-un moment de răutate uşoară. Uneori mă gândesc că am fi putut fi mai mult decât prieteni dacă nu eraţi preot, iar eu târfă.

Chipul lui Wykeham s-a făcut şi mai serios.

— Uneori, mi-a şoptit şi el, m-am gândit şi eu la acelaşi lucru. Dacă veţi avea vreodată nevoie de mine…

S-a oprit puţin la uşă, apoi a ieşit, închizând-o încet în urma lui, iar eu am rămas singură în camera părăsită. Am găsit o pană pe jos, am ridicat-o şi mi-am băgat-o în mânecă. Episcopul Wykeham avusese dreptate să mă dojenească aspru când încercasem să-mi plâng de milă. Îmi aşternusem singură patul şi în general îmi făcuse plăcere să dorm în el. Aş fi dat dovadă de o slăbiciune de neiertat dacă acum mă văicăream.

Trebuia să fiu puternică. Pentru Eduard, dacă nu pentru mine şi pentru copiii mei.

L-am privit pe Wykeham încălecând, surprinsă atât de senzaţia că pierdusem pe cineva, cât şi de cea de vină. Nu era drept că fusese nevoit să renunţe la funcţii şi la proprietăţi, iar sentimentul meu de vinovăţie era cu atât mai mare cu cât Eduard îmi dăruise mie una dintre aceste proprietăţi: conacul Wendover din Buckinamshire, cu câmpuri fertile şi acces uşor către Londra. Eram tentată să mă revanşez cumva. Greseley achiziţionase pentru mine conacul de la Compton Murdak, aşa că i-am cedat lui Wykeham drepturile de utilizare, odată cu veniturile produse de acesta. M-am strâmbat când am semnat documentul. Cine zisese că am o inimă de piatră? Totuşi concesiunea era pe o perioadă limitată, după care Compton Murdak

îmi revenea tot mie. Nu eram chiar atât de miloasă. La urma urmei era de datoria mea să-mi păzesc averea.

Aşadar, Wykeham plecase, iar eu trebuia să îmi abat atenţia asupra unei întâlniri nedorite, dar pe care nu puteam să o evit.

Am întârziat. Când am ajuns tatăl şi fiul tocmai îşi strângeau mâinile într-un cadru ce părea fără îndoială o reuniune fericită. Prinţul se întorsese în Anglia, prilej de bucurie naţională şi personală, dacă imaginea n-ar fi fost atât de zguduitoare pentru orice privitor.

Zguduitoare? Era un spectacol absolut oribil.

Ştiam că Prinţul era într-o stare deplorabilă, ştiam că fusese cărat în mijlocul bătăliei ca un bărbat de două ori mai în vârstă, că rămânea atât de repede fără vlagă încât nu mai semăna deloc cu cavalerul care îşi condusese trupele la Poitiers. Cu toţii deplânsesem moartea primului său născut. Dar nimic din toate acestea nu mă pregătiseră sufleteşte pentru *asta.* Oricare ar fi fost boala care îl chinuia, era devastatoare, chipul său era numai piele şi os, ca al unui mort. Până şi de la distanţa la care mă aflam vedeam că Eduard era la fel de înspăimântat ca şi mine.

— Slavă Domnului…! Eduard îşi luă fiul pe după umeri.

— Îmi parc bine că m-am întors acasă. Prinţul se crispă ca şi cum nu suporta să fie atins.

— De abia am aşteptat ziua aceasta.

Eduard îşi conduse fiul către un scaun. Isabella vorbea încet, iar trăsăturile îi erau îngheţate într-o expresie care ar fi putut fi considerată zâmbitoare. Iar lângă Eduard, cu mâna pe braţul lui Eduard şi cu un zâmbet proptit în faţa lui, era prinţesa Joan.

Frumoasa Fecioară din Kent.

N-o mai văzusem pe Joan de când îşi scuturase fustele de praful de la mănăstirea din Barking.

Timpul nu fusese blând cu ea, faţa îi era plină şi rotundă. Carnea îi atârna pe scheletul firav, astfel încât trăsăturile ei odinioară delicate erau acum fleşcăite, înăsprite, iar urmele drăgălăşeniei ei din tinereţe, complet acoperite de urmele exceselor. În afară de asta, carnea moale din jurul gurii şi a ochilor era brăzdată de riduri cauzate de plâns şi griji.

Eduard era ocupat cu Prinţul. Isabella şi Joan stăteau un pic mai într-o parte, două femei puternice. M-am îndreptat spre ele, iar Joan s-a uitat împrejur, cu o expresie de parcă voia să se adreseze unui servitor care întârziase cu aducerea vinului.

— Uite-o pe Alice, anunţă Isabella pe un ton plictisit.

— Alice? Lui Joan i se făcu gura pungă.

— Alice Perrers. Târfa regelui, declară Isabella fără niciun fel de inflexiune.

— Am auzit şi noi… deci e-adevărat. Joan înlemni când mă văzu, când mă văzu cu adevărat, pentru prima oară.

M-am înclinat în faţa ei cu un zâmbet luminos şi în general cu o atitudine candidă prin care să îi urez bun venit.

— Milady. Bine aţi revenit în Anglia.

Sprâncenele lui Joan se împreunară. Memoria îi reveni, aşa cum şi era de aşteptat.

— Mănăstirea!

— Da, milady. Mănăstirea.

— Voi două vă ştiţi? Isabella se puse în gardă imediat, renunţând la amabilitate, ca o pisică la pândă după un şoricel.

— Da, am răspuns eu direct. Prinţesa a fost cât se poate de amabilă să-mi dăruiască o maimuţă.

— Ce păcat că nu te-a otrăvit când te-a muşcat, trânti Joan.

— M-am dovedit a fi foarte rezistentă, lady, am încredinţat-o eu cu o seninătate desăvârşită. Veţi fi mai mult decât mulţumită să ştiţi că v-am ascultat sfatul pe care l-am considerat extrem de pertinent.

— Nu te chema Perrers, a replicat Joan, de parcă ar fi contat.

— Nu. Am fost căsătorită.

— Fascinant… murmură Isabella. O reuniune. Ce încântător…

Iar cadoul verbal pentru comentariul tăios a venit plin de venin.

— Nu era decât o servitoare neîndemânatică şi fără nume. Mi-a fost împrumutată să mă slugărească. S-a întors spre mine cu flăcări în priviri. Pe toţi Dumnezeii! Prin ce împrejurări nefericite ai devenit…? Făcu un gest spre hainele mele, spre mine.

— Iubita regelui? Nu au fost nişte împrejurări nefericite, lady. Sunt stăpâna propriului meu destin.

— Norocul se mai schimbă, dragă Joan, interveni Isabella cu răutate. După cum ştii şi tu, Alice este o femeie extraordinar de puternică.

— Dar nu se cade, şuieră ea. Iar acum m-am întors…

— Mă îndoiesc că regele se va răzgândi. Isabella se distra nespus.

— Regele mă va asculta! Joan nu.

Am aşteptat, sigură pe mine. Nu voiam să ripostez – din punct de vedere politic nu ar fi fost bine – dar nici nu voiam să cedez în faţa unei asemenea impertinenţe din partea unei femei care voia să se strecoare neobservată în poziţia însemnată de viitoare regină a Angliei. Acest rol era al meu.

Eduard observă că eram şi eu prezentă.

— Alice! Felul în care m-a luat de mână era fără doar şi poate intim.

— Milord. Prinţesa tocmai îmi spunea că de abia aşteaptă să ne împrietenim din nou. E şi dorinţa mea cea mai mare, am spus eu, acoperind palma lui Eduard cu palma mea. Vom face tot ce ne va sta în putinţă pentru ca reîntoarcerea lui Joan să fie marcată de bucurie.

Deja am poruncit ca apartamentele de la Westminster să fie gata.

— Excelent! a zis Eduard.

— O adevărată reuniune de familie! a zâmbit Isabella.

Joan se încruntase când îi spusesem pe numele mic. Şi-a ascuns însă nemulţumirea sub o grimasă uşoară a gurii şi dând un răspuns vădit înţepat.

— Sunt peste măsură de încântată!

Aşadar ne aşezaserăm în poziţii de luptă. Joan mă privea ca pe un gândac pe care l-ar fi strivit sub pantof. Se aşteptase probabil ca odată întoarsă în Anglia să poată comanda în voie, cu aprobarea socrului ei, care îşi aducea aminte cu drag de ea de când fusese adusă, copil fiind, să crească la palat. Iar acum, la nici jumătate de oră de când sosise, aflase că avea o rivală. Eu eram cea care ţineam rânduiala la curte. Pe şira spinării mi s-a prelins totuşi un fior. Cândva urma să vină momentul pe care nu îl puteam împiedica: Joan avea să fie cea care va deţine toată puterea.

— Trebuie să sărbătorim întoarcerea fiului meu, anunţă Eduard, orb la antipatia dintre femeile cu care împărţea acelaşi acoperiş.

— Aş fi încântată să mă ocup chiar eu, milord, a răspuns Joan, sesizând şansa de a se face remarcată.

— Nu, nu. Nu-ţi putem cere aşa ceva. Cred că am face mai bine să-ţi lăsăm timp să te refaci după o călătorie atât de lungă, draga mea. Eduard îmi aruncă o privire pe care o remarcă şi prinţesa. Tu ce părere ai, Alice? Un turnir?

Nu a făcut intenţionat. Eduard recurgea din ce în ce mai rar la vicleşuguri, dar efectul a fost fulgerător. Joan a tras repede o gură de aer şi şi-a încleştat mâinile în poalele fustei de damasc.

— Ar trebui să-mi preiau atribuţiile imediat, a declarat ea. Având în vedere că vă sunt fiică prin căsătorie, consider că eu trebuie să fiu amfitrioana ceremoniilor de la curte.

— Dar Alice se pricepe şi are şi experienţă, spuse cu sfială Eduard. Pe ea trebuie să o întrebăm. Ce zici?

— Un banchet la curte, am răspuns. Organizarea unui turnir durează prea mult.

— Atunci banchet să fie. Eduard dădu să se întoarcă mulţumit înapoi la fiul său.

— Eu aş vrea să organizez un turnir! Cererea lui Joan spintecă aerul ca un cuţit.

— Cum doreşti. Sfătuieşte-te cu Alice!

Indiferent, ca orice bărbat de altfel, Eduard lăsă baltă chestiunea şi reveni la discutarea tacticilor militare cu Prinţul, lăsându-mă pe mine să mă războiesc în urma lui. Spre deosebire de zilele petrecute la abaţie, acum aveam abilităţile necesare de evitare şi manipulare. Şi de atac. Iar în mod surprinzător, şi un aliat.

— Este dreptul meu şi n-o să mi-l uzurpi tu, a protestat Joan cu vehemenţă. Acum că m-am întors…

— Sigur, am întrerupt-o eu cu delicateţe. Îi voi spune regelui că aţi insistat. Un turnir? Va trebui să discutaţi cu intendentul, cu şambelanul, cu maestrul de ceremonii. Cu maestrul cailor. Cu Chester Herald dacă intenţionaţi să invitaţi cavaleri străini – sunt sigură că regele va insista… O să vi-i trimit pe toţi. O să-l trimit şi pe Latimer să discutaţi despre meniu. Curăţenia anuală a palatului care este în curs de rezolvare… Şi unde veţi locui? Intenţionaţi să staţi la Westminster? Camerele nu sunt spaţioase…

Faţa i se încordă.

— Prinţul nu s-a decis încă…

— Prin urmare doriţi să discutaţi cu aceşti oameni în camerele mele?

— Nu!

Mi-am întins mâinile.

— Atunci ce doriţi?

— Las-o baltă, Joan, a chicotit Isabella. Hai să ţinem un banchet. O s-avem mult mai puţin de furcă. Şi las-o pe Alice să se ocupe.

— Credeam că *tu* o să înţelegi.

— Înţeleg că Alice este o adevărată maestră în organizarea acestor evenimente.

— Lucru pe care intenţionez să-l schimb…

— Şi mai înţeleg şi că eşti *geloasă,* dragă surioară.

— Geloasă? ridică vocea Joan. Nu are niciun drept!

— Uneori, Joan, e necesar să accepţi inevitabilul.

— Că această femeie îl conduce pe rege?

— Da. Şi ar trebui să ai înţelepciunea să-i recunoşti meritul pentru ceva ce ştie să facă extraordinar de bine.

— Nu vreau să aud aşa ceva! Joan se îndreptă încet spre soţul ei.

— Atunci eşti o proastă, şopti cu jumătate de gură Isabella în urma ei.

— Iar eu, am adăugat, uimită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, sunt perplexă!

— Ce nu înţeleg eu, i-am şoptit Isabellei după ce Prinţul şi soţia lui plecaseră pentru o şedere temporară în apartamentele regale de la Westminster, iar eu am rămas să meditez pe îndelete la povara care tocmai îmi fusese încredinţată, este de ce aţi fost de partea mea şi nu a prinţesei? De ce n-aţi susţinut ideea turnirului sub organizarea ei? N-aţi fi preferat să mă puneţi cu botul pe labe?

— E o movilă de osânză! declară Isabella.

— Şi ce-i cu asta?

— Nu-mi place de ea.

— Nu vă place nici de mine.

— E adevărat – dar drept să spun, de ea îmi place şi mai puţin. Întotdeauna mi-a fost antipatică.

— Într-o zi Joan va deveni regină, am avertizat-o eu. Viitorul meu e nesigur pe termen lung.

— Ştiu cine deţine acum puterea, iar acea persoană nu este Joan.

Vorbele ei m-au uns pe suflet. Dar…

— Dar tot nu înţeleg de ce mi-aţi păzit spatele în momentul în care Joan a vrut să mă înjunghie.

Isabella s-a încruntat spre mine, gândindu-se cu certitudine dacă să mi se confeseze sau nu.

— Avem nevoie de o cupă de vin. Sau de două… Ochii îi străluciră.

Ne-am dus în solar ca două conspiratoare.

— Nu e un mariaj bun! a declarat Isabella, apoi s-a apucat să-mi povestească toate întâmplările prin care Joan cea Frumoasă, proaspăt văduvă, uitase să mi le împărtăşească despre mariajul ei pe vremea când ne-am întâlnit la mănăstire.

Ce scandal savuros!

La frageda vârstă de doisprezece ani, Joan se măritase în taină cu Thomas Holland, care îşi părăsise imediat copila-soţie ca să plece în cruciadă. În absenţa lui, Joan fusese obligată de familia ei să se mărite din nou cu William Montague, fiul contelui de Salisbury. Din nefericire, Holland s-a întors viu şi nevătămat din cruciadă. A deţinut timp de mulţi ani postul de intendent al proprietăţii în care locuiau William şi Joan.

— Poţi să-ţi imaginezi, jubilă Isabella nespus de încântată de atâta lipsă de cuviinţă, ce distracţie era în casa aia. Ce *ménage à trois* uimitor. Cu cine crezi că împărţea patul?

Până când Holland a făcut o petiţie către papă prin care cerca să-şi recapete soţia, şi a şi recâştigat-o după ce căsătoria cu Montague a fost anulată. Au trăit la bine şi la greu până când el a murit chiar în anul în care Joan a venit la mănăstire, văduvă fiind, pentru a-şi purifica sufletul prin rugăciuni şi izolare. Mă îndoiesc că au avut efect asupra lui Joan. Din ce-mi aduc eu aminte, sunt sigură că nu a jelit nicio clipă după Holland şi că era interesată mai mult de bijuterii şi de lăută decât să se spovedească.

— Dar Montague încă trăia, continuă Isabella. Un soţ în viaţă, chiar dacă era un soţ dintr-o căsătorie anulată dubios, nu reprezenta un atu de partea unei mirese regale. Mie-mi miroase a bigamie. Mulţi ar socoti o situaţie atât de neobişnuită ca fiind un obstacol legat de legitimitatea oricărui copil pe care fratele meu îl are de la Joan. Copilul lor, Richard, este sau nu un bastard? Isabella îşi încreţi nasul. Veşti nu prea bune pentru succesiune! Dar fratele meu şi-a ferecat urechile şi s-au căsătorit. Joan l-a prins în capcana ei. E o femeie

ambiţioasă.

O înţelegeam din punctul acesta de vedere.

— Aşa ca mine? am iscodit-o eu.

— Exact ca tine. De aia te şi urăşte.

Cu deosebirea că Joan avea toate drepturile să fie ambiţioasă. După moartea lui Eduard avea să-şi vadă ambiţia îndeplinită, iar eu urmam să fiu izgonită. Mi-am încleştat degetele în rochia de mătase şi am zgâriat materialul delicat cu o groaznică presimţire, în timp ce Isabella adusese din greşeală subiectul încoronării lui Joan în prim plan. Joan ar fi jubilat în acel moment şi m-ar fi azvârlit cu cea mai mare bucurie în şanţ.

— Ai văzut-o cum arată? a continuat Isabella, neputând să-mi citească gândurile şi fără să-şi aleagă cuvintele. Joan cea grasă! Se împopoţonează şi zâmbeşte afectat de parcă ar fi tot frumoasă. Şi asta e şi mai de neînţeles pentru ea – de ce ai tu o asemenea putere asupra regelui – *fără* să fii frumoasă. Privirea ei era necruţător de critică. De fapt eşti faimoasă pentru urâţenia ta.

Mi-am înăbuşit un icnet de revoltă după aşa o declaraţie scandaloasă.

— Mulţumesc pentru compliment.

Cred însă că mă resemnasem. Eram imună la aşa ceva.

— Dar e adevărat.

— Regele e de altă părere, am subliniat eu.

— Regele e orb!

Iar eu îi mulţumeam lui Dumnezeu pentru asta. Ce schimb de informaţii utile. Prinţesa Joan avea să-mi fie duşmancă. Dar Isabella… Era o întorsătură bizară în relaţia noastră încâlcită, dar n-ar fi fost înţelept să acord prea mare însemnătate vreunei viitoare prietenii strânse. Am ridicat din sprâncene, hotărâtă să tai în carne vie.

— Să înţeleg că îmi veţi fi prietenă, milady?

Răspunsul a fost cât se poate de tăios, aşa cum mă şi aşteptasem.

— N-aş merge chiar atât de departe!

— N-am avut niciodată o prietenă, am adăugat eu, curioasă să văd ce-mi răspunde.

— Nici nu mă miră. Ambiţiile tale. Sunt greu de înghiţit pentru majoritatea oamenilor. M-a studiat cu atenţie, iar ochii îi sclipiră. Dar să-ţi spun ceva. O să fie interesant de urmărit lupta regală dintre voi două. Nu-s sigură că vreau să pariez pe câştigătoare. Nu m-ar mira dacă banchetul nu s-ar mai ţine deloc.

În acel moment m-am trezit că-mi doream singurul lucru de care n-avusesem parte niciodată. O prietenă, o femeie căreia să-i pot împărtăşi gândurile şi în care să am încredere. O confidentă. Voiam să ştiu cum ar fi să pot să spun ce am pe inimă, să-mi dezvelesc sufletul şi să fiu tratată cu respect? Voiam să ştiu cum ar fi să am de partea

mea o femeie care să mă înţeleagă, chiar şi să mă judece. Care să mă sfătuiască după ce lua în considerare toate faptele. Nu avusesem parte de aşa ceva.

M-a surprins şi unda de tristeţe care mă copleşise. Eram melancolică? Mi-am scuturat fusta ca să scap de ea. De când steaua mea strălucea pe firmamentul lui Eduard, nu-mi permisesem să mai cad în butoiul cu melancolie. Trebuia să-mi pun urgent gândurile în ordine. Cum era posibil să-mi fie dor de ceva ce n-avusesem niciodată? Era mult mai bine să-mi păstrez ambiţiile – şi temerile – ascunse în sufletul meu decât să le mărturisesc la urechea vreunei confidente închipuite. Ar fi fost mai mult decât periculos să îi dau orice fel de informaţie Isabellei. Aveam încredere în ea? Nu, nu aveam.

Am organizat banchetul care marca reîntoarcerea Prinţului şi a prinţesei şi am fost destul de extravagantă. Singurul vaiet de protest – vocea prinţesei – era acoperit de vacarmul produs de curtenii invitaţi.

— Cât aţi pariat că acest banchet va avea loc vreodată? am întrebat-o pe Isabella.

— Nici măcar un ban de argint! a replicat ea cu viclenie. Am crezut că se va alege praful de plan din silă faţă de Joan.

Am zâmbit, satisfăcută complet.

— V-aţi înşelat.

— Aşa e.

Joan nu-şi încheiase socotelile cu mine. Nici măcar nu începuse. A făcut o rocadă subtilă de scaune după ospăţ, când vinul începuse să curgă, îndemnând întreaga curte să ţopăie şi să se zbenguie cu frivolitate exuberantă – şi s-a tras aproape de mine, cu o privire dură.

— Când voi ajunge regina Angliei, te voi distruge pentru ce ai făcut.

I-am întors privirea, uşor dispreţuitoare.

— Şi ce anume am făcut?

— I-ai făcut farmece! I-ai luat minţile regelui şi ai făcut ce-ai vrut cu ele! Ai uzurpat o poziţie care nu ţi se cuvenea. Ai uneltit şi ai manipulat până când l-ai adus în stadiul în care nu mai vede altceva decât ce vrei tu. Îl păcăleşti la fiecare pas.

Acuzaţiile ei directe m-au luat pe nepregătite, dar nu m-am descumpănit. Mă voi folosi de propriile ei cuvinte împotriva ei.

— Din ce-mi aduc aminte, milady, m-aţi sfătuit că o femeie deşteaptă trebuie să fie capabilă să se prefacă şi v-aţi bătut joc de mine când nu am înţeles ce voiaţi să spuneţi. Am zâmbit, în timp ce chipul ei se îmbujora. Nu am nevoie să fiu şireată. Îi arăt regelui respectul pe care îl merită. Şi să ştiţi, milady, că merită mai mult respect decât îi arătaţi dumneavoastră. Îl credeţi atât de slab de înger încât să nu poată rezista uneltirilor unei femei?

A făcut ochii mari şi preţ de o clipă a rămas cu gura căscată.

— Cum îndrăzneşti…! Nu se aşteptase să i-o plătesc cu aceeaşi monedă.

— Eu nu fac altceva decât să ofer unui bărbat care îmbătrâneşte plăcere şi mulţumire sufletească.

Se replia rapid, trebuia să recunosc.

— Asta-i tot? Eu văd mult mai multe, doamnă Perrers! Ai jefuit trezoreria regatului. Cine plăteşte pentru toate ţinutele astea pe care le porţi? Te plimbi pe coridoare de parcă ai fi regină. Te-am văzut – te linguşeşti şi te prefaci doar ca să pui gheara pe cât mai mult pământ, proprietăţi şi drepturi de la rege. Când voi fi regină îţi voi lua tot ce-ai şterpelit pe nedrept şi o să te trimit înapoi la mănăstirea aia cumplită doar cu hainele de pe tine. Şi jur că şi pe-alea o să le jupoi de pe tine… Privirea i se plimbă de-a lungul tunicii mele de catifea roşu aprins, fără mâneci, şi asupra plasei pline de bijuterii care îmi acoperea părul. Şi să vedem atunci cine-şi va mai aduce aminte de Alice Perrers! Iar dacă voi descoperi că ai încălcat măcar cu un milimetru legea, o să mă asigur că vei fi închisă într-o celulă, unde să îţi petreci tot restul existenţei tale pământeşti. Nici la stâlpul infamiei nu meriţi să stai! Şi streangul ar fi o pedeapsă mai uşoară…!

M-am uitat spre Prinţ care stătea lângă tatăl lui, astfel încât invectivele ei să treacă în mare parte pe lângă mine. Nu era nimic nou în acuzaţiile ei. Le auzeam prin toate colţurile palatului, cu sau fără dovezi care să le susţină. Învăţasem să trăiesc cu ele.

— Uitaţi-vă! am întrerupt-o eu, făcându-i semn cu bărbia. Şi s-a uitat, iar cuvintele i-au îngheţat pe buze. Chiar v-aţi uitat? Chiar luaţi aminte la ce vedeţi în faţa ochilor? Când veţi deveni regina Angliei?

Doi bărbaţi. Unul bătrân, unul într-o aşa-zisă floare a tinereţii. Unul care se stingea încet odată cu trecerea nemiloasă a anilor, celălalt care era într-o cursă nebunească spre moarte. Cu excepţia unui miracol, nu exista om în ţara asta care să parieze că Prinţul îi va supravieţui tatălui. Eduard avea cincizeci şi nouă, Prinţul de abia patruzeci, dar ştiam care dintre ei va muri primul.

La fel ştia şi Joan.

Şi am văzut cum trăsăturile i se transformară de emoţie şi orice urmă de frumuseţe de odinioară se preschimbă în urâţenie. Îl iubea. În ciuda situaţiei, am simţit că mi se strânge inima de mila lor.

— Cred că vă este foarte greu să fiţi atât de neputincioasă… am spus.

Mila se duse pe apa sâmbetei. Deşi privirea îi era pustie de disperare, respinse încercarea mea timidă de compasiune lovind cu palma în masă.

— Soţul meu se va înzdrăveni după ce se va odihni şi va fi îngrijii cum se cuvine. Iar zilele tale se vor fi terminat. Prinţul va trăi – o să

vezi. Şi fiul meu. Eu voi fi regina Angliei. Tot norocul pe care îl ai acum se va spulbera, spuse ea şi-şi strânse pumnii.

— Vă urez sănătate dumneavoastră şi Prinţului, milady.

I-am ignorat privirea pătrunzătoare aruncată drept răspuns, cu care ar fi putut străpunge o armură de la cincizeci de metri. Planurile ei legate de Prinţ nu aveau să se materializeze niciodată, iar Joan construia în mod mizerabil şi lipsit de orice speranţă un zid în jurul adevărului. M-am dus să stau lângă Eduard şi m-am bucurat de fericirea ce i se citea pe chip pentru că vorbea cu fiul lui.

Şi faptul că Eduard se mai întremase după sosirea Prinţului a avut anumite consecinţe. Am născut din nou de Paşti. O fetiţă, Jane, care să se joace cu sora ei în căsuţa lor de la Pallenswick. Nu era un copil frumos – îmi moştenise sprâncenele groase şi tenul închis –, dar tocmai de aceea o iubeam şi mai mult, iar Eduard i-a dăruit un potir de argint pe care l-am păstrat lângă celelalte trei. Eduard era lipsit de imaginaţie când era vorba de cadouri pentru nou-născuţi, dar s-a arătat extrem de încântat de fiica lui.

Revenirea lui Eduard într-o dispoziţie bună nu a fost trecătoare. În pofida slăbiciunii Prinţului, a incapacităţii lui de a vizita curtea prea des, Eduard a început să-şi plece urechea la ce se întâmpla dincolo de zidurile palatului Westminster, unde ne stabiliserăm în acea perioadă.

— Ia în considerare plângerile Parlamentului, l-am sfătuit eu pe Eduard.

A făcut întocmai şi s-a întâlnit cu consiliul la Winchester ca în vremurile bune. Împăciuitor şi amabil, a ascultat petiţii interminabile, a promis că va îndrepta toate problemele, dar n-a făcut nimic prin care să-şi submineze prerogativele, iar autoritatea regală i se potrivea de minune, ca şi veşmintele de hermină. Se întorcea la mine după întâlnirile încununate de succes şi umplea camerele de la Westminster cu entuziasmul lui debordant.

— Voi reclădi apărarea, a spus el. Apoi vom porni din nou la război. Voi reda Gasconia pe mâna Angliei. Gaunt mă va ajuta…

— Vei face tot ce va fi necesar, l-am asigurat eu.

Zâmbetul lui era aproape tineresc.

— Simt cum am mai scuturat nişte ani de pe umeri.

Am mers la vânătoare, cel mai bun semn că Eduard se simţea plin de vitalitate.

Gaunt întâmpină iniţiativa tatălui lui cu o plecăciune în direcţia mea.

— Mulţumirile mele.

— A fost plăcerea mea, milord.

Nici că-mi mai trebuia altceva. Eduard era din nou el însuşi.

Feriţi-vă de soarta nestatornică! Să nu-i întoarceţi niciodată spatele. Dacă nu vă veţi păzi, atunci îşi va înfige colţii în călcâiul vulnerabil. Moralul meu, acum în al nouălea cer precum turnurile noi construite de Wykeham la Windsor, iar în secunda următoare prăbuşit ca şi cum fundaţia ar fi fost sabotată de nişte săpători prea zeloşi.

Eduard nu scotea un cuvânt, cu încheieturile albe de cât de tare strângea şi frământa braţele tronului. Eu stăteam lângă el şi chiar a trebuit la un moment dat să-i pun mâna pe umăr ca să-i aduc aminte de prezenţa mea. Nici nu cred că a simţit când l-am atins. Mintea lui, viziunea lui lăuntrică, era dincolo de mare din pricina acestei ultime pierderi ireconciliabile. Toate speranţele mele, tot optimismul lui Eduard, distruse de vestea adusă de mesagerul regal. Regele îmbătrânea sub ochii mei.

— Această zi va săpa urme adânci în inima mea, a şoptit el cu vocea frântă.

L-aş fi cruţat pe Eduard de aflarea unei asemenea veşti devastatoare, dar cum? El era regele, aşa că el trebuia să poarte responsabilitatea supremă. Fără să-şi dea seama de puterea din braţele lui, cu mintea doar la masacrul sângeros despre care i se povestise, m-a strâns de degete de parcă ar fi vrut să le stoarcă de viaţă, iar eu nu puteam să-i spun nimic care să-i aline agonia.

Flota engleză era pierdută. Toată. Distrusă complet şi definitiv de forţa flotei castiliene aflată într-o alianţă oportunistă cu francezii, în largul mării, lângă La Rochelle. Navele noastre fuseseră incendiate şi scufundate. Caii îngroziţi s-au călcat în copite şi au spart vasele de lemn în care erau ţinuţi. Toţi comandanţii englezi fuseseră capturaţi.

O scenă cumplită de moarte şi carnagiu nebuneşti.

Eduard se uita în gol spre peretele din faţa lui şi nu mai vedea decât că toată munca de o viaţă îi fusese distrusă, aceasta fiind prima înfrângere majoră din lunga lui domnie. Nu scosese niciun cuvânt şi a stat toată noaptea cu privirea pironită în focul din şemineu, ba insistase să-i fie făcut focul şi în cameră, deşi era toiul verii. Am rămas cu el. M-am temut pentru judecata lui după atâtea ore lungi. Când s-a crăpat de ziuă era în picioare.

— Eduard… nu ai adormit. Lasă-mă să…

M-a speriat cu replica lui.

— Mă voi răzbuna, a zis el încet şi calm. Voi fi în fruntea celei mai mari armate englezeşti care s-a văzut în Franţa. O să lupt să recapăt tot ce-am pierdut. Nu mă mai întorc acasă până nu se termină.

Era doar o şaradă, trădată de transparenţa pielii lui întinse pe pomeţii uscăţivi şi de tremurul mâinilor.

Să fi încercat să-l fac să se răzgândească? Sau Gaunt? Nu am încercat. Eduard avea o duritate pe care i-o ştiam deja şi împotriva

căreia nu avea niciun rost să lupt. E drept că îmbătrânea, dar era tot un leu şi trebuia să-şi dovedească lui şi Angliei că era un rege care îşi merita coroana şi loialitatea supuşilor. L-am lăsat în pace.

Pregătirile au fost impresionante, armata vastă, flancată de Gaunt şi chiar de Prinţ, îmboldit de criza de moment să revină, şi toată forţa armată îmbarcată pe Tamisa cu toată pompa şi strălucirea. Inima îmi era plină de mândrie şi, pentru scurt timp, chiar am reuşit să-mi spulber toate îndoielile, privind de pe ţărm tot acest tablou. Eduard stătea în linia întâi, îmbrăcat în armură şi cască poleite, iar leii – simbolul lui heraldic – străluceau deasupra lui, ca şi steagurile de război ce fluturau în vânt: o privelişte care îţi tulbura simţurile. Eu îmi luasem deja rămas-bun. Acum îl lăsam în paza lui Dumnezeu şi mă rugam să izbândească.

— Mai degrabă mor pe pământ francez decât să le permit să-mi ia moştenirea! jurase el în timp ce arborase steagul – *Grace de Dieu.*

M-a îngrozit îndrăzneala lui de a-şi sfida atât de cutezător soarta.

Sfântă Fecioară, temerile mele fuseseră întemeiate.

Trei săptămâni mai târziu navele nu părăsiseră portul Sandwich, vântul puternic bătând încontinuu şi spulberând tot planul. În Gasconia, oraşul nostru asediat La Rochelle căzu pe mâna francezilor. Complet deznădăjduit, Eduard anulă campania. În Londra şi în braţele mele s-a întors un bătrân trist şi lipsit de speranţă, iar eu nu am putut să-l consolez în niciun fel.

Eduard era devastat de umilinţă. Lumea se destrăma în jurul lui. Moartea Philippei îl încercase greu, dar eşecul războiului îl distrusese definitiv. Şi ce s-a întâmplat în următoarele luni, cât Eduard a stat neputincios în Londra? Toate fortăreţele engleze au fost atacate, toată apărarea a fost spulberată. În final, teritoriul gascon al lui Eduard era chiar mai mic decât cel lăsat prin testament de tatăl lui.

Toată munca lui de-o viaţă era distrusă.

Dacă Anglia era umilită, Eduard era călcat în picioare. Pierduse totul, iar ăsta era un lucru pe care mintea lui nu-l putea pricepe. Obosea repede, pierdea firul discuţiei în mijlocul ideii. Uneori refuza să mai vorbească şi nu putea fi scos din starea asta. Uneori nu mă recunoştea.

CAPITOLUL 11

Sir William de Windsor! Înapoi în Anglia! Înapoi în calea mea!

Poate a crezut că a fost doar o întâmplare faptul că am traversat spaţioasa Sală Mare a palatului Westminster tocmai când a sosit el, dar dacă aş fi vrut, l-aş fi putut contrazice. Am ştiut exact când s-a dat jos de pe calul lui obosit de drum, când şi-a expediat caii, bagajul şi escorta la grajduri şi momentul când piciorul lui a atins prima treaptă a intrării mari din faţă.

M-am ascuns după o coloană de unde îl puteam vedea, prima dată după patru ani. Îl aşteptasem să vină dinainte de dezastrul petrecut cu flota engleză în bătălia de la La Rochelle, când Eduard îşi mutase atenţia către precara stăpânire a Angliei în Gasconia şi în acelaşi timp auzise şi zvonurile care veneau din Irlanda.

Nu erau veşti bune. Nu fuseseră niciodată veşti bune, ci aceleaşi acuzaţii de ineficienţă, de corupţie şi de trădare în cercurile înalte. Acuzaţiile îl vizau în primul rând pe Windsor, deoarece nimeni nu se îndoia că el fusese cel care avusese puterea, nu nefericitul de Desmond. Eu nu-l avertizasem în niciun fel. Nu îi promisesem eu că o să-l ţin la curent cu politica regală vizavi de Irlanda? Ultima dată când îi scrisesem îi spusesem că *nu exista* o asemenea politică. Până apucasem să aflu de recentul interes al lui Eduard faţă de Irlanda, evenimentele mi-o luaseră înainte. Într-un acces de furie neobişnuit şi o sclipire de independenţă, Eduard îi ordonase lui Sir William să se prezinte la Londra cu următoarea corabie disponibilă şi să-i ofere el însuşi o explicaţie.

Când avea să vină, *dacă* avea să vină, era o problemă de speculaţie. Ar fi fost destul de simplu să pretindă că mesajul s-a rătăcit *en route,* dar părerea mea era că avea să se supună. Windsor nu era bărbatul care să se ascundă de notorietate. Iar acum îi urmăream sosirea, tulburată de valul de emoţie care se stârnise în sufletul meu. Eram agitată. Aveam speranţă. O doză mare de neîncredere. Un pic prea multă plăcere.

Iată-l. Prima mea impresie – a fost mai mult decât o impresie, mai degrabă o certitudine – a fost că Windsor nu era în apele lui. Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva, având în vedere tonul cu care fusese convocat de rege. A trecut pragul şi arăta de parcă fusese aruncat în sală de suflul unui taifun. Hainele îi erau ude şi murdare de noroi şi părea uşor înţepenit din cauza călătoriei lungi. Îngândurat, furios şi extrem de concentrat, de parcă furtuna îi pătrunsese şi în creier, mergea cu paşi mari. Am crezut că va trece pe lângă mine. Mă văzuse măcar?

Am aşteptat până a ajuns în dreptul meu, sau poate la doi paşi în

spate, încercând să-mi adun emoţiile nestăpânite provocate de acest bărbat – inima îmi bătea mult prea repede, mintea mi-o luase razna de nerăbdare, în aşteptarea observaţiilor lui caustice. Subit, buzele îmi deveniseră mai calde. Îmi adusesem aminte de acel ultim sărut.

Dacă nu aveam să vorbesc acum, pleca…

— Sir William…

Se opri brusc, se roti pe călcâie cu o privire cruntă, aşteptându-se parcă să fie atacat de un duşman ascuns pe undeva prin jur. Apoi răsuflă uşurat, uşor deranjat.

— Domniţă Perrers.

A făcut o plecăciune supărător de sumară, care aproape m-a scos din minţi. I-am răspuns şi eu cu o reverenţă la fel de rapidă. Braveheart, care mai crescuse între timp, dar tot nu se deşteptase, se împingea ca disperata în picioarele mele de frică.

— Atât aveţi de zis? am întrebat eu cu candoare.

A mijit ochii.

— Ce vreţi să mai spun? M-am întors. Şi nu sunt foarte mulţumit.

Spusese adevărul doar pe jumătate. Chipul încordat, în jurul ochilor şi gurii linii fine ca pânzele de păianjen, care sigur nu erau acolo ultima dată când îl văzusem. Buzele îi erau strânse şi nările îi fremătau nervos. De fapt, tot trupul îi mocnea de furie, parcă era o bucată de cremene din care săreau scântei. Mi s-a strâns inima când silueta lui zveltă s-a apropiat de mine şi i-am văzut îndeaproape trăsăturile sardonice. Şi-a smuls enervat pălăria de pe cap. Ochii lui închişi la culoare şi privirea ostilă pe care mi-o arunca în timp ce aştepta ca eu să vorbesc prima, nu erau atât de întunecate ca starea lui de spirit, periculoasă şi volatilă. Cu toate acestea simţeam în continuare acel fior supărător de atracţie pentru el. O senzaţie nouă, dar înspăimântător de atrăgătoare.

M-am decis să abordez subiectele cele mai presante. Nici nu avea rost să procedez altcumva, de vreme ce era prea absorbit de evenimente ca să se mai gândească şi la altceva în afară de nemulţumirile lui.

— Sper că aţi venit pregătit cu explicaţii pentru acţiunile întreprinse în Irlanda, Sir William.

— Şi eu am sperat că mă veţi avertiza, doamnă, a ripostat el.

— Am încercat, am spus şi mi-am ridicat puţin bărbia. Nu-mi plăcea tonul lui critic. A fost prea târziu. Invitaţia regelui ar fi ajuns oricum înaintea oricărui avertisment din partea mea. În afară de asta, ce mai conta?

A ridicat iritat din umeri.

— Aşadar e supărat.

— Încântat nu e.

— Am crezut că regele se stinge… a mârâit el. Am sperat că Prinţul

îmi va pune o vorbă bună.

— Prinţul este bolnav.

— Am auzit… Windsor a oftat, cu mintea în altă parte. Şi Dumnezeu mi-e martor cât de rău îmi pare. Pe vremuri eram destul de apropiaţi, luptam umăr la umăr, mergeam împreună în campanii – acum douăzeci de ani. S-a încruntat şi mai tare spre pumnul în care-şi strângea pălăria boţită. Eram amândoi tineri şi ne plăcea viaţa de soldat. A fost cel mai bun comandant al meu. Iar acum…

— Zilele acelea s-au dus; Prinţul este pe moarte.

— Chiar aşa? Atunci se ridică problema succesiunii.

— Da. O problemă care îi interesează pe mulţi.

— Copilul e prea mic… cât are, cinci ani?

Am oftat în sinea mea. Politică şi politicieni. Intrigi la curte. Nu despre asta voiseм să vorbesc, mai ales că inima îmi bătea cu repeziciune şi sângele îmi alerga prin vene: aceeaşi senzaţie pe care o aveam de fiecare dată faţă de acest bărbat cu principii îndoielnice, mânat doar de ambiţii personale şi care acţiona fără scrupule. Mi-am dat seama că se aşternuse liniştea între noi şi că în sfârşit Windsor era atent la mine.

— Arătaţi bine, m-a gratulat el dintr-odată.

— Da.

— De unde trag concluzia că ciobănescul meu îşi face datoria.

— Ba n-are nicio legătură. Mi-am înfipt degetele în blana aspră de pe ceafa lui Braveheart, care începu să scheaune de plăcere. Are nevoie de mine s-o apăr şi se sperie până şi de un şoricel. N-aţi făcut o alegere prea strălucită, Sir William.

— Şi pumnalul?

— N-am avut ocazia să-l folosesc, poate doar ca să-mi tai friptura.

— Dar nu pentru asta vi l-am dat! Pentru prima oară apăru o sclipire în privirea lui. Spuneţi-mi că îl păstraţi în corsaj.

— Nu vă spun aşa ceva.

Am aşteptat un răspuns provocator; m-a surprins.

— Am auzit că v-aţi creat o reputaţie de avară. Aţi căpătat multă putere de când v-am văzut ultima oară. Vă felicit.

M-a durut un pic. Nu mă aşteptasem din partea lui.

— Iar eu am auzit că sunteţi foarte antipatizat de cei pe care îi conduceţi. Îi plăteam cu aceeaşi monedă.

— Iar eu am mai auzit că v-aţi făcut un renume achiziţionând fraudulos drepturile de administrare asupra unor proprietăţi.

Achiziţionare de proprietăţi? Avea de unde să afle acest lucru. Nu era niciun secret – dar fraudă? Oh, era într-o dispoziţie proastă. Mi-am ridicat bărbia.

— Fraudă? Nu se poate demonstra! Agentul meu, Greseley, este un om cu principii înalte! Răspunsul meu a fost tăios, pentru că mi-aş fi

apărat afacerile până la ultima suflare. Dacă vă referiţi la proaspăta achiziţie a proprietăţii Compton Murdak, în legătură cu care am întâmpinat unele dificultăţi, s-ar putea să aveţi dreptate. Sunteţi interesat? Atunci să vă povestesc. L-am dat în judecată pe John Straunge pentru că a dat iama în crescătoria mea de iepuri – de asta aţi auzit? Era vinovat până-n gât şi şi-a meritat amenda. Nevastă-sa purta în mod nesăbuit o căciulă din blană de iepure. Am zâmbit când mi-am adus aminte. M-am dus la judecători şi le-am atras atenţia asupra acestui lucru. N-au fost încântaţi de intervenţia mea, dar mi-au dat câştig de cauză. Cum ar fi putut să nu-mi dea? Dacă asta e fraudă, atunci sunt vinovată, am încheiat eu solemn. Am auzit că *dumneata* eşti acuzat de exploatare şi mită.

Pusesem paie pe foc.

— Pe tot sângele Mântuitorului! Sigur că sunt. Ce guvernator al Irlandei n-a fost acuzat de corupţie? Când mă primeşte?

Mărturisirea lui m-a şocat.

— Nu ştiu.

— Atunci aş face bine să dau de cineva care ştie.

— Nu ştie nimeni. Încă nu terminasem cu el. Cine mai ştie în afară de rege?

Privirea lui a devenit feroce.

— Cu cât Irlanda stă mai mult fără un conducător, cu atât mai repede va izbucni o revoltă şi vărsare de sânge. Toată munca mea, anulată în răstimpul de care va avea nevoie regele să decidă că de fapt nu mai are pe nimeni altcineva în afară de mine să-şi asume această sarcină.

Şi fără niciun cuvânt s-a rotit pe călcâie, şi-a înfoiat pelerina şi dus a fost. M-am uitat după el. Îmi părea rău, chiar dacă eram într-o stare ciudată. Aveam la fel de puţină încredere în el câtă aveam şi în Gaunt, dar între noi era o legătură viscerală. Mi-aş fi dorit să nu fie, dar era. Am aşteptat până a ajuns la scările de la capătul Sălii. Am ridicat vocea.

— Windsor.

S-a întors, dar nu a răspuns. Chiar şi de la distanţă îmi dădeam seama că starea lui nu se domolise deloc. Stătea în umbră, iar lumina unei torţe îi atingea marginea pelerinei. Un om al umbrelor, un om al adâncimilor neexplorate. Trebuia să fii o femeie curajoasă ca să poţi pretinde că îl cunoşti.

— Pot să găsesc eu pe cineva, i-am sugerat eu.

— Duceţi-vă atunci. De ce staţi şi pierdeţi timpul?

O dată, acum patru ani, se întorsese să termine o conversaţie şi îşi ceruse scuze pentru că se purtase fără maniere. Acum stătea şi aştepta de parcă eu trebuia să mă duc la el. Nu m-am dus. Un impas clar în relaţia noastră.

— Nu sunt la cheremul dumitale, Sir William. Răspunsul meu a răsunat în spaţiul vast.

Windsor s-a aplecat până în pământ, gest plin de răutate.

— Dulce Alice, mai dulce ca oricând. Veţi fi acolo când Eduard îmi va face praf moralul şi îmi va trece acţiunile prin furcile caudine?

— N-aş lipsi pentru nimic în lume.

— Îmi veţi pune o vorbă bună?

— Nu. Dar nici nu vă voi acuza până nu văd dovezile.

— Aşadar nu-mi sunteţi duşmancă?

— Am spus eu vreodată aşa ceva?

Singurul lui răspuns a fost un hohot aspru de râs. Măcar îl făcusem să râdă. A luat-o la fugă pe scări, fiecare gest trădându-i iritarea. Ajuns în capul scărilor, s-a oprit şi a privit spre locul în care stăteam.

— M-aţi aşteptat dinadins?

— În niciun caz!

S-a plecat, şi-a fluturat pălăria spre mine, gesturi din care am înţeles că nu mă crezuse nicio clipă. M-am uitat cum dispare pe sub arcadă.

Şi acum? Nu eram mulţumită, nu-mi plăcea să las lucrurile aşa. Nu mai simţisem niciodată nevoia de a fi aproape de un bărbat de la curte. Da – dacă eram nevoită, dacă trebuia să le atrag interesul, dacă aveam nevoie să le câştig sprijinul pentru a-l proteja pe Eduard. Dar acum? Prietenia lui Windsor – atenţia lui – nu-mi aducea nimic bun. Dar tot o voiam.

M-am gândit la asta în timp ce tropăitul cizmelor lui se stingea. Avusesem mai multă încredere în el decât în Gaunt. Apoi am alungat acest gând. Timpul îşi va spune cuvântul. Neapărat aveam să particip la întâlnirea când Eduard urma să îi disece moralitatea şi caracterul. Şi nu, nu puteam să-l condamn până nu îi auzeam scuzele.

Prezenţa lui Windsor continua să îmi roadă încet conştiinţa. Ce zic să roadă? Mai degrabă se înfrupta din plin. Ca o pisică ce prinde în gheare un şobolan grăsun şi neatent.

Eduard a poruncit ca Windsor să se prezinte în faţa lui cu o oră înainte de amiaza zilei următoare, fără să mă cheme şi pe mine. Regele era lucid, furios. Semăna, aşa mi s-a părut, foarte tare cu întâlnirea avută cu Lionel, numai că acum nu exista relaţia compensatorie tată-fiu. În final, Eduard îl iertase pe Lionel. Acum nu exista blândeţe, ci doar acuzaţie după acuzaţie. Eduard era furios: nimic nu l-a oprit în acea zi să-şi amintească faptele.

Windsor a fost neînfrânat ca de obicei sub lustrul de respect.

Am stat, după cum intenţionasem, lângă Eduard, şi am fost fascinată de jocul de voinţă dintre cei doi, impresionată de cât de bine înţelesese Eduard evenimentele, nervoasă ca Windsor să nu depăşească limita. De ce eram nervoasă? Ce-mi păsa mie? Nu ştiam.

Ba da.

Lista lui Eduard cu crimele comise de guvernatorul Irlandei era interminabilă.

— Gestionare sângeroasă… Culpabilitate dezonorantă… interese personale scandaloase… Operaţiuni fiscale false îngrozitoare.

Windsor le-a ţinut piept tuturor cu o expresie aspră, cu picioarele înfipte bine în podea şi cu braţele pe lângă corp. Nu cred că trăsăturile lui au apucat să se relaxeze nici măcar un minut de când sosise cu o zi înainte.

Era vinovat? În ciuda acceptării grosolane a acuzaţiei mele iniţiale, habar n-aveam. Şi-a argumentat motivele cu o uşurinţă extraordinară, fără să ezite măcar o singură dată. Da, mărise îngrozitor de mult taxele. Da, se folosise de lege pentru a sprijini puterea engleză. Da, îi împuternicise pe anglo-irlandezi pe seama irlandezilor nativi – dacă ar fi făcut altfel ar fi fost un suicid politic. Nu era nevoie de venituri pentru a finanţa trupele engleze care să-i forţeze pe rebelii irlandezi să-şi ţină capetele în jos? Dacă asta însemna extorcare de bani şi taxare ruşinoasă, asta era, accepta. În Irlanda s-ar fi chemat obţinerea păcii. Iar el provoacă pe oricine să aducă pacea în provincia aceea tribală uitată de Dumnezeu, măcinată de război, prin alte metode în afară de ameninţări şi corupţie.

— Şi toate acestea cu încuviinţarea casei regale? Eduard nu era impresionat.

— Un sprijin pentru care vă mulţumesc, Sire. Măcar Windsor încerca să fie împăciuitor. Dar asta s-a petrecut demult. Acum sunt pe cont propriu şi trebuie să iau măsurile necesare.

— Nu îmi plac metodele tale şi nu îmi place vuietul de nemulţumire care a ajuns la urechile mele.

— Când e toată lumea mulţumită, Sire?

— Eşti foarte prompt în apărarea nevinovăţiei tale.

La asta cum mai răspundea? Am aşteptat, cu inima bătându-mi cu putere.

Nu şi-a dezlipit privirea nicio clipă de pe chipul lui Eduard.

— Nu vreau să susţin că sunt nevinovat, Sire. Un politician bun nu-şi poate permite să fie naiv. Este mult mai important să fii pragmatic, după cum ştiţi şi Maiestatea Voastră. Şi cine ştie ce se poate întâmpla dacă stau cu spatele?

— Nu te vor înapoi, i-a reproşat Eduard.

Windsor a scuturat din cap, fără să fie deranjat nici de această afirmaţie.

— Bineînţeles că nu mă vor. Vor pe cineva fără experienţă, pe care să îl manevreze şi sucească după bunul lor plac. Nu sunt o persoană populară, dar am respectat politica Angliei cât de bine am putut, cu instrumentele pe care le-am avut la dispoziţie. Un om mai slab le-ar

cânta în strună lorzilor irlandezi şi le-ar linge vârful încălţărilor, în timp ce ei şi-ar strecura aurul ţării în propriile buzunare.

— Vor să îl trimit pe tânărul conte de March, l-a anunţat Eduard. Cel puţin despre el ştiu că este onest.

— Eu mi-am încheiat pledoaria, Sire. Este, fără nicio îndoială, un tânăr capabil. Dar nu are de partea lui nici experienţa, nici anii necesari… Windsor a făcut o pauză, pentru a da o şi mai mare greutate spuselor sale.

— Este soţul nepoatei mele!

Eduard obosise. Ar fi vrut să poată apăra cauza tânărului Edmund Mortimer, conte de March, căsătorit cu nepoata lui, Philippa, dar îl vedeam din ce în ce mai tensionat, iar mintea şi trupul din ce în ce mai istovite. Am decis că sosise clipa să curm această întrunire înainte de a fi umilit. Şi pentru Windsor trebuia să se termine acum. M-am aplecat spre Eduard şi i-am pus mâna pe mânecă.

— Câţi ani are tânărul conte, milord? am şoptit eu.

— Cred *că… O* ceaţă înfricoşătoare îi umbrea ochii.

— Cred că n-are mai mult de douăzeci şi unu. Ştiam că n-are.

— Dar e soţul nepoatei mele… Eduard se agăţa de sigurul fapt pe care îl ştia cu siguranţă în toată ceaţa aceea care îi înghiţea mintea, iar vocea îi era din ce în ce mai sălbatică, mai cârcotaşă.

— Iar într-o bună zi te va sluji cu cea mai mare loialitate, am fost eu de acord. Dar este o provincie îngrozitor de dificilă pentru un bărbat tânăr.

Eduard s-a uitat la mine.

— Crezi?

— Poate Sir William are un dram de dreptate…

— Nu! a ripostat el, dar din ce în ce mai nesigur.

Plantasem sămânţa. M-am uitat la Windsor, sperând să se poarte cu diplomaţie şi, pentru prima dată de când începuse audierea, mi-a întors privirea. Apoi a făcut o plecăciune către Eduard.

— Să mă întorc în Irlanda, Sire? Să vă continui munca de a ţine provincia sub control? Până când contele de March va fi gata să îşi asume acest rol?

Impecabil discurs.

— Întâi mă voi gândi la vinovăţia ta. Până atunci vei rămâne aici, sub ochii mei.

Nu fusese un refuz categoric, dar mă îndoiam că Windsor l-a înţeles aşa. A mai făcut o plecăciune şi a ieşit încet. Eu parcă nici nu fusesem acolo.

— Vino, i-am spus lui Eduard în timp ce-l ajutam să se ridice de pe tron. Trebuie să te odihneşti. Apoi vom discuta despre asta – iar tu vei lua cea mai înţeleaptă decizie – aşa cum faci întotdeauna.

— Da. S-a lăsat greu pe braţul meu şi de abia mai vorbea. O să

discutăm…

Aşa că Windsor, împotriva dorinţei lui, a trebuit să revină la viaţa de la curte, unde totul era văzut şi bârfit, iar pentru Eduard era din ce în ce mai dificil să-şi ascundă declinul jalnic de ochii lumii. În prima săptămână n-a dat niciun semn. Eduard lâncezea, iar Windsor îşi ţinea capul plecat. Nu se luase nicio decizie cu privire la viitorul Irlandei. Cum îşi petrecea Windsor timpul? Ultima dată când fusese la curte mă căutase. Acum nu. Când Eduard se simţea suficient de puternic să servească masa în public şi totul părea cât de cât normal, Windsor nu era de faţă. După câteva întrebări discrete, am aflat că fusese în vizită la Prinţ, la Kennington.

I-am urat noroc cu acea vizită. Nu credeam că îi va fi de vreun folos.

Apoi s-a întors şi se fâţâia în sus şi-n jos în una dintre anticamerele lui Eduard, încruntat şi posomorât, cu câteva suluri la subraţ. Cel puţin i-a dispărut încruntarea când m-a văzut ieşind din apartamentul meu. A sărit cât colo cât am închis eu uşa în spatele meu. A schiţat chiar şi un zâmbet, deşi nu era deloc senin. Pe moment mi-a venit să-l iau şi să-l zgâlţâi bine ca să-l scot din starea aia de autopreocupare – dar nu am găsit nicio modalitate prin care să pot face aşa ceva. Şi nu aveam nici energia necesară. Eduard fusese îmbufnat şi insistent. Dacă ar mai fi fost şi alţi curteni care să aştepte în anticameră, poate că i-aş fi evitat chipul aspru şi îngândurat. Aşa însă…

— Nu s-a decis încă regele? m-a întrebat el direct.

— Nu.

— O să se decidă vreodată?

Am oftat, obosită şi deznădăjduită.

— Când se va simţi bine. Dar ştiţi asta. Trebuie să aveţi răbdare, Sir William. Pe mine mă aşteptaţi?

— În niciun caz. A rânjit rapace, bucuros că-mi dăduse peste nas cu replica mea de data trecută.

Eram chit! Am râs încet, iar o parte din oboseală mi s-a disipat.

— Cu ce vă ocupaţi timpul? Eram destul de aproape cât să ating cu degetele documentele pe care le ţinea.

— Cumpărând proprietăţi.

— În Irlanda? Eram surprinsă.

— În Anglia. În Essex, mai ales. Acum eram şi mai uimită, pentru că domeniul familiei lui era undeva prin nord.

— De ce?

— Pentru vremuri rele. Ca şi dumneata. Pentru zilele când nu ne vom mai putea baza pe sprijinul regelui.

S-a uitat la mine, cântărind parcă o idee care îi intrase în cap. Sau poate că o avea deja de ceva vreme.

— Ce e? l-am întrebat eu suspicioasă.

— Am o propunere, doamnă Perrers.

Un fior de plăcere. Un val mic de căldură care alunga letargia sufocantă, adunată după nopţile nedormite.

— O propunere? Am dat să plec, prefăcându-mă neinteresată. Cum ar fi? În ultima săptămână aţi avut tare puţine cuvinte să-mi adresaţi.

— Am fost ocupat.

— Şi ce dacă? Acum nu mai sunteţi ocupat?

Din nou, preţ de câteva clipe lungi, m-a studiat. Apoi a dat cu hotărâre din cap.

— Haideţi să găsim un colţişor unde să nu-şi ciulească urechile niciunul din sutele de curteni de aici. Locul ăsta e ca un stup, tot timpul zumzăie de zvonuri şi scandal.

M-a condus într-o încăpere destinată copiştilor şi oamenilor legii şi ne-am strecurat printre nişte birouri şi scaune într-un colţ unde puteam sta. Aici nu era niciun curtean. Tinerii copişti îşi vedeau în continuare de scris, fără să ne bage în seamă. Am ridicat alene un document dintr-o cutie de pe podea şi m-am prefăcut captivată de el. Un act de vânzare a două duzini de iepuri de casă. Probabil că deja îi mâncasem în ultima tocană de iepure care ni se servise.

Windsor a trecut direct la subiect.

— Cred că putem da lovitura.

Noi? N-am răspuns nimic şi am început să-mi fac vânt cu actul cu iepuri.

A rânjit.

— Nu aveţi de gând să spuneţi nimic, aşa-i? O lovitură financiară.

Am început să bat cu piciorul în baza cutiei.

— Aţi vrea să vă asociaţi cu mine în cumpărarea unor proprietăţi micuţe excelente?

Într-adevăr o propunere interesantă. Curiozitatea îmi fusese aţâţată. Eram interesată de faptul că dorea să aibă un partener – şi că se gândise că acel partener aş putea fi eu. Am netezit sulul de pergament pe care îl ţineam în mâini, de parcă iepurii erau de o mare importanţă, ca să trag de timp.

— De ce aţi face aşa ceva?

— Pentru zile negre, a repetat el. Pentru dumneata vor fi şi mai negre. A început să jongleze cu două bucăţi de ceară roşie pentru sigilii, luate de pe un birou din apropiere, cu o dexteritate extraordinară.

— Poate. Eram eu cu ochii la ceara aceea cu care voia să-mi distragă în mod inteligent atenţia, dar mintea îmi lucra cu repeziciune. Chiar aveau să fie mai negre pentru mine? Cred că avea dreptate. Întotdeauna era mai greu pentru o femeie singură. Ochii mi-au alunecat de la ceară la privirea lui fixă. De ce mă rugaţi *pe mine* să

vă fiu parteneră în acest proiect?

— Sunteţi interesată de achiziţionarea de terenuri. Bucăţile de ceară au căzut pe podea cu un zgomot înfundat. Cunoaşteţi tot felul de oameni. Cred că aveţi acces la fonduri. Aveţi un agent abil… Mai este nevoie să adaug ceva?

Îmi punctase excelent avantajele, de care eram foarte mândră.

— Dar avantajele *dumitale* care sunt? l-am iscodit eu.

— Mă pricep la afaceri complicate. Nu ducea lipsă de aroganţă.

— Şi eu nu?

— În mod surprinzător, da, dar…

— Lăsaţi-mă pe mine să completez! Surprinzător pentru o femeie!

— Dumneavoastră aţi spus-o, a zis el cu un rictus. Ce părere aveţi?

Mi-am făcut din nou vânt cu evantaiul improvizat, trăgând iarăşi de timp.

— Nu aveţi încredere în mine?

— Nu.

A râs.

— Deci care e răspunsul dumneavoastră? Tot nu?

— Răspunsul meu este… Şi pentru că nu ştiam ce voiam de fapt, am continuat: De ce aş avea nevoie de dumneata? Am fost în stare foarte bine să cumpăr pământ şi fără ajutorul dumitale.

— Uneori e nevoie de un bărbat care să împingă negocierea mai departe.

— Am o grămadă de bărbaţi care muncesc bucuroşi pentru mine, în beneficiul ambelor părţi.

— Serios? Părea surprins.

Am profitat de moment ca să mă dau mare.

— Nu ştiaţi? În ultimii ani am achiziţionat o grămadă de proprietăţi prin intermediul birourilor unui grup restrâns, format din bărbaţi în care am cea mai mare încredere. Le-am acordat drepturi de arendare – mai ales domnului William Greseley – şi au putut purta negocieri în numele meu. Este o învoială perfectă pentru o *femme sole.*

— De unde aţi auzit acest termen?

— L-am învăţat demult. Într-o altă viaţă. Mi-am adus aminte cum stăteam în faţa camerei lui Janyn Perrers, cu cadoul de nuntă strâns în mâini. Am surâs, ce departe ajunsesem… Apoi mi-am îndreptat atenţia din nou asupra negustorului de lângă mine, care s-a întins, a luat bucăţile de ceară de pe jos şi a început să le plimbe nervos dintr-o mână în cealaltă. Dacă eu nu mă ajut, cine să mă ajute?

— Inteligent! Windsor şi-a mijit ochii, gândindu-se la realizările mele. Vă recunosc succesul. Spuneţi-mi totuşi, sunt un om foarte curios, câte proprietăţi din acestea au fost de fapt luate cu forţa? Am clătinat din cap. Nu voiam să-i spun, iar el şi-a dat seama. Într-o zi voi afla! Susţin în continuare că aveţi nevoie de cineva ascuţit la minte,

care să aibă o părere obiectivă asupra viitorului dumneavoastră.

— Şi acel cineva eşti dumneata.

S-a înclinat, deşi stătea jos.

— Ah, dar cred că mica mea clică de băieţi cu bani şi-a luat un angajament foarte personal faţă de succesul meu. Dacă eu cad, cad şi ei, aşa că mă vor apăra până la moarte. Consider că muncesc din greu şi îmi sunt foarte loiali. Aşa că răspunsul meu, Sir William – este nu. Este posibil ca dumneata să ai nevoie de mine, dar eu nu am nevoie de dumneata.

— Atunci conversaţia noastră se încheie aici, domniţă Perrers.

Mi-a aruncat pe neaşteptate bucata de ceară în poală şi m-a lăsat în compania slujbaşilor apatici. Fusese surprins de refuzul meu. Nu îi făcuse deloc plăcere acest lucru.

Toată săptămâna următoare a păstrat o distanţă groaznică faţă de mine!

În tot acest răstimp m-am gândit la oferta lui Windsor. Am avut multe ore la dispoziţie. Regele era apatic, cu mintea amorţită. Când nu dormea, Eduard simţea nevoia să-şi mărturisească păcatele, aşa că îşi petrecea multe ore în genunchi în capela sa. Uneori stătea singur între pereţii castelului şi privea în gol spre direcţia imaginară în care se afla Franţa. De vreme ce nu eram solicitată, gândurile mi s-au îndreptat spre propunerea neaşteptată.

În ciuda refuzului meu trufaş, realizam că oferta era tentantă. Nu a fost mereu mai uşor pentru un bărbat decât pentru o femeie să încheie afaceri cu cei care vindeau sau arendau pământul? Da, mă foloseam de Greseley, dar n-ar fi fost mai avantajos să am un partener cu drepturi egale, un bărbat cu un anumit statut şi autoritate, cu interese la fel de puternice ca ale mele? Femeia era considerată o ţintă uşoară. Aveam eu un cuvânt de spus în faţa regelui, dar nu toată lumea dorea să-mi accepte autoritatea.

Da, câştigasem procesul împotriva căciulii de iepure incredibil de urâte, dar mintea îmi fugea la o confruntare mult mai recentă cu populaţia locală din zona casei mele de la Finningley, o proprietate mică şi valoroasă în Nottinghamshire. Rămăsesem fără ea! Ce făcuse gloata aceea? Nici mai mult nici mai puţin decât să-mi fure vitele. Şi nu se opriseră aici: îmi distruseseră lanurile, şi îmi ţinuseră oamenii şi servitorii prizonieri până când juraseră că îşi reneagă loialitatea faţă de mine. Ceea ce au şi făcut, cuvintele poticnindu-se de limbile lor în dorinţa de a se supune ticăloşilor răzbunători care îi asmuţiseră cu vorbe dure şi pumni şi mai duri.

Dacă însă aş fi avut un parteneriat cu Windsor… Ar fi fost în avantajul meu? Mi-l imaginam pe Windsor mai mult decât priceput în negocieri. Dar aş fi vrut să lucrez cu unul ca William de Windsor?

Aveţi încredere în mine? mă întrebase el. *Nu!* îi replicasem eu. Cu toate acestea însă mă gândeam că ar fi extraordinar să pot lucra în tandem cu un asemenea om. Îl şi vedeam strângând un grup de oameni înarmaţi care să zdruncine din temelii decizia populaţiei locale şi astfel să se asigure că Finningley rămânea tot în proprietatea mea.

Pe de altă parte…

Sfântă Fecioară! Mă făcea să preiau eu iniţiativa! Dacă stăteam deoparte ar fi găsit un alt partener pentru afacerile lui.

Aşadar trebuia să fiu de acord să lucrez mână în mână cu el? O femeie îndrăzneaţă ar fi acceptat să bată palma cu Windsor. Am zâmbit uşor. O voi face. Dar trebuia să-l iau prin surprindere şi să-mi impun condiţiile. Trebuia să îl pun în inferioritate şi să mă bucur de fiecare clipă cât o făceam.

Am scris rapid două bilete, în mare având acelaşi scop. Unul către domnul Greseley, unul către Windsor. Amândoi mi-au răspuns cu promptitudine. M-am pregătit sufleteşte, dar şi făcând câteva aranjamente minuţioase, să savurez din plin consecinţele.

Întotdeauna îmi plăcuseră spectacolele pline de dramatism ale mimilor.

Întreaga situaţie îmi dădea un *frisson* adorabil. Din motive lesne de înţeles, am ales ca întâlnirea să aibă loc după-amiaza târziu, când lumina din sala de audienţă era difuză şi nici nu aveam torţe la îndemână. M-am aşezat pe tronul lui Eduard, înveşmântată în haine şi cu un văl închise la culoare, cu Greseley lângă mine. Doar după ce am fost gata i-am făcut semn slujitorului de la uşă să îl invite pe Windsor care aştepta în anticameră. L-am auzit.

— Sunteţi invitat înăuntru, milord.

Mi-am adus aminte ce îi scrisesem în bilet. Nimic cu răutate, mai degrabă pe un ton glumeţ. Speram ca Windsor să îl aprecieze.

Maiestatea Sa a luat o decizie în legătură cu guvernarea Irlandei. Hotărârea vă va fi comunicată în Sala Lambrisată, la ora patru după-amiază.

Nu a pierdut nicio clipă. A păşit cu hotărâre înăuntru. S-a oprit. A făcut o plecăciune, fiind foarte atent la protocol.

— Vă puteţi apropia, l-a sfătuit slujitorul înainte de a închide uşa în urma lui.

Aşadar, rămăsesem singuri, noi trei, iar Windsor venea spre noi. Era îmbrăcat extrem de îngrijit, cu pantaloni închişi la culoare şi o haină strânsă pe trup din damasc, negru şi verde, prinsă cu o centură bătută cu pietre preţioase, foarte la modă – avea chiar şi o pelerină multicoloră pe umăr şi o cingătoare pentru sabie cu margini aurii şi renunţase la pantofii extravaganţi cu vârf ascuţit în favoarea unor încălţări de piele de calitate. Intenţiona să facă impresie puternică; nu

voia să-şi piardă poziţia pentru că nu fusese atent la detalii. Era, după cum constatam din nou, un om gata să joace orice rol, în funcţie de împrejurări.

Gândul acesta mi-a transmis un fior pe şira spinării, dar la exterior am rămas stâncă.

Când şi-a dat seama că nu regele se afla în tron?

Când a ajuns la mijlocul camerei. Am sesizat perfect momentul, privirea lui când m-a recunoscut. Spre cinstea lui, ezitarea a fost imperceptibilă. A continuat să meargă până în apropierea podiumului şi s-a mai înclinat o dată cu acelaşi respect, măturând uşor podeaua cu penele de la pălărie. S-a îndreptat de spate şi s-a uitat la mine. Ochii lui păreau întunecaţi în semiobscuritate, dar au sclipit când m-am apropiat de Greseley ca să aprind sfeşnicul din spatele meu. O mică scenă dramatică sub lumină aurie.

— Sir William. Ce frumos din partea dumitale că ai venit.

— Nu-i aşa? N-am putut rezista invitaţiei.

— Şi cu câtă promptitudine.

— Nici n-aş îndrăzni altfel. Regina Alice, aşa-i?

Nu trebuia să zâmbesc!

— Cred că asta ar fi un act de înaltă trădare, milord.

— Eu sunt sigur că este. Nu aveţi voie să vă daţi drept cap încoronat.

— Mă dau drept cap încoronat? Nu port coroana.

— Mă iertaţi! Nu cumva staţi pe tron?

— Dar unde aţi vrea să stau, Sir? Pe podea?

— Mulţi aşa ar proceda…

— Eu nu pretind că am autoritate regală, Sir William.

— Impresionant, doamnă. Poate că nu pretindeţi, dar…

Mă simţeam plină de viaţă, respiram iute şi superficial. Şi în afară de înţepăturile dintre noi, nu era adevărat că ne înţelegeam foarte bine unul cu celălalt? Mi-am ţinut gura, l-am lăsat pe el să întrebe. Ceea ce a şi făcut.

— Aveţi veşti pentru mine?

— Da.

— Ei bine?

— Sunt de acord.

— Sunteţi de acord cu ce? I-am zărit degetele de la mâna dreaptă cum se strâng încet pe coapsă. Aşadar conta pentru el, exact cum crezusem.

— Voi deveni asociata dumitale în achiziţionarea de terenuri. Acesta este agentul meu, domnul Greseley. Greseley înclină din cap. El este cel care îmi administrează afacerile şi se ocupă de finanţe.

Sprâncenele lui Windsor se uniră.

— De ce v-aţi răzgândit?

— Uneori este necesar să lucrezi cu o a doua persoană. Am decis că voi lucra cu dumneata.

Nu mi-a răspuns, dar m-a ţintuit cu privirea.

— De asemenea, am sugerat eu cu voce egală, stă în caracterul femeii să se răzgândească. M-am ridicat, am rămas câteva clipe aşa pentru a-l domina cu înălţimea, apoi am coborât de pe podium, la acelaşi nivel. Pot să trag concluzia că oferta dumitale este încă valabilă? Dacă nu, atunci domnul Greseley şi cu mine vom continua să cumpărăm pământ în aceeaşi manieră eficientă de până acum. Dacă nu v-aţi răzgândit, Sir William…

— Nu. Răspunsul lui fusese cumva mai ezitant decât de obicei?

— Dumneata ce crezi, domnule Greseley?

— Văd câteva avantaje, doamnă, a răspuns el pe tonul lui temperat, ca şi cum nimic nu îl putea surprinde.

— Deci s-a făcut, a remarcat Windsor.

— Da, am fost şi eu de acord.

Ne-am strâns toţi trei mâinile.

— Deci suntem asociaţi de afaceri, Sir William?

— Aşa se pare. Rareori s-a întâmplat să-mi facă plăcere să fiu tras pe sfoară de cineva, cu atât mai puţin de o femeie. Dar de data aceasta… Cred că va fi o asociere riscant avantajoasă.

Nu numai că a dat mâna cu mine, dar mi-a şi sărutat-o. Zâmbetul lui avea ceva din asprimea celui care recunoaşte că tocmai a fost păcălit.

Mica mea piesă de teatru, pusă în scenă cu mare grijă, îl luase prin surprindere. Spre beneficiul amândurora, bineînţeles. Dar planul meu a păcălit în comparaţie cu ce mi-a făcut Windsor mie, fapt care m-a speriat îngrozitor. Mai mult, a făcut-o fără o pregătire prealabilă, doar cu o şiretenie diabolică şi o încredere în sine scandaloasă.

Cred că s-a gândit că o meritam. Poate am meritat-o.

Între timp, cât noul meu asociat începuse să-şi planifice propria campanie de răzbunare împotriva mea, am sărbătorit primul pas spre parteneriatul nostru cu o cupă de vin. Am toastat cu un Bordeaux din cel mai bun pentru achiziţia la fel de bună a pământului, a rentelor şi serviciilor proprietăţii Northbrokes din Middlesex. Greseley era lugubru, dar mulţumit. Eu eram foarte încântată de achiziţia făcută aşa uşor. Windsor nu. Deşi încerca din răsputeri să-şi ascundă frustrările în timp ce ne ridicam cupele în semn de respect reciproc, era într-o stare de spirit sumbră.

— Nu puteţi să-l convingeţi pe rege să ia o decizie în legătură cu Irlanda? m-a întrebat el după plecarea lui Greseley.

— Eduard nu e capabil să decidă nici ce va mânca la micul dejun. Trebuie să aveţi răbdare.

— Nu-mi stă în fire.

Ştiam. Avea să-mi fie dor de el după ce pleca.

Am făcut o greşeală. Poate n-a fost chiar o greşeală, pentru că rezultatul a fost cel dorit de mine, dar s-a dovedit a fi o alegere periculoasă. Unde-mi era capacitatea de a gândi la rece? Îngropată sub proiectul de succes cu William de Windsor, cred, anihilată de încântarea provocată de fericita însănătoşire a lui Eduard. Eram la Woodstock, unde Wykeham îşi luase libertatea de a transforma vechiul conac într-un palat impunător. Vânătoarea fusese reuşită, iar Eduard, revitalizat ca de fiecare dată când se afla într-un mediu nou, renăscuse la trup şi spirit. Sau poate eram mânată de ambiţia mea lamentabilă de a câştiga un cadou de la rege. Acum nu mai pot să neg. Sau a fost cumva dintr-un gest născut din tratamentul pe care mi-l aplicase Joan de Kent, dorinţa de a dovedi că acum eram o femeie care merita asemenea pietre preţioase? Mda, probabil că asta a fost, şi cred că nu a fost în totalitate vina mea. Cât stătuse la mănăstire primise un pachet.

— Deschide-l, îmi poruncise ea.

Desfăcusem bucata de piele în care era învelită o pereche de butoni bătuţi cu pietre scumpe care îmi căzuseră în palmă: flăcări în mijlocul unei inimi. Safire montate în aur.

— Nu le atinge, se răstise ea şi mi le smulsese din mână, un gest groaznic. Ai idee cât am dat pe ele? Mai mult de două sute de lire. Nu-s de nasul tău.

Acum însă erau de nasul meu. Bijuteriile mele – bijuteriile Philippei – erau mult mai frumoase şi mai scumpe decât cele ale lui Joan cea Frumoasă. Aveam să le port ca să mă invidieze.

De ce eram incapabilă să văd consecinţele acestei rugăminţi pe care i-o făceam lui Eduard? Toată viaţa păşisem cu grijă, iar acum săream direct în mocirla care avea în cele din urmă să mă tragă la fund. Şi ce a stârnit conflictul de proporţii? Bijuteriile Philippei. Unele moştenite, unele primite cadou, unele aduse de ea în Anglia în urmă cu mulţi ani. Toate extraordinare.

— Sunt ale tale. Eduard le aşezase pe patul din camera pe care o construise cu mare dragoste pentru Philippa, în care acum stăteam eu. În afară de bijuterii mai avea şi o scrisoare.

…dăruim şi cedăm iubitei noastre Alice Perrers, fostă domnişoară a suitei mult iubitei noastre consoarte Philippa, acum răposată, precum şi moştenitorilor şi executorilor ei, toate bijuteriile, bunurile şi alte lucruri aflate în proprietatea sus-numitei regine lăsate pe mâinile Euphemiei, soţia lui Sir Walter de Hasleworth, iar numita Euphemia va trebui să le predea numitei Alice la primirea acestui ordin…

Bijuteriile Philippei. Ce femeie nu şi le-ar fi dorit? Mi se tăiase respiraţia când am ridicat un colier de rubine, un alt set cu safire, un

inel greu cu smarald din sipetul cu ferecătură metalică. Eduard mi le dăruise mie.

Dar la iniţiativa cui?

A mea, pentru păcatele mele. Eu le cerusem. Nu mai văzuseră lumina zilei de la moartea Philippei, ci lânceziseră în păstrarea uneia dintre doamnele mai în vârstă din suita reginei. Iar eu le cerusem şi Eduard, în generozitatea lui fără margini, mi le dăduse. Din punct de vedere legal şi oficial acum erau ale mele. Odată cu achiziţia bijuteriilor Philippei am ajutat la săparea propriului meu mormânt. A fost un gest absolut necugetat din partea mea. Lăcomie? Nu cred. Trebuia să fie purtate – şi cine era mai potrivită decât concubina regelui?

Purtam colierul de safire când curtea s-a întrunit la cină.

Bineînţeles că toată lumea l-a recunoscut imediat şi şoaptele au început să circule de urgenţă, în timp ce se serveau chiftele în aspic şi felul preferat al lui Eduard, somon în sos cremos, şoapte care mă blestemau pentru neobrăzarea mea. Nu vedeam oare ochii care se holbau, nevenindu-le să creadă, asupra bogăţiei care strălucea deasupra decolteului meu? Iar murmurele s-au înmulţit a doua zi de dimineaţă, când mi-am prins o broşă cu rubin la pelerină. Îngrozitor de avară şi lacomă, aşa spuneau. Nu aveam niciun drept să iau bijuteriile. Probabil că îi sucisem minţile sau îi făcusem vrăji regelui de fusese în stare să dea bijuteriile soţiei sale târfei cu care se culca. Dacă tot trebuiau purtate, nu s-ar fi cuvenit mai degrabă să împodobească gâtul Isabellei sau poate gâtul prinţesei Joan? Cert era că n-aveau ce să caute la gâtul lui Alice Perrers. Oare Eduard chiar îşi pierduse minţile?

Aş fi putut răspunde acestor critici. N-am făcut-o niciodată – de ce s-o fi făcut? Orice argument al meu ar fi fost respins din oficiu. Dar ce rost avea ca asemenea bijuterii minunate să stea închise în pivniţa plină de praf a doamnei Euphemia? Era mult mai bine să fie purtate de o persoană care le aprecia, iar eu le apreciam din plin greutatea şi căldura pe care o simţeam direct pe piele. Îmi plăcea la nebunie strălucirea pietrelor, luciul mat al aurului. Aş fi provocat pe oricare dintre viperele acestea cu limbă ascuţită de la curte să văd dacă se pot abţine să râvnească la bijuteriile splendide ale Philippei aşa cum o făcusem eu şi zâmbeam în timp ce le etalam cu mândrie ostentativă. Nu era ca şi cum mi-aş fi însuşit cu totul prerogativele reginei, nu? Dacă Philippa ar fi dorit să-i fie purtate de Isabella sau Joan, ar fi putut să le lase lor prin testament. Nu o făcuse. Mi le lăsase mie? Nici asta nu făcuse, dar nu credeam că ar fi avut ceva de obiectat dacă m-ar fi văzut purtându-i-le. Şi sinceră să fiu, cred că s-ar fi şi amuzat.

Anticipam ce se va întâmpla în anii următori? Sigur că da. Pe măsură ce vitalitatea lui Eduard scădea, pregătirile mele pentru un

viitor incert se înteţeau. Greseley prefera pământul în defavoarea pietrelor preţioase, dar pentru mine erau la fel de valoroase, iar în afară de asta nu exista femeie care să reziste în faţa unui colier de safire şi perle. Nu-mi permiteam să mă mulţumesc cu puţin. O ştia şi Eduard, deşi nu discutasem pe marginea acestui subiect, cu excepţia unei declaraţii solemne:

— Cel puţin îţi vor asigura o haină de pus pe tine şi o pâine de mâncat, Alice, când eu nu voi mai fi.

Oh, da. Aş fi putut găsi o mie de scuze, dar n-am făcut-o niciodată. Tot ce ştiam era că lui Eduard îi plăcea foarte mult să mă vadă cu ele, iar asta îmi justifica plăcerea de a le flutura pe sub ochii necruţători ai curţii.

— Îţi vin la fel de bine cum îi veneau şi Philippei. Zâmbetul care aproape refuzase să se aştearnă pe chipul lui Eduard în ultimele zile, la fel de slăbit ca şi muşchii lui, era foarte blând.

— Eu nu sunt Philippa, milord. La fel de blândă. Erau zile când mă întrebam dacă nu ne confunda. În ziua aceea însă a ştiut cine sunt.

— Ştiu prea bine. Eşti Alice şi eşti draga mea.

Drept răspuns la faptul că purtasem chiar inelul cu smarald pe care îl preţuise cel mai mult Philippa şi o curea de aur cu pietre la fel de frumoase, la Woodstock şi-a făcut de urgenţă apariţia plină de răutate prinţesa Joan. Cineva se asigurase să ajungă la urechile ei.

— Sunt ale Philippei! Se lansase în invective dinainte ca uşa salonului meu să fie închisă. Cu ce drept le atingi măcar? Nu mai zic de purtat!

În momentul acela purtam rubine. Trebuia să remarce ce frumos îmi decorau boneta şi că erau mari cât nişte sâmburi de cireşe, nu? N-avea cum să nu le observe. Bine că eram singure când Joan m-a apucat de încheietură, inspectând-o.

— Nu-mi vine să cred! Mi-a sucit mâna ca lumina să bată direct pe inel şi pe catarama roşie ca sângele de la încheietură. Le-ai furat?

Am ridicat sprâncenele. Nu aveam să răspund unei asemenea acuzaţii.

— Le-ai furat? Joan a fost întotdeauna obtuză. Ştiu că le-ai furat. Doar aşa puteai să pui mâinile alea de hoaţă pe ele! Sunt ale reginei. Nu-s ale tale să le porţi tu când vrei.

— Oh, ba cred că ale mele sunt! Nu-mi lăsasem nicio clipă privirea în jos, iar în cele din urmă am pus-o pe gânduri.

— Pe crucea lui Iisus! El ţi le-a dat!

— Sigur că da.

— Da' ce-a trebuit să faci pentru ele? Nu – nu-mi spune! Aş putea vomita!

Cu siguranţă ar fi trebuit să fiu mai circumspectă cu alegerea

răspunsului.

— Credeţi că nu le merit? am întrebat eu, iar acum, privind retrospectiv, n-am fost deloc precaută.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu le meriţi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ba da.

Mi-a dat drumul la mână şi s-a retras de lângă mine cu un dezgust vădit, plus că şi-a muşcat buzele de nervi. M-am dus înapoi lângă ea. Nu eram vreo slugă să mă pună la punct. Şi eram sătulă de acuzaţii nefondate.

— Dacă vreţi să discutăm despre cine ce merită şi care e plata, atunci ascultaţi la mine, milady. Câte nopţi am stat alături de rege când nu putea să doarmă? Câte nopţi i-am vorbit sau citit ca să-i alung coşmarurile? Câte zile am devotat melancoliei care îl trage în jos? Am vrut s-o silesc să gândească dincolo de prejudecăţi, să o fac să realizeze cine eram şi ce rol dobândisem. Ştiţi cum este când un bărbat puternic suferă. Este epuizant şi nu poate fi consolat pentru slăbiciunea lui. Nu e uşor pentru o femeie să stea în calea acceselor de spaimă care îl atacă. Ştiţi aceste lucruri din experienţa proprie.

Preţ de o clipă a ezitat. Înţelesese unde băteam. Dar nu pentru mult timp.

— Prinţul este soţul meu! Este dreptul şi îndatorirea mea să stau cu el! Tu nu ai acest drept!

Măicuţă Sfântă! Îmi spulbera orice urmă de prudenţă cu batjocurile ei.

— Iar regele este iubitul meu, am ripostat eu. El mi-a dat bijuteriile Philippei şi le voi preţui. Le voi purta şi mă voi bucura de ele.

— Le porţi ca o târfă – fără nicio ruşine, ostentativ – ca o zdreanţă de la curte care e plătită cu bijuterii pentru corpul ei.

Nu credeam însă că eram aşa ceva. Acestea nu erau daruri care să reprezinte plata pentru serviciile oferite; bijuteriile îmi fuseseră date din dragoste. Cu toate acestea reputaţia mea era deja cunoscută şi trebuia să mă obişnuiesc cu asta, dar uneori îmi era foarte greu să accept consecinţele. Atacul sălbatic al lui Joan m-a rănit foarte tare, şi de aceea am spus ceva de neiertat.

— Nu trebuie să cer nimic, milady. Este evident că regele consideră că abilităţile mele din dormitor merită cu vârf şi îndesat o plată în aur şi pietre preţioase.

— Târfo! A ieşit ca o furtună din cameră.

Aveam să plătesc scump pentru cutezanţa mea, mai scump decât visasem vreodată că ar fi posibil, chiar dacă am făcut o tentativă de împăcare de dragul lui Eduard. Nu aveam inima chiar împietrită. Din nefericire, intenţiile mele bune au înrăutăţit situaţia şi mai tare.

Eduard a decis să-l viziteze pe Prinţ la Kennington, iar eu l-am însoţit, plecând de la premisa că Eduard merita ca în casa lui să fie

pace. Războiul dintre amanta şi nora lui – care se asemăna cu cel dintre două pisici cu gheare ascuţite care se zgârie – trebuia evitat. În câteva minute de când ajunsesem, regele şi Prinţul se adânciseră într-o discuţie referitoare la starea armistiţiului cu Franţa, iar eu eram condusă de intendent în solarul lui Joan.

Joan broda ceva, iar pe podea lângă ea era fiul ei care răsfoia o carte cu anluminuri. Un băieţel frumos cu păr blond şi obraji bucălaţi, Richard a sărit în picioare şi a făcut o reverenţă cu o graţie demodată.

Am făcut şi eu o plecăciune.

— Milord. Milady. Trebuia să fiu politicoasă.

Joan nu s-a ridicat de pe scaun şi mi-a aruncat o privire reprobatoare.

— Doamnă Perrers. Tonul ei fusese la fel de inert ca şi privirea.

— Maiestatea Sa a venit să discute cu Prinţul. Eram foarte oficială. Trebuia să găsesc o cale să aduc vorba despre ce voiam să-i spun. Singura variantă era cu capul înainte, ca la turnir. Cum se simte Prinţul?

Fusese o întrebare pusă de complezenţă – nu-l văzusem cu ochii mei? Slăbise într-un hal fără de hal. Ochi febrili, ten îmbătrânit, păr fără luciu şi lins, până şi ligheanul aşezat lângă pat era prevestitor de rele. Trăsăturile lui Joan se înăspriseră de oboseală. Neputând să-şi ascundă temerile, a clătinat din cap. Era prima dată când lăsase garda jos, când chiar avea ochii în lacrimi. Aceasta era singura mea şansă, de dragul lui Eduard, să-i sec toată otrava urii pe care mi-o purta.

Cu gura strâmbă de durere, cu riduri adânci brăzdate de la nas până la bărbie în carnea ei moale, Joan a uitat că vorbea cu mine. Pe obraz i s-a rostogolit o lacrimă. Apoi încă una.

— Nu ştiu cum aş putea să-l ajut! Fusese un ţipăt din inimă.

— Aş putea să-l ajut eu.

— Tu! Ce-ai putea tu să faci? Şi-a şters furioasă lacrimile.

Puteam să mă retrag. Aşa trebuia să fac, dacă aş fi ştiut unde se va ajunge, dar pusă în faţa unei asemenea suferinţe, ştiind ce-nseamnă teroarea neputinţei atunci când Eduard se uita la mine de parcă nici n-aş fi existat, n-am putut. În mâini aveam un sipet micuţ, o minunăţie din lemn de santal cu colţuri din fildeş şi balamale metalice şi cu o încuietoare complicată. Era un cadou scump în sine, dar conţinutul lui era şi mai preţios pentru Prinţ. Adusesem cu mine singurul obiect care crezusem că va fi acceptat. Cu siguranţă, prinţesa n-ar fi primit nimic altceva de la mine. L-am aşezat pe scrinul pe care se aflau o grămadă de mătăsuri brodate de ea.

— Ce-i asta?

— Un cadou.

— Am destule sipete. Mai valoroase decât ăsta. De abia îşi aruncase o privire spre el, preferând să mai facă câteva împunsături stângace în

ghergheful în care lucra un şervet pentru sfântul altar.

Mi-am zis că exagera, dată fiind valoarea lui – pentru că fusese un cadou primit de la Eduard – dar n-am insistat.

— Conţinutul e cadoul, am explicat eu cu blândeţe. Măicuţele ar fi fost mândre de smerenia mea. Câteva leacuri şi poţiuni. Îi vor mai alina suferinţa Prinţului…

— Şi aceste leacuri şi poţiuni au efect? Se oprise din cusut.

— Au alinat şi suferinţa regelui după moartea Philippei. Au ajutat-o şi pe Philippa.

Joan a lăsat cusutul şi s-a repezit să smulgă încuietoarea capacului curbat. Era un cadou la care era imposibil să reziste. A ridicat capacul şi s-a uitat la pacheţelele cu plante medicinale aranjate cu grijă, la flacoanele de sticlă colorate intens.

— Sunt distilate din plante obişnuite, i-am explicat. La mănăstire am învăţat cum să le prepar. Acestea sunt frunze de stupitul-cucului, bune pentru creşterea apetitului şi uşurarea digestiei. Tinctura de ciuboţica-cucului ajută la odihnă şi linişteşte mintea. Scoarţa de salcie e bună când durerea e insuportabilă. Am scris şi dozele, am spus şi i-am arătat bucata de pergament prinsă sub capac. Dumneavoastră sau servitorii Prinţului pot să le amestece cu vin în cantităţile indicate. Sunt sigură că Prinţul se va simţi mai bine.

Joan s-a uitat la sipet, la aranjamentul frumos de pacheţele şi sticluţe. Şi-a înfipt cu putere dinţii în buza de jos.

— Garantez că sunt foarte eficiente, am încurajat-o eu, văzând că nu se clinteşte din loc. Mai e şi pulpă de măceşe – pentru oprirea hemoragiei şi pentru eliminarea fluidelor din organism.

Toată lumea auzise de simptomele îngrozitoare ale Prinţului, de pierderile constante de sânge şi spermă, care nu puteau fi oprite.

Joan s-a mişcat în cele din urmă. A făcut-o de parcă i-aş fi aruncat un mănunchi de urzici peste mână şi cu o smucitură a măturat caseta de pe scrin pe jos. A căzut cu o bufnitură, balamalele s-au rupt, flacoanele de sticlă s-au spart şi tot lichidul din ele s-a scurs. Plantele măcinate s-au aşternut ca un strat deasupra, într-un model complicat. Richard a ţipat speriat, apoi s-a repezit să investigheze mai de-aproape, băgându-şi degetele prin mizeria aceea până când Joan şi-a înfipt mâna în haina lui şi l-a tras de acolo.

— Nu pune mâna pe lucrătura diavolului!

— Dar nu este… am protestat eu.

— Urzeala diavolului! Iar tu eşti servitoarea lui!

Cuvintele ei erau şocante şi mi-au făcut sângele să-mi îngheţe în vine; amândouă ne uitam la prăpădul dintre noi, Joan şezând încă împietrită, eu înţepenită de groază la auzul insinuării ei. În cele din urmă, Joan şi-a ridicat privirea spre mine şi m-a privit în ochi, în timp ce a făcut semn unei servitoare care stătea în celălalt capăt al camerei

să se apropie.

— Strânge tot. Dă-le foc. Şi sipetul arde-l. Nu vreau să mai găsesc nici urmă din chestia asta pe podeaua mea. Văzând că femeia rămăsese cu gura căscată, a şuierat printre dinţi, scoţând acelaşi sunet pe care îl face o sabie înfiptă în inamicul din faţa ta: *Acum!*

Femeia s-a apucat imediat de treabă, iar prinţesa s-a ridicat, m-a prins de încheietură şi s-a aplecat la urechea mea.

— Credeai că-s chiar atât de proastă?

Eu eram încă şocată de reacţia ei îngrozitor de exagerată în faţa unui dar care nu putea decât să o ajute.

— Credeam că veţi accepta micul meu ajutor pentru alinarea suferinţei soţului Domniei Voastre, am replicat eu, cu ochii la expresia ei furioasă – sau poate era frică?

— Alinare! Distilate din plante obişnuite! s-a răstit ea. Vocea ei s-a transformat într-o şoaptă care şuiera în toate colţurile camerei. Am auzit că apelezi la vrăjitorie pentru a-ţi atinge scopurile, doamnă Perrers. Cred că ai o minte malefică. N-ai *compassion!* Din gură îi ţâşneau stropi de salivă când a pronunţat acest ultim cuvânt.

Eu însă reţinusem un singur cuvânt din toată vorbăria ei.

„Vrăjitorie!” am repetat eu încet. Nu era un cuvânt care să poată fi strigat de pe acoperiş. Auzisem multe spunându-se despre mine, dar asta era o noutate. În mintea mea încolţise frica, dar am reuşit să pufnesc dispreţuitor.

— Şi ce mai zice *lumea?* Cine-o fi această *lume…* Că mănânc carne de copil? Că am un spirit familiar{16} pe care îl hrănesc cu sângele meu?

— Lumea zice că invoci puterile diavoleşti. Că ai abilităţi şi cunoştinţe pe care nicio femeie cu frica lui Dumnezeu n-ar trebui să le aibă. Am văzut-o pe Joan cum face semnul împotriva Ochiului diavolului cu degetele de la mâna stângă. Pentru numele lui Dumnezeu, cum altfel ai putea explica fascinaţia lui Eduard pentru o femeie atât de urâtă şi de origine atât de umilă, ca Alice Perrers? A scrâşnit din dinţi după ce mi-a rostit numele.

M-am simţit de parcă mi-ar fi înfipt un cuţit între coaste, dar am avut grijă ca răspunsul meu să nu trădeze cât de tare mă rănise şi nici teama pe care o simţeam că îmi cuprinde inima. Pe şira spinării simţeam un fior rece, la fel de îngheţat ca zăpada în ianuarie.

— Într-adevăr, inexplicabil, am spus eu. Am refuzat să-mi apăr originea sau aspectul fizic şi mi-am smuls mâna din strânsoarea ei. Dragostea lui Eduard pentru mine nu este rezultatul nici unei vrăji. Şi nici darul acesta nu era, am spus şi am arătat cu piciorul spre grămăjoara de flori uscate de violete care încă zăceau pe podea. Dar dacă soţul meu ar suferi precum suferă soţul dumneavoastră, milady, aş apela şi la diavol în persoană ca să-i aline durerile. Aş răsturna toţi

munţii până în adâncurile iadului, dacă asta i-ar oferi soţului meu o noapte liniştită şi ar pune capăt durerii.

— Ieşi!

— Milady. Am făcut o plecăciune.

— Ieşi! Altfel voi duce dovezi autorităţilor că ai încercat să-mi dai ingrediente vrăjitoreşti.

— Dovezile astea n-au nicio valoare.

De dragul lui Eduard nu voiam să mă enervez.

— Dispari din faţa mea.

Am dispărut. Fusese ultima încercare. Joan era măcinată de ură din cale-afară. Lui Eduard nu i-am spus nimic de întrevederea mea. Nu trebuia să ştie aşa ceva.

Vrăjitorie. Maleficium.

Acuzaţia plină de răutate îmi bâzâia în creier precum o albină care insistă să culeagă polenul unei flori de degeţel. Nu exista nicio dovadă pe care Joan să o poată folosi împotriva mea, de asta eram sigură de vreme ce nu făcusem aşa ceva niciodată, dar era extrem de periculos să tratez cu superficialitate o asemenea acuzaţie.

Dovezile puteau fi falsificate, nu?

CAPITOLUL 12

Îl prinsesem pe Windsor cu garda jos în sala de audienţe. Sfântă Fecioară! Chiar dacă reuşisem să-i zdruncin obişnuitul lui *sangfroid,* tot a reuşit să mă uimească. Mi-a fugit podeaua de sub picioare.

Nu începuse bine. Ne mutasem în deplasările noastre regale de la Woodstock la Sheen, unde sosise o delegaţie importantă din Franţa cu care trebuiau începute negocierile pentru un armistiţiu permanent. Am intervenit şi eu. L-am instruit pe Latimer să expulzeze delegaţia. I-am privit cum pleacă, conştientă de nemulţumirea lor pentru faptul că fuseseră trataţi aşa. Nu încercaseră să-şi ascundă această nemulţumire.

— E periculos, doamnă Perrers!

Vocea răsunase de lângă mine.

— Şi ce înseamnă asta? M-am încruntat atât la delegaţia pe picior de plecare a aristocraţilor francezi nervoşi, cât şi la Windsor.

— N-a fost o mişcare înţeleaptă.

— Ce anume.

— Să dictaţi cine îl vede sau nu îl vede pe rege.

— Nu credeţi că ştiu şi eu asta?

Cum să nu ştiu? Nu era prima dată când eu şi Latimer interveniserăm între rege şi un petiţionar. Mai trebuia să-mi spună şi Windsor câtă pică îmi purtau oamenii respectivi? În ce privea pica… M-am uitat la bărbatul de lângă mine. Mă irita prezenţa lui. Mă irita părerea lui. În acel moment mă irita tot ce avea legătură cu William de Windsor.

— Vă jucaţi cu focul, a declarat el. O declaraţie cât se poate de evidentă.

— Şi asta ştiu.

— Le va da apă la moară celor care vor să scape de dumneavoastră.

— Spuneţi-mi ceva ce nu ştiu.

— Atunci de ce procedaţi aşa?

N-avea decât să-şi facă o părere proastă despre mine dacă dorea. Stătea acolo şi mă privea extrem de suspicios, fapt care nu era de natură să-mi îmbunătăţească starea sufletească. Nu de asta aveam nevoie în acel moment, dar dacă Windsor voia să mă condamne înainte să asculte şi punctul meu de vedere, atunci aşa să fie!

— Nu vreau să vorbesc acum cu dumneata! Nu trebuie să vă dau socoteală pentru acţiunile mele!

Apoi dintr-odată şi în mod absolut copleşitor mi-am dorit să mă învăluie în braţele lui şi să mă sprijin de el. Ce n-aş fi dat pentru un moment de relaxare, pentru un moment în care să nu mă simt singură! Aş fi vrut să mă mângâie pe mână ca pe o pisică cu blană moale, să-mi încolăcesc degetele printre degetele lui şi să-mi spună că totul va fi

bine…

Sigur că nimic n-avea să fie bine! Imediat am făcut un pas înapoi, îndepărtându-mă de el, înfiorându-mă de slăbiciunea mea, hotărâtă să nu îl las niciodată pe Windsor să descifreze tumultul din mintea mea. Nu aveam să inventez scuze. Nu trebuia să dau explicaţii. Mi-am dat seama că mă fixa intens cu privirea, aşa că m-am grăbit să îl urmez pe Latimer şi delegaţia furioasă pentru a scăpa de acolo. Nu credeam că aş putea să mă stăpânesc încă mult timp, mai ales că deja simţeam un nod fierbinte de plâns în gât.

Windsor m-a oprit, proptindu-se pur şi simplu în faţa mea.

— Veniţi cu mine, mi-a ordonat el pe un ton politicos.

— Nu!

Nepăsător, m-a luat de încheietură şi m-a scos din sala de audienţe, acum pustie.

— Daţi-mi drumul. Vreţi ca toate lepădăturile din palat să vorbească despre noi? Mi-a dat drumul, dar m-am ţinut după el, ştiind că dacă nu mă conformam avea să repete gestul. Unde mergem?

Nu mi-a răspuns, aşa că mi-am continuat posacă drumul, tulburată încă de confruntarea recentă, de privirea uimită a francezilor când Latimer se oferise să înceapă el negocierile şi mult mai întoarsă pe dos de felul în care Windsor îmi judeca motivele. Când am constatat că eram mânată spre un coridor care dădea spre o uşă exterioară, am ezitat. M-am oprit.

— Nu!

— De ce sunt femeile îndărătnice când bărbatul nu încearcă decât să le ajute? m-a întrebat el şi s-a întors spre mine, încercând să mă intimideze cu înălţimea lui şi cu răsuflarea prea aproape de mine pe coridorul acela strâmt.

— Nu vreţi decât să vă ajutaţi pe dumneavoastră înşivă. N-am mai întâlnit niciodată un om care să nu-şi urmărească decât propriile interese, aşa ca dumneata, am ripostat eu, cu toate gândurile răvăşite. De fapt…

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie…! M-a lipit de perete, fără să-i pese că poate mai erau oameni prin zonă – din fericire, nu era nimeni – şi m-a sărutat. Nu a fost un sărut prietenesc şi niciunul de consolare. Nu ştiu sigur ce-a fost. După ce şi-a ridicat capul, nu mai eram în stare să vorbesc.

— Linişte! În sfârşit!

— Aţi înnebunit complet…? Vreţi să-mi daţi drumul…! Doamne, sărutul acela îmi făcuse sângele să clocotească. Inima îmi bătea cu putere în piept, ca o nevăstuică prinsă în capcana vânătorului.

M-a mai sărutat o dată, fierbinte şi intens – îngrozitor de seducător – şi toată voinţa mi s-a topit. După ce mi-a eliberat gura nu eram în stare să mă mai mişc, toate simţurile îmi erau date peste cap.

— Excelent! Iar acum fiţi o fată rezonabilă, măcar o dată în viaţă…

Mă sărutase cu pasiune, după părerea mea, dar chipul îi era sever şi mintea preocupată. Am mers alături de el, vrând să stau lângă el, conştientă de apropierea lui, atingându-i tunica cu mâna în timp ce ne îndreptam spre scară. Am ieşit afară şi am urcat spre zidul de rond, pe sub norii joşi şi încărcaţi, precum starea mea de spirit. Ne-am oprit pe platou şi ne-am întors spre est, iar eu am aşteptat, tremurând încă din toate încheieturile, în timp ce mă întrebam dacă mă va săruta din nou, sperând că o va face din nou, urându-l pentru că mă prinsese captivă în această pasiune neaşteptată. Mă dispreţuiam. Nu aveam nicio intenţie să-l înşel pe Eduard nici în intimitate, nici în public. Gărzile de la palat erau peste tot, atente la tot ce mişcă, iar eu încă mai aveam un dram de onoare, deşi inima îmi galopa ca un cal panicat.

— Spuneţi-mi ce vă supără, m-a invitat el când tăcerea devenise prea apăsătoare.

— Nu mă supără nimic. Tot aveţi cea mai proastă părere despre mine…

— Bănuiesc că are legătură cu regele.

— De unde până unde…?

— Alice…! Nu mai puteţi nega la nesfârşit. Nu mai este un om rezonabil, În acest moment aveţi nevoie de un prieten, iar eu sunt singurul care vă stă prin preajmă. Aşa că spuneţi-mi adevărul.

Toată încăpăţânarea mea de a păstra tăcerea, de a-l proteja pe Eduard cu orice preţ, se dusese de râpă. Da, aveam nevoie de un prieten care să mă ajute să port această povară, din ce în ce mai grea. Wykeham era la Winchester. Nu mă puteam lăsa în seama lui Gaunt. Singurul care rămăsese era Windsor… Dar era Windsor prietenul de care aveam nevoie? Stătea aici, întunecat şi taciturn, prototipul desfrânatului preocupat de propriile interese. Pe chipul lui însă, totalmente neaşteptat, se citea bunătatea… De ce nu…?

— Da. Eduard e.

— Îl protejaţi.

— Da. Ce-aţi vrea să fac? Să-l expun în Londra, ca să se holbeze supuşii la el? Eram în continuare defensivă.

— În acest caz măcar n-aţi fi acuzată că încercaţi să manipulaţi un om bătrân pentru binele dumneavoastră. Este periculos să ţineţi secret aşa ceva, Alice.

— Nu o să fac aşa ceva! Nu-mi sunteţi de ajutor!

— Încerc să fiu realist!

M-am mai împotrivit puţin, dar până la urmă i-am spus tot. I-am spus cum mintea iute a lui Eduard era din nou învăluită într-un con de umbră, iar acţiunile lui imprevizibile. Cine ar fi putut să-l convingă că nu era o mişcare înţeleaptă să poruncească repararea sau reconstrucţia *fiecărui* pod din Oxfordshire, doar pentru că voia el să poată pleca

imediat la vânătoarea cu şoimi din Woodstock? Eu nu. Regele nu era capabil să angajeze Anglia în nicio politică. Cât timp mai puteam eu şi Latimer sau restul miniştrilor lui loiali să pretindem că Eduard era potrivit ca rege? Eduard de abia ştia ce zi a săptămânii este. Doctorii lui nu puteau face nimic pentru a-i îmbunătăţi contactul cu realitatea.

— Şi de aceea încerc să-l protejez cât mai mult, am încheiat eu. Poate săptămâna viitoare – poate chiar mâine – o să-şi revină.

— Sunteţi de admirat.

— Ba nu, nu sunt. Dar îmi pasă prea mult ca să permit să fie atacat de cei care îi pun la îndoială dreptul de a conduce.

— S-ar putea susţine că o faceţi pentru propriul interes. Şi-a sprijinit umerii de perete şi s-a întors spre mine să-mi vadă reacţia după această acuzaţie. Menţinerea puterii regelui înseamnă păstrarea puterii pentru Alice Perrers.

— Fapt pe de-a-ntregul adevărat. Atmosfera era învăluită în ironia tăioasă a replicilor noastre. Cum să-şi închipuie careva că mi-ar păsa de soarta regelui? M-am întors într-o parte, furioasă că dăduse glas din nou unei calomnii pe care o auzisem şi din gura altora.

— Nu am spus că *eu* cred asta, mi-a replicat el. Cred că trebuie să vă distrag puţin atenţia.

— Sărutându-mă? Mă temeam dintr-odată din cauza slăbiciunii în faţa acestui bărbat, de lacrimile care dădeau să-mi curgă. Eram mult prea emoţionată. Sper să n-o mai faceţi.

— Nu. În orice caz nu acum. Poate mai târziu…

Era din nou preocupat de altceva. Windsor se gândea la altceva. Femeii din mine nu-i plăcea faptul că se gândea la altceva, aşa că m-am depărtat de el lăsându-l să stea sprijinit de zidul de piatră, enervată de emoţiile mele tulburate, disperată de cât de uşor mă lăsasem convinsă să-mi deschid sufletul în faţa lui. Mi-am pus o mână pe parapet şi am început să admir peisajul.

— Am câteva proprietăţi în Essex, a comentat el.

Teritoriu neutru. M-am apropiat.

— Ştiu.

— Intenţionez să am şi mai multe.

— Şi asta ştiu. M-aţi adus până sus aici ca să-mi spuneţi lucruri pe care le ştiam deja? Eram într-o stare îngrozitor de imprevizibilă.

— Nu. Voiam să vă rog ceva. Şi având în vedere scena la care tocmai am fost martor, cred că e de-a dreptul imperativ s-o fac.

S-a rezemat de parapet, şi-a lăsat bărbia peste braţele încrucişate şi s-a uitat în jos, acolo unde una dintre pisicile de la palat încerca, ca în fiecare dimineaţă de altfel, să se strecoare în vizuinile iepurilor de pe malul apei. Am aşteptat fără să spun nimic până când şi-a întors din nou privirea spre mine.

— Alice…

— William…!

M-a privit scrutător.

— Alice, vreţi să vă căsătoriţi cu mine?

Căsătoriţi…?

Creierul meu depunea din greu eforturi să priceapă ceva, să găsească un răspuns rezonabil, dar degeaba. După toate emoţiile de care avusesem parte până în acel moment, nu mai făceam faţă şi acestei provocări. A trebuit să trag aer în piept.

— Vă bateţi joc de mine?

— Sigur, ăsta da răspuns inteligent. Am obiceiul ăsta, de a cere femeile de nevastă, ca să-mi bat joc de ele. E plină ţara de femei pe care le-am cerut. Vă căsătoriţi cu mine? a repetat el.

Chiar vorbea serios? Nu puteam descifra nimic pe chipul lui împietrit.

— Să ne căsătorim…! Dar de ce?

Imediat s-a îndreptat de spate după care brusc şi şocant a căzut într-un genunchi. Într-o străfulgerare mi-am adus aminte de Eduard care, aflat în toată puterea şi vigoarea, îmi recita poezii după izbucnirea mea nervoasă, dar situaţiile nu erau deloc asemănătoare. Eduard îmi făcuse curte din suflet: acum era doar o şaradă, o parodiere ieftină a ceea ce înseamnă onoare şi cavalerism. Asta era, n-aveam niciun dubiu.

— Vă iubesc, mi-a declarat Windsor. Ce alt motiv ar avea un bărbat să ceară o femeie de nevastă?

— Şi sunteţi un mincinos, Windsor.

— Ah… dar de unde ştiţi? Ochii aceia îndrăzneţi îi străluceau sub o rază de soare care străpunsese brusc norii grei.

— Nu ştiu. Aşa îmi spune instinctul… Dumnezeule mare! Ridicaţi-vă! Or să ne vadă santinelele şi în mai puţin de o oră toată lumea o să ştie ce prostii faceţi! S-a ridicat, iar în lumina aceea trăsăturile lui aspre păreau de o moliciune ispititoare, pe care am respins-o imediat. S-a întins brusc, m-a apucat de mână şi şi-a lipit buzele de degetele mele.

— Nu-i o idee chiar atât de proastă, să ştiţi. Soţie şi concubină – nu-i un rol prea uşor de jucat simultan, dar aş pune pariu că aţi putea. Deci vă căsătoriţi cu mine?

— Nu. Nu mai eram în stare să mai spun nimic altceva. Ce dimineaţă îngrozitoare… Chiar mă ridiculiza? Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci era de o cruzime înfiorătoare şi nu m-aş fi aşteptat din partea lui la aşa ceva.

— Ascultaţi-mă. Vorbesc foarte serios. S-a rezemat încă o dată de parapet şi şi-a îndreptat privirea spre două ciori date peste cap de un curent de aer cald. Vocea îi era sacadată, mâna lui mă ţinea cu fermitate şi era cât se poate de serios. Văd doar avantaje…

— Păi sigur că vedeţi doar avantaje!

— Pentru dumneata, femeie! Pentru dumneata! Ascultaţi-mă. Ce se va întâmpla după moartea lui Eduard? Singură, neprotejată, veţi fi ţapul ispăşitor perfect pentru toţi cei care v-au detestat din prima zi în care v-aţi târât în patul regelui. Cât de sordid făcea să pară totul. Din prima zi în care aţi stat ca un paravan lângă rege, blocându-le ascensiunea la putere. Nu vor vrea să recunoască că regele este prea bolnav pentru a ţine frâiele regatului. Vor da vina pe dumneavoastră şi se vor delecta când vă vor putea arunca la câini. Privirea îi alunecă de la ciorile jucăuşe la mine. Şi pun rămăşag că nu-i prima dată când auziţi aceste lucruri. Aţi zărit de mult norii de furtună care se adună ameninţător la orizont, la fel cum ştiu şi păsările astea puterea curentului care le ridică. Uitaţi-vă la ele! Păsări care prevestesc furtuna. Păsări de rău augur.

Cine-ar fi crezul că Windsor e superstiţios!

— Am văzul norii de furtună, am răspuns.. Şi văd în fiecare dimineaţă ciorile şi nu mă tem. Mi-am asigurat deja viitorul.

— Sunt sigur că v-aţi gândit la asta. Aţi făcut provizii din timp pentru bătrâneţe. Cât de cinic, cât de pragmatic. Acum nu mai era superstiţios! Credea oare c-am jefuit tezaurul regal? Dar dacă ţinta duşmanilor este de fapt sursa acestor venituri?

— Am fost prevăzătoare.

— Ştiu. Ştiu cât de inteligentă sunteţi. Mi s-a părut că nu-mi făcuse un compliment. Dar este un motiv în plus să vă păziţi spatele. Bărbaţilor nu le place când o femeie depăşeşte bariera lucrurilor permise sexului ei. Un bărbat n-ar avea nicio problemă. Dar o femeie…? Va fi acuzată că este neobrăzată, în cel mai bun caz încrezută. În cel mai rău caz stricată. O femeie care luptă pentru ea, care este cutezătoare, sinceră şi neînfricată şi care reuşeşte surprinzător în tot ce întreprinde, va fi defăimată imediat, pe câtă vreme un bărbat va fi ridicat în slăvi pentru agerimea lui. Aţi reuşit să deveniţi faimoasă.

— La fel ca şi dumneata… i-am tăiat-o eu, oripilată de caracterizarea brutală pe care mi-o făcuse.

— Irelevant, a ripostat şi el. La fel cum şi nevinovăţia sau vinovăţia dumneavoastră sunt irelevante. Se vor repezi ca ulii asupra dumneavoastră de îndată ce regele va fi depus în capelă. Dacă însă vă căsătoriţi cu mine, vă voi proteja pe dumneavoastră şi proprietăţile dumneavoastră, în faţa tribunalului dacă va fi nevoie.

Ah! Sigur că da! Niciun pic de bunătate!

— Şi dumneavoastră ce vă iese din afacerea asta cu mariajul?

— Voi avea pe cineva care să-mi vegheze interesele atunci când voi pleca în Irlanda.

M-am încruntat.

— Nu ăsta era răspunsul pe care o femeie vrea să-l audă. Este vorba despre un mariaj, nu despre o afacere. Mi-am retras mâna şi m-am întors cu spatele la el. Sunteţi încă sigur că vi se va permite să vă întoarceţi?

— Da. După cum am mai spus – cine altcineva să se ducă?

— Atunci plătiţi un agent care să aibă grijă de proprietăţi în locul dumneavoastră. Scăpaţi mai ieftin. Şi veţi avea şi mai puţină bătaie de cap, am adăugat eu sec. O să vorbesc cu Greseley să vă recomande pe cineva.

— Îmi doresc pe cineva care să se ocupe de treaba asta din mai multe motive, nu vreau un slujbaş plătit. Pe dumneavoastră vă vreau!

Pe dumneavoastră vă vreau! Am scuturat din cap ca să-mi repun gândurile în ordine.

— Nu.

— De ce nu? Daţi-mi măcar un motiv întemeiat!

Am revenit la latura pragmatică a problemei, pentru că nu-mi permiteam să stau să chibzuiesc la reacţia iniţială.

— Nu pot. Eduard…

— Eduard nu trebuie să afle.

— Poftim? De ce am păstra un asemenea secret? Al doilea şoc.

— De ce nu? Ar fi chiar aşa de greu? Dacă vom face un pas atât de important, atunci ar fi mult mai bine dacă curtea nu ar afla.

M-am uitat în direcţia în care se uita şi el, spre ciorile care se roteau şi planau la unison, ca într-un dans de împerechere şi întrebarea care îmi stătuse pe buze până atunci a ţâşnit brusc:

— Dar cum de v-a venit ideea – cum de ar veni vreunui bărbat ideea – să o cereţi de soţie pe amanta regelui? Mi-am înghiţit nodul din gât şi am reformulat mult mai clar. De ce aţi vrea să împărţiţi patul cu târfa regelui?

— M-am gândit la asta. Am decis că nu contează. Eu l-am privit uluită, iar el mi-a întors privirea cu francheţe. Ce sunteţi pentru el, Alice? Ce mai sunteţi pentru el *acum*?

— Eu… Mă luase pe nepregătite şi am încercat să găsesc un răspuns prin care să nu-l trădez pe Eduard. N-aş fi putut niciodată să vorbesc despre cele petrecute între mine şi rege.

— Ce reprezentaţi pentru el? Windsor a continuat – probabil că arătam foarte debusolată şi s-a gândit să-mi uşureze situaţia. Cine ar fi crezut că-i în stare de aşa ceva? Prietenă? a insistat el.

— Da.

— Sfătuitoare?

— Da. Când îmi cere sfatul – şi uneori şi când nu mi-l cere, am zâmbit eu amar. Lui Eduard îi place să stea de vorbă. Sau mai bine zis îi plăcea…

Şi-a semeţit capul.

— Confidentă?

— Da… întotdeauna. Am scrâşnit din dinţi. Ştiam care e următoarea întrebare.

— Amantă?

Răspunsul mi-a rămas în gâtlej.

— Fiţi sinceră cu mine, Alice. Pentru numele lui Dumnezeu! N-o să răspândesc toate astea prin palat!

Ar fi trebuit să-i dau răspunsul pe care îl aştepta? Cel care era adevărat? Sfinte Iisuse! M-am trezit că-mi înfigeam unghiile în palmă.

A văzut ce făceam şi mi-a luat cu blândeţe mâna, apoi m-a întrebat cu delicateţe:

— Sunteţi încă amanţi?

— Nu! am strigat eu cu o tristeţe infinită, deplângând şi acest ultim declin al unui om atât de măreţ. Nu mai suntem…

— Aşa mă gândeam şi eu…

— Nu poate… Simţeam nevoia să-i dau o explicaţie, să-l apăr pe rege într-o privinţă în care nu se putea apăra singur. N-aş fi suportat gândul că ar fi putut fi batjocorit pentru că-şi pierduse puterea masculină care îi construise imaginea de cerb măreţ, de armăsar viguros. Eduard n-ar fi suportat aşa ceva, ar fi devenit mic de tot. Dar nu trebuia să explic. Windsor nu avea să-l batjocorească pentru asta.

— Trista pustiire adusă de bătrâneţe, a remarcat el cât se poate de realist. Nu o să scăpăm nici unii de ea. De când?

— De doi ani sau poate mai mult, am recunoscut eu.

— Şi totuşi aţi rămas cu el.

— Da.

— Pentru puterea pe care v-o conferă? M-a sfredelit cu privirea până în suflet.

— Nu pot să neg, nu-i aşa? am replicat eu cu amărăciune.

— Cred că valoraţi mai mult de atât.

Îmi aducea aminte de Wykeham. Ar fi fost frumos pentru liniştea mea sufletească să ştiu că există doi oameni care să creadă că am măcar un pic de bunătate în mine, dar nu era cazul. Când toată lumea mă critica, uneori era greu să nu dai crezare defăimării. Poate că nu meritam să fiu fericită. Nu când păcatele mele erau disecate în lung şi-n lat…

— Are nevoie de mine, am mărturisit eu, încredinţându-mă în mâinile diavolului cu văicăreala mea cu tot. Nu-l pot părăsi! Spre uşurarea mea, Windsor nu a comentat nimic, lăsând momentul să treacă. Mă iubeşte, să ştiţi, am continuat eu. Chiar dacă nu mai poate fi bărbat în toate sensurile, mă iubeşte. Nu merită să-i fiu loială până la capăt?

Windsor s-a întors cu spatele la zid şi şi-a sprijinit din nou bărbia în palme.

— Priviţi lucrurile şi altfel. Dacă nu sunteţi intimi, atunci de ce să conteze dacă v-aţi căsători cu mine? Nu ar fi o trădare fizică, nu?

— Dar regele o va considera o trădare – şi pe drept cuvânt.

— Aici nu sunt de acord. Cât de des se întâmplă să nu ştie că aţi intrat în camera lui? Probabil simţise că opun rezistenţă. Fiţi sinceră din nou. Nu aveţi nimic de pierdut. Nu bârfesc cu nimeni.

Nu, el nu avea nimic de pierdut.

— Destul de des… am oftat eu.

— Uitaţi cum stă treaba, a insistat el, pe un timbru şi mai grav. Sunteţi vulnerabilă. Iar după moartea regelui veţi fi pe cont propriu.

— Iar dacă mă căsătoresc cu dumneavoastră, îmi veţi sta alături.

— Da.

— Iar eu în schimb trebuie să vă administrez proprietatea.

— Da.

— Până la urmă e doar un aranjament strict profesional.

— Dacă vreţi să-l numiţi aşa, fie.

— Aşa mi se pare mie. Am simţit un fior de spaimă, ca o boare rece după o zi toridă.

M-a privit direct şi provocator.

— Căsătoriţi-vă cu mine, Alice. Aveţi acest curaj?

— Nu cred că duc lipsă de curaj.

— Atunci acceptaţi!

Am rumegat ideea bine de tot cu ochii spre păsările care plonjau şi se ridicau din nou în înaltul cerului, ca o pereche ce se bucură de o libertate deplină. Eu nu avusesem parte de niciun fel de libertate.

Windsor oftă.

— Alice…

— Nu. Nu mă căsătoresc. Nu pot.

Nu a mai insistat şi m-a lăsat singură să cuget la bucuria celor două ciori care flirtau deasupra mea. Am rămas singură, încercând să neg efectul pe care gura lui îl avusese asupra mea, să-mi resping adevărata dorinţă şi să mă dedic îndatoririlor de care eram legată.

Propunerea lui Windsor nu mi-a fost un partener de pat confortabil, aşa că în noaptea aceea nu am dormit.

Căsătorie? O alianţă de afaceri era una – dar o căsnicie? Cu un bărbat de care mă simţeam excesiv de atrasă? Mă atrăgea ideea aceasta, iar integritatea ei mă punea pe gânduri. Eduard. Unde era loialitatea mea pentru rege? Nu merita el să-i fiu credincioasă, statornică?

Eduard mi-a zâmbit cu seninătate, fără să ştie nimic din ce era în sufletul meu, în timp îi uram noapte bună şi îl sărutam pe obraz. Aş fi putut să fiu doar servitoarea care îi aducea o cupă de vin ca să poată dormi noaptea. Nu mai împărţisem patul cu Eduard pentru plăcere

carnală de când se întorsese din încercarea disperată de cotropire a Franţei. Cât de teribil era acest proces de îmbătrânire, eşecul care îl făcuse neputincios, dorinţele trupeşti care îi dispăruseră în totalitate, iar dorinţa lui pătimaşă pentru trupul meu transfigurându-se într-o afecţiune blândă – atunci când ştia cine sunt. La fel cum toată curtea ştia că Eduard nu va mai conduce niciodată o armată în Franţa, şi eu ştiam că nu îmi va mai oferi alţi copii. Ar fi putut avea nevoie de mine în patul lui doar pentru confortul lui: anii îşi impuneau dominaţia lor crudă.

Dar să mă căsătoresc cu Windsor?

Când rolul meu pe lângă rege avea să se încheie, aş fi fost suficient de bogată cât să-mi pot susţine restul zilelor şi să asigur siguranţa fiicelor mele. Ce nevoie aveam de mai mult?

Ai nevoie de un bărbat care să te protejeze.

Chiar aşa era? Nu. Fusesem măritată o dată şi nu-mi făcuse nicio plăcere. Nu voiam să repet experienţa. Nici nu ştiam măcar dacă îmi *plăcea* William de Windsor. Atingerea lui îmi făcea sângele să clocotească în vene, dar asta însemna doar poftă trupească. Nu, nu era omul de care aveam nevoie. Dacă ar fi fost să mă mărit cu el, poate s-ar fi dovedit a fi doar un suflet moale, docil, dominat de o femeie dârză: eu n-aveam să fiu sclava nimănui. Nu, mi-am spus iar foarte ferm în sinea mea, cugetând la statutul acela nedorit, măritişul nu era de mine, şi trebuia să fii o femeie extrem de curajoasă ca să-l iei de bărbat pe William de Windsor.

Nu sunteţi o femeie curajoasă?

Mi-am îngropat faţa în pernă. Îmi spusese că mă iubeşte, dar nu îl credeam. Propunerea lui îmi mirosea a tranzacţie imobiliară. Trebuia să-mi dau seama, nu-i aşa?

Nici măcar un cuvânt delicat nu-mi spusese.

M-am lăsat păgubaşă cu somnul şi am luat o pană ca să consemnez în registru cea mai nouă achiziţie făcută, conacul de la Gunnersby, o proprietate pe Tamisa care se dovedea a fi mai de încredere decât William de Windsor.

— Bună dimineaţa, Sir William. Stăteam alături de un grup mic de curteni, ieşiţi toţi afară pentru că Eduard îşi exprimase dorinţa de a vedea vulturii. Eram pe jos şi ne plimbam pe malul apei într-un ritm care să-i permită regelui, care părea că nu simţea frigul, să ţină pasul.

— Nu mă aşteptam să vă văd atât de devreme. Sau speraţi să câştigaţi bunăvoinţa regelui?

Mi-a ignorat înţepătura.

— V-aţi gândit la ce-am discutat?

— M-am gândit.

— V-aţi răzgândit, doamnă Perrers?

Am înclinat capul ca şi cum m-aş fi adresat regelui, adică un gest în batjocură pe care ştiam că îl va aprecia.

— Nu, Sir William.

— Să-mi spuneţi când vă răzgândiţi.

— Nu o să mă răzgândesc.

A rânjit.

— Ba cred că da.

Când ne-am întors, în timp ce şoimarul îşi strângea păsările să le ducă înapoi la coliviile lor, apăruse iar lângă umărul meu.

— Gândiţi-vă la avantaje.

— Inexistente.

— Ba eu cred că sunt. Privirea lui insistentă şi directă îmi trimise un val de căldură prin tot corpul. Am simţit că mă înroşesc în obraji şi m-am întors repede cu capul în altă parte.

— Sunteţi încrezut, Sir William.

— Recunosc că sunt. Vreţi să-mi aruncaţi oferta la gunoi fără să vă gândiţi bine înainte? Dacă ar fi vorba de o ofertă despre drepturile de feudă asupra unui conac v-aţi gândi bine.

Aşa era, naiba să-l ia!

— Femeilor le place să fie curtate, Sir William. Eram groaznic de sfioasă, îmi studiam cu foarte mare atenţie broderia cu fir de aur a mănuşilor.

— Nu-s eu genul de bărbat care să umble cu vorbe delicate, doamnă Perrers. O declaraţie sinceră, nu o scuză, şi nu m-am putut abţine să-mi mut privirea de la broderie ca să-i cercetez chipul. Bărbatul acesta nu căuta niciun subterfugiu. Spunea exact ce gândea, vin şi drojdie amară în acelaşi potir. Dacă beam din ea, atunci aveam să le sorb pe amândouă…

— Aţi putea încerca. Speram în continuare că se va îndura şi va spune câteva cuvinte dulci. Dacă doriţi cu adevărat să vă căsătoriţi cu mine.

— N-am pic de poezie în suflet.

Nici eu n-aveam – dar mi-ar fi plăcut să aud câteva versuri de la el. Cred că şi-a dat seama că eram dezamăgită, pentru că şi-a întins mâna şi mi-a mângâiat obrazul cu un deget.

Inima mi s-a deschis şi a tresăltat de plăcere pură.

M-am gândit din nou. M-am gândit la Janyn Perrers. M-am gândit la Eduard. Am întors subiectul pe toate părţile până în zori. Ce ar fi însemnat să fiu legată de un bărbat care n-avea nevoie de mine să îl îngrijesc? Un bărbat care era liber să aleagă sau să respingă. Eu nu cunoşteam această libertate. Cum ar fi fost să *iubesc* un bărbat pentru că aşa alegeam eu? Habar n-aveam.

Ţi-ar fi mult mai bine dacă n-ai iubi pe nimeni!

În legătură cu asta…

L-am urmărit discret pe Windsor cum s-a integrat perfect în programul zilnic de la curte. Se pricepea, fără nicio îndoială, la cai şi la antrenamentele cu sabia, era neîndurător în lupta corp la corp, ajungea întotdeauna să atingă gâtul adversarului cu vârful sabiei – după care o retrăgea şi scutura energic mâna celuilalt pentru a se felicita reciproc. Ridica semeţ şi arogant din cap. Atitudinea lui cavalerească atât de impunătoare. *Opreşte-te, Alice!*

Nu era el arătos, dar mie îmi furase privirea.

Am simţit din nou pe obraz mângâierea aceea discretă şi neaşteptată care îmi îmbujorase faţa.

Iar între timp l-am privit pe Eduard îndepărtându-se din ce în ce mai mult de mine, până într-o dimineaţă când m-a întrebat în stilul lui veşnic nemulţumit:

— Philippa? Unde ai fost? Ai convins-o pe Isabella să nu se mărite cu de Coucy? Spune-i că nu voi accepta…

Asta a fost picătura care mi-a umplut paharul.

M-a văzut venind şi s-a retras imediat din anticamera de unde lâncezea alături de alţi pierde-vară care jucau zaruri ca să treacă vremea. Trândăvia nu-l prindea deloc. Mi-am păstrat aerul sever.

— V-aţi răzgândit, dragă Alice?

— Da.

A ridicat imperceptibil din sprâncene, dar bine că măcar s-a abţinut să-şi strige victoria în gura mare.

— Sunteţi sigură?

— Da.

— Bine – apreciez femeia care nu vorbeşte pe ocolite.

L-am lăsat pe Windsor să se ocupe, pentru că el, spre deosebire de mine, avea libertate de mişcare. Pentru mine a fost o chestiune simplă să motivez că trebuie să merg să-mi vizitez fetiţele la Pallenswick. Puteam să călătoresc în voie încă de când îl născusem pe John, iar după o scurtă oprire la Pallenswick urma să merg la Gaines, lângă Upminster, o proprietate cumpărată în parteneriat, dar în numele lui Windsor. Eduard se holba în gol spre peretele din spatele meu când l-am atins pe mână şi mi-am luat rămas bun, fără să dea vreun semn că ştie cine sunt.

Nu am încercat să-i explic. Avea să rămână în grija lui John Beverley, majordomul lui. Nu aveam să lipsesc mult.

Windsor a călătorit separat. Eu stăteam singură în barca mea şi eram purtată cu repeziciune de vâslaşii care înaintau odată cu fluxul, iar cu fiecare milă nervii îmi săreau precum greierii într-o zi de vară. În Upminster m-am căsătorit la biserica din sat, slujba a fost simplă,

fără zarvă şi fără invitaţi, fără un inel şi fără să facem schimb de cadouri în faţa altarului. Ocazia n-a fost marcată de nimic special, cu excepţia jurămintelor solemne, având doi martori imperturbabili, intendentul lui Windsor şi William Greseley. Greseley, probabil amintindu-şi de mariajul meu anterior, a reuşit chiar să schiţeze o grimasă care ar fi putut fi considerată drept zâmbet.

— Întotdeauna am ştiut că veţi avea parte de o viaţă aventuroasă, doamnă.

— Iar eu trebuie să-ţi mulţumesc din suflet pentru asta. Ştiam cât de multe îi datoram.

— Am de gând să cumpăr o casă, nu-i departe de aici…

L-am oprit cu o mână pe braţ.

— Mâine, Greseley. O amânăm pentru mâine. Astăzi sunt ocupată.

Trecuseră mulţi ani de când achiziţia unei case nu mai fusese în prim-plan pentru mine. Astăzi nu. Astăzi era ziua în care mă căsătoream. Astăzi era ziua dedicată bărbatului de lângă mine, care acum îmi devenise soţ.

Stăteam pe veranda unei case pe care nu o ştiam, şocată de-a dreptul, oarbă la avantajele căsuţei de lemn tencuită pe care tocmai o achiziţionasem în parteneriat. O făcusem. Mă măritasem cu el. Iar el era aici, deschidea larg uşa şi îmi făcea zâmbitor semn să intru în hol.

Nu-mi găseam cuvintele. Deşi făcusem multe la viaţa mea, nu aveam niciun fel de experienţă pentru astfel de relaţii, în care intrasem acum din proprie iniţiativă. Era ca şi cum aş fi sărit de pe un teritoriu cunoscut într-un tărâm ciudat, plin de umbre şi capcane subtile pentru neavizaţi. Am intrat, iar paşii mi-au răsunat cu ecou pe podeaua din scânduri de stejar cu noduri, aşa că mi s-a făcut frică.

— Ei bine, lady de Windsor?

M-am cutremurat un pic. Apoi am izbucnit în râs – cât de simplu se petrecuse totul. Poate totuşi nu fusese simplu deloc. Cât de mult ştiam de fapt despre bărbatul care mă privea acum? Nu-mi era deloc simplu să-mi desluşesc sentimentele faţă de el.

— Bănuiesc că se cheamă că eu sunt stăpâna casei.

— Da, eşti. M-a luat de mână şi m-a condus către cea mai apropiată uşă, în timp ce şi-a frecat degetele de degetele mele. Ţi-e frig. Hai înăuntru – cred că-i făcut focul aici. Nu pot s-o ţin pe nevastă-mea în frig, nu-i aşa? După câteva secunde a adăugat: Chiar am zis aşa ceva?

— Cred că da. Abia am dat atenţie salonului micuţ lambrisat, căldurii plăcute, mobilei lustruite. Toate simţurile îmi erau îndreptate către acest bărbat care mă făcuse să îmi pierd capul. Şi nu-i dădusem eu voie? Mi-am scos boneta şi pelerina şi le-am aşezat pe o banchetă lustruită.

— Intenţionezi să încheiem acest aranjament de afaceri ca la carte?

— Cu siguranţă.

— Cu un pahar de vin şi o semnătură pe un act?

Era deja concentrat să toarne vin în pahare, urciorul şi paharele fiind lăsate special la îndemână anterior. Se pregătise temeinic. Am luat paharul pe care mi l-a întins şi l-am dus la gură.

— Eu mă gândeam la o modalitate mai vioaie de încheiere a contractului!

Am râs din nou. Cât de uşor îmi era să vorbesc şi să râd cu el. Şi cât de mult îmi doream trupeşte să ne consumăm mariajul. În minte mi s-a strecurat un gând, aparent fără niciun motiv.

— Te-ai culcat cu multe femei? l-am întrebat eu direct.

— Da, a răspuns şi a ridicat cupa în semn de toast. Contează?

— Nu.

— Eu n-o să te-ntreb acelaşi lucru.

— Nu. Am oftat uşor. Dar eram virgină când am ajuns în patul lui Eduard, am spus, după care imediat mi-am dorit să nu fi adus spectrul regelui în această încăpere. M-am strâmbat puţin. Iartă-mă…

— Nu-i uşor, aşa-i, Alice? M-a luat de mână cu aşa mare compasiune că mi-a tresăltat inima.

— Nu. Nu e. Nimic nu fusese uşor pentru mine.

— Ştiam că nu va fi. Această zi este doar a noastră. Nu vom lăsă pe nimeni altcineva să ne deranjeze.

Ne-am consumat uniunea fără să ne grăbim şi bucurându-ne de fiece clipă, între aşternuturile parfumate cu levănţică ale patului lui Windsor – probabil că găsise o menajeră foarte pricepută. Cât de multă atenţie acordase confortului meu şi pentru un om de arme era şi mai surprinzător că făcuse acest lucru. Şi cât de grijuliu fusese cu mine. De o tandreţe neaşteptată. Asta până când fusese cuprins de o energie debordantă, pe care şi-o dedicase dezbrăcării mele de parcă ar fi iniţiat o campanie de război împotriva irlandezilor: cu foarte mare vicleşug şi dorinţă de a dărâma toate barierele. Nu că între noi ar fi existat vreun obstacol – nu eram doi oameni experimentaţi? Nimic ciudat, în afară de reticenţa mea neobişnuită şi neliniştitoare.

— Alice…! Muşchii mi se înţepeniseră când îmi desfăcuse şireturile rochiei şi mă mângâiase pe ceafă. Ai voie să te bucuri de aceste clipe.

— Ştiu. Doar că…

— Ştiu eu ce înseamnă acest „doar că”… Gândeşti prea mult. Lasă mă să-ţi seduc şi mintea, şi trupul. Respiraţia lui era caldă, buzele moi de-a lungul umărului meu.

— Nu ştii nicio poezie, am reuşit cu să îngaim în timp ce îmi săruta pielea sensibilă din spatele urechii.

— Dar ştiu cum pot să-mi folosesc buzele în alte scopuri, mai importante decât mimarea fără sens a sentimentelor. Ca de exemplu…

A avut un succes nemăsurat.

Nu l-am comparat cu Eduard. Nu. Nu aveam s-o fac. În cameră cu noi nu erau fantome, nu exista Eduard şi în mod sigur nici Janyn Perrers. În ce le priveşte pe strigoaicele fără nume şi chip, foste amante din trecut ale lui Windsor, n-am simţit nici măcar vreuna ca să se agaţe de mine în timp ce m-a purtat spre pat. Apoi, Windsor mi-a acaparat cu totul mintea. Un amant nou, un nou stil de dezmierdări şi manevre uluitoare. Un amant plin de resurse, pe care aveam să i le descopăr în timp.

După cum stăteau lucrurile, nu credeam că aveam atâta timp la dispoziţie.

Într-o notă practică – una foarte necesară – am avut grijă să mă protejez cu un tampon de lână înmuiat în ulei de cedru, un leac băbesc străvechi, amplasat cu grijă, o chestie destul de complicată, dar esenţială. Nu voiam ca Windsor să mă lase însărcinată, iar eu rămâneam uşor gravidă. Nu cumva, chiar prin mariajul nostru, deschisesem deja cutia Pandorei, din care ieşiseră o grămadă de ameninţări deja? Un copil ar fi reprezentat o armă împotriva mea pentru cei care nu mă iubeau. Iar în afară de asta, n-aveam niciun dubiu. Indiferent de nivelul de autocenzură al faptelor mele, Eduard trebuia protejat. Nu voiam să mai am un alt copil. N-aş fi putut niciodată să îl păcălesc pe Eduard într-un asemenea hal, să îi vâr pe gât un copil care nu era al lui, sau să-l încornorez într-un asemenea mod.

Iar Windsor? A înţeles şi a fost de acord. Amândoi cunoşteam pericolele situaţiei noastre, delicateţea ciudată cu care mariajul nostru trebuia mânuit.

N-am primit niciun cadou după noaptea nunţii. Nu-mi păsa. Era prima dată în viaţa mea când primisem un cadou mult mai important decât ceva cu valoare în bani. Nu ştiam ce nume să-i dau, dar îi cunoşteam valoarea.

Eram cuprinsă de o fericire stranie, ca o pasăre care îşi găsise cuibul. Plăcerea fizică m-a făcut să fiu languroasă. O întâlnire ca de la egal la egal a minţilor, deşi nu eram egali ca ambiţie şi talente, care m-a umplut de plăcere. Şi uite aşa am trăit o mică idilă la căsuţa noastră din Gaines, departe de duşmani şi de intrigile de la curte sau de presiunile de afară. Cele câteva zile în care am stat ascunşi de lume au fost lungi şi calde, perfecte pentru nişte proaspeţi iubiţi.

În perioada aceea scurtă am reuşit să-mi las deoparte temerile sâcâitoare legale de viitor. Am dat deoparte anxietatea provocată de faptul că îl lăsasem singur pe Eduard. Avea cine să aibă grijă ele el. Copiii mei erau în siguranţă şi nu le lipsea nimic: deţineam suficient pământ cât să-i pot proteja. De ce să nu-mi permit şi eu câteva zile

pentru propria-mi plăcere? Când fusese ultima dală când făcusem aşa ceva? Nu-mi aduceam aminte. Odată scăpată de sentimentul de vinovăţie, m-am bălăcit într-o nepăsare totală şi am discutat despre lucrurile banale care apar între cei care împart un pat şi despre mulţumirea care te învăluie şi te face să înfloreşti în compania celuilalt. Absolut nimic ce ţinea de vieţile noastre din afara acelor pereţi nu a avut permisiunea să se strecoare între noi. Am stat în casă sau ne-am plimbat când am avut chef, am călărit pe pajişti, am mâncat şi-am băut. Am făcut dragoste. Am făcut dragoste ca nişte tineri îndrăgostiţi, deşi nu eram.

Mi-am regretat decizia precipitată? Nici măcar o secundă.

Dar Windsor? Nu cred.

Iar apoi, după cum era şi cazul, mintea mea a început să se elibereze din limitele pe care chiar eu i le impusesem, să tânjească spre această nouă viaţă, în locul lor instalându-se o senzaţie de consolare dulce, care mi-a învăluit sufletul ca o haină de blană într-o dimineaţă de iarnă. După moartea lui Eduard, Dumnezeu să-l odihnească, nu rămâneam singură. Aveam să fiu cu acest om pe care…

Gândurile mele lipsite de griji s-au izbit de o barieră ca un berbece de un contrafort de piatră. Neinvitată, impunându-se cu sila, frica m-a muşcat din toate părţile. Cuvintele refuzau să se materializeze în mintea mea, deşi inima o implora să o facă.

Cu acest om pentru care simţeam o *afecţiune.* Suficient.

Tandreţea lui Windsor mi-a trezit trupul la viaţă, făcându-mă conştientă de el într-o măsură pe care nu o bănuisem. Toată reticenţa mea iniţială dispăru în faţa acestor dezmierdări şi am apelat şi eu la toată abilitatea mea pentru a-l face să se înfioare.

— Ţi-am spus că nu vei regreta această decizie, mi-a şoptit el aproape de gât. De ce nu mă crezi imediat când îţi spun ceva?

— Pentru că ştiu că eşti necinstit. Dar tu, Will? Îţi doreşti să nu mă fi cerut niciodată?

— Am ştiut că te doresc din prima clipă când te-am văzut. Era doar o chestiune de timp.

— Planificare pe termen lung.

— Sunt maestru la aşa ceva. Şi sunt mulţumit.

L-am crezut. Şi eu eram mulţumită. N-aş fi schimbat nimic. Dar oare am vrut să îi spun şi eu aceleaşi lucruri? *Este periculos să-ţi deschizi mintea şi trupul în faţa unui om pe care de-abia îl cunoşti şi pe care îl bănuieşti că nu are motive altruiste.* Dar totuşi am rostit acele cuvinte.

— Eu sunt mulţumită.

Şi ce am făcut apoi? Am distrus această senzaţie de mulţumire.

În mod premeditat şi absurd.

Pentru că mi-a fost frică.

În fiecare zi eram conştientă de stările sufleteşti ale noului meu soţ, învăţam să le înţeleg, învăţam ce anume îl interesează şi cum îi funcţionează mintea. Am început să mă obişnuiesc cu grija lui pentru mine, cu tandreţea aceea care uneori îmi zădărnicea toată hotărârea de a păstra o oarecare distanţă, am învăţat ce înseamnă pasiunea atunci când ne îmbrăţişam în spatele draperiilor patului lui. Iar în răstimpul petrecut la ţară, am fost conştientă de energia care mocnea adânc în el, să fie, să facă, să se comporte, să aibă legătură cu lumea de dincolo de dormitorul nostru. Ardea în el la fel de puternic ca şi pasiunea. Nu mi-a vorbit niciodată despre asta. Nu a spus nici măcar un cuvânt despre faptul că îşi dorea să fie în altă parte. Şi l-am iubit şi mai mult pentru asta…

Iubire?

Când mi-am dat seama că acest cuvânt se strecurase într-un colţ al minţii mele, mi s-a oprit respiraţia. Prea repede, prea necugetat. Prea periculos. Ce nevoie aveam de o ardoare interioară care să-mi fure libertatea? M-am temut de ea ca de ciumă. Aş fi fugit din calea ei cu prima ocazie.

Până la urmă, a trebuit să recunosc cinstit că nu mai puteam nega la nesfârşit şoaptele inimii mele, dar rosteam acel cuvânt doar în gândurile mele cele mai intime şi îl savuram în mine, fără să-l rostesc cu voce tare. Îmi ascunsesem atât de multă vreme sentimentele, încât acum eram incapabilă să-mi mai dezvelesc sufletul în faţa nimănui. Nu mi-l expusesem niciodată în faţa lui Janyn, pentru care fusesem doar o unealtă în atingerea unui scop. Nici în faţa lui Eduard, pe care nu îl interesa sufletul meu. În faţa lui Dumnezeu nu puteam să-mi expun vulnerabilitatea, nici în faţa lui William de Windsor care, în ciuda tuturor legilor naturii, părea să îmi ţină inima în palme. Pentru că slăbiciunea mea s-ar fi dublat, triplat, cvadruplat, nu? Era mai bine să nu-mi trădez niciun secret. Era mai bine să nu-i dau puterea să-mi facă rău. El nu mă iubea. Nu voiam să-i dau chiar eu puterea să mă rănească.

Aşa că ce am făcut cu sejurul nostru magic? L-am distrus.

Care a fost logica mea de fier? Dacă nu îl distrugeam eu, atunci avea să se distrugă singur, explodând în interiorul lui plin de dulceaţă. Acum ne desfătam cu ea, dar de la atâta dulce în curând aveau să ni se strice dinţii. Nu puteam rămâne împreună departe de lumea de la curte, acolo unde ne puteam pune în aplicaţie ambiţiile. Windsor nu putea; iar eu aveam deja o datorie în altă parte. Bine că măcar această distrugere a survenit în condiţiile impuse de mine, cu speranţa unei reînnoiri, a unei împăcări undeva şi cândva în viitor. Dragostea mea pentru acest bărbat nu intervenise în condiţiile stabilite de mine, pentru că nici nu-mi dorisem aşa ceva, dar aceasta avea să fie decizia

mea. Aveam să-mi recapăt controlul. Motivul era simplu, trebuia să păstrăm ce avusesem în amestecul acela dulce îngheţat, care altfel ne-ar fi ucis încet, pentru că niciunul dintre noi nu era făcut pentru o viaţă domestică şi nu ne puteam găsi fericirea închişi între patru pereţi.

Şi totuşi, în sufletul meu tânjeam pentru o astfel de viaţă. În mine se dădea o bătălie între *ce voiam* şi ce ştiam că *nu trebuie să vreau.* Victoria raţiunii aproape mi-a frânt inima.

Ne-am întors la curte, separat şi discret, iar eu m-am dus imediat la Eduard.

— Alice! Hai să joci şah cu mine…

M-a recunoscut, mi-a urat bun venit, mi-a anticipat mutările calului cu câteva mutări inteligente ale nebunului pe care am fost prea aiurită să le observ, dar cred că nu ştia că am lipsit mai mult de câteva ore. Am vorbit cu el şi i-am explicat ce voiam să facă. Iar el mi-a ascultat sfatul plin de înţelepciune, apoi a semnat şi a sigilat documentul.

Inima îmi plângea, iar mintea nu mai putea de bucurie.

Am luat documentul şi m-am dus în camera lui Windsor, puţin mai mare decât o cămăruţă de trecere, aflată într-una dintre aripile îndepărtate ale castelului. Poate că am fost indiscretă, dar mi-am ales momentul potrivit, am închis uşa în urma mea, dorindu-mi să fi existat şi o altă cale, şi i-am întins documentul fără să mă apropii de el. Dacă mă apropiam prea mult, riscam să fiu sedusă de braţele lui puternice. Iar dacă m-ar fi sărutat… I-am întins documentul.

— Ai aici ce ţi-ai dorit, Will.

L-a luat, l-a parcurs repede, apoi şi-a ridicat chipul luminos şi victorios, iar eu am ştiut în acea clipă că procedasem corect.

— Irlanda! a spus el.

— Da. Irlanda.

— Locotenent al regelui.

— Un post important.

— Aşadar vei scăpa de mine mai repede decât credeam.

— Da.

A împăturit cu grijă documentul, dar s-a oprit brusc, aşa cum anticipasem.

— Asta-i opera ta?

— Nu, am minţit eu fără niciun regret.

M-a scrutat cu privirea.

— Ce l-a făcut să se răzgândească?

— De unde să ştiu?

Atât de tare îmi părea rău de pierderea iminentă pe care aveam s-o resimt, că am dat să plec ca să-l las să se bucure singur de victoria obţinută.

— Ţi-este greu? Întrebarea lui m-a oprit pe loc.

Să-l conving pe Eduard sau să te las să pleci?

Şi am ştiut că m-a bănuit că avusesem un amestec, în ciuda tăgăduirii mele. Deja ne cunoşteam destul de bine unul pe celălalt.

— Nu, am răspuns cu calm. Eduard are nevoie de un bărbat priceput, nu de un tânăr care de abia a depăşit adolescenţa – şi, după cum ai spus-o de multe ori, dacă nu tu, atunci cine?

— Ştiai că asta o să se întâmple, Alice.

— Da.

Încă stăteam la distanţă, dar Windsor a fost cel care s-a apropiat şi m-a sărutat, ca un ecou familiar al pasiunii care descoperisem că este esenţială pentru fericirea mea.

— Asta îmi doresc, Alice. Credea că eu nu ştiu? Preţ de o clipă m-a durut sufletul că îşi dorea mai mult postul acela îndepărtat decât mă dorea pe mine, dar, după ce mi-a spus ce mi-a spus, tristeţea a trecut. O să-mi fie dor de tine aşa cum nu am crezut că o să-mi fie vreodată dor de o femeie. Rana mi s-a mai vindecat un pic şi mi-am lipit fruntea de umărul lui. Am stat aşa până mi-a ridicat bărbia şi m-a privit în ochi. Te-aş întreba şi eu dacă o să-ţi fie dor de mine… dar nu ai recunoaşte-o niciodată, aşa-i?

— Nu. Cum aş putea? M-am încruntat, prinsă în mrejele unei dileme pe care mi-o creasem singură. Mi-a frecat apoi cutele de pe frunte.

— Ce-i cu astea? Te simţi vinovată?

— Puţin, am recunoscut. Poate că concubina regelui nu-şi permite să-i fie dor de tine. Poate că nu-şi permite să se implice emoţional.

— Dar faţă de rege?

— Cu prietenie. Compasiune. Respect. Toate acestea. Nu o să-l părăsesc, Will. Nu voi fi liberă să fac ce-mi place decât după moartea lui.

În sfârşit, Windsor a lăsat documentul care avea să-l ducă departe de mine deoparte, iar vocea i s-a înmuiat.

— Atunci voi spune că eşti cea mai loială supusă a regelui. Şi că în continuare eşti liberă să-ţi fie dor de mine.

— Atunci o să-mi fie. Măcar atât îi puteam spune fără să mă simt vinovată.

Şi-a lipit buzele moi de fruntea mea.

— Să-mi scrii.

— Să risc să fim interceptaţi?

— Nu trebuie să-ţi exprimi dragostea neţărmurită. Nu c-ai face-o!

Am râs încet. Ne înţelegeam bine.

— O să-ţi scriu.

Am profitat de această ocazie să fim împreună pe fugă, în camera modest mobilată a lui Windsor. Una peste alta, o experienţă nesatisfăcătoare, amândoi fiind cu nervii întinşi pentru că riscam să fim prinşi şi pentru că salteaua era foarte îngustă. Puţine haine date

jos, o cuplare în grabă, era mai curând o confirmare a legăturii dintre noi, nu o efuziune de pasiune, dar oricum nu l-aş fi lăsat să plece fără acest ultim episod intim. Câte luni aveau să treacă până să-l revăd?

Am schimbat puţine cuvinte. Ce mai era de zis?

— Să ai grijă, mi-a şoptit el.

— Şi tu.

— O să mă gândesc la tine, Alice.

— Şi eu la tine, Will.

Până la sfârşitul săptămânii era plecat. Nu am putut să-mi exprim pierderea în cuvinte; era prea mare. Îmi spusese că se va gândi la mine, iar mai mult de atât nu putusem spera. Pentru prima dată în viaţa mea am aflat ce înseamnă să ai inima frântă.

Cum să fie frântă! M-am dojenit pentru nerozia mea. Nu putea să fie frântă decât dacă îl iubeam. Şi sigur că nu îl iubeam! Iar William de Windsor? Am primit un mesaj neaşteptat de la soţul meu plecat în următoarea lună. Îmi relata pe scurt evenimentele din Dublin, apoi adăugase:

Ţi-am spus că o să-mi fie dor de tine, Alice, aşa-i? Îmi este. Eşti a mea, şi cred că şi eu sunt al tău. Ai grijă de sănătatea ta. Trebuie să fii în siguranţă când mă voi întoarce la tine, indiferent când va sosi acea clipă.

Au fost cele mai poetice rânduri pe care le puteam primi vreodată de la Windsor. A fost un moment preţios. Şi da, am plâns.

CAPITOLUL 13

Cum putusem să fiu în halul acela de neprevăzătoare? Mă complăcusem într-un mod absolut îngrozitor şi era de neiertat că mă lăsasem orbită de mersul normal al afacerilor şi mă amăgisem că schimbarea nu este iminentă. De ce să-mi fi făcut griji? Nu a existat niciun semn în zilele acelea lungi din vara anului 1375 că ar fi vreun pericol. Eduard era destul de întremat cât să patroneze un turnir, iar festivităţile spectaculoase de la Smithfield, unde eu am jucat rolul suprem de Doamnă a Soarelui, îmi lăsaseră un gust plăcut. La fel ca afirmaţia lui Windsor că îi va fi dor de mine.

Nu era niciun motiv evident de îngrijorare.

Aceasta este explicaţia pentru care nimeni nu a întrezărit dezastrul decât când ne-a izbit direct, precum o furtună de iarnă care înaintează cu viteză spre ţărm distrugând totul în cale? Nu am văzut-o venind, dar a izbucnit deasupra capetelor noastre cu o forţă nimicitoare.

Privind înapoi îmi dau seama că n-aş fi putut anticipa ce s-a întâmplat. Armistiţiul de un an cu Franţa se apropia de sfârşit şi exista posibilitatea unor noi ostilităţi, dar nu încă. Poate că s-ar fi putut improviza un alt armistiţiu. Cert era că niciuna dintre părţi nu ardea de nerăbdare ca vărsarea de sânge să continue.

Sănătatea lui Eduard era pe muchie de cuţit, dar nu s-a prăbuşit. Unele zile erau bune, în altele se cufunda într-o melancolie din care eu, una, nu îl puteam scoate, dar moartea era departe. Ca să fiu cinstită, Prinţul nu era de niciun ajutor. Ar fi putut să-şi comande deja giulgiul în mai puţin de un an dacă aş fi recunoscut semnele. Joan era acaparată de atenţia pentru viitorul fiului ei la fel de strâns precum firul de lână pe caier. Temperamentul ei, imprevizibil ca întotdeauna, era periculos de instabil. Dar regele continua să se agaţe de viaţă şi avea şi un moştenitor, pe tânărul Richard.

Windsor era în Irlanda, comunicam sporadic, dar ştiam că într-o bună zi se va întoarce la mine. Refuzam să recunosc cât de dor îmi era să îl revăd.

Parlamentul a fost convocat în lunile de început ale anului. Întreţinerea unei armate fiind de o importanţă capitală, şi taxarea era esenţială pentru a mări venitul: visteria regală avea nevoie de o infuzie masivă de aur. Una peste alta, nimic neobişnuit. Până şi Prinţul s-a urnit să fie prezent la deschiderea ceremonială, în mantia sa din hermină ce îi ascundea fragilitatea.

Joan a stat departe de curte. Nimeni nu a pomenit nimic de nicio vrăjitorie.

Şi aşa s-au scurs zilele într-un mod inexorabil până în vara lui 1376. Cine ar fi putut anticipa rezultatul celei de-a treia blestemate

convocări a Parlamentului? Nu s-a întrezărit nici urmă de pericol în timp ce aristocraţi, preoţi şi reprezentanţi ai poporului s-au adunat în Painted Chamber{17} de la Westminster, salutându-se formal şi zâmbindu-şi respectuos unii altora. Nicio categorie nu părea neliniştită. Cine să pună oprelişte în faţa cererilor regale? Parlamentul avea să reacţioneze ca de obicei, fiind de acord cu toate părţile. Cei din Camera Comunelor s-au retras, după cum era obiceiul, în Abbey Chapter House, pentru a-şi alege conducătorul şi pentru a analiza propunerile de strângere de bani pentru visteria regală. Dezbaterea avea să fie scurtă şi productivă.

Pe toţi sfinţii! N-a fost aşa. Am aflat-o în scurt timp.

Gaunt, care mocnea de furie, şi-a scos nervos mănuşile şi pălăria şi a deschis cu zgomot uşa salonului privat al lui Eduard, unde mă aflam doar eu. Cu Latimer alături, a trântit uşa şi a traversat rapid camera, oprindu-se în faţa mea.

— Unde e?

Gaunt nu-şi pierdea firea cu una cu două, dar odată cu el în încăpere se strecurase şi o senzaţie puternică de frică. Am strâns într-un teanc hârtiile pe care le studiam, le-am înghesuit pe marginea unui scrin unde-mi ţineam călimările de cerneală şi condeiele şi m-am ridicat, cu inima bătându-mi puternic de teamă.

— Regele se odihneşte… Am păşit în faţa uşii lui Eduard. Eduard era complet dărâmat de oboseală.

Gaunt s-a întors spre cameră, incapabil să rămână locului.

— Camera Comunelor! L-au ales pe Peter de la Mare ca preşedinte.

— Ah…!

— De la Mare, pentru numele lui Dumnezeu! Gaunt îşi arătă dinţii cu un mârâit. Numele acesta înseamnă ceva pentru *dumneavoastră,* cu siguranţă.

Am ridicat din sprâncene drept răspuns. Orice bărbat şi femeie de la curte ştia de confruntarea mea recentă cu un membru al familiei De la Mare. Fusese un incident minor regretabil. Înţelept ar fi fost să nu mă fi lăsat antrenată în acea ceartă, dar de când contează mai mult înţelepciunea împotriva unui act de nedreptate asupra unui om nevinovat? Fusesem implicată într-o dispută care nu mă privea, dar adevărul este că rezultatul fusese din fericire în favoarea mea, ceea ce îmi oferise o mare satisfacţie.

— Acest nou preşedinte nu ne este prieten nici unuia dintre noi, a remarcat Gaunt, aranjând frumos o perdea, apoi lovind-o iritat cât să o deranjeze din nou. Nici nu ştiu pe care dintre noi ne dispreţuieşte mai mult.

— Aş risca eu să spun pe care.

Considerând că erau şanse relativ mici ca Eduard să fie invadat, am părăsit locul în care mă aflam şi m-am aşezat astfel încât să-l am în

continuare în vizor pe Gaunt în timp ce dădea târcoale încolo şi-ncoace. Adversarul meu recent fusese un verişor al acestui Peter, acum preşedinte al Comunelor: Thomas de la Mare, stareţ la St. Albans, un bărbat cu o reputaţie de erudit, dar în niciun caz renumit pentru generozitate sau bunăvoinţă. Şi nici nu era un om care să facă compromisuri.

Mica noastră confruntare era legată de dreptul de proprietate asupra unei căsuţe modeste în Oxhey. Fitzjohn, cavalerul care locuia acolo, fusese dat afară de pe proprietatea lui, deoarece stareţul susţinuse că proprietatea îi aparţine. Şi ce făcuse acest Fitzjohn? Înainte de a mai încerca o dată să pună stăpânire pe ea, se gândise să facă o mişcare deşteaptă şi mi-o arendase mie. Iar stareţul, deja pregătit să asmută gloata locală să preia conacul în numele bisericii St. Alban şi să-l dea cu forţa afară pe Fitzjohn, decisese în ultimul moment că nu era bine să te pui cu acea Alice Perrers.

Şi care a fost urmarea? Am păstrat proprietatea cu Fitzjohn chiriaş pe viaţă; stareţul m-a blestemat. Una peste alta, o situaţie nefericită, având în vedere că acum preşedintele Comunelor era verişorul stareţului.

— Aşadar cum stăm? am întrebat eu. Nu eram încordată. Tot nu văzusem adevăratul pericol. Nu putea Gaunt să-şi folosească influenţa împotriva acestui lider parvenit al Comunelor?

— Sub ameninţare, a mormăit Gaunt printre dinţii încleştaţi.

M-am încruntat.

— Ce rău pot face el sau stareţul, chiar dacă, să presupunem, îşi unesc forţele?

— Gândiţi-vă. Gaunt a traversat încăperea şi s-a prins de braţele scaunului în care stăteam, luându-mă captivă. Ochii lui erau la nicio lăţime de palmă de ai mei. Mi-am văzut reflecţia în ei şi am refuzat să clipesc. Cine este patronul nobil al lui Peter de la Mare?

— Contele de March…

— Şi trebuie să vă explic pe litere?

Gaunt s-a retras şi s-a dus la fereastră să se uite afară, deşi puteam să jur că nu vedea norii pufoşi. Nu, nu trebuia să-mi explice pe litere. Nu făcusem legătura până acum, dar acum înţelesesem. Peter de la Mare era intendentul lui Edmund Mortimer, conte de March, soţul nepoatei lui Eduard, Philippa. Bărbatul care avea o influenţă destul de mare ca mareşal al Angliei. Care ar fi fost mai mult decât fericit să-şi vadă băiatul ajungând următorul conducător al Angliei.

— Iar March este implicat…

— Sunt sigur că este!

— Din cauza succesiunii…

— Exact! Toţi sunt mână în mână cu princiarul meu frate ca să comploteze împotriva mea.

Acum degetele mi s-au încleştat de mi se albiseră. Nu mă întrebasem eu întotdeauna cum ar fi fost ca loialul Gaunt să fie adevăratul succesor la coroana Angliei?

Gaunt şi-a întors capul spre mine şi mi-a aruncat o privire cruntă.

— Este o conspiraţie împotriva mea şi a celor consideraţi prietenii mei. Un minunat complot născocit de mintea stareţului de la St. Albans şi de Prinţ. Ştiaţi că au purtat discuţii lungi când Prinţul s-a oprit din drumul de la Berkhamstead către Canterbury, la începutul anului?

Nu, nu ştiam.

— Prinţul nu era chiar aşa de bolnav să nu poată băga strâmbe în urechea stareţului. Deci asta-i situaţia. March, verii De la Mare şi Prinţul, toţi aliaţi într-o stratagemă menită să mă ţină pe mine şi pe moştenitorii mei departe de tron.

Era pentru prima dată când Gaunt îşi mărturisea atât de sincer ambiţiile. Nu în faţa mea. Nu, bănuiam că în faţa oricui, pentru că era un subiect periculos. Orice ţinea de viitorul succesor era considerat un act de înaltă trădare. Dacă fiul Prinţului, Richard, murea fără urmaşi, fiul lui March şi al Philippei avea să conducă Anglia, fiind primul născut din linia de moştenitori, iar Philippa născuse deja un băieţel care avea trei ani. Nu Gaunt. Nu Henry Bolingbroke, băiatul lui Gaunt. Era Gaunt suficient de depravat şi de ambiţios cât să distrugă pretenţia nepotului lui, Richard? Sau pe a băiatului lui March? Văzându-i pumnii încleştaţi pe pervazul ferestrei m-am gândit că da. Dar asta nu era o dovadă…

Oricare ar fi fost adevărul, se zvonea că Prinţul trăia cu spaima că fiul său n-ar putea să domnească niciodată dacă lucrurile ieşeau în favoarea lui Gaunt. Iar Prinţul se folosea de toţi aliaţii săi din patul în care zăcea; verii De la Mare, iar acum March, care aparent descoperise că avea multe de câştigat dacă i se opunea lui Gaunt.

Mi-am stors mintea să rezolv problema. Nu prea vedeam unde se poate ajunge. Singurul lucru care se putea întâmpla era ca acest nou preşedinte al Comunelor, De la Mare, să vrea să-şi utilizeze singura armă pe care o avea la dispoziţie pentru a obţine ce îşi doreau el şi ceilalţi conspiratori. Mintea începea să mi se limpezească. Singura armă care i-ar fi conferit extrem de multă putere…

— Credeţi că vor aproba Comunele finanţarea războiului…? l-am întrebat eu.

— Cerând ceva în schimb. Şi fac pariu că De la Mare a planificat totul cu mare exactitate. Ştie exact ce să obţină în schimb, pentru Dumnezeu!

— Ce?

— Presimt un mare pericol. Plănuiesc un atac. Asupra mea, asupra asociaţilor mei din guvern. Latimer şi Neville. Lyons. Toată echipa

ministerială, pentru că eu i-am ajutat să ajungă în acele posturi. De la Mare şi March vor complota pentru a elimina din jurul lui Eduard pe oricine are o legătură cu mine. Gaunt trebuie izolat, ăsta-i planul. Frate contra frate. Zâmbetul lui Gaunt era sălbatic, iar privirea arunca flăcări. Şi vă vor declara război şi dumneavoastră, doamnă Perrers, asta dacă nu mă înşel în ce priveşte mintea vicleană a lui De la Mare. Orice şansă a mea de a-i ocupa locul fratelui meu va fi îngropată sub reputaţia crucificată a miniştrilor, precum şi a amantei. Îşi încrucişă braţele şi se sprijini de zidul de piatră. Nu am crezut că March ar avea asemenea ambiţii. M-am înşelat. Este evident că vrea să se asigure că el va hotărî cine va urca pe tron.

Părinte al moştenitorului? Dar doar dacă Richard era mort… Sau poate că nu era nevoie ca Richard să moară… Iţele complicate mi se încurcau în creier, ca o pânză ţesută de un păianjen foarte vioi. March – şi chiar şi Gaunt – puteau contesta legitimitatea băiatului datorită istoricului matrimonial scandalos al lui Joan. N-ar fi fost primii, dar… încă nu mă puteam gândi la asta. Exista un pericol mult mai presant.

— Puteţi să-l opriţi? Pe preşedintele De la Mare? am întrebat.

— Ce-aş putea face? Comunele sunt alese prin vot şi ţin cu o mână de fier finanţele, a răspuns Gaunt, ca şi cum o femeie nu putea să priceapă şi singură asta. Aş părea un nesăbuit dacă încercarea mea ar eşua. Şi-a frecat faţa cu mâinile şi mi-am dat seama cât de obosit era. Trebuie să-i spuneţi regelui.

Răspunsul meu a venit imediat şi a fost tranşant.

— Nu.

— Trebuie să ştie.

— În ce scop? Dacă *dumneavoastră nu puteţi* face nimic, atunci ce vă aşteptaţi de la un bătrân care nu mai poate planifica, negocia şi purta bătălii politice pentru a întări autoritatea puterii regale? L-aţi văzut cât de vlăguit este. Ce-ar putea să facă el? Probabil că l-ar invita pe De la Mare la o cană de bere, să discute despre o vânătoare în pădurea din împrejurimi.

— Este rege. Trebuie să îi confrunte şi să…

— Nu poate. Ştiţi că nu poate. Eram de neclintit. L-am privit pe Gaunt când adevărul s-a întipărit pe trăsăturile lui la fel de frumoase ca ale tatălui său. Nu vreau să-l tulbur şi mai tare.

Gaunt şi-a aruncat mănuşile ponosite pe podea. Le-a privit cu mare atenţie preţ de o clipă, ca şi cum ele i-ar fi putut soluţiona această criză, apoi a înclinat scurt din cap.

— Aveţi dreptate, bineînţeles.

— Ce veţi face? l-am întrebat eu în timp ce îşi recupera mănuşile şi se îndrepta spre uşă, cu mintea evident în altă parte. Întrebarea mea l-a ţintuit pe loc, şi-a mai tras una cu mănuşile peste coapsă, încercând să întrevadă calea de urmat.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă să scot toată otrava din rană. Singura veste bună e că Prinţul este prea slăbit pentru a asista personal la sesiunea Parlamentului. Asta ar putea să-mi mai înlesnească calea spre preşedintele De la Mare. Dacă ieşim din afacerea asta fără să ne dea sângele pe nas va fi un miracol. Să vă păziţi spatele, doamnă Perrers.

— Da. Şi o să-l păzesc şi pe al lui Eduard.

— Ştiu, a răspuns el, iar preţ de o clipă asprimea tonului i-a dispărut. Nu-mi place că trebuie să recunosc aşa ceva, dar aţi avut întotdeauna grijă de el, a mai spus, după care asprimea a revenit. Să sperăm că-l pot convinge pe Prinţ să aibă milă faţă de tatăl său şi să-l lase să se bucure în pace de ultimele lui zile.

S-a dus la uşa, şi-a trântit pălăria pe cap şi şi-a tras mănuşile, iar eu l-am privit cu surprindere. Nimeni altcineva n-ar fi îndrăznit să-l întrebe în afară de mine.

— Milord…

S-a oprit cu mâna pe clanţă.

— Vreţi coroana pentru dumneavoastră?

— De ce mă întrebaţi aşa ceva?

— De ce nu? Aici nu-i nimeni care să tragă cu urechea. Şi cine ar crede orice din ce aş avea eu de spus împotriva dumneavoastră?

— Adevărat. Buzele lui s-au strâns într-un surâs sardonic. Răspunsul este nu. Nu am jurat eu să-l protejez pe băiat? Richard este fiul fratelui meu. Ţin la el. Aşa că nu, nu râvnesc la coroană.

Gaunt nu se uitase la mine. Nu l-am crezut. Nu aveam încredere în el.

Dar cine altcineva putea avea grijă de mine? Nicio altă voce nu s-ar fi ridicat în apărarea mea.

Gaunt plecase şi mă lăsase pe mine să aflu ce concluzii se puteau trage din avertismentul lui. Prinţul era în spatele atacului Comunelor şi intenţiona să-şi ţină fratele departe de tron. Aveau să fie implicaţi toţi prietenii şi aliaţii lui Gaunt. Am înţeles că şi eu eram în pericol, pentru că nu reuşisem să stabilesc nicio punte de legătură între mine şi Prinţ – dar poate nici nu trebuia să mă învinovăţesc pentru o reconciliere imposibilă. Aş fi putut să evit aversiunea lui Joan faţă de mine? Mi-am adus de minte de criza ei de nervi când îi dusesem plantele şi distrusese sipetul acela drăguţ. Nu, Prinţul nu avea cum să mă vadă decât ca pe târfa profitoare care eram şi în ochii soţiei lui.

Puteam face ceva să extrag otrava pe care Gaunt o împrăştiase atât de uşor? Nu-mi venea nicio idee. Eduard nu era suficient de puternic să înfrunte Parlamentul şi să le ceară să i se supună ca pe vremuri. Avea nevoie de bani. Şi care era preţul care trebuia plătit pentru cooperarea lui De la Mare ca să ţină la distanţă ameninţarea iminentă

pe care o reprezenta Franţa? Simţeam apăsarea fricii pe umăr, trăncănindu-mi în ureche ca maimuţa blestemată şi moartă de mult a lui Joan.

Să vă păziţi spatele, doamnă Perrers!

M-am gândit să-i scriu lui Windsor, dar m-am lăsat păgubaşă înainte de a mă apuca. Ce să-i fi spus? Nu mă puteam baza pe niciun ajutor din colţul acela îndepărtat unde se afla înainte de căderea securii. Dacă avea să cadă. Totul era extrem de nesigur. M-am cutremurat. Nu-mi rămânea decât să sper că tăişul va cădea în altă parte.

În zilele de după avertismentul lui Gaunt am aşteptat răbdătoare la Westminster, n-am plecat decât arareori de lângă Eduard, iar Peter de la Mare îmi bântuia visele, transformându-le în adevărate coşmaruri. Am încercat să culeg cât mai multe informaţii. Nici Eduard, nici Prinţul nu participaseră la alte sesiuni, aşa că toată situaţia căzuse în poala lui Gaunt, care încercase să stăvilească puterile lui De la Mare, insistând doar pe lângă vreo doisprezece membri ai Comunelor să se prezinte într-o conferinţă cu el în White Chamber{18}. De la Mare s-a sustras convocărilor.

Cât de clare erau semnele prevestitoare când a adus cu el peste o sută dintre membrii aleşi pentru o sesiune plenară a Parlamentului? Îi avea pe toţi în spatele lui, iar el, ca preşedinte, şi-a exprimat intenţia în faţa lorzilor şi a episcopilor în Sala Pictată.

A denunţat cacialmaua lui Gaunt. Pe mine m-a speriat de moarte. De la Mare juca un joc extrem de periculos, unul fără precedent, acela de a provoca puterea regală – şi nu aş fi pus rămăşag că nu va câştiga.

Oh, Windsor. Îmi doresc să fi fost aici, la Westminster. Să-mi dai putere.

Trebuia să rezist singură.

Descrierea pe care mi-a făcut-o Gaunt asupra evenimentelor din Parlament a fost sumbră şi elocventă. Bum! Preşedintele De la Mare a dat cu pumnul în masa de lemn. Bum! Şi bum de fiecare dată când îşi exprima o doleanţă. Unde dispăruseră banii acordaţi data trecută? Campaniile de anul trecut fuseseră nişte eşecuri costisitoare. Nu aveau să se mai acorde bani până când nedreptăţile nu erau remediate. Un zâmbet calm. Plăcut ca untul proaspăt bătut. Iar dacă regele era dispus să facă concesiuni… Atunci poate ar fi fost cazul ca aceste chestiuni să fie reexaminate…

Oh, De la Mare venise foarte bine pregătit.

În viitor trebuia să se înfiinţeze Consiliul celor Doisprezece – membri *aprobaţi!* Aprobaţi de cine, de Dumnezeu? Bărbaţi de rang înalt şi cu o reputaţie extrem de bună, care să discute cu regele toate chestiunile legate de afaceri. Nu aveau să mai existe întruniri de vrăjitoare – o formulare interesantă, care mi-a ridicat părul pe ceafă – ale hrăpăreţilor ambiţioşi care să îl atragă pe rege în politici prost

concepute împotriva interesului ţării.

Iar cei care ocupau acum poziţii importante pe lângă rege? Cu ei ce se întâmpla?

Influenţe corupte, absolut toţi, aşa tunase şi fulgerase De la Mare, care nu erau nici loiale, nici profitabile regatului. Nu erau ei cumva doar un stol de păsări de pradă corupte, care îşi înfipseseră ghearele în aurul regal pentru a se îmbogăţi? Trebuiau eliminaţi, deposedaţi de putere şi avere şi pedepsiţi.

Şi când avea să fie Parlamentul – *adică* De la Mare – mulţumit de destituirea lor? Abia după aceea Comunele aveau să ia în considerare problema banilor necesari războiului împotriva Franţei. Atunci şi doar atunci.

— Se cred regi sau prinţi ai regatului? s-a dezlănţuit neputincios Gaunt. De când sunt atât de mândri şi de aroganţi? Nu ştiu cât de puternic sunt eu?

— Nu aveţi nicio putere când Parlamentul este cel care ţine baierele pungii, am răspuns eu. Stomacul mi se strângea din ce în ce mai tare cu fiecare zi care trecea şi în care aşteptam rezultatul final.

Acesta a sosit în cele din urmă.

Latimer, Lyons şi Neville deconspiraţi ca prieteni ai lui Gaunt. Şi ce acuzaţii li s-au adus? De la Mare şi lingăii lui au găsit nişte chichiţe legale, în mod absolut ridicol. Nu una, nu douăzeci, ci peste şaizeci de acuzaţii de corupţie şi abuz, camătă şi extorcare. Căptuşire a propriilor buzunare din fonduri regale şi provenite din comerţ, falsificare a înregistrărilor, delapidare. Şi aşa mai departe. Am primit şi eu o copie a acestor acuzaţii, pe care le-am citit cu groază. De la Mare voia vărsare de sânge şi nu se lăsa până la nimicirea completă a adversarilor.

Am rupt documentul, înţelegând foarte bine motivul din spatele lui, la fel de vizibil ca o monedă de argint scăpată într-un vas cu apă. Nu despre vinovăţia acestor oameni era vorba aici. Problema era nucleul lor de control, impunerea lor puternică asupra cui avea sau nu avea acces la rege. Din punctul de vedere al lui Latimer şi al meu era doar încercarea noastră de a proteja un monarh din ce în ce mai incapabil; din punctul de vedere al lui De la Mare era o năpastă care trebuia exorcizată prin foc şi sânge. Ce mai conta acum că Latimer fusese eroul naţiunii când excelase pe câmpul bătăliei de la Crécy? Ce mai conta acum că administrase gospodăria lui Eduard cu o eficienţă uimitoare? Latimer şi asociaţii lui reprezentau uneltele lui Gaunt. De la Mare era înnebunit să pună mâna pe putere şi nu se deda în lături de la nimic. Gaunt era neajutorat.

Pe tot parcursul acestui atac violent asupra miniştrilor săi Eduard n-a ştiut absolut nimic.

De ce făceam asta?

Încercam să ţin tot dezastrul la distanţă de Eduard pentru a nu-l tulbura şi mai tare, pentru că deja pierduse încetul cu încetul contactul cu realitatea. Şi aş fi şi reuşit să conving pe toată lumea să păstreze secretul, dacă nu şi-ar fi vârât nasul un cavaler, prieten cu Latimer şi Lyons, care l-a implorat pe Eduard să intervină.

L-am blestemat pentru asta, dar răul fusese făcut. După aceea nu au mai existat secrete.

— Nu o vor face, Eduard, am încercat eu să-l mai domolesc. Destituire, încarcerare. S-a pus în discuţie chiar şi executarea lui Latimer şi a lui Neville.

— De unde putem şti? Eduard şi-a înfipt degetele în mantie şi a tras de blană cât să şi le încălzească. Dacă ar fi fost în stare să se plimbe prin cameră ar fi făcut-o. Dacă ar fi fost suficient de puternic să se ducă până la Westminster ar fi fost acolo să-l înfrunte pe De la Mare. În loc de toate astea l-au podidit lacrimile pentru propria lui slăbiciune.

— Nu pe tine vor să te atace! am mai insistat eu. Nu ţie îţi vor răul. Tu eşti regele. Ţie îţi sunt loiali.

— Atunci de ce nu vor să-mi dea banii? Vor să mă îngenuncheze. Nu puteam să-l liniştesc.

— Gaunt o să se descurce. Am încercat să-l conving să ia o gură de bere, dar mi-a dat peste mână.

— Nu e corect ca miniştrii mei să fie atacaţi de Parlament… Oare realiza că nici eu nu eram invulnerabilă la acest atac? Nu cred. Mintea lui, cotropită de tot felul de demoni, nu putea înţelege pe deplin planul lui De la Mare. I-am luat mâna îngheţată să i-o încălzesc între palme. Vreau să-l văd pe Prinţ… a anunţat el şi şi-a smuls mâna.

— Nu e suficient de întremat ca să poată veni la tine.

— Am nevoie de sfatul lui. Era hotărât, voia să se ridice. Am oftat. Vreau să merg chiar astăzi, Alice…

— Atunci vei merge…

Nu puteam să-l opresc, aşa că mai bine îl ajutam cât puteam, punându-i la dispoziţie tot confortul necesar pentru o călătorie la Kennington. Nu am mers cu el: nu eram binevenită acolo şi n-ar fi avut niciun rost să-l mai stresez pe Eduard şi cu o eventuală explozie emoţională cataclismică între mine şi Joan. M-am rugat ca Prinţul să îi poată oferi tatălui său alinarea pe care eu nu i-o putusem oferi.

Eu m-am dedicat altor pregătiri. Nu mai puteam să mă amăgesc singură că Latimer, Lyons şi Neville aveau să scape nepedepsiţi. Iar dacă cădeau ei…

Până acum De la Mare nu se legase de numele meu. Rămăsesem neobservată, dar asta n-avea să dureze la nesfârşit; avea să vină şi rândul meu. M-am îmbarcat pe Tamisa către Pallenswick – ca măsură de prevedere trebuia să plec de la Westminster şi să stau departe de

orice palat regal. Discreţia e o politică bună. Ce efect avea să aibă asupra minţii şi trupului în declin ale lui Eduard când centrul existenţei sale ar fi fost eliminat? A fost singura dată când plecarea la Pallenswick, cea mai îndrăgită proprietate a mea, şi revederea copiilor nu mi-a încărcat sufletul de fericire. Norul negru al urzelilor lui De la Mare plutea deasupra capului meu.

Nori de furtună. Păsări de furtună.

Cuvintele tranşante ale lui Windsor mi-au revenit în minte. Presimţirile rele îşi strângeau cercul.

În fiecare zi am stat cu teamă în suflet, împovărată de sentimente negre. Chiar dacă mă izolasem de curte, puteam să întrevăd pericolul care pândea, ca un câine sălbatic ce îşi arăta colţii. Nu trebuia să apelez la o ghicitoare sau la medicul meu care se pricepea şi el cât de cât la interpretarea semnelor. Puteam să le interpretez singură de la Pallenswick, cu toţi nervii întinşi la maximum. Şi ce ciudat era! Braveheart dormea indiferentă la picioarele mele, pierdută într-un vis cu iepuri şi şoareci. Pumnalul de la Windsor zăcea într-unul din cuierele de la etaj. Ameninţarea nu o reprezenta cuţitul unui asasin, ci pumnul greu al legii.

Cei trei miniştri au avut parte de un proces sumar, au fost destituiţi, iar averile lor confiscate. Acum erau închişi, dar cererea de executare nu fusese aprobată. Nici măcar De la Mare nu reuşise ca acuzaţia de înaltă trădare să fie luată în calcul. Aceşti oameni nu atentaseră nici la siguranţa regelui, nici la cea a statului, asta dacă înfiptul mâinilor în aurul visteriei nu era considerat înaltă trădare, caz în care toţi cei aflaţi la guvernare s-ar fi făcut vinovaţi. Încarcerarea a fost însă considerată o pedeapsă justă. Ce mai recompensă pentru serviciile aduse regelui primiseră Latimer, Neville şi Lyons pentru că se asociaseră cu John de Gaunt şi Alice Perrers!

Sfântă Fecioară! Eu urmam? Gaunt, fiu de rege, era în siguranţă, dar concubina regelui era o ţintă uşoară. Şi eu puteam să-mi sfârşesc zilele într-o celulă.

Mintea mi-a zburat spre Irlanda, aşa cum o făcea des în ultimul timp.

Oare Windsor era la curent cu situaţia mea? Mă mai consolam puţin cu gândul prostesc că va veni călare pe un cal alb să mă salveze. Sigur că n-avea să facă aşa ceva şi pe de altă parte era prea departe ca să-mi întindă o mână de ajutor. Mi-am alungat această imagine din minte, braţele lui strângându-mă protector, trupul lui pavăză împotriva oricărui atac. Era prea dureros pentru mine să mă gândesc la aşa ceva când nu aveam nicio armă la îndemână. Îi oferisem lui Eduard tot ce putusem. Tinereţea mea, trupul meu, copiii mei. Supunere necondiţionată. Acum eram într-adevăr singură.

După care, bineînţeles, au sosit şi acuzaţiile împotriva mea, purtând ameninţător sigiliul roşu. A trebuit să mă aşez pentru că îmi tremurau genunchii când am citit acuzaţiile lui De la Mare, iar tâmplele mi-au zvâcnit când am realizat gravitatea situaţiei. Ce pretexte inventaseră ca să atenteze la libertatea mea?

Ah…! Am citit prima acuzaţie şi durerea s-a mai calmat. Am început să respir normal. Era previzibil, nimic ieşit din comun care să mă şocheze. La asta aveam ce să răspund. Puteam să-mi susţin nevinovăţia. Nu era nimic îngrozitor…

Şi-a însuşit trei mii de lire pe an din visteria regală.

De unde până unde ajunseseră la suma aceea? Toţi banii pe care îi luasem fuseseră cadou din partea lui Eduard. Nu furasem nimic. Era dreptul lui să facă daruri cui poftea, iar de câte ori împrumutasem bani ca să achiziţionez vreo casă sau nişte drepturi de arendare am avut consimţământul lui. Cu excepţia caselor de la Hitchin şi Plumpton End, pe care le cumpărasem chiar în anul în care mintea lui Eduard se refugiase undeva pe un teritoriu îndepărtat. Şi înapoiasem sumele împrumutate, cel puţin în mare parte… Iar dacă nu le restituisem pentru că uitasem sau din neglijenţă oricum, ei bine, atunci provocam Parlamentul să mă găsească vinovată de fraudă sau delapidare.

Şi-a însuşit bijuteriile reginei Philippa. Le poartă. Nu are nicio ruşine în a-şi proclama desfrâul cu regele.

Da, le purtasem. Da, nu mi-era ruşine. Nu Eduard mi le dăduse? Nicio ilegalitate aici. Mai departe.

L-a izolat pe rege de supuşii lui. Ea este singura care are influenţă asupra lui, aşa că îl poate secătui de avere şi putere.

Adevărat. Îl ţinusem deoparte, protejat. Dacă asta era o crimă trebuia să dau socoteală pentru ea, dar nici asta nu era înaltă trădare.

Ah! apoi o acuzaţie mai gravă. Inima mi-a sărit iar din piept.

S-a folosit de curtea regelui pentru a achiziţiona pământ. A fost atât de îndrăzneaţă încât a stat alături de judecători, cărora le-a influenţat verdictele în anumite dispute senioriale în favoarea ei.

Şi asta făcusem. Dacă eram bărbat şi mi-aş fi susţinut propriul interes în sala de judecată, această acuzaţie n-ar fi existat. Era o crimă dacă făcusem aşa ceva? Voiau să mă pedepsească pentru că-mi depăşisem condiţia de femeie? Imediat mi-am adus aminte de avertismentul lui Windsor. Vor căuta să mă pedepsească pentru depăşirea limitelor trasate pentru sexul meu – dar nici asta nu era înaltă trădare.

M-am liniştit din nou. Nu putea să mi se întâmple nimic rău. Până la sfârşitul anului mai apărea un alt scandal care să stârnească mânia Parlamentului. Eduard nu trebuia să-şi facă griji pentru mine, pentru că toate acuzaţiile care mi se aduseseră erau apă de ploaie şi aveau să

moară din faşă. Calmată de logica mea perfectă, m-am întors la Westminster, şi de acolo, cu mintea mult mai uşurată, i-am scris lui Windsor în timp ce căldura lunii iunie începea să se facă simţită încet.

Latimer, Lyons şi Neville zac în închisoare, iar mie îmi pare rău. Nu am nicio putere să-i ajut. Gaunt este furios. Eduard este nemângâiat, din motive pe care le vei afla ulterior. De la Mare este frustrat că nu poate găsi nicio dovadă în sprijinul acuzaţiei de înaltă trădare la adresa mea. Cred că vor trebui să se mulţumească cu eliberarea mea.

Să nu-ţi faci griji pentru siguranţa mea.

În ultima vreme mi-am dorit să fi fost alături de mine.

Eduard este nemângâiat, aşa scrisesem. Nu faţă de situaţia mea încurcată, pentru că nu îi spusesem nimic de acuzaţiile care îmi fuseseră aduse. Cum aş fi putut? Pierderea mult iubitului său fiu fusese deja prea mult pentru el.

Prinţul murise.

Am fost alături de rege în ultimele zile de viaţă ale fiului său, la fel ca mulţi alţi londonezi sau oameni veniţi de departe special să vadă sfârşitul acestui mare luptător, doborât înainte de vreme. Se perindaseră prin faţa lui în timp ce el se zbătea între stări de conştienţă şi delir la Westminster, femei şi bărbaţi, toţi plângându-l din suflet. Joan rămăsese alături de el, neînduplecată şi cu lacrimile uscate de atâta suferinţă.

Eu nu am plâns pentru Prinţ, ci pentru Eduard, pentru povara imensă de a-l vedea pe Prinţ murind, fiul lui preferat, primul lui născut, speranţa lui pentru viitor şi protector al Angliei. Ce speranţă putea avea Eduard din partea lui Richard, copilul de nouă ani care fusese împins de la spate în camera stăpânită de moarte ca să-şi ia adio şi să fie recunoscut drept viitorul rege al Angliei? Aşadar, Prinţul a fost ba conştient, ba inconştient, cu chipul nobil desfigurat de durere, iar Eduard a rămas în permanenţă lângă el, acaparat de o suferinţă prea mare pentru constituţia lui firavă, cu chipul palid de oboseală.

După ce totul s-a sfârşit, l-am ajutat pe Eduard, care nu se mai ţinea pe picioare, să ajungă înapoi în apartamentul lui, unde s-a întins pe pat fără să-i mai pese de nimic, fără să se mai mişte, ca şi cum moartea Prinţului îl storsese şi pe el de viaţă. În timp ce stăteam noaptea târziu la căpătâiul lui, ştiam că nu-i voi putea spune de atacul Parlamentului asupra mea. Mi-am spus, şi am încercat să mă conving de asta, că poate Comunele îşi astâmpăraseră setea de sânge cu Latimer şi Lyons. Dovezile împotriva mea erau puţine şi normal ar fi fost să renunţe.

Greşit! Cât de incredibil de tare m-am înşelat! Dacă era nevoie, De la Mare ar fi produs prin magie dovezi din cenuşa stinsă din şemineu.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu mă va lăsa în pace. Dar şi dacă mi-aş fi dat seama, ce aş mai fi putut face?

În scurt timp am aflat adâncimea până la care De la Mare putea ajunge în dorinţa lui de răzbunare.

Eram la Sheen, unde sperasem că o partidă excelentă de vânătoare, precum şi confortul dat de curtea pavată şi ferestrele noi îl vor aduce pe Eduard într-o dispoziţie mai optimistă. Wykeham, repus în drepturi ca una dintre cele douăsprezece minţi luminate ale consiliului menite să înlocuiască miniştrii ticăloşi ai lui Eduard, sosise în acelaşi timp cu un grup de negustori care reprezentau entitatea municipalitatea Londrei şi care veniseră cu o petiţie la rege. Se plângeau cu amărăciune de starea deplorabilă în care legea şi ordinea erau aplicate în capitală şi erau la fel de hotărâţi să se facă auziţi pe cât eram şi eu să îi gonesc de aici. Fuseseră invitaţi să trimită o delegaţie săptămânală, aşa că veniseră, să-l vadă pe rege şi să-i solicite să intervină. Acceptând ca justă problema ridicată de ei şi poate conştientă de faptul că De la Mare îmi sufla în ceafă respiraţia fetidă şi plină de ură, am acceptat. Da, scăpasem de micuţa campanie a preşedintelui împotriva mea, dar nu aveam intenţia să îi mai dau apă la moară şi în continuare cu acuzaţia prin care nu îl lăsam pe Eduard să dea ochii cu oamenii. Ne-am străduit să pregătim totul temeinic şi să ne prezentăm cât mai bine, nu în sala mare de audienţe, ci într-una mai mică în care regele se afla deja la sosirea petiţionarilor.

S-au înclinat în faţa lui. Eduard nu le-a făcut niciun semn.

Iartă-mă Eduard! Iartă-mă! îmi venea să plâng din nou pentru el. Cât de des îmi venea să plâng în ultimul timp, eu care aproape toată viaţa nu storsesem o lacrimă. Putea De la Mare, într-un acces de milă faţă de rege, să nu recunoască adevăratul motiv pentru care îl ţinusem pe Eduard departe de ochii lumii?

Îl înfăşurasem într-o ţesătură de brocart cu fir de aur şi îl legaserăm cât putusem mai bine de scaun ca măcar să dea o aparenţă de normalitate, dar semăna mai degrabă cu o statuie cocoţată pe tron decât cu un om care trăieşte şi respiră. Cât timp s-au plâns negustorii că pacea regiunii era în pericol regele i-a privit în gol. Când au început să intre în detalii şi să-i spună de fărădelegile cetelor şi de trupele lui John de Gaunt, de scandalul cu atacul împotriva însuşi episcopului Londrei, Eduard care nu înţelesese absolut nimic, a mormăit ceva incoerent pe care nu l-a auzit nimeni, nu mai zic de înţeles.

— E o bătaie de joc, mi-a şoptit Wykeham la ureche, noi stând puţin mai retraşi faţă de restul.

— Nu am avut încotro, am mărturisit eu.

— De ce?

— Pentru că De la Mare mă acuză că stau între rege şi supuşi şi – aşa să-mi ajute Dumnezeu! – e adevărat ce spune. Exact asta am făcut. Îmi percepeam tonul disperat. Înţelegeţi prea bine de ce…

— Da… Wykeham şi-a întors privirea către Eduard, care părea în continuare sculptat în piatră. Supuşii nu ar trebui să fie martori la aşa ceva.

— Nici regele nu ar trebui să fie umilit în faţa lor, am adăugat eu pe un ton mult mai tăios decât aş fi vrut. Să fie expus într-o asemenea manieră este… Mi-am adus aminte că purtasem această discuţie şi cu Windsor. Brusc, m-am simţit foarte obosită.

— …este o cruzime, îmi completă Wykeham ideea până la capăt.

Unul dintre soldaţii care stăteau lângă Eduard s-a întins şi l-a apucat de umăr să-l mai ridice puţin.

— Pune-i capăt, Alice… a mai şoptit Wykeham. Nu poate continua aşa.

Delegaţia era cam nedumerită, iar pe chipurile lor se citea un amestec de groază şi milă când m-am apropiat de ei.

— Audienţa s-a terminat, domnilor… În timp ce negustorii îşi plecau capetele în semn de respect, gesturi pe care Eduard nu le-a remarcat, eu l-am atins pe mână, dar tot nu a răspuns. Duceţi-l pe rege în camera lui, am poruncit eu. Voi veni şi eu.

— Mă îndoiesc că va şti dacă vă duceţi sau nu. N-am ştiut că a decăzut aşa de mult, a şoptit Wykeham.

— Din cauza morţii Prinţului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, este păcat că se întâmplă aşa ceva.

— E mai mult decât păcat… Nici nu puteam să mă uit la cavaleri în timp ce îl ridicau pe Eduard de pe tron şi se străduiau să îl ţină pe picioare. Dar de ce aţi venit, Wykeham? Sper că aveţi veşti bune. Dacă l-aş fi privit cu atenţie, nici nu l-aş mai fi întrebat.

— Nu.

— Spuneţi-mi. N-are cum să fie mai rău decât episodul la care tocmai am asistat.

— Ba cred că da, doamnă. Să găsim un loc unde veţi putea să vă daţi frâu liber emoţiilor!

— Emoţiilor?

— Poate veţi simţi nevoia să aruncaţi cu ceva!

M-am cutremurat de frică.

— M-am gândit, doamnă, că ar trebui să ştiţi de ce se spune că De la Mare aţâţă Comunele împotriva dumneavoastră.

Nu aveam chef de ghicitori.

— Acum ce mai e? Am tăinuit întregul tezaur al coroanei – poate şi coroana lui Eduard – sub tejghea pentru a-mi alunga sărăcia?

— E mult mai grav. A aşteptat până când nu ne mai putea auzi nimeni şi mi-a şoptit: De la Mare a citat necromanţia.

M-am oprit brusc şi l-am înşfăcat disperată de încheietură.

Necromanţie? *Vrăjitorie!*

Cred că am izbucnit în râs din cauza absurdităţii acestei acuzaţii – am râs până mi s-a uscat gâtul, cu toate gândurile învălmăşite. Nu era de râs. Nu exista nici măcar o singură dovadă în sprijinul acestei învinuiri… doar dacă… acuzaţiile lui Joan şi caseta cu leacuri!

Dar erau şanse foarte mici ca vorbele ei pătimaşe să aibă vreo influenţă asupra atacului lui De la Mare. Intenţiile mele fuseseră cât se poate de onorabile.

— Nu mă poate acuza de aşa ceva! am ripostat eu.

— Poate ar fi bine, doamnă, ca întâi să ascultaţi ce am de zis.

L-am dus în grădină, unde puteam să ne plimbăm sau să stăm fără să fim spionaţi. Orice martor ocular s-ar fi putut întreba ce are de discutat concubina regelui cu episcopul de Winchester, dar având în vedere împrejurările, ar fi putut considera că am simţit o nevoie urgentă de a mă confesa.

Confesiune, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu sunt vrăjitoare! De abia putusem să aştept până când ne-am retras cu totul din văzul lumii, exceptând albinele care se desfătau cu florile îmbătătoare de lavandă şi cimbru.

— Medicul dumneavoastră susţine altceva!

— Medicul meu? Părintele Oswald, un călugăr benedictin blând şi modest, care se afla de mulţi ani în casa mea. Aş fi zis că îmi era foarte loial. Ce-a spus? Mi-am stors creierii să-mi dau seama ce anume din ce am zis sau am făcut putea fi interpretat drept urzeală diavolească. Câteva poţiuni caraghioase pentru domnişoarele reginei – dar asta se întâmplase demult. Mai erau leacurile şi băuturile pe care i le dădusem Philippei pentru alinarea durerii. Nimic vrăjitoresc. Iar părintele Oswald nici nu ştia ce conţin.

— Medicul dumneavoastră a fost supus unor – presiuni – pentru a spune tot ce ştie. Wykeham era extrem de sigur. Acuzaţiile lui împotriva dumneavoastră s-au revărsat ca un torent.

— Torturat?

— Aşa am înţeles.

Treaba era foarte periculoasă. De câte ori o femeie capricioasă fusese acuzată că e în cârdăşie cu diavolul, în cele din urmă sfârşise fie înecată, fie arsă pe rug… M-a luat cu frig, acolo unde stăteam printre răsadurile de flori.

— Nu sunt vrăjitoare, am repetat eu cu fermitate.

— Permiteţi-mi să vă relatez tot ce s-a spus, doamnă.

Wykeham m-a tras pe alee până în centrul unde se afla cadranul solar şi ne-am oprit de-o parte şi de cealaltă a lui. A fost o poveste magnifică, veche de când lumea, spusă cu o precizie remarcabilă – şi înspăimântătoare. Stăteam acolo, târfă şi preot, în mijlocul peisajului

de vară, iar eu simţeam ghearele morţii împresurându-mă.

— Aşa că acum situaţia ar trebui să vă fie clară, a încheiat Wykeham pe un ton sec, dar nu lipsit de compasiune. Vă vor vâna până la moarte dacă vor putea, Alice. Wykeham se pricepea la vorbe. Probabil pentru că ţinuse multe predici păcătoşilor.

— Şi de unde au produs dovada? am întrebat eu.

— De la John de la Mare, fratele preşedintelui Comunelor – ce coincidenţă! Wykeham mi-a explicat pe scurt. A vizitat Pallenswich cu o oală de noapte plină cu urină. I-a cerut ajutorul pentru diagnosticarea bolii – iar medicul dumneavoastră a acceptat din milă cucernică.

— Părintele Oswald a fost tot timpul un fraier când a venit vorba de evaluat oamenii! am remarcat eu enervată. Nu a bănuit nimic?

— Se pare că nu. A fost adus la Londra şi interogat. Nu am nicio îndoială că au folosit şi forţa. Lui Wykeham i-a fugit privirea către nişte sticleţi care îşi luaseră zborul din nişte tufe din apropiere. Minunatul dumneavoastră medic a recunoscut că a practicat o gamă variată de activităţi în numele dumneavoastră.

— Ultima dată mi-a preparat un amestec pentru o alifie împotriva degerăturilor.

Wykeham a mârâit.

— E şi mai rău de atât. Pe scurt, au zis că eraţi acolo, la Pallenswick. Că v-aţi albit de spaimă când v-aţi văzut omul pus sub pază.

— Dumnezeule! Nu eram acolo!

— Nu cred că Dumnezeu are vreun amestec de data asta. Mai degrabă diavolul. Asta v-a făcut omul dumneavoastră, dacă i se va da crezare.

Wykeham începu să numere pe degete dacă îmi spusese tot, iar eu m-am gândit la vinovăţia mea presupusă, mult mai gravă decât frauda şi delapidarea. Acuzaţiile împuţeau aerul din grădină cu mireasma nenorocită a necromanţiei. Toate erau false. Era imposibil să se dovedească toate false, dar confesiunile părintelui Oswald mă aruncaseră direct în temniţă.

— Medicul a susţinut că la porunca dumneavoastră a improvizat două imagini, una a dumneavoastră, una a Maiestăţii Sale, şi le-a legat una de alta ca să creeze o legătură indisolubilă. Că de aceea s-a îndrăgostit Eduard de dumneavoastră. Aşa au zis ei, nu eu. Medicul a mai făcut două inele cu proprietăţi magice pe care să le puneţi pe degetul regelui, unul ca să-i reîmprospătaţi memoria astfel încât dumneavoastră să fiţi întotdeauna pe primul loc în mintea lui. Celălalt, ca să uite de orice altceva. Şi că a făcut poţiuni şi vrăji de dragoste din plante culese când era lună plină, la cererea dumneavoastră, pentru ca regele să cadă pradă acestor vrăji şi să se

îndrăgostească nebuneşte. S-a oprit şi s-a uitat la mine. Se pare că aţi fost foarte ocupată, doamnă Perrers.

— Nu-i aşa? Şi credeţi toate lucrurile astea?

Wykeham a scuturat din umeri.

— A mai spus că aţi făcut o vrajă ca să-i puteţi fermeca pe Gaunt şi pe Prinţ să vă ajute să vă atingeţi scopurile.

— Pe amândoi? Vocea îmi răsunase ca un croncănit.

— Da. Cred că i-a pomenit pe amândoi, ca să se asigure.

— Asta spune puţin despre abilitatea părintelui Oswald. Să fi râs sau să fi plâns de grozăvia întregii situaţii? N-am reuşit să intru în graţiile Prinţului, iar loialitatea lui Gaunt e un lucru imprevizibil, dictat de interesul propriu.

Între noi se aşternu tăcerea. Nu aveam nimic cu care să pot arunca la îndemână.

— Preşedintele face mare caz pe tema asta, a spus Wykeham.

— Sigur că face. Am încercat să-i anticipez următorul pas în această bătălie şi probabil că acesta era. Şi ce i-au făcut sărmanului medic?

— L-au trimis înapoi la St. Albans într-o stare deplorabilă, ca să dea explicaţii superiorilor săi. Cu el au terminat, doamnă. Pe dumneavoastră vă vor. Privirea lui Wykeham era rece şi directă. Am aşteptat să mă condamne şi el, dar n-a făcut-o. Deci…

— Aţi fost foarte amabil că aţi venit până aici ca să mă informaţi, am spus cu ochii spre acul metalic al cadranului solar care indica minutele scurse. Parcă trecuseră câteva ore de când Wykeham pronunţase cuvântul vrăjitorie, de când lumea mea era cuprinsă de teroare, dar, de fapt, acul de abia se mişcase, iar acum soarele era blocat de nori care se năpusteau asupra lui. Dar tot nu mi-aţi spus dacă daţi sau nu crezare acestor acuzaţii.

— Poate păcatul lăcomiei. Vanitatea – cu siguranţă…

— Oh, Wykeham…! Oare avea de gând să-mi înşire toate slăbiciunile?

— Dar vrăjitorie? Nu, asta nu. Eu cred că ţineţi cu adevărat la rege. Eu, personal, nu cred că i-aţi face niciodată nimic rău.

— Mulţumesc. Sunteţi unul dintre puţinii. Vorbele lui mă consolau într-o oarecare măsură, dar nu mult. Ne-am întors înspre palat, purtaţi de un început de briză rece care gonise albinele şi prevestea ploaia. Cea mai strigătoare la cer şi mai mizeră propagandă care să-mi ponegrească caracterul. M-am oprit, fără să-mi pese de stropii de ploaie destul de mari.

— Mă vor declara vinovată? Văzând că Wykeham ezită, am continuat: Nu vreau un răspuns ocolitor. Spuneţi-mi ce credeţi!

— Nu am nicio intenţie să ascund adevărul. Cred că da. De la Mare e ca un câine de vânătoare însetat de sânge. M-am înfiorat. Sfântă Fecioară, dar nu-şi măsura deloc cuvintele! Avându-i deja pe Latimer

şi Lyons la cheremul lui, încrederea lui De la Mare străluceşte ca o cometă. Îmi vine greu să mă gândesc la el fără să-l acuz de păcatul vanităţii. Naiba să-l ia!

— Ce de expresii lumeşti pentru un preot, am zâmbit eu amar. Iar pedeapsa, în cazul în care se va demonstra că sunt vinovată? Moartea?

S-a gândit mult înainte să îmi răspundă.

— Puţin probabil. Mai degrabă penitenţă şi post negru. Nu aţi omorât pe nimeni. În cel mai rău caz, detenţie.

Abia de simţeam ploaia pe faţă.

— Atunci o să mă pregătesc de ce-i mai rău. Nu-l văd pe De la Mare mulţumindu-se cu câteva mese sărite şi un Tatăl nostru. Ideea de a fi întemniţată mi se părea cât se poate de rea. Am respins-o. Ce mă fac, Wykeham?

— Aţi putea să vă refugiaţi la Pallenswick.

În sinea mea am dat înapoi când m-am gândit la implicaţii, la faptul că n-ar fi avut niciun rost să îmi construiesc o apărare, ci ar fi fost doar o pierdere de timp, atât pentru mine, cât şi pentru el. Dar să fug?

— Nu. Nici măcar nu mă gândisem la asta. Nu pot. L-aţi văzut pe rege. Are nevoie de mine.

— Atunci rămâneţi aici şi nu faceţi nimic. Aşteptaţi. Poate preşedintele renunţă dacă…

Văzând că ezită din nou, i-am completat eu propoziţia.

— …dacă găseşte ceva şi mai grav cu care să mă înfunde.

Wykeham mă străpunse cu privirea.

— De ce? Ce altceva aţi mai făcut?

Am clătinat din cap şi mi-am îndreptat privirea spre copacii care se îndoiau sub bătaia vântului. Aveam un singur secret şi mă rugam să rămână ascuns măcar încă o perioadă scurtă. I-ar fi pricinuit o mare durere lui Eduard.

Iar dacă se afla?

M-am întors în camera mea să-mi schimb fusta murdară de noroi şi am azvârlit un urcior tare frumos de perete, după care mi-a părut rău. Nu m-am simţit mai bine şi dădusem de lucru şi unei servitoare, care acum trebuia să cureţe după ieşirea mea nervoasă.

Wykeham a plecat, iar eu m-am întors lângă Eduard în camera lui mare. Ţesătura de brocart dispăruse, acum era îmbrăcat cu un halat, iar culoarea stacojie şi marginea de blană stătea ciudat pe silueta lui topită. Dormea pe scaun în faţa focului – întotdeauna îi era frig, chiar şi în cele mai călduroase zile – cu capul în piept şi cu o cupă de bere lângă el. John Beverley, majordomul lui, stătea prin preajmă în cazul în care s-ar fi trezit şi ar fi avut nevoie de ceva. I-am făcut semn să plece şi m-am aşezat pe un taburet la picioarele lui Eduard, aşa cum mă obişnuisem pe vremea când el era în floarea vârstei, iar eu o

fetişcană. Nu mă gândeam însă la trecut. Mi-am sprijinit capul de scaun, iar în minte îmi reveniră cu putere avertismentele lui Wykeham. El era destul de optimist în privinţa pedepsei, dar eu nu eram aşa convinsă. Aveam mari şanse să sfârşesc între pereţii unei temniţe.

Când Eduard s-a mişcat mi-am înălţat privirea, fericită că îmi distrăsese atenţia. Şi-a deschis încet pleoapele şi s-a uitat la mine. Ochii îi erau limpezi şi lucizi, iar inima mi-a tresăltat de bucurie.

— Eduard.

— Alice. Până şi vocea îi era mai puternică. Încă avea puterea să mă surprindă. Fată dragă. Mi-a fost dor de tine.

— Am stat aici cât ai dormit. Mai devreme ai primit în audienţă nişte personalităţi din Londra.

A oftat uşor.

— Nu-mi aduc aminte. Adu-mi o cană de bere.

M-am întins să iau cana uitată lângă el şi i-am pus-o în mână. Uneori încă era într-adevăr rege.

A sorbit şi mi-a dat cana înapoi.

— Vrei să-mi cânţi ceva?

Ce puţine îşi amintea!

— Ţi-aş cânta, dar nu cred că o să-ţi placă! Mi s-a spus că vocea mea se aseamănă cu un scârţâit de balamale neunse. Am zâmbit când mi-am adus aminte de una dintre cele mai grosolane remarci ale Isabellei şi am văzut licărirea de răspuns din ochii lui Eduard. Dar uite nişte stihuri care mi-au plăcut, pentru că vorbesc despre iubiţi vechi, aşa ca noi… M-am sprijinit iar de scaunul lui, mi-am aranjat poalele fustei şi am scos cărticica din poşetuţa prinsă la centură. Este vorba despre frigul iernii şi de căldura dragostei care dăinuie. O să-ţi placă şi ţie. Am început să recit rar şi încetişor, pronunţând răspicat cuvintele, ca să mă poată urmări.

Frunzele cad; var-a trecut;
Ce-a fost odată verde-i veşted:
Toată căldura firii s-a stins grăbit de-aici;
Iar soarele-i ajuns în ultima-i casă din an.

— Aşa e, Alice. Sunt prizonierul iernii chiar şi în mijlocul verii dogoritoare. Eduard a răsuflat cu greu; nu îi era uşor să vorbească. Nu-ţi sunt de niciun folos ca bărbat. Îmi pare rău, dar nu pot să repar acest lucru.

— Nu, dar ascultă, Eduard. Nu e trist deloc.

Lumea-i înfrigurată toată:
Doar mie mi-e cald şi mă voi încălzi

Din ce în ce mai tare. Desfăt e inimii dogoarea:
Dragostea mea făcut-a steaua arzătoare – îl iubesc mult.

— Alice… Ai o voce frumoasă. Când obosea nu mai articula corect cuvintele. Cred că a fost unul dintre primele lucruri pe care le-am remarcat la tine.

— Mă îndoiesc! Am râs un pic de amintirea aceasta. Cred că ţipam ca o negustoreasă de peşte în capela de la Havering când am fost acuzată de furt! Iar tu erai prins până peste cap cu ceasul.

— Am uitat… Mi-a căutat mâna şi mi-a cuprins-o cu degetele. Îi simţeam privirea pe faţă, pe buze, în timp ce îi citeam ultimele rânduri tandre.

Acest foc din inima mea-i ţinut
De sărutările şi atingerea lui tandră;
Iar strălucirea din ochii lui e o lumină
Pe care nici cerul, nici pământul n-o pot imita.

— Vezi tu, am spus şi am închis cărticica, dragostea rămâne, indiferent de iarna grea sau de trecerea anilor.

S-a făcut linişte. Adormise din nou, iar inima-mi plângea de amărăciune pentru că-şi jelea pierderea virilităţii mai mult decât orice altceva. Acum nu mai eram amanţi, dar eram legaţi de trecutul nostru comun de-a lungul a aproape treisprezece ani. Chiar şi când dormea mă ţinea de mână şi ştiam că e mulţumit.

Temerile legate de acuzaţia de vrăjitorie îmi dispăruseră pe moment. Nu aveam să permit nimănui să ne despartă. Nu până când moartea nu îl va fi eliberat pe Eduard din lanţurile suferinţei.

— E adevărat? a întrebat Wykeham cu o voce dură, nevenindu-i să creadă. Wykeham se întorsese valvârtej la Sheen.

— *Ce* să fie adevărat? Dacă v-aţi întors ca să-mi mai spuneţi ce prostii a mai debitat De la Mare, nu-mi trebuie! Mai bine plecaţi!

Am reacţionat aşa pentru că-mi pierdusem răbdarea, sufletul îmi era deja obosit. De data asta nu mai fusese nicio audienţă care să ne distragă atenţia. Pierdut în trecut, Eduard dădea porunci – înveşmântat tot în brocart şi înconjurat de purtători de torţe – pentru a marca atât moartea mamei sale, cât şi pe a Philippei. Iar asta după o săptămână în care nu schimbase niciun cuvânt cu nimeni: nici cu servitorii, nici cu Dumnezeu, în mod cert, nici cu mine. M-am făcut nevăzută până când a depăşit chinul trist al comemorării.

— Este adevărat? a zbierat Wykeham.

Stăteam în mijlocul Sălii Mari.

— Ce să fie adevărat?

Dar când Wykeham ţipase fără să-i pese că ar fi putut fi auzit, ştiam că soarta îmi fusese pecetluită. Când venise să mă avertizeze despre acuzaţia de necromanţie care-mi atârna deasupra capului, se comportase ca un preot îngrijorat şi curtenitor. Acum era crainicul temut al condamnării, executorul ei. Nu mai aveam nicio scăpare.

— Chiar v-aţi *căsătorit* cu el?

Sfântă fecioară!

— Cu cine? am încercat eu cu disperare să trag de timp.

— Ştiţi la cine mă refer!

Wykeham mă urmărea. Aştepta să neg. Ştia că n-aş putea să neg.

— Da, am spus cu şi mi-am înălţat bărbia. Da, m-am căsătorit.

— Nu-mi vine să cred că aţi făcut ceva atât de… de… – încerca din răsputeri să nu-şi iasă din minţi – atât de necugetat!

— Zău, Wykeham! Ce limbaj cu ocolişuri! Zâmbetul nu-mi era nici pe departe jovial. Şi cum de a aflat De la Mare şi comoara asta de informaţie? am întrebat. Credeam că nu ştie nimeni.

— Mai contează? a şuierat el printre dinţi. *Când?*

— Chiar înainte să se întoarcă în Irlanda.

— Când a fost asta? Acum doi ani? Sunteţi căsătorită de doi ani? Deja ridicase din nou vocea. Pentru numele lui Dumnezeu, Alice? La ce v-a stat mintea?

Nu voiam să-i explic. Nici nu aş fi putut.

— Eduard ştie? Wykeham gesticula disperat şi furios din mâini.

— Nu.

— Nu vă daţi seama ce aţi făcut? Acum îşi dăduse seama că vorbise cam tare şi îşi coborâse vocea. L-aţi transformat într-un adulter!

Am ridicat un umăr.

— La fel eram amândoi când trăia Philippa. Eduard nu s-a sinchisit nici atunci, când ştia tot. Care-i diferenţa?

Wykeham trase un şut în cenuşa focului care ardea încă, împrăştiind o ploaie de scântei.

— De ce, Alice? De ce? Dacă voiaţi doar o tăvăleală în pat, de ce n-aţi făcut-o fără aprobarea sfintei Biserici. Ca să nu mai zic de bărbatul ales! Doamne Dumnezeule! Cel mai mare ticălos lipsit de principii şi egoist pe care l-am întâlnit vreodată…

Pentru că… pentru că… M-am uitat la scânteile care se stingeau şi se transformau în cenuşă. Pentru că în afară de ambiţia mare şi temperamentul lui crunt, Windsor era şi un bărbat de o onestitate rară, căruia chiar îi păsase de mine. Dar nu aveam să-i mărturisesc asta lui Wykeham.

— M-am căsătorit cu el pentru că m-a cerut.

— Alice!

Am renunţat la tonul frivol al discuţiei.

— Nu-mi ţineţi predici, Wykeham! Dumneata sau oricine altcineva.

Trebuia să-mi asigur un viitor. M-am ridicat din nimic şi voi reveni la acest nimic dacă nu-mi iau nişte măsuri de prevedere. Nu voi permite ca fiicele mele să trăiască în sărăcie sau la mila celorlalţi, aşa cum mi s-a întâmplat mie.

— Dar cu siguranţă aţi strâns destule proprietăţi până acum să aveţi cu ce le încălţa!

— Poate că am nevoie de un bărbat care să-mi fie alături!

— Dar nu trebuia să vă *căsătoriţi* cu el.

— A fost singurul care mi-a propus asta. Nu e adulter. Nu în spiritul legii. Regele şi cu mine nu mai suntem intimi. Preotul din el s-a înroşit până-n vârful urechilor. Nu faceţi pe ruşinosul, Wykeham. Nu cred că este o surpriză c-aţi aflat că regele e incapabil.

— Dar regele v-a recunoscut toţi copiii. Ei nu vor avea niciodată de suferit.

— Da, s-a asigurat şi el. Dar oare prinţesa Joan va mai permite acordarea acelei pensii când fiul ei va fi rege? Asta era o teamă a mea superficial ascunsă, care acum ieşise repede la suprafaţă. Nu îndrăznesc să risc. Dacă mariajul cu Windsor le asigură fiicelor mele zestrea şi dreptul de a avea un nume când se vor căsători, atunci nu regret nimic.

— Ce-o să spună Eduard?

M-am oprit brusc din turuială. Asta şi intenţionase. Am răspuns încet.

— Va fi rănit, bineînţeles.

— Trebuie să-i spuneţi. Asta dacă nu ştie deja.

— Mă rog la Dumnezeu să nu fi aflat.

Wykeham m-a lăsat singură în Sala Mare, vastă şi pustie în jurul meu, şi m-am gândit la singurul lucru pe care nu îl spusesem. Mă căsătorisem cu Windsor – un nume pe care nu îl pronunţasem niciunul măcar o dată în discuţie – pentru că îl iubeam. Cât de vulnerabilă eram?

Eduard ştia. Cum de zboară bârfele atât de repede? Tot timpul erau câte unii la curte care să-şi vâre coada, iar mintea lui Eduard era destul de limpede.

— M-ai trădat, Alice. Mi-ai trădat dragostea pe care ţi-o port.

Îşi freca întruna mâinile, şi le punea întruna una peste cealaltă, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji, iar unghiile îi lăsau urme în piele. Chinuită de vină, am căzut în genunchi, am încercat să-l opresc din ticul acela nervos, dar nu m-a lăsat. Eduard şi-a întors chipul de la mine, aşa cum n-o făcuse niciodată.

— Nu vreau să fii aici.

Am meritat-o. Toate simţurile îmi paralizaseră.

Au avut cei din Camera Comunelor milă de mine? Pe toţi Dumnezeii, nu! Într-o stare exuberantă de răzbunare, mi-au poruncit să mă prezint în faţa lor în Sala Pictată de la Westminster. M-am supus – ce altă variantă aveam? – şi nu mai vedeam nimic altceva în afară de chipul sinistru al lui De la Mare, care radia de bravură profană în timp ce eu mă concentram să aud şi să înţeleg care-mi era pedeapsa pentru adulterul în care îl târâsem pe regele Angliei. Acum îmi era frică de ce era mai rău, îmi frământam mâinile în poală, aşezată pe scaunul pe care mi-l dăduseră. Bine că măcar m-au lăsat să stau jos.

Mi-am îndreptat spatele, vrând să-mi primesc cu demnitate verdictul care-mi pecetluia soarta. Nu mi-am înclinat nici măcar o dată capul în faţa lui De la Mare. Orice pedeapsă mi-ar fi dat, nimic nu era mai rău decât faptul că Eduard mă respinsese.

Nimic?

Ah, nu! Ba se putea şi mai rău, mult mai rău. Uşa magnificei Săli Pictate s-a deschis şi în pragul ei a apărut Eduard, adus în faţa propriului lui Parlament pentru păcatele mele şi ale lui şi i-am zărit panica din privire când a văzut ce forfotă era înăuntru. M-am ridicat brusc, ba chiar mi-a trecut prin cap să încerc să ajung la el mânată de vină şi nenorocită, dar nu s-a uitat înspre mine, ci era foarte concentrat la mersul către locul lui de pe tron. Încet, pas cu pas, s-a târât până acolo, iar odată ajuns acolo s-a forţat să se urce şi să se întoarcă cu faţa către acuzatori, iar eu mă rugam ca ei să-şi verse tot năduful asupra mea, şi nu asupra lui Eduard care nu merita aşa ceva. Mi-am dorit din suflet să se uite la mine. Indiferent de ce mi s-ar fi cerut să spun, nu aveam să-l trădez mai mult decât o făcusem deja. Nu aveam să fac sau să spun nimic care să-l umilească şi mai tare. Nu era deja îngrozitor că fusese obligat să vină aici?

De la Mare a făcut o plecăciune.

— Suntem onoraţi, Sire.

Şi m-am prăbuşit înapoi în scaun, aşteptând lovitura de graţie când De la Mare s-a întors spre Eduard.

— Maiestate. Ne preocupă faptul că doamna Perrers a acţionat împotriva dumneavoastră cu o ipocrizie care depăşeşte orice imaginaţie.

Ce pervers era! Cât de terifiant era, înfiorător de plin de respect pentru a pregăti terenul ca să poată înfige pumnalul metaforic în inima nebănuitoare a lui Eduard.

Eduard a tresărit şi a strâns pumnii.

— Credem că a acţionat astfel încât să pună sufletul Maiestăţii Voastre într-un pericol de moarte.

Cum îşi permitea să îl acuze pe Eduard că fusese complice la adulter? Unghiile mele se înfigeau adânc în palme.

— Aţi ştiut, Sire, că doamna Perrers s-a căsătorit? Că s-a măritat cu

acel cavaler, William de Windsor, încă de acum cel puţin doi ani?

Dezorientat, Eduard a clătinat din cap.

— Aţi ştiut, Sire?

— Nu…! Am sărit din nou în picioare. Cum îndrăznea să-l interogheze aşa! Era vina mea, nu a lui.

— Staţi jos, doamnă Perrers.

— Nu este corect…

— Ba e foarte corect. De la Mare s-a rotit înapoi spre rege. Aţi ştiut, Sire? M-am aşezat din nou, forţându-mă să mă uit la Eduard care era încolţit, forţându-mă să accept că era doar vina mea. Aţi ştiut, Sire, că femeia aceasta, cunoscută drept amanta Maiestăţii Voastre, este măritată? Întrebarea îl lovise din nou în moalele creştetului.

Şi am auzit răspunsul lui Eduard. Calm şi limpede. Fără nicio emoţie.

— Nu am ştiut.

— Puteţi jura că nu aţi ştiut, Sire?

Preşedintele îndrăznea să îi ceară regelui Angliei să jure? Chipul lui Eduard era devastat, dar a răspuns.

— Jur pe Sfânta Fecioară. Nu am ştiut.

— Aşadar, v-a păcălit, Sire.

— Nu ştiu. Cum aş putea să ştiu…?

Oh, Eduard! Cum te-am putut pune în situaţia asta?

Atât aştepta De la Mare. S-a întors spre mine şi a gesticulat larg şi dramatic.

— Sunteţi vinovată. Aţi acţionat cu premeditare pentru a-l pune pe rege în situaţia de adulter. L-aţi înşelat prin minciuni şi amăgiri. Sunteţi vinovată.

Am aşteptat ca acuzaţia toxică de vrăjitorie să invadeze camera.

— Ce pedeapsă s-ar cuveni pentru această crimă? Există oameni care vor să fiţi executată. Aţi apelat la mijloace profane, dezgustătoare în faţa Domnului. Avem dovada…

M-am încordat. Clipa aceea venise. *Maleficium!*

— Domnilor…!

M-am uitat în partea cealaltă a camerei. Era Eduard. De la Mare a ezitat.

— Vă implor, a spus Eduard, pronunţând cu grijă fiecare cuvânt şi uitându-se în sfârşit spre mine cu o privire încărcată de amărăciune şi confuzie. Şi, în mod surprinzător, de o determinare puternică. Mi s-a frânt inima. Arătaţi-i milă, domnilor. Vă implor să fiţi îndurători. Nu merită să fie executată. Dacă îmi sunteţi loiali mie, regele vostru, veţi avea o atitudine indulgentă faţă de această femeie. A greşit, dar nu merită să fie condamnată la moarte pentru asta.

L-am privit direct în faţă. Cu ultima lui propoziţie reuşise să mă trădeze şi să mă susţină în acelaşi timp. Toate stăteau în balanţă acum.

— Doamna Perrers merită o pedeapsă mai mică, nu moartea, a repetat Eduard. Vă implor…

M-a copleşit o durere imensă.

— Vom ţine seama de solicitarea Maiestăţii Voastre. De la Mare nu-şi putea masca mulţumirea, cu o aroganţă care îmi întorcea maţele pe dos. Ridicaţi-vă, doamnă Perrers.

M-am ridicat, deşi genunchii refuzau să-mi dau ascultare.

— Am hotărât…

De la Mare a pronunţat clar termenii pedepsei. Cuvintele, toate detaliile, se desprindeau uşor de pe buzele lui, aşa încât am ştiut că decizia fusese luată dinainte. Nu avusese niciun rost ca Eduard să treacă prin această experienţă. Suferinţa mi s-a transformat într-o furie imensă, care m-a şocat în timp ce mă gândeam la efectele răzbunării lui. Nici măcar prinţesa Joan nu s-ar fi descurcai mai bine.

Surghiunire!

Cuvântul a rămas suspendat în aer cu toate greutatea semnificaţiei sale. Fusesem surghiunită. Nu aveam să-l mai văd niciodată pe Eduard.

— Veţi trăi la distanţă de curtea regală. Nu vă veţi mai întoarce aici. Dacă nu vă veţi supune, dacă veţi încerca să vă apropiaţi de rege, veţi pierde absolut totul şi veţi fi exilată pentru totdeauna peste hotare. Buzele preşedintelui se lăţiră într-un rictus, un fel de zâmbet care-i dezvelea dinţii pătaţi. Dacă veţi face în aşa fel încât să ajungeţi în prezenţa regelui, toate proprietăţile, bunurile şi orice altceva deţineţi vă vor fi sechestrate şi confiscate. Plăcerea cu care vorbea mă dezgusta, dar am stat neclintită în picioare, fără să am nicio reacţie. Nu voiam să-i dau satisfacţia să vadă cât de tare mă făcea să sufăr această pedeapsă.

Am aruncat o privire spre Eduard şi mi-am dat seama că nu înţelesese. Stătea cu ochii închişi şi cu gura deschisă. Nu avea nicio idee despre ce se întâmplase aici. Iar dacă acum aş fi încercat să mă duc la el, aş fi rămas cu nimic şi aş fi fost alungată din Anglia.

Albă la faţă, cu mâinile reci ca gheaţa, m-am supus voinţei lor. Mi-am apăsat buzele de crucifixul pe care mi l-au dat şi am jurat că nu mă voi mai întoarce niciodată la rege. Voi trăi la distanţă, departe de curtea regală. Nu îl voi mai revedea pe Eduard.

Aşa l-am abandonat sau aşa am simţit că am făcut.

Unde să mă fi dus? Mi-am strâns toate bunurile pe care le puteam lua şi m-am dus la Wendover, fosta casă a lui Wykeham pe care Eduard mi-o făcuse mie cadou. Tânjeam să mă fi dus la Pallenswick, dar ştiam că Parlamentul ar fi considerat că este prea aproape de Sheen sau de Turn sau de Westminster, locuri în care s-ar fi putut afla Eduard şi care aveau un acces prea lesnicios de-a lungul Tamisei.

Aşadar m-am dus la Wendover să-mi ling rănile, după ce riscasem încă o dată să-l mai văd pe Eduard. Cu siguranţă, mi-ar fi dat voie să-mi iau adio.

Nu m-a recunoscut.

— Eduard!

În ochii lui pustii nu dădea niciun semn de recunoaştere.

— Am venit să-mi iau adio.

Nimic. Nu fusesem iertată. Mintea lui rătăcită nu putea pricepe cine sunt sau ce-am făcut. L-am sărutat pe frunte şi am făcut o plecăciune adâncă.

— Iartă-mă, Eduard. Nu aşa am vrut să se termine. Nu te-aş fi părăsit niciodată.

Bine măcar că nu suferea că ne despărţeam. Am închis uşa camerei lui şi mi-am înghiţit lacrimile. Alice Perrers nu mai era concubina regelui; fusesem umilită, repudiată, distrusă mişeleşte.

Cine nu fusese în Sala Pictată să asiste la prăbuşirea mea?

Gaunt.

Cine nu făcuse nicio tentativă să mă vadă sau să-mi ia apărarea?

John de Gaunt.

Şi el mă părăsise. Alianţa noastră, fragilă – ca să nu folosesc cuvinte mai dure, nu reuşise să-l facă să-mi stea alături când avusesem cea mai mare nevoie de el. Nu mai aveam nicio valoare pentru el. I se refuzase poziţia de regent pentru nepotul Richard de către aristocraţii care se temeau de puterea lui, aşa că Gaunt descoperise că nu aveam nicio influenţă ca să îl pot ajuta. Nici nu ar fi fost bine pentru reputaţia lui ca numele să-i fie asociat în vreun fel cu mine.

Îmi întorsese spatele.

Iar bietul meu Eduard, rătăcitul de el? Wykeham m-a ţinut la curent cu starea lui. El mi-a spus de zilele în care era înnebunit de furie şi îl acuza pe Windsor mult mai tare decât pe mine. Şi de orele când Eduard îşi aducea aminte de trecut, când mă căuta, întreba de mine şi i se spunea că nu pot veni. De zilele în care pierdea contactul cu realitatea. Ştiam de orele când stătea într-o beznă a simţurilor, incapabil să înţeleagă ceva, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Regele nu mai era decât un bătrân singur şi uitat, care nu avea pe nimeni să-l mai înveselească. Cu cine să fi schimbat o vorbă? Cine să-i mai vorbească de zilele glorioase, aşa cum o făcusem eu?

Nimeni.

Gaunt era prea ocupat cu complotul răzbunător împotriva lui De la Mare şi a contelui de March, care acum se alăturase lui Wykeham. Isabella se întorsese la soţul din Franţa. Nu exista nimeni care să-şi aducă aminte de trecut.

Şi mai ştiam şi de zilele din ce în ce mai numeroase în care Eduard se închidea în sine.

— Îmi voi îngropa fiul, prinţul meu glorios, iar apoi voi muri şi eu.

Nu-mi mai puteam reţine lacrimile, plângeam pentru el. Nu i-am scris lui Windsor. Nu-mi puteam găsi cuvintele şi nici n-aş fi suportat să mă compătimească.

CAPITOLUL 14

În primele zile la Wendover am plâns. Am jelit până când m-a cuprins o furie oarbă, aşa ca vântul de dinaintea unei furtuni de august. M-a şocat cu virulenţa ei şi mi-am focalizat toată ura asupra personajului absent, triumfător, mulţumit de sine – stăpânul preşedinte.

— Să dea Domnul atotputernic să ajungi în flăcările iadului! Corpul tău ticălos să fie mâncat de viermi. Să ţi se prăjească boaşele în focul veşnic şi să… Nu-mi puneam frâu vorbelor, dar tot nu mă simţeam mai bine.

Viaţa mea nu mai fusese niciodată atât de goală, de inutilă, iar mâinile mele atât de trândave şi vlăguite. Tot ce-am ştiut despre lumea de afară în acele săptămâni groaznice s-a limitat la bârfe obişnuite, aflate din gura servitorilor şi a negustorilor care treceau pe aici. Nimic interesant! Trupul neînsufleţit al Prinţului zăcea îmbălsămat cu mare pompă în Catedrala Westminster, săptămână după săptămână. Nimeni nu făcea niciun pas să îl înmormânteze, pentru că Eduard nu era în stare să ia o decizie. Prinţesa Joan şi tânărul moştenitor erau la Kennington. Gaunt era în expectativă şi nu-i convenea deloc situaţia actuală. Parlamentul Bun{19} îşi încheiase activitatea şi se fălea cu succesele sale.

— Iar eu sunt surghiunită, Dumnezeule! Ce neobrăzare! Ce neobrăzare!

Simţind nevoia să-mi ţin mâinile şi mintea ocupate, m-am năpustit în casă, am tras de majordom şi de servitori să cureţe, să spele şi să frece fiece centimetru, colţişor şi fisură. Chiar nu fusese nevoie să le perturb rutina zilnică, dar nu aveam stare. Trebuiau să mă suporte aşa, probabil pentru tot restul zilelor mele. Doamne Dumnezeule! Aveam treizeci şi unu de ani şi nu mai aveam niciun viitor.

Braveheart dormea la picioarele mele, impasibilă şi fiindu-i indiferent că eram la Wendover sau la Sheen.

M-am plimbat dintr-o cameră în alta şi nu am mai simţit o plăcere prea mare pentru agoniselile pe care le vedeam în jur. Până şi patul magnific – un cadou de la Eduard – sculptat şi încovoiat sub draperiile albastre de damasc, baldachinul şi coloanele de stejar frumos lustruite nu-mi mai spuneau nimic. Văzusem de prea multe ori ţesătura care mă înconjura în nopţile care mi-erau tulburate. Dacă ar fi avut şi o oglindă, l-aş fi aruncat. Mi-ar fi arătat prea limpede efectul lipsei mele de apetit şi gândurile agitate. Clavicula îmi ieşea prin rochie şi a trebuit să-mi strâmtez centura ca să nu-mi cadă până la glezne. Mi-am apăsat degetele pe pometii ascuţiţi şi m-am strâmbat, observând că amprentele întunecate ale oboselii nu îmi îmbunătăţeau deloc

aspectul.

Ademenită de căldura plăcută a toamnei, am ieşit în livadă, unde merii atârnau sub greutatea fructelor şi porumbeii ciuguleau în hulubărie, o scenă fermecătoare dacă aş fi fost în starea de spirit necesară. Înainte să apuc să trag aer în piept, aşa dintr-odată, imaginea mi-a pătruns în minte, aşa că m-am aşezat pe iarbă, captivă fără vina mea într-un moment din trecut.

— Astăzi eşti doamna mea, Doamna Soarelui, spune Eduard în timp ce mă ajută să mă urc în car.

Stau în car, împodobită cu flori, înveşmântată în brocart, iar mantia strălucitoare de aur opulentă, în stil veneţian, este întinsă în jurul meu, aranjată aşa ca să dezvăluie un strat de tafta roşie ca sângele. Şi rochia este tot roşie, căptuşită cu mătase albă şi decorată pe margine cu blană de hermină. Culorile lui Eduard. O blană regală demnă de o regină, asortată cu o miriadă de pietre preţioase care reflectă lumina; rubine roşii ca focul, safire închise la culoare şi misterioase, beriluri ciudate care au puterea de a anihila puterea otrăvii. Bijuteriile Philippei. Degetele îmi sunt încărcate cu inele.

— Astăzi eşti regina de ceremonii, regina arenelor, spune Eduard. El este înalt, puternic şi frumos.

Eu sunt Doamna Soarelui.

Ah…! Un porumbel apărut de nicăieri mi-a alungat scena aceasta din minte şi m-a readus cu picioarele pe pământ. Cât de jos am căzut! Am fost întemniţată într-o izolare neputincioasă, ca şi leul demult răpus al lui Eduard. Vlăguită de toate puterile, însingurată, deposedată de tot ce mi-am clădit cu atâta trudă, nu puteam îndura lipsa acelor lucruri care fuseseră centrul întregii existenţe – pentru cât timp? Zece ani? Mi se părea că mi-am trăit toată viaţa prin palate, culorile vii ale luxului şi privilegiilor regale ştergând cu buretele originile şi memoriile dureroase. Trebuia să mă duc la curte, chiar dacă doar pentru o singură dată, acum, când Eduard era încă în viaţă. Nu aici era locul meu, la Wendover, chiar dacă viaţa era frumoasă aici, chiar dacă îmi plăcea sentimentul de trăinicie pe care casa dăruită de Eduard mi-l oferea. Curtea era menirea mea. Farmecul, fastul, spectacolul lumii. Bârfele şi intrigile din spatele oricărui paravan. *Puterea* – o putere atât de solidă încât o puteai simţi pe limbă, care aproape putea fi zărită, precum polenul auriu pe albinele care zburau prin tufele de levănţică în mijlocul verii. Acolo voiam să mă aflu.

În noaptea aceea nu am dormit, durerea care persista să-mi macine mintea făcându-mă să-mi înfig capul în pernă. Când m-am dat jos din pat mă simţeam un pic mai bine, deşi uşor ameţită şi apatică. Nici măcar compresele cu levănţică sau busuiocul cerbilor nu mi-au alungat această stare, chiar dacă am încercat din răsputeri să ies din ea. Ce erau suferinţele mele în comparaţie cu cele ale lui Eduard?

Trebuia să fiu acolo cu el, să îl ademenesc să se smulgă din starea sumbră şi să revină în lumea prezentului, în care era încă rege. Din ce în ce mai frustrată, am smuls iarba şi am aruncat-o în văzduh.

La curte eram *cineva.* Aici nu eram decât o femeie de la ţară cu fire de iarbă prinse prin dantelăria corsetului.

Supărată la culme pe mine şi pe faptul că îmi plângeam atâta de milă, m-am ridicat să intru în casă, să găsesc pe cineva pe care să îl chinui până face ceva, dar am fost oprită de cele două fele ale mele, cu Joanne în faţa surorii ei mai mici, care fugiseră de lângă guvernanta lor. Joanne, de cinci ani, era blondă şi viguroasă ca tatăl ei. Jane, cu doi ani mai mică, era un copil timid, care nu-mi semăna, deşi era brunetă şi avea trăsături şterse ca mine. Alergau râzând prin livadă, ţipând una la cealaltă, fericite că erau libere. Inima mi-a tresăltat un pic în faţa acestei plăceri nevinovate. Nu-mi aduceam aminte ca eu să fi alergat sau să fi râs în copilărie. Îmi aduceam aminte de foarte puţine momente de bucurie. Să mă ajute Dumnezeu să am grijă de vieţile lor!

M-au văzut şi au venit alergând şi ţopăind, gureşe şi cu o mulţime de noutăţi de spus. Le-am promis că vom călări împreună după-amiază şi le-am trimis înapoi la lecţii. Trebuiau să înveţe să citească, să scrie şi să socotească. Fiicele mele trebuiau să aibă aceste cunoştinţe, şi la fel şi fiii mei. Nu-mi doream ca fiii mei, cărora le curgea sânge regesc prin vene, să ajungă nişte domni lipsiţi de educaţie, cu capetele seci. John, aşa cum îi stătea bine unui tânăr de sânge albastru, lua cursuri în onorabila casă Percy pentru a deveni paj. Nicholas, care avea unsprezece ani, învăţa tainele cuvintelor de la călugării de la Westminster. Eram tare mândră de ei. Cât despre fetele mele – aveau să se căsătorească avantajos, dar să fie şi educate. Am surâs cât m-am aplecat să ridic o păpuşă veche pe care Joanne o scăpase în iarbă. Mi-am trecut degetele prin părul ei ciufulit şi mi-am jurat că fetele mele vor avea un rost în viaţă, chiar şi fără un soţ.

Cu coada ochiului am zărit o mişcare. Un măcăleandru zbură printre crengile bogate ale unui măr, făcându-mă să-mi ridic privirea.

— Tu eşti?

Nu auzisem nimic. Nu auzisem nici caii, nici paşii. Nu simţisem nici măcar aerul clintindu-se. Am tresărit, speriată că Parlamentul încă n-o terminase cu mine, şi am făcut un pas înapoi. Am strâns cu putere păpuşa la piept, pentru că recunoscusem vocea şi silueta care se contura pe sub crengi în lumina soarelui.

Prin minte mi s-au perindat anii. Până în ziua în care îl văzusem prima dată pe Eduard în Sala Mare de la Havering, scăldat în razele molatice ale soarelui de după-amiază, înconjurat de câinii de vânătoare, cu şoimul pe mână, cu aura aceea luminoasă în jurul capului şi a umerilor. Încoronat cu aur. Rămăsesem cu gura căscată în

faţa unei asemenea etalări de putere.

Asta însă se întâmplase demult, într-o altă viaţă.

Windsor şi-a continuat drumul, iar acum era înconjurat de umbre. Am simţit un gol în stomac, gura mi s-a uscat, trupul mi s-a înmuiat de dor. Aş fi vrut să alerg spre el, să mă arunc în braţele lui, să-mi lipesc gura de gura lui, să-i simt inima bătând cu putere sub palmă. Trei ani trecuseră de când îl văzusem ultima dată. Trei ani interminabili! Aş fi putut acoperi distanţa dintre noi în răstimpul unei singure bătăi a inimii şi…

Nu, nu. Trebuia să-mi controlez răspunsul. Trebuia să rămân calculată şi calmă. Să mă controlez prudent.

De ce? Pentru că nu era niciodată bine să îi înarmezi pe ceilalţi, nici măcar bărbatului pe care îl iubeam şi îl doream atât de mult încât mă scuturam de frisoane ca un bolnav de friguri. Cât de groaznic era să mă tem să mă las dominată de un bărbat după a cărui afecţiune tânjeam, dar dacă viaţa mă învăţase cu adevărat ceva, trebuia să rezist şi să rămân independentă. Nu trebuia să-i arăt soţului meu cât de tare mă temeam să-l las să aibă putere asupra mea, puterea de a mă răni, de a mă face să sufăr şi de a mă distruge.

Dar nu te va răni, nu te va face să suferi şi nu te va distruge! Ştii că n-ar putea să-ţi facă aşa ceva.

Nu, nu ştiu că nu mi-ar face aşa ceva!

Dar tot nu m-am putut stăpâni să nu zâmbesc când privirile ni s-au întâlnit.

— William de Windsor! Iisuse Hristoase!

— Alice Perrers! În carne şi oase! Stilul lui familiar m-a uns pe suflet. Culegeai mere?

— Nu, am spus şi i-am arătat păpuşa. Şi credeam că mă cheamă Alice de Windsor, adică nevastă-ta.

— Şi eu. Dar a trecut atât de mult de când drumurile ni s-au intersectat… Şi-a scos pălăria şi a făcut o reverenţă minunată în faţa mea. Nu te-am recunoscut în straiele astea rustice. Mi-a luat câteva zile să te găsesc.

— Bănuiesc că ai crezut că sunt o servitoare.

— Imposibil! Vocea îi era calmă, dar nu se mai apropiase. Postura lui încordată îmi spunea că ceva nu era în regulă. Pielea îi era întinsă pe obraji, iar cinismul atât de bine întipărit pe chipul lui de obicei acum se limita doar la un surâs. Pentru o clipă m-am întrebat de ce, dar aveam grijile mele pe cap. M-am mai îndepărtat un pas, vizibil enervată atât pe mine, cât şi pe el, de observaţia lui:

— Am auzit că ai fost izgonită de la curte de oameni importanţi.

— Da, după cum se vede. Parlamentul cel Bun – bun, Dumnezeule! – a decis în înţelepciunea lui să mătură palatele de toate influenţele nefaste. Latimer, Neville, Lyons… duşi toţi.

— Şi tu.

— Şi eu. Pe mine m-au lăsat la urmă, ca să savureze mai bine momentul. M-au aruncat în bezna de afară. Toate frustrările mele, ţinute în frâu până atunci, se revărsară. Iar dacă mă apropii la un metru de Eduard, atunci de-abia aşteaptă să-mi ia toate proprietăţile şi să mă arunce şi mai departe în uitare. Nevastă-ta va trăi pe undeva prin Franţa pentru tot restul zilelor, iar tu n-o s-o mai vezi niciodată!

— Te-au aranjat bine, se strâmbă neîndurător Windsor, arătându-şi toţi dinţii. De aia te-ai ascuns aici, nu porţi nicio panglică de mătase sau vreo bijuterie la vedere, numai ca să nu baţi pe la uşa din Sheen să ţi se deschidă?

— Da. Mi-am coborât privirea şi mi-am netezit fusta simplă cafenie de sub tunica desfăcută într-o parte, demodată şi îngrozitor de simplă, chiar dacă lâna era de bună calitate. Acesta este noul meu rol în viaţă. M-am retras la ţară. Dumnezeule!

— Poate că în timp ne va plăcea amândurora.

— Mă îndoiesc!

— Şi eu. Dar acum că niciunul dintre noi nu va mai fi invitat la vreun dineu la palat, trebuie să ne mulţumim cu resturile de mâncare care ne sunt aruncate.

Mai degrabă mârâise decât vorbise, cât să mă facă să-mi iau gândul de la problemele mele. Cum de nu *văzusem?* Ar fi trebuit să îl întreb din momentul în care pusese piciorul în livada mea.

— Ce cauţi aici?

— N-ai auzit? Am fost convocat – din nou! Căzut în dizgraţie – din nou! Eliberat din funcţie. Cuvintele îi erau tăioase, toate nuanţele ironice ascunse bine sub supărarea care îi înnegrea sufletul.

— Eduard te-a concediat…

— Da. Serviciile mele nu mai sunt necesare. Nici n-ar trebui să mă mir, nu?

— Oh, Will! am exclamat şi mi-am întins mâinile spre el. Avea motive să fie tulburat. Avea să ajungă curtean şi politician şi îi displăcea asta la fel de mult cât îmi displăcea şi mie că fusesem azvârlită în anonimatul acesta lipsit de putere. Nu mai puteam să rămân indiferentă faţă de el. Am traversat imediat livada plină de iarbă deasă şi meri. Îmi pare atât de rău, Will. Oh, Will – sunt aşa de bucuroasă să te văd.

Până şi numele lui pe buzele mele era o încântare. Toate intenţiile mele de a rămâne rece s-au risipit în momentul în care am aflat că a fost alungat, aşa că m-am aruncat în braţele lui.

— E mai bine acum, a spus el, după ce se împotrivise gestului de intimitate preţ de o secundă. Aproape că a meritat să mă întorc.

Am rămas aşa o vreme, tăcuţi şi nemişcaţi, savurând modelele schimbătoare de lumină şi umbră, cu fruntea pe umărul lui, cu obrazul

lui odihnindu-se pe părul meu şi cu păpuşa încă în mână. L-am simţit cum se relaxează treptat în braţele mele. Măcăleandrul ciripea deasupra noastră, dar noi am lăsat tăcerea să ne învăluie cu totul.

— Şi ce mai face regele? a întrebat Windsor în cele din urmă, când măcăleandrul şi-a luat zborul.

— Nu mai face nimic. E bătrân şi singur. Nu cred că înţelege. I-am pus mâna pe gură când a deschis-o să-mi dea o replică usturătoare despre cum acceptase regele să fiu surghiunită. Trebuie să ai milă faţă de el, Will. Nu a stăruit pentru mine? Şi Eduard are nevoie de mine – este neajutorat. Cine va şti să aibă grijă de el? Lacrimile au început să se prelingă pe obrajii mei, iar de acolo pe tunica lui de damasc.

— Nu te-am mai văzut niciodată plângând! Cred că mai bine mi-ai spune tot. Windsor m-a condus către un dâmb acoperit cu iarbă de lângă gard şi mi-a şters lacrimile cu marginea jachetei mele. Mi-a luat păpuşa şi a aşezat-o între noi ca pe o doamnă de companie bizară, apoi mi-a luat mâinile şi m-a privit făcând ochii mici, la care eu am pufnit. Văd prin tine, Alice – înainte ca măcar să-ţi treacă prin cap să-mi ascunzi adevărul. Eşti prea slabă. Când ai reuşit ultima dată să dormi toată noaptea? Ochii tăi par îngrozitor de obosiţi. Şi-a plimbat degetul pe cearcănele mele, iar eu m-am simţit copleşită, apoi i-am simţit gura lângă tâmplă. Ce lucruri înspăimântătoare a trebuit să suporţi de una singură, fata mea curajoasă?

Compasiunea lui m-a făcut să-mi pierd complet autocontrolul.

— Nu sunt curajoasă. Am fost îngrozitor de speriată.

— De ce nu ai trimis după mine?

— Ce-ai fi putut tu face?

— Poate că nimic. Doar să fiu aici să mă asigur că mănânci şi dormi şi nu zaci. Întotdeauna te-ai descurcat singură, nu-i aşa?

— Întotdeauna trebuie să te bazezi doar pe tine.

— Am înţeles. I-am văzut sprâncenele apropiindu-se una de cealaltă şi am crezut că l-am rănit. Dar ce-ar fi putut el face fiind atât de departe? Acum sunt aici, după ce tu ţi-ai înfruntat singură duşmanii. Te admir pentru asta. Aşa că spune-mi de ce ţi-e frică. Asprimea de mai devreme îi revenise. Asta dacă nu cumva preferi să păstrezi totul pentru tine.

Da, îl rănisem. Dar asta era viaţa pe care o duceam.

— O să-ţi spun.

I-am povestit, cu o uşurare stranie, chiar dacă nu voisem să-i spun nimic. I-am spus despre vendeta Parlamentului. Despre acuzaţia de necromanţie şi despre posibilul amestec al lui Joan. Despre surghiunul categoric. Despre cum mă apărase Eduard în cele din urmă, cu inima împărţită în două.

Am oftat.

— O lună extrem de interesantă, am încheiat eu.

— Aşadar, Eduard ştie despre căsătoria noastră. Şi te învinovăţeşte pe tine.

Am încuviinţat din cap şi am pufnit din nou.

— Da. Dar te învinovăţeşte şi mai mult pe tine. Trebuia să-i spun adevărul. Ce rău mai putea face acum adevărul? Eduard te învinovăţeşte doar pe tine pentru cele petrecute. Pe mine mă învinovăţeşte pentru durerea pe care i-am pricinuit-o, dar în ochii lui tu eşti instigatorul. Crede că m-ai corupt. Ba chiar şi-a făcut rost de un cufăr în care să strângă toate acuzaţiile împotriva ta şi pe care le va folosi la un moment dat. Stă, se uită la ele şi îşi face planul cum să se răzbune, aşa mi s-a spus. L-am atins pe mână. Nu cred că se va răzbuna vreodată. Nu mai poate să ducă ceva la bun sfârşit.

— Poate că nu, dar am fost eliberat din funcţie, a izbucnit din nou Windsor, plin de furie. Pentru fraudă. Ce-i aia fraudă? E un lucru mărunt, de nevoie. I-am taxat din greu. M-am îmbogăţit. Dar am păstrat pacea, iar guvernul este cel puţin eficient. I-am ţinut din scurt pe lorzii aceia aroganţi. Şi pentru asta m-am ales cu destituirea.

A scuturat din umeri şi am văzut cum licărul din priviri i s-a stins şi a fost înlocuit de resemnare.

— Nu mai depinde de mine. Orice bărbat care are autoritate ştie că o poate pierde oricând.

— Iar o femeie care are putere, dar nu s-a născut cu ea, îşi face duşmani.

— Aşadar numele ne-au fost terfelite în noroi. Mi-a şters din nou lacrimile, de data asta cu mâneca lui prăfuită – cred că nu-i mai păsa dacă mă murdărea pe obraji – şi, dând-o la o parte pe însoţitoarea noastră inutilă, m-a sărutat, un asalt pofticios asupra buzelor mele, poate puţin dur, ca şi cum chiar i-ar fi fost dor de mine.

Windsor şi-a ridicat capul şi s-a uitat la mine cu ochii lui negri, cu gândurile ascunse înţelegerii mele.

— Să nu plângi, soţioara mea descurcăreaţă. O să o scoatem noi la capăt. Se găseşte şi pentru un călător obosit ceva de mâncat şi de băut în casa asta?

Am revenit la realitate în livada de la Wendover. Nu era momentul să visez cu ochii deschişi.

— Se găseşte, am răspuns. Am fost o gazdă neatentă.

— Şi poate şi nişte apă fierbinte să dau jos murdăria de pe mine?

— Se rezolvă şi asta.

— Şi pot să scap şi de păduchi? Dumnezeule, am stat în nişte hanuri mizerabile…

— Cu siguranţă se rezolvă şi asta.

— Şi se poate găsi şi un pat?

— Cred că da.

L-am condus în casă şi parcă începeam să ne simţim bine împreună.

Ne-am alungat grijile departe de dormitorul nostru şi ne-am sărbătorit reuniunea în taină. Uitasem cât de inventiv era. Mâinile şi gura lui îmi stârniră răvăşitor trupul. Până şi grijile care nu-mi dădeau pace se risipiră. Cum să mai stăruie acestea când el voia să-mi aibă trupul, iar eu de abia aşteptam să mă dau lui?

A doua zi, Windsor s-a trezit în zori. Eu m-am trezit mai greu, hotărâtă să-mi petrec toată ziua cu el, reînnoind legăturile provizorii care se creaseră între noi cu mult timp în urmă. Sabia nu-i mai era în spatele uşii, acolo unde o lăsase, iar casa răsuna de tot felul de sunete şi între bucătărie şi salon era agitaţie. M-am îmbrăcat repede, dar deja ştiam peste ce o să dau. Windsor, îmbrăcat pentru călărie, lua deja micul dejun. Pe scrinul de lângă uşă era un toc de piele, alături de mănuşile, sabia şi pelerina lui.

Toată bucuria mea s-a risipit. Ar fi trebuit să ştiu, nu-i aşa? Plăcerile din dormitor nu-l puteau opri pe Windsor să se ducă să se confrunte cu problemele din viaţa reală. Am rămas câteva clipe în prag şi i-am privit trăsăturile aspre, mişcările rapide ale degetelor, puternice şi abile, în timp ce mânca, retrăind în minte orele recente în care aprinsese o flacără. Apoi am intrat.

— Mă părăseşti, Will? am întrebat cu un surâs, deşi mă aflam în faţa prăpastiei care se deschisese în faţa mea odată cu plecarea lui.

— Da, dar nu pentru mult timp. O să mă interesez şi despre starea proprietăţilor mele. În ciuda unui intendent excelent, există riscul ca şoarecii să fi jucat pe masă cât a stat pisica în Irlanda, iar tu cred că ai fost ocupată cu altele între timp, a zis el cu gura plină de şuncă afumată. Dar mă întorc până la sfârşitul săptămânii.

Nu eram foarte sigură de asta, dar trebuia să mă declar mulţumită. M-am aşezat în faţa lui, mi-am rezemat coatele pe masă şi am luat o gură din berea lui.

— O să te interesezi pentru mine de ce se mai întâmplă pe la curte?

— Dacă vrei, sigur. Ce face Gaunt? Ştim? Windsor s-a ridicat, apoi şi-a scuturat firimiturile de pe tunică.

— Nu ştiu. Dar n-o să fie mulţumit. Parlamentul l-a umilit.

— Hmm! Asta înseamnă că e-n căutarea unor posibilităţi de răzbunare. A surâs ca şi cum i-ar fi venit o idee, în timp ce-şi băga documentele în tocul de piele. Cred că devine interesant. Sunt şanse să reintru în graţii.

L-am urmat afară, hotărâtă să nu-l trag de limbă despre această afirmaţie enigmatică. Mă îndoiam că mi-ar fi explicat, chiar dacă îl întrebam.

— Vei încerca să afli veşti despre Eduard? Wykeham e un corespondent bun, dar…

— Da. Cred că s-ar bucura să mă trimită la naiba, dar o să-l întreb.

Dumnezeu să te aibă în pază, Alice. Şi-a prins tocul de şa, iar eu am rămas uitându-mă după el ca o soţie iubitoare. S-a întors şi m-a luat prin surprindere – mi-a luat chipul în palme.

— O să văd ce pot face. Nu te nelinişti. Nu vreau ca spiritul tău viu şi inteligenţa ta să rămână doar o umbră. După aia eu la ce mă mai întorc acasă?

— La o soţie docilă?

— Ferească Dumnezeu! M-a sărutat şi a plecat, la mai puţin de o zi de când venise, şi fără nici măcar un singur cuvânt afectuos. Sau de dragoste.

I-am făcut cu mâna, apoi am intrat imediat în casă ca şi cum nu mi-ar fi păsat. Oh, dar îmi păsa, iar când Windsor nu s-a întors până la sfârşitul săptămânii, am plâns de parcă ar fi murit.

Deşi era plecat, Windsor nu a uitat de rugămintea mea şi a trimis un curier cu o notă scrisă în grabă. Am citit-o şi recitit-o, până am învăţat-o pe dinafară.

Gaunt, extrem de gălăgios şi dornic de răzbunare, declarase război acţiunilor Parlamentului cel Bun.

Ai fi interesată să afli cât de ocupat a fost în absenţa ta la curte.

Şi eram interesată, aşa că m-am delectat cu detaliile şi am admirat eficienţa nemiloasă a lui Gaunt. Anunţase că Parlamentul cel Bun acţionase contrar poruncilor lui Eduard, prin urmare susţinea că toate acţiunile acestuia fuseseră nule şi neavenite. Cei doisprezece consilieri ai lui Eduard, cei numiţi în funcţii de Parlament, fuseseră demişi în scurt timp. Săracul Wykeham era văduvit încă o dată de funcţie. Şi la fel şi contele de March, pentru care nu aveam nicio înţelegere. Gaunt se bucurase în mod particular de concedierea acestui tânăr, pe care îl considera singurul vinovat de complotul cu De la Mare care avusese ca scop subminarea puterii lui.

Latimer a fost eliberat din temniţă. Ştiu că o să te bucuri.

După care Gaunt îşi începuse vânătoarea directă şi îşi pusese forţele să îl ia pe Peter de la Mare prizonier.

E păzit cu străşnicie într-o celulă din castelul de la Nottingham al lui Gaunt. Se zvoneşte că nu va fi niciun proces. Nu te bucura prea tare. Aşa ceva nu se cade din partea doamnei de Windsor.

Am râs în hohote. N-aveam niciun pic de milă pentru omul care îl forţase pe Eduard să se roage pentru mine în public. Ah! Următorul paragraf însă nu mi-a plăcut. Cred că se gândise şi Windsor la asta, pentru că îl formulase direct şi fără niciun comentariu în plus.

Gaunt l-a acuzat pe Wykeham de fraudă în calitate de cancelar al lui Eduard. Mi s-a spus că nu a avut o dovadă serioasă, dar lui Wykeham i s-au anulat toate întâlnirile şi i s-a interzis să se apropie la mai puţin de douăzeci de mile de Eduard. S-a retras la o mănăstire din Merton…

Îmi părea rău; Wykeham suferea încă o dată pentru loialitatea faţă de Eduard.

Şi care era numele omis în descrierea cuprinzătoare a lui Windsor?

Alice Perrers.

Cu *mine ce* se întâmplase?

După trei săptămâni, la sfârşitul unei zile înăbuşitoare şi umede, Windsor s-a întors. Eram afară, în curte, în clipa în care am auzit tropăitul unui cal. Nici n-apucase să descalece că eram lângă umărul lui şi-l trăgeam de mânecă.

— Ce se-ntâmplă?

— Bună seara, nevastă!

— Cu mine ce-i?

— Ah! Nimeni nu ţi-a menţionat numele, dragostea mea!

— E de bine sau de rău?

— Mi-e imposibil să-mi dau seama.

— Şi Eduard?

A clătinat din cap.

— E bolnav. Se crede că e doar o chestiune de timp…

Părea obosit şi destul de iritat, pentru că străbătuse un drum lung şi greu. Şi parcă lucrurile nu decurseseră exact cum ar fi vrut. Am oftat.

— Iartă-mă, Will? Dar tu? Am fost egoistă…

— Să zicem c-ai avut un singur gând în minte.

I-a aruncat hăţurile unui rândaş şi am intrat în casă, unul lângă celălalt. Mi-a tras mâna şi mi-a pus-o curtenitor pe braţul lui.

— Despre soarta ta nu mi-ai scris niciun cuvânt, l-am acuzat eu în timp ce intram în camerele în care pătrundea lumina palidă a înserării.

— Ce să scriu?

În ciuda penumbrei, i-am văzut sclipirea furioasă din ochi. După ce toată viaţa fusesem mai mult sau mai puţin egoistă, aflasem că mai sunt oameni care ar avea nevoie de compasiunea mea. Deşi nu părea că e un bărbat slab – şi nu mi-ar fi cerut-o niciodată – Windsor avea totuşi nevoie să îl alin. Începeam să îl cunosc mai bine. Aşa că m-am dedicat unor activităţi cu care nu eram familiarizată încă – i-am luat mănuşile, gluga şi mantaua, am trimis un servitor să aducă bere, l-am condus să stea pe o bancă lângă un stejar bătrân de lângă casă, dându-mi seama cât de obosit era. M-am aşezat lângă el şi m-am întins să-i dau la o parte nişte şuviţe răzleţe de pe frunte, lipite de transpiraţie.

— Te porţi ca o soţie, a zâmbit el.

— Exersez. Permite-mi să-mi încerc îndemânarea. I-am turnat berea care între timp sosise, i-am întins cana şi am aşteptat până a terminat de băut. Ai fost la curte.

— Da. La Sheen.

— Şi?

— Destituirea mea a fost confirmată. Mi s-a acordat o pensie mizerabilă de o sută de lire pe an pentru serviciile aduse. Şi ar trebui să fiu recunoscător pentru ea. Regele nu m-a primit. Mi-a trimis un avocat care să-mi transmită acest mesaj!

— Poate n-a putut să te vadă, m-am hazardat eu, ca să mai îndulcesc lucrurile.

— Poate. Mă îndoiesc că mesajul ar fi fost diferit. S-a oprit şi a meditat, cu privirea fixă către vârful stâlcit al ghetelor. A fost ciudat, a spus şi s-a uitat la mine. A fost de parcă palatul şi-a pierdut inima. Toată lumea aşteaptă ca regele să-şi dea duhul.

N-am avut ce să răspund. Ne-am cufundat fiecare în gândurile lui.

— Ce o să faci? l-am întrebat eu în cele din urmă.

Windsor a ridicat din umeri.

— O să mă hotărăsc unde să trăiesc – cred că la Gaines. O să-mi administrez proprietăţile, a zâmbit el strâmb. Cred că şi tu la fel, mă gândesc.

Eu ştiam ce îmi doream. Mă gândisem mult la asta. Ştiam ce îmi doream mai mult ca orice. Am zis-o repede, înainte să-mi spun că ar fi mai bine să mă abţin.

— Stai cu mine, Will. Stai aici. Nu te întoarce în Gaines.

Imediat a ridicat din sprâncene.

— Să mă stabilesc într-o casă şi să trăim ca soţ şi soţie?

— De ce nu?

— Cred că există şi lucruri mai grele.

— Nu eram sigură că ţi-ai dori aşa ceva, am spus. Pentru că, în afară de cele câteva zile de după ce ne-am căsătorit, nu am trăit niciodată împreună. Mariajul nostru fusese de natură practică şi poate că el se gândise că întotdeauna vom trăi separat. Dar acum, când nu mai trebuia să ne prefacem…

— Recunosc că nu m-am gândit că am putea trăi într-o fericire conjugală, a spus el. Dar de vreme ce suntem amândoi aici, doi proscrişi…

— Ai putea găsi tu o variantă mai bună?

— Nu ştiu ce-aş putea. S-a întins şi şi-a lipit buzele de ale mele, o atingere foarte delicată, ca şi cum n-ar fi fost sigur de răspunsul meu – şi nici măcar de al lui. I-am răspuns cu buze calde şi ispititoare. Dintr-odată îl doream, dintr-odată simţeam adânc în mine un val de căldură.

— Du-mă în pat, Will.

Ne-am uitat unul la celălalt. Şi ne-am zâmbit.

— Will…?

— Hai. Zi.

— Simţi ceva pentru mine?

— Te mai îndoieşti?

— Mă îndoiesc de orice.

— Atunci da, simt.

— Vorbeşti de parcă aş fi un copil pe care vrei să-l îmbunezi.

Trăsăturile lui aspre se înmuiară.

— Dificil interogatoriu, Alice. Demn de însuşi Gaunt.

— Poţi să-mi spui adevărul. Nu o să-ţi plâng pe umăr.

— Nu m-ar deranja. E un umăr la îndemână şi poţi să-l foloseşti cu încredere.

— Will…!

— Dacă simt ceva pentru tine…? Pe cine am căutat eu prima dată când m-am întors în Anglia?

— Pe mine. Cred.

— Cui i-am scris eu, deşi nu se cădea?

— Mie.

— Vezi că ştii. Ba cred că ţi-am şi zis că mi-a fost dor de tine. Asta da premieră…

I-am tras un pumn în umăr, cu inima mult mai uşurată.

— Nu pot să scot mai mult de la tine?

— Nu. Sunt obosit. Hai în dormitor.

Nu dragoste. Afecţiune. Dar era destul – trebuia să fie destul. Iar mai târziu, când eram îmbrăţişaţi şi transpiraţia ni se răcea pe picioarele goale, m-a întrebat el.

— Alice. Tu simţi ceva pentru mine?

Aşadar remarcase că eu nu-i făcusem aceeaşi mărturisire. Sigur că remarcase. L-am făcut să aştepte, aşa cum făceam întotdeauna.

— Da, Will. Afecţiune.

Doar inima mea ştia că puteam minţi la fel de bine ca un bărbat.

Mai târziu, stăteam şi mă pieptănam în faţa geamului deschis, iar soţul meu stătea întins pe pat. Am auzit când s-a ridicat, dar nu m-am întors. Eram îngândurată, în pofida ultimelor ore plăcute.

— Ce se petrece în căpşorul tău minunat? m-a întrebat el cu blândeţe.

— Eduard.

— Trebuia să-mi fi dat seama.

Nu o zisese cu răutate, nu mă judeca pentru că-l adusesem pe rege în dormitorul nostru. M-am întors spre el.

— Crezi că o să-l mai văd înainte să moară? Nu vreau să moară singur şi cu toate vorbele acelea grele dintre noi. Nu-mi era uşor să-mi amintesc de ultima dată când îl văzusem. Nu m-a iertat niciodată, să ştii. Aş vrea să-l mai văd o dată.

— Nu-ţi face speranţe prea mari. Nu ştie nimeni dacă ţi se va reda dreptul de a reveni acolo. Decizia e în mâinile zeilor.

— Mai degrabă a lui Gaunt.

Tăcerea lui Windsor grăia de la sine – şi nu m-a liniştit.

Îmi era greu să trăiesc aşa. Ştiam că nu pot să inventez scuze sau să mă prefac. După anii în care fusesem amanta, confidenta şi sufletul pereche al lui Eduard, iar în ultimul timp şi consolatoarea lui, distanţa dintre noi mi se părea insuportabilă. El mă făcuse tot ce eram, tot ce aş fi putut vreodată fi, iar să fiu despărţită de el acum era peste putinţa mea de acceptare. Dacă Windsor regreta că s-a mutat din casa lui ca să stea cu mine, mie nu mi-a dat niciun indiciu în acest sens, deşi cred că un bărbat mai puţin încrezător ar fi renunţat la mine, la fiinţa mizerabilă care eram, şi şi-ar fi făcut bagajele. A preferat să mă lase să-l jelesc pe rege, care nici măcar nu era mort încă. Noaptea mă ţinea în braţe, atunci când ştia că nu dorm. Nu m-a certat, aşa cum aş fi meritat, nici când mă răsteam pentru că era singurul faţă de care puteam face asta.

Până când n-a mai putut suporta şi m-a provocat în felul lui categoric.

— Ce faci?

Eu mă zgâiam în gol pe geam.

— Nimic.

— Asta văd şi eu. Du-te şi implică-te într-una dintre proprietăţile tale, femeie. De fapt, câte ai?

— Cincizeci şi şase erau la ultima numărătoare, am răspuns eu pe negândite.

— *Poftim?*

— Cincizeci şi şase. Părea perplex. Şi înainte de a mă întreba, a aflat că doar cincisprezece dintre ele au fost cadouri de la Eduard. Sunt în stare să cumpăr şi singură.

— Dumnezeule! S-a oprit, nevenindu-i să creadă câte realizasem eu împreună cu Greseley de-a lungul anilor. N-am ştiut că m-am căsătorit cu o femeie atât de înstărită…! Nu-i de mirare că te-au luat în vizor! Dacă erai bărbat puteai fi ridicată la rang de conte, a zis el, apoi a izbucnit în hohote de râs. Şi îţi dai seama, draga mea, că acum toate aceste cincizeci şi şase de proprietăţi îmi aparţin şi mie, fiind soţul tău!

Asta mi-a atras atenţia imediat.

— Doar cu numele! m-am răstit eu. Nu era adevărat, dar nu eram în stare să mă joc cu vorbele.

— Acum mă duce gândul că aş putea găsi în bere ceva substanţe toxice dacă aş ridica vreo pretenţie asupra lor.

— La cucută mă gândesc…!

Dar reuşise să mă mai liniştească. Am schiţat un zâmbet, foarte slab, amintindu-mi de ziua când, în naivitatea mea, îmi jurasem să continui achiziţia de terenuri până când aveam tot atâtea case pe numele meu câţi ani de viaţă. Pe jumătate dintre ele nici nu le văzusem, pe măsură

ce dorinţa de a avea din ce în ce mai multe pusese stăpânire pe mine, astfel încât să nu fiu nevoită niciodată să ajung pe drumuri când nu mă mai puteam baza pe protecţia lui Eduard. Sau poate nevoia de a cumpăra se transformase pur şi simplu într-o pasiune devoratoare, pe care eram incapabilă să o neg. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci cu siguranţă eu fusesem cea care modelase armele care îmi provocaseră prăbuşirea – dar tot credeam că preşedintele De la Mare şi le-ar fi făurit şi singur, cu sau fără ajutorul meu, ca să mă alunge de la putere.

Nu ştiam… şi nici nu prea mai conta aşa mult.

Vocea lui Windsor deveni arţăgoasă şi preocupată.

— Dar să lăsăm asta. N-are niciun rost să stai aici. Ia fetele şi…

— Eduard şi-a făcut testamentul.

— Oh. Eşti sigură?

— Aşa se vorbeşte. E pe moarte, Will. Sigur ştie şi el.

L-am auzit expirând cu zgomot, renunţând astfel la orice argument ar fi putut invoca. Nu avea niciun rost să încerce să mă contrazică, aşa că îmi luă mâna şi mă conduse în salonul pe care îl transformase în birou şi mă aşeză în faţa unui teanc de înregistrări contabile.

— Verifică cifrele pentru mine, Alice. Dacă nici asta nu-ţi va distrage atenţia, atunci nimic n-o va face.

— Cine eşti? Janyn Perrers?

— De ce?

Am zâmbit, chiar am zâmbit, prima dată după multe zile. Nu-i dădusem niciodată detalii despre acel mariaj.

— Aşa mi-am petrecut nopţile în primul meu mariaj.

— Dumnezeu să te aibă în pază! a spus şi m-a sărutat pe creştet. Dar tot o să pun biciul pe tine. La muncă, femeie!

Sfântă Fecioară! Muncă plicticoasă.

— Iar dacă ai putea să le termini azi…

— Ce sunt eu, funcţionarul tău?

— Nu. Eşti soţia mea şi suferi.

Am mai simţit un sărut pe păr, după care m-a lăsat să m-apuc de treabă. Aşa că zilele acelea posomorâte de noiembrie le-am petrecut aplecată peste finanţele lui Windsor şi ale mele. Îi eram recunoscătoare, deşi mi-era teamă că la atât avea să se rezume tot viitorul meu.

Într-o dimineaţă, când câmpul era îngheţat şi eu eram atât de plictisită încât mai aveam puţin şi rupeam paginile unui registru, Windsor a intrat în cameră şi mi-a luat condeiul din mână.

— Acum ce mai e? Refuz să mă mai uit la vreun act de proprietate sau…

— Tocmai a intrat un bărbat călare în curte.

— Vreun negustor ambulant? am căscat eu. Era bine că măcar îmi

mai distrăgea atenţia.

— E ceva mai oficial. Aş zice că e un mesager de la curtea regală. Deja sărisem de pe scaun… Alice! Poate fi periculos pentru tine…

— Cum să fie? Doar m-am supus surghiunului lor blestemat!

— Totuşi…

— Au trimis pe cineva să mă aresteze… Şi deja coborâsem scările în hol, înainte ca bărbatul să urce treptele spre verandă.

— Doamnă Perrers…

Mult mai puţin încrezătoare decât lăsam să se vadă, i-am smuls misiva din mână şi am desfăcut-o rapid.

— Daţi-i bere… Nu aveam timp de nimic, trebuia să-i citesc conţinutul. Am închis ochii pentru o clipă, apoi am deschis scrisoarea…

Am citit în treacăt cuvântul surghiun, moment în care m-a luat un val de căldură, deşi era o zi friguroasă de noiembrie. M-am străduit să citesc mai pe îndelete.

Şi teama a început să-mi dispară. Asta era. Scrisă de un slujbaş de la palat în numele lui Gaunt. Nu mai eram surghiunită. Eram liberă să mă întorc la curte, la Eduard. Atât de multe în câteva rânduri. Îmi simţeam capul uşor, mintea la voia întâmplării şi m-am lăsat greu pe bancheta de lângă mine.

— Will? l-am chemat eu.

Stătea în uşă şi se uita la mine.

— Eşti liberă?

— Da, am suspinat eu. Oh, da. Am strâns documentul la piept.

Trebuia să-i mulţumesc lui Gaunt pentru asta, fără să-mi dau seama de motiv. Din pricina loialităţii din trecut? Milă pentru tatăl lui care era pe moarte? Mai degrabă ca să facă în ciudă Parlamentului. Nu-mi păsa. Reuşise să obţină revocarea exilului de la Consiliul regal. Eram liberă să călătoresc, liberă să mă întorc la curte. Să îl revăd pe Eduard.

— Ei bine? Windsor încă aştepta.

M-am ridicat, simţindu-mă mai puternică, radiind de fericire şi m-am dus încet spre el. Cred că cuvintele mele ne-au surprins pe amândoi.

— Eşti soţul meu. Am nevoie de consimţământul tău.

— E prima dată în viaţa ta când mi-l ceri.

M-am înroşit.

— Am nevoie de acordul tău.

M-a privit contrariat.

— Te-ai duce dacă nu aş fi de acord?

Am ezitat.

— Noi doi am fost întotdeauna sinceri unul cu celălalt, Alice.

— Atunci da, m-aş duce oricum, cu sau fără permisiunea ta. Dacă nu l-aş mai vedea, aş rămâne cu povara asta pe suflet.

Mi-a pus mâinile pe umeri, m-a sărutat pe frunte şi apoi pe buze. În îmbrăţişarea noastră erau cuvinte nerostite şi duioşie.

— Să vin cu tine? m-a întrebat el cu braţele petrecute în jurul meu.

— Nu.

— Cred că acum va trebui să-mi găsesc un funcţionar care să termine contabilitatea, a spus el, şi i-am sesizat tonul ironic.

— N-o să fie la fel de meticulos ca mine, am spus şi am râs încet cu nasul în tunica lui de lână, pentru că toate temerile din ultimele săptămâni îşi pierduseră puterea asupra mea.

— Du-te la Eduard. Compasiunea lui m-a impresionat profund. Şi să te întorci la mine când vei putea. Când totul se va fi terminat.

M-am uitat la el şi i-am mângâiat maxilarul, mi-am plimbat un deget de-a lungul conturului gurii lui puternice. Îl cunoşteam îndeajuns ca să-mi dau seama că în spatele acestor trăsături ferme şi austere era cu adevărat îngrijorat pentru mine. Mi-am apăsat buzele de gura lui.

— Da. Mă voi întoarce.

Mi-am împachetat lucrurile şi le-am încărcat pe doi cai, însoţită de un rândaş şi de un om de-al lui Windsor, mi-am sărutat fetele şi am gonit ca vântul la Eltham, la Eduard. Iar actul oficial, dovada anulării surghiunului? Ce se întâmplase cu el? Nu-mi aduc aminte. Nepăsătoare ca de obicei, nu l-am păstrat. Ulterior mi-am dorit să o fi făcut.

CAPITOLUL 15

Eltham. După ce am ordonat să-mi fie descărcat bagajul, am intrat în palatul plin de amintiri plăcute, şi m-am bucurat când am văzut că Wykeham adăugase camere noi. Păşeam cu hotărâre şi cu cât pătrundeam mai mult în acea atmosferă, cu atât eram forţată să recunosc cât de multe se schimbaseră. Era, după cum spusese şi Windsor, ca şi cum palatul rămăsese fără suflet. Mi se părea că aducea cu un cavou de piatră, prăfuit şi tăcut. Servitorii pe lângă care am trecut mă priveau strâmb. Toţi se plecau sau făceau reverenţe în faţa mea, aşa cum făcuseră şi în trecut, niciunul dintre ei nu a încercat să mă oprească, dar unul, cu mâna pe jumătate în pantaloni, a făcut semnul crucii. L-am văzut. Mi se dusese buhul de vrăjitoare.

Nu era uşor să-mi recapăt statutul pe care îl avusesem înainte. Cu braţele încrucişate, Roger Beauchamp, noul şambelan al lui Eduard, cel care îl înlocuise pe Latimer, stătea neclintit în faţa apartamentelor lui Eduard, iar când m-a văzut şi-a îndreptat şi mai tare spatele. Ajunsesem atât de departe şi atât de repede, iar acum acest lingău plătit îmi bloca drumul către Eduard. *Eu* ştiam că nu mai eram surghiunită, dar ajunsesem mai repede la palat decât vestea în sine. La Eltham vestea nu ajunsese încă – sau poate că se auzise, dar tot n-ar fi vrut să-mi dea drumul înăuntru.

Acum era momentul să văd ce putere mai aveam. După părerea mea, nu prea multă.

Beauchamp mă privi ca pe una dintre insectele care nu putea fi alungată cu niciun preţ din camerele publice ale palatului.

— Nu ar trebui să fiţi aici! încălcaţi legea.

Nicio urmă de respect, negare; Beauchamp îmi confirmă temerile.

— Vreau să-l văd pe rege, am replicat eu calm.

— Eu zic nu.

— Şi mă vei opri?

— Da, *madam!*

— Nu mai sunt surghiunită.

— Şi aveţi dovada?

Nu, nu o aveam. În graba mea, nu mă gândisem că aveam nevoie de ea. Nici că Beauchamp ar fi acceptat ceva care să nu fie o declaraţie regală, ştampilată şi sigilată.

— Deciziile Parlamentului desfiinţat au fost declarate nule şi neavenite, am declarat eu calmă. De către însuşi Gaunt. Cu certitudine că acest nume avea ceva influenţă.

— Eu nu ştiu nimic despre asta. Beauchamp era în continuare neclintit.

Cât de tare îmi doream să se fi întors Latimer. Am gesticulat către

uşa din spatele lui.

— Lasă-mă să trec. Regele mă va primi.

— Regele nu vă va primi. Beauchamp îşi scoase sabia.

Nu m-am clintit niciun centimetru.

— Dacă ai intenţia să mă opreşti, atunci va trebui să o foloseşti, Sir, am spus şi am împins lama într-o parte. Port bijuteriile reginei. Am dat naştere copiilor regelui. Îmi conteşti autoritatea?

Şi am bătut cu pumnul în uşa apartamentelor lui Eduard.

Niciun răspuns. Oricât de sigură păream că voi fi primită cu braţele deschise, eram departe de asta. Am bătut din nou, speriată, în timp ce Beauchamp m-a apucat cu fermitate, nepermis, de încheietură. Am mai bătut o dată cu celălalt pumn şi am ridicat vocea.

— Sire! Sunt Alice. Am încercat să-mi eliberez mâna, dar Beauchamp nu avea de gând să-mi dea drumul şi dintr-odată am simţit că mi se întunecă mintea. Aveam să fiu dată afară. Promisiunea lui Gaunt nu fusese decât o şaradă…

— Maiestate…! Vocea îmi era plină de teroare.

Uşa s-a deschis.

— Ce-i cu hărmălaia asta, Beauchamp? Aţi trezi şi morţii cu gălăgia. Linişteşte-te, omule…

Mi-a dat drumul la mână.

Altădată m-aş fi dus la Eduard, l-aş fi atins, aş fi vorbit cu el, indiferent ce s-ar fi întâmplat între noi. Având în vedere ultimele cuvinte cu care ne despărţiserăm, acum nu puteam. Şi îl vedeam stând singur, fără niciun ajutor, îl auzeam vorbind fără nicio dificultate, şi inima mi s-a strâns. Eduard, încă rege, în pofida umerilor aduşi şi a obrajilor scofâlciţi de bătrâneţe, stătea în uşă. Nu era robust, dar se ţinea destul de bine pe picioare, cu o mână încleştată pe tocul uşii.

Am făcut o reverenţă adâncă.

— Milord. Sunt aici. Am aşteptat până când ochii lui albaştri spălăciţi s-au oprit pe chipul meu şi de abia după aceea m-am ridicat. Sunt Alice. Am venit la tine. Lasă-mă să intru, să stau cu tine.

Oare avea să-şi mute privirea, oare avea să mă gonească? Oare mintea lui mă mai recunoştea? Clipa cât s-a uitat la mine a durat o veşnicie, dar în cele din urmă privirea i s-a limpezit. Mă recunoscuse, era uluit şi fără discuţie bucuros.

— Alice…

— Sunt aici…

— Am întrebat de tine. Mi s-a spus că nu poţi să stai cu mine… A întins mâinile spre mine şi le-am întins şi eu.

— Acum sunt aici. Hai să intrăm, am spus recăpătându-mi încrederea şi am păşit înăuntru.

Ochii lui Eduard se umeziseră, dar avea încă mintea clară, ca şi amintirile lui de altfel. S-a aplecat şi mi-a dus degetele la buze, exact

aşa cum ar fi făcut şi în trecut, întâi o mână, apoi cealaltă.

— Mi-a fost dor de tine, a spus el cu simplitate.

— N-am putut suporta gândul că eşti singur.

— Nu te-au lăsat să vii la mine…

— Nu a fost alegerea mea. Dar fiul tău m-a salvat. Acum sunt liberă să stau cu tine.

— Atunci vino… o să vorbim.

M-a condus prin camere, iar eu eram de-a dreptul impresionată de cât de chinuitoare fuseseră ultimele luni pentru el. Trebuia să mergem încet pentru că Eduard îşi târa încet piciorul drept, iar braţul cu care mă ţinea de mână îi era încordat din cauza efortului de a păşi singur. Era însă hotărât, aşa că am ajuns în camera mare.

— Alice… Înainte să apuce să-şi continue ideea căzusem în genunchi în faţa lui. Ce este?

— Trebuie să-mi cer iertare, Sire.

— Acum un minut îmi spuneai Eduard şi voiai să te las înăuntru. Acum eşti în genunchi. Nu eşti Alice de care-mi aduc eu aminte. Trăsăturile lui, odată frumoase, erau chinuite de umbra unui râs.

Mi-am înclinat capul. Nu-mi venea să râd.

— Te-am rănit. Te-am trădat.

— Este adevărat. Trebuia să-mi fi spus despre el. Cred că aş fi înţeles.

— Ce bărbat ar putea înţelege că m-am măritat cu altul pe ascuns?

— Ah, păi… Ce nu înţeleg nici acum este de ce Windsor? De ce un asemenea om?

N-am putut găsi niciun răspuns care să nu implice atracţia pe care o simţisem între noi.

— O să aibă grijă de mine, am încercat eu să-l menajez.

— Da. Nădăjduiesc că o să aibă.

— Loialitatea mea pentru tine nu s-a schimbat, milord.

— Dar tu eşti o femeie tânără, iar eu…

— Milord… îmi pare atât de rău…

— Trebuie să avem curajul să ne înfruntăm neputinţa. Trupul meu nesocoteşte dorinţa inimii, a spus şi a schiţat iar zâmbetul acela care-mi sfâşia inima. Câţi bătrâni au spus iubitelor lor tinere să caute în altă parte? Nu-s eu primul. N-o să fiu nici ultimul?

Candoarea lui m-a copleşit. Nu puteam să-i explic că atracţia mea faţă de Windsor nu se datora doar atracţiei fizice, ci şi felului nostru asemănător de a gândi.

— Nu a fost alegerea mea să te părăsesc, milord. Mă vei ierta?

— Ştii că da. Hai vino, aşază-te. E prea obositor să stau aplecat să mă uit la tine. M-a ridicat în picioare cu o graţie care amintea vag de măreţia de altădată. Ai venit cu gândul să rămâi?

— Da. Dacă mă vrei.

— Aş vrea ca soarele să răsară şi mâine? Eşti a mea şi am nevoie de tine, asta dacă poţi îngădui slăbiciunile unui bătrân.

— Aici îmi doresc să fiu.

Fruntea lui Eduard s-a încreţit, iar mie mi-a părut rău.

— Ei – cei care nu te iubesc – spun că tu nu ai inimă, Alice. Spun că eşti rece ca gheaţa. Dură ca un cremene. *Tu* ce spui?

L-am privit cu gravitate în timp ce îmi înghiţeam lacrimile.

— Nu contează ce spun eu. Contează ce spui *tu,* milord. I-am luat mâinile şi i le-am pus pe pieptul meu, în dreptul inimii. Ce crezi *tu?*

— Eu cred că nu eşti niciodată rece cu mine. S-a aplecat puţin şi m-a sărutat între sprâncene. Eşti la fel de tandră ca o binecuvântare, la fel de caldă ca soarele vara.

Amândoi am ştiut că nu vom mai vorbi niciodată despre Windsor. O înţelegere tacită care avea să fie respectată cât mai trăia Eduard, şi anume că soţul meu nu exista. Eduard s-a întors cu spatele, mergând încet spre patul cu draperii brodate cu însemnele heraldice.

— Sunt obosit, Alice. Nu am mai dormit bine de când ai plecat. Sau cel puţin nu cred… Memoria îmi joacă feste…

— Atunci trebuie să te culci. Voi sta cu tine.

L-am ajutat să se întindă pe patul impunător pe care îl împărţisem odată. Am stat lângă el, ghemuită pe perne, şi l-am ţinut de mână până când pleoapele au început să-i atârne grele.

— Ştii? a şoptit el. Când mi-au spus că nu ai voie să vii la mine, că vom fi despărţiţi pentru totdeauna, am fost distrus. Nu e o emoţie demnă de un rege, aşa-i?

— Nu. Dar este o emoţie demnă de un bărbat de onoare şi curtenitor. De un iubit. I-am cuprins palma între palmele mele.

— Am crezut că nu te voi mai vedea niciodată…

— Dar acum sunt aici…

— Şi totul va fi bine.

— Totul va fi bine.

Am stat cu el până a adormit. Mi-ar fi plăcut să-i fi spus că va fi mai puternic, că va purta din nou mantia regească. Mi-ar fi plăcut să-l asigur că va rămâne în continuare la fel de lucid; că se va bucura de dragostea şi grija mea pentru tot restul zilelor. Dar nu am putut. Starea de luciditate actuală era doar o fază trecătoare.

Îmi plângea sufletul de mila lui?

Nu acum. Nu ar fi vrut aşa ceva. Acum trebuia să fac tot ce puteam pentru el. Aveam să stau până la sfârşit. Windsor m-ar fi înţeles.

Cu siguranţă eram binecuvântată să am un aşa soţ.

În ciuda temerilor mele, Eduard se agăţa cu sălbăticie de viaţă, hotărât să mai aibă parte de clipe fericite. Nu era în stare să călătorească, dar revenirea lui era un lucru bun.

— O s-o fac. Nu mă va convinge nimeni şi nimic să renunţ! O să mai fac şi chestia asta! Mă auzi, Alice? Îl auzisem şi văzusem şi sclipirea poruncitoare a unui adevărat Plantagenet. Din păcate doar o străfulgerare, una foarte scurtă. Capul i-a căzut într-o parte, bărbia în piept şi a aţipit. După ce s-a trezit însă gândul îi era în continuare acolo, nu uitase deloc.

— O să stau la masa din turnul rotund al lui Wykeham de la Windsor, chiar dacă pentru asta va trebui să fiu transportat cu lectica până acolo.

Aceasta avea să fie ultima zi de Sfântul Gheorghe{20} pe care avea să o prindă Eduard, indiferent dacă mergea sau nu la Windsor. Doctorii lui l-au prevenit că efortul era prea mare. Nu puteam asista la aşa ceva.

— Pregăteşte lucrurile pentru mine, Alice. Gura lui strâmbă de boală încă mai putea porunci. Ai putea tu să mă opreşti să fac ceva care ţi-ar aduce *ţie* o bucurie personală? Nu cred că mă vei refuza.

M-am înroşit din cauza acuzaţiei, dar m-am ţinut tare.

— Pentru mine pe primul loc este sănătatea ta, Eduard!

— Ştiu. Dar mai ştiu şi că până la urmă vei fi de acord. Discursul îi era din ce în ce mai neclar, vigoarea lui era în declin, dar tot mă ţinea strâns de mână. Fă ce-ţi spun, Alice!

Cum puteam să-l refuz? Eduard îşi târâia zilele cu o voinţă de fier. Voia să meargă – aşa că avea să meargă.

— Voi face toate pregătirile. Dar ştii ce o să-ţi cer, am spus.

— Da, a suspinat el, ştiind ce povară îi aruncasem pe umeri. Nu te cunosc aşa cum îmi cunosc propriul suflet? O cerere dificilă, Alice…

— Doar să stau acolo, să mă uit? E aşa de dificil?

— Neobişnuit… Limba i se împletici când pronunţă cuvântul.

— Ai puterea de a transforma lucrurile neobişnuite în cele mai fireşti din lume.

Oh, voiam să fiu acolo, mai mult decât puteam spune. Această zi de Sfântul Gheorghe însemna la fel de mult şi pentru mine. Nu mă aşteptam la valul acela de ură aruncat asupra mea. Sau poate m-am aşteptat…

— Nu se cade, milord! Nu va fi primită!

Prinţesa Joan. Cu un nas mult mai băgăcios în intrigile de la curte de când era văduvă. Nici nu se terminase săptămâna şi îi ţinea predici lui Eduard.

— Doar de data asta… Deşi risca să regrete că o contrazicea pe prinţesă, era hotărât să-mi ţină partea.

Dar Joan s-a năpustit asupra lui de îndată.

— Nu face parte din Ordinul Jartierei. Doar cei de sânge regal pot primi această recunoaştere. Doar Philippa şi Isabella. Şi dumneavoastră, milord, faceţi parte. Aţi pune o femeie de originea ei

pe acelaşi nivel cu soţia Maiestăţii Voastre? Ea îmi ignorase şi rolul de Doamnă a Soarelui, când Eduard mi-l acordase. Nici măcar *mie* nu mi se permite…

— Te înţeleg, Joan, a spus Eduard, ridicând mâna obosit. Tradiţia este importantă – dar atâta vreme cât eu sunt cel care a instaurat-o… A zâmbit, încercând să se scuze, spre mine.

De vreme ce tu ai instaurat-o, tu o poţi schimba! Am văzut însă cât de frământat era deja, aşa că m-am abţinut să mai aduc argumente. Am lăsat-o pe Joan să-şi savureze mica victorie, pentru că şi eu câştigasem o luptă, mult mai importantă. Aveam să mă bucur din plin de acel moment.

— O să vii cu mine, a poruncit Eduard şi m-a strâns de mână.

— O să vin la Windsor cu tine, am fost eu de acord.

— Dar nu şi la ceremonie, a adăugat Joan ca să se asigure.

Mda, o să vedem ce-o să mai fie până atunci.

Am făcut toate pregătirile cu mare grijă, am călătorit pe râu şi am ajuns cu o zi înainte de ceremonie, pentru ca locuitorii din Windsor să nu-l vadă pe Eduard transportat cu lectica, ci pe un armăsar de luptă. Voiam să-l protejez împotriva unei asemenea ocări. Dar oare putea să meargă până în sală? Putea să-şi ridice singur sabia de ceremonie?

Totul era în mâinile Domnului.

Iar ziua aceea a venit. Eduard şi-a mâncat micul dejun, a băut o cupă de vin care i-a adus culoare în obraji şi i-a întărit forţa. Eu am stat deoparte cât servitorii l-au îmbrăcat şi pregătit pentru sărbătoare şi pentru ceea ce avea să fie o grea încercare pentru el. Cu straturi de blană de miel care să-l protejeze pe dedesubt, acoperite de haine frumoase, trupul lui împuţinat părea din nou maiestuos. M-am tras într-o parte când şi-a semeţit capul şi s-a plimbat încet prin cameră, cu mâna sprijinită bine pe umărul unuia dintre cavalerii lui, până şi-a luat locul la marea masă rotundă.

La ce se gândea? Ştiam răspunsul. La prima lui ceremonie de inaugurare, care avusese loc acum mai bine de treizeci de ani, când era în toată puterea tinereţii, aşteptat de toată floarea cavaleriei Europei şi de Philippa care prezida festivităţile care urmau să înceapă. Anul acesta nu existau festivităţi – Eduard nu putea să reziste mai mult de o oră. Iar eu nu aveam voie să particip la ceremonia sacră. Ritualurile solemne nu presupuneau un rol şi pentru concubina regelui şi, spre deosebire de splendoarea rolului de Regină a Soarelui, Eduard nu putea să-mi acorde niciunul aici. Nu puteam decât să visez cu ochii deschişi…

Privirea mi-a alunecat spre tinerii înveşmântaţi în mantii purpurii care se apropiau şi toată dorinţa mi s-a centrat pe chipul frumos din mijlocul lor.

Nu voi permite să fiu exclusă! Nu voi lipsi de la cea mai glorioasă acceptare a ceea ce realizasem în viaţă. M-am strecurat pe uşă şi am rămas în partea stângă, ferită de curbura peretelui acoperit cu o tapiserie. Aveam să stau acolo şi gata. Martoră.

Doisprezece tineri, noua generaţie de conducători ai Angliei, cărora le curgea sânge regal prin vene. Îi recunoşteam pe toţi. Doi dintre nepoţii lui Eduard îngenuncheară primii ca să simtă atingerea sabiei pe umeri: Richard de Bordeaux, zvelt şi frumos, moştenitorul lui Eduard. Henry Bolingbroke, fiul lui Gaunt. Fură urmaţi de Thomas de Woodstock. Apoi tinerii: Oxford, Salisbury şi Stafford. Mowbray, Beaumont şi Percy. Toate numele mari ale regatului primiră un ultim dar de la Eduard: ridicarea la gradul de cavaler. Avusesem dreptate. Braţul îi era atât de vlăguit că sabia îi tremura, dar voinţa de fier îi era la fel de nestrămutată ca întotdeauna. Ştiam că se va forţa să reziste până la sfârşit, chiar dacă ar fi trebuit să se întrerupă puţin pentru a lua o gură de vin care să-i mai dea puteri.

Îngenuncheau pe rând să fie făcuţi cavaleri, se ridicau, se retrăgeau. Eu căutam un singur chip, singurul care îmi făcea inima să-mi bată nebuneşte în piept. Şi era acolo, ultimul dintre ei. Îngenunche şi ultimul tânăr în faţa regelui lui – a tatălui lui.

John. Fiul nostru. Fiul *meu!*

Palid, nervos, John căzu într-un genunchi, iar părul îi străluci în lumina venită de la ferestrele înalte. Avea treisprezece ani şi era încă stângaci, ca orice tânăr, dar fusese şcolit temeinic pentru această zi. Mi-am ţinut răsuflarea cât Eduard şi-a ridicat sabia încă o dată, iar fiul nostru şi-a înălţat capul pentru a primi distincţia. Sângele îmi clocotea de mândrie. O recunoaştere publică a ponegririi de care avusesem parte, locul meu în viaţa lui Eduard. M-am strecurat înapoi afară. Văzusem tot ce era de văzut. Fiul meu era cavaler al Ordinului Jartierei. Eram sufocată de emoţie.

— Duceţi-mă la Sheen, mi-a poruncit Eduard după ce tinerii, scăpaţi de marea lor încercare, se relaxaseră şi începuseră să râdă. O să mor acolo.

Mi-a fost frică că se va ţine de cuvânt.

— Ce e? l-am întrebat eu, văzând umbra de durere care se aşternuse pe chipul lui la începutul călătoriei.

A clătinat din cap.

— O să te sâcâi până o să-mi spui!

— Mai am un singur regret…

— Atunci se poate remedia.

— Nu. E imposibil. Am permis chestiunilor politice să aibă prioritate în faţa prieteniei. A fost o greşeală gravă şi nu cred că poate fi iertată.

Şi-a închis ochii şi n-a mai spus nimic. Şi oricât de tare mă îngrijora,

nu puteam să cred că asta îi tulburase liniştea. Iar dacă nu puteam descifra adevăratul motiv, atunci cum puteam să îl îndrept?

În noaptea aceea mi-a venit ideea. Ştiam ce am de făcut. Şi repede.

Eduard zăcea în patul lui, pieptul abia i se mai mişca, iar pielea palidă îi era aproape străvezie. Din când în când mai pufăia uşor printre buze, dar asta era singura dovadă că mai trăieşte încă. Venise ziua. Viaţa lungă şi curajoasă, trăită din plin pentru gloria Angliei, ajunsese aproape de capăt.

Ultima dată când stătusem la capul unui muribund fusese pentru Philippa. Am zâmbit când mi-am adus aminte de uimitoarea ei duplicitate, izvorâtă din compasiune. Surâsul mi s-a stins apoi, întrebându-mă cum de fusese posibil aşa ceva? Cum fusese posibil ca pierderea soţiei mult iubite să-i îndrepte paşii direct pe calea pierzaniei. Îi dusese dorul în fiecare zi din ultimii opt ani, până când mintea îi cedase. Eu fusesem întotdeauna pe locul al doilea. Ştiusem şi acceptasem acest fapt. Astăzi Eduard avea să scape de această povară.

Şi eu la fel.

Duhovnicul îngenunche la picioarele patului lui Eduard şi-mi aruncă o privire furioasă. Părintele Godfrey de Mordon, un bărbat erudit şi un orator de valoare, un om cu principii morale limitate, la fel de limitate ca şi trăsăturile lui urâte, care-mi aminteau de un dihor. Îmi displăcea la fel de mult cât îi displăceam şi eu lui, dar l-am lăsat să se roage. Eu doar am stat şi am privit cum se scurgea viaţa din Eduard.

— Maiestatea Sa trebuie să se căiască.

— Mai târziu.

Tăcere.

— Ar fi mai bine dacă nu v-aţi afla aici.

Mi-am întors privirea spre el, ignorând lipsa de respect la adresa mea.

— Prefer să rămân.

— Nu aveţi ce căuta aici în momentul în care regele îşi va mărturisi pentru ultima dată păcatele. Privirea lui mânioasă îmi dădea de înţeles că eu fusesem cel mai mare păcat al lui.

Am căzut pe gânduri, iar el şi-a făcut semnul crucii şi a început să rostească încă o *Ave Maria.*

Părintele Godfrey o venera pe Philippa ca pe o sfântă, în timp ce pe mine mă considera drept cea mai rea dintre fiicele Evei. Mi-am aşezat palmele una peste cealaltă în poală. Ce-ar fi zis preotul acesta dacă l-aş fi informat că *eu* eram cea nevinovată. Cam cine îşi închipuia el că aranjase ca regele Angliei să-şi ia o fată fără familie, fără frumuseţe şi fără avere drept amantă?

Eduard a oftat, iar una dintre mâini a început să i se zbată spasmodic deasupra cuverturii de pe pat. Toate ţineau de trecut acum.

Preotul nu mi-ar fi ascultat explicaţiile. Ne aflam la capătul celui mai dificil drum. În inima mea am vrut să mă rog ca Eduard să păstreze intact firul acela care îl legase de mine, dar nu am putut. A vrut să-i dea drumul. Avusese parte din plin de slăbiciune şi uitare, de lipsa demnităţii. Aşa că m-am rugat să aibă o moarte rapidă şi fără dureri, să se cufunde într-o uitare blândă.

Iar când avea să se termine?

Ei bine, atunci poziţia mea la curte nu avea să mai însemne nimic, durata perioadei cât mai eram concubina regelui măsurându-se acum în ore şi minute, nu ani. Atunci când Philippa murise şi trebuise să renunţ la rolul de domnişoară din suita ei, Eduard fusese lângă mine şi mă salvase. Acum nu mai avea cine să mă salveze.

Şi ce aveam de făcut?

Cu siguranţă aveam să mă întorc la William de Windsor, dar odată cu moartea regelui la uşa mea puteau urla din nou lupii şi era posibil ca Gaunt să nu-i mai poată ţine la distanţă. Gândul la Windsor mă linişti. El avea să-mi dea putere, să mă ţină în braţe şi să-mi alunge coşmarurile, stându-mi aproape.

În umbră, lângă pat, John Beverley strângea şi aranja în stilul lui competent şi tăcut, făcând tot ce-i stătea în putinţă pentru ca regele să stea cât mai confortabil.

— Du-te, i-am şoptit eu. Nu mai ai ce să faci.

Am rămas singuri, preotul şi cu mine, în timp ce Eduard dormea în agonie. Mi-am închis ochii brusc, speriată de ce avea să urmeze.

Vocea preotului mă trezi la realitate.

— Doamnă Perrers! Maiestatea Sa trebuie să se spovedească în faţa lui Dumnezeu…

— Sigur. Trebuia să se întâmple şi asta, dar îmi venise o idee. Voiam să-i mai tai din avânt clericului acesta pompos care dispreţuia şi pământul pe care călcam. Acum că nu mai staţi în genunchi, faceţi-vă util şi mai aprindeţi nişte lumânări. E foarte întuneric aici.

Eduard avea să moară înconjurat de lumină şi putere, nu într-o cameră întunecată în care nu se vedea nimic. Nu era vreun ţăran.

— Nu se cade…

— Fă ce-ţi spun. De ce să nu moară înconjurat de lumină? Aşa a trăit toată viaţa.

Părintele Godfrey se supuse fără nicio tragere de inimă şi făcu încăperea să strălucească, iar eu l-am luat de mână pe Eduard, fără să fiu sigură că se va trezi. Dar îşi deschise încet pleoapele.

Eduard îşi întoarse capul spre mine.

— Mi-e sete.

Vocea îi era stinsă, răsuflarea grea. I-am turnat o cupă de vin şi i-am ţinut-o la gură să bea, apoi i-am aranjat pernele la spate şi l-am ridicat cât să vadă ce-i în jur. Iar privirea i-a alunecat spre coroana care

stătea pe pat, lângă el.

— Tu ai făcut asta? m-a întrebat el, abia mişcându-şi buzele şi încercând să zâmbească. Mulţumesc. Şi-a întins o mână şi a atins obiectul de aur cu pietre preţioase. Sper că mi-am păstrat credinţa cu puterea pe care Dumnezeu mi-a dat-o… Sufletul mi s-a umplut de admiraţie şi de tristeţea pierderii lui iminente. Eduard a oftat din nou. Nu îmi mai aparţine. O va purta băiatul, Dumnezeu să-l aibă în pază şi să-i dea putere. Cum o să poată un băiat de zece ani…?

Preotul veni lângă pat.

— Acum sunt lucruri mult mai importante pentru dumneavoastră, Sire, spuse el şi ridică crucifixul pe care îl purta la gât. Sufletul nemuritor al Maiestăţii Voastre…

— Nu încă. Sufletul meu poate să mai aştepte.

— Sire – vă implor să vă faceţi ultima spovedanie.

— Am spus că nu încă. Vorbeşte cu mine, Alice.

Aşa am şi făcut. Fără emoţie sau milă. Trebuia să pretindem că aveam tot timpul din lume şi că îl puteam înveseli pe rege, aşa cum o făcusem întotdeauna. Eduard trebuia să moară aşa cum îşi dorea. Am stat pe marginea patului, cu spatele la preot, ca şi cum am fi fost la fel de singuri ca şi în zilele trecutului nostru recent.

— Despre ce vrei să vorbim? l-am întrebat.

— Despre zilele glorioase. Atunci când eram cel mai puternic rege al Europei.

— De unde să ştiu cu? Nici nu te cunoşteam când erai învingătorul de la Crécy.

— Ah…! Am uitat. Erai o copilă…

— Nici măcar nu mă născusem.

— Nu… Cu Philippa înseamnă că eram atunci.

— Da. Philippa care te-a iubit în fiece clipă.

— Sire…! se aplecă preotul pe lângă mine.

— Lasă-l în pace…! m-am răstit eu.

— Vorbeşte-mi despre ziua în care am vânat cerbul la Eltham, a spus Eduard.

— Câinii tăi de vânătoare au adulmecat un cerb. Tu aveai un cal tare bun şi ai călărit alături de ceilalţi. Fusese una dintre zilele lui bune. Mi s-a pus un nod în gât.

— Aşa am făcut, nu? Deşi eram mai bătrân…

— Nimeni nu s-a putut compara cu tine.

— A fost o zi bună. Eduard şi-a închis ochii, văzând parcă din nou acea zi, în toată splendoarea ei.

— Este un sacrilegiu să îi vorbiţi de vânătoare, îmi şuieră la ureche părintele Godfrey. Nu trebuie să îl încurajaţi, spuse el, apoi se întoarse spre Eduard. Sire…!

Ochii aceia obosiţi se deschiseră.

— Încă nu am murit, Godfrey.

— Trebuie să vă împăcaţi cu Dumnezeu!

— În ce scop? Dintr-odată privirea lui deveni extrem de limpede. Pentru toţi morţii aceia de pe câmpul de luptă din Franţa? Mă va ierta El pentru toţi cei pe care i-am trimis la moarte, ce zici?

— Vă va ierta dacă vă căiţi, a răspuns preotul şi şi-a ridicat şi mai sus crucifixul.

— Cum poate să se căiască pentru faptele care l-au făcut un rege atât de măreţ? l-am provocat eu pe preot.

— Las-o baltă, Alice! Ca de obicei, Eduard era mult mai tolerant decât mine. Îţi aduci aminte de ziua în care am dat drumul vulturilor de pe meterezele de la Windsor? Ce privelişte… Eduard răsuflă cu greu şi tăcu. Alice? zise el apoi.

— Tot aici sunt.

— Îmi pare… rău că se termină.

Părintele Godfrey tăbărî pe el din nou.

— Se duce. Faceţi-l să se căiască. Nu poate să moară nespovedit.

— O să facă ce vrea. L-am mângâiat pe mână pe Eduard, atentă la pielea lui fragilă. Întotdeauna a făcut ce a vrut. Atotputernicul îl iubeşte suficient cât să ajungă în rai şi fără iertarea păcatelor.

— Sfântă Fecioară! Convingeţi-l să se spovedească!

Deja nu mai suportam. M-am ridicat şi în acel moment preotul s-a dat în spate.

— Ieşi!

Părintele Godfrey nu s-a mişcat din loc, dar n-a putut să mă privească în ochi.

— Nu ies.

M-am dus la uşă şi am deschis-o.

— Aduceţi-l pe Wykeham aici de îndată ce soseşte, am poruncit eu pajului care păzea uşa şi l-am văzut pe Eduard cu coada ochiului că se luminează tot. Acesta era regretul lui Eduard, înstrăinarea faţă de Wykeham. Avusesem dreptate să trimit după el. Dacă exista cineva care să-l dezlege de păcate pe Eduard, acela nu putea fi decât Wykeham.

Părintele Godfrey se îndreptă furios spre ieşire.

— După ce regele va muri, cine vă va mai salva atunci, doamnă? a ţipat el la mine.

Din nefericire, de asta mă temeam şi eu.

Wykeham sosi, făcându-l pe Eduard să se lumineze de fericire.

— Wykeham? Chiar tu eşti? Era să ajungi prea târziu! Hai să terminăm odată cu… Îţi cer iertare că ai fost destituit, nu meritai aşa ceva. Şi mă căiesc pentru toate păcatele mele. E bine aşa?

— Din partea mea, eu mă declar pe deplin mulţumit. În ochii lui

Wykeham se puteau vedea lacrimi nevărsate încă. Din partea Atotputernicului am impresia însă că e nevoie de mai mult, Sire.

— Pune-mi o vorbă bună, ce naiba. O scânteie din vechiul foc. Buzele lui Eduard schiţară un zâmbet. M-am ridicat, fericită de împăcarea aceasta mult dorită. De ce te-am mai făcut episcop dacă nu vrei să vorbeşti în locul meu cu Dumnezeu? Cuvinte îndrăzneţe de altfel, dar vocea i se stingea.

— Mă îndoiesc că Dumnezeu ar accepta intervenţia din partea unui terţ pentru păcatele trupeşti. Duritatea lui Wykeham m-a surprins, dar la urma urmei era preot. Şi în favoarea adulterului, a mai adăugat el. Trebuie să vă mărturisiţi păcatele dacă speraţi să fiţi iertat.

— Atunci sunt condamnat să ard în flăcările iadului. Nu o s-o trădez pe Alice ca să mă căiesc. Şi nici nu ne vom certa despre vrăjitorie. Nu mi-a făcut nimeni farmece. Toate deciziile şi acţiunile au fost luate de mine, iar eu voi da socoteală pentru ele. Eduard m-a strâns de mână şi a răsuflat cu greu. Mai devreme sau mai târziu. Deja văd moartea cum aşteaptă lângă uşă. Eduard şi-a ridicat privirea spre mine, dar era deja înceţoşată. Crezi că Philippa mă va aştepta?

— Cred că da.

— Da… De abia aştept să o văd… M-a durut, deşi nu asta fusese intenţia lui, şi ar fi trebuit să mă aştept să spună aşa ceva. Dar tot m-a durut. Ţine-mă, Alice.

Am îngenuncheat lângă pat şi m-am întins să-l iau în braţe, îngrozită de cât de subţire şi mic devenise. Anticipasem de mult timp acest moment, dar acum, când sosise, mă umplea de groază. Mă părăsea. Aveam să-l pierd, şi odată cu el toată viaţa mea pe care o construisem în jurul lui. Mintea îmi era paralizată de inevitabil, încât nu mai eram în stare să vorbesc. Eduard fu cel care vorbi.

— Nu ai fost niciodată vrăjitoare, aşa-i?

— Nu. Niciodată. Ai ştiut şi singur ce vrei, fără ca eu să intervin.

— Aşa este, spuse el şi gâfâi. Ia-le… Palmele îmi tremurară, scuturate de umbra unui râs. Ia-le, după cum deja am spus că ar trebui. Eu nu pot s-o fac… dar tu poţi. Sunt ale tale… ultima poliţă de asigurare împotriva sărăciei cumplite… A mai tras o dată cu mare greutate aer în piept. Ai fost lumina ultimilor mei ani. Bucuria bătrâneţilor mele. Se opri din nou din cauza unui icnet. Tu ai vreun regret, Alice? Pentru ce-am făcut noi?

— Nu. Nu regret nimic.

— Nici eu. Te iubesc… Vocea i s-a stins. Apoi a mai apucat să şoptească: Iisuse, ai milă.

După care şi-a dat duhul.

Aşadar, marele rege al Angliei a murit în braţele mele, cu capul pe pieptul meu, cu lumina arzând puternic în jurul lui, ca şi cum ar fi ajuns deja în rai. Iar eu îmi condamnasem sufletul când nu

recunoscusem că aş avea vreun regret.

— Dumnezeu să-l odihnească. Wykeham, încă în genunchi, făcu semnul crucii.

— Adio, Eduard. Încă nu puteam jeli. Philippa îţi va sta alături când te vei urca pe tronul din Ceruri.

M-am ridicat pentru a-i mai face un ultim serviciu – i-am luat pernele de la spate ca să poată sta întins. I-am pieptănat părul cu degetele, i-am aranjat aşternutul şi i-am tras cearşaful frumos sub bărbie aşa cum şi-ar fi dorit, după care i-am aşezat palmele pe lângă corp.

Iar apoi… pentru că el îşi adusese aminte… am început să-i scot inelele de pe degete. Un rubin. Un safir flancat de diamante într-o montură cu perle. Un triplet de beriluri. Un ametist magnific, montat singur. Le-am luat pe toate, unul câte unul, şi mi-am privit mâinile după ce am terminat, cu toate emoţiile sufocate de forţa voinţei. Nestematele străluceau când le-am pus în palmă…

Profund tulburat de ce văzuse, Wykeham sări ca ars în picioare, uitând de rugăciune:

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ce faceţi?

M-am întors şi l-am privit. Lumina puternică îi scotea în evidenţă expresia de pe chip, fiece trăsătură adânc marcată exprimând foarte clar ce credea că făcusem, toate întrecute de privirea aceea atât de sălbatică încât m-a străpuns până în inimă. M-a şocat atât de tare încât o clipă nici n-am mai putut să mă mişc. Oare Wykeham, cel mai drept slujitor al Domnului pe care îl cunoşteam eu, chiar crezuse că aş fi capabilă să jefuiesc un mort? Că deposedasem cadavrul lui Eduard pur şi simplu din avariţie? Tocmai Wykeham, dintre toţi oamenii, să mă considere vinovată de o asemenea infamie atroce. Eduard mă întrebase dacă am vreun regret, iar eu îi spusesem că nu. Dar uneori reputaţia pe care mi-o clădisem singură era o povară grea. De ce să fiu singura care să merite oprobriul public?

Emoţiile puseseră stăpânire pe mine, la fel ca şi pe Wykeham, dar eu eram chiar şi mai înverşunată. Plină de frică şi furie oarbă, amestecate într-un clocot vicios. Aşadar, Wykeham mă credea în stare de orice era mai rău, da? Dacă voia să mă condamne la fel de repede cum o făcuse şi părintele Godfrey pentru păcatele mele, atunci n-avea decât. Eram chinuită de o dorinţă imensă de a face rău şi de a fi rănită, cu o vehemenţă care nu mai putea fi controlată. Eram furioasă cu adevărat. Îmi era şi greaţă de mine. Şi simţeam o dorinţă de nestăvilit să distrug.

Aşa să fie!

Aveam să distrug aşa-zisa prietenie a lui Wykeham. Aveam să distrug orice legătură pe care o aveam cu el. Cui îi mai păsa? Singurul om căruia i-ar fi păsat era mort.

Lui Windsor îi pasă!

Am alungat acest gând.

Oh, aveam un talent enorm pentru disimulare. Pentru autozeflemea. Am ridicat palma, astfel încât inelele să strălucească sub lumina lumânărilor. Wykeham mă judecase şi condamnase deja. Acum îi prezentam şi dovada.

— Nu merit eu inelele astea pentru că mi-am dat tinereţea pe mâinile unui bătrân? am tunat eu. Niciodată nu mai fusesem atât de rece, atât de nesimţitoare.

— Jefuiţi un mort. Wykeham era perplex, nu-i venea să creadă ce vedea. Am scos inelul cu opale de pe degetul mare al lui Eduard, în timp ce privirea fixă a lui Wykeham mă ţintuia. Este de-a dreptul abominabil!

— Ce cuvinte grele, Wykeham! am spus şi am prins şi inelul acesta în palmă.

— Odinioară am crezut că merită să vă fiu prieten. Nu am vrut să cred ce se spunea despre dumneavoastră…

Prieteni? Dumnezeule! Tocmai văzusem până unde mergea această prietenie, fiind condamnată fără să fiu judecată.

— Wykeham caraghiosul. Ar fi trebuit să ascultaţi bârfele acelea triviale. Mi-am ridicat bărbia, rugându-mă ca nodul din gât să nu mă dea de gol. Şi ce se spune despre mine? Ce spun curtenii şi oamenii obişnuiţi?

— Ştiţi ce spun.

— Dar *spuneţi-o*. Faceţi-mi pe plac. Vreau să vă aud spunând acele lucruri. Cât de tare îmi doream să vorbesc urât, să tai în carne vie şi să rănesc. Şi să fiu rănită. Să aud din nou nenorocirile acelea, mizeriile pe care mi se construise reputaţia. Eram atât de supărată şi de furioasă că-mi pierdusem controlul.

Buzele lui se subţiară de dezgust.

— Se spune că sunteţi o târâtură fără principii…

— Da, foarte adevărat.

— …şi neruşinată.

— Asta-i tot? Cred că am scuturat din cap. Sunt sigură că s-au spus şi lucruri mai rele.

Ochii lui străluceau la fel de aprins ca flăcările lumânărilor.

— Sunteţi o curvă hrăpăreaţă şi care-şi vede doar de interesele proprii.

— Zău că asta-i mai aproape de adevăr!

— Nu vă şochează chiar nimic? Dintr-odată era la fel de furios ca mine şi-şi dădu drumul la limbă. Spun că i-aţi tras-o regelui ca să-l secătuiţi de putere. Că nu sunteţi decât o nenorocită adulteră care a trădat-o pe regina Philippa şi…

L-am lovit. L-am lovit de adevăratelea, i-am tras o palmă peste

obraz, palma liberă, nu cea în care ţineam inelele. L-am pleznit pe bărbatul care îmi fusese întotdeauna prieten, care ştiuse adevărul din spatele tuturor scandalurilor de la curte.

— Domnul meu episcop! l-am mustrat eu. Ce şocant! Şi aţi repetat un asemenea limbaj vulgar! am spus, după care am izbucnit în râs.

Cu obrazul roşu ca focul, mi-a întors-o imediat.

— Nu vă place adevărul, aşa-i?

— Nu am crezut că aţi putea să mi-o spuneţi în faţă. Chiar n-am… Dar ştiţi ceva: întotdeauna să vă încredeţi în bârfele auzite la lupanar şi pe lângă lupanar. Întotdeauna să vă încredeţi în cele spuse de o femeie care apelează la darurile primite de la Dumnezeu, am spus eu, turnând toată obida în vorbele mele.

O clipă a rămas fără cuvinte. Apoi a gesticulat spre inelele din mâna mea.

— Sunteţi *mândră* de ce aţi făcut?

— De ce nu? Aş trăi în mocirla Londrei dacă n-aş fi o otreapă fără principii. Sau aş fi moartă. Sau o măicuţă – ceea ce ar fi şi mai rău.

— Dumnezeu să vă aibă în pază. Dădu din mână şi arătă cu degetul. Aţi ratat unul! Încă mai are smaraldul! Nu-l lăsaţi să vă scape. Face mai mult decât toate celelalte la un loc. O să trăiţi numa-n mătase şi blănuri până în ziua în care veţi muri fără niciun fel de demnitate!

Smaraldul. Nu am schiţat niciun gest să îl iau.

— De ce să vă opriţi acum? Aţi revenit dintr-odată la sentimente mai bune? L-aţi stors de absolut orice aţi putut. Aţi luat tot ce ar fi trebuit să fie al Philippei. Compania lui, loialitatea lui, devoţiunea lui la bătrâneţe… Am tresărit de durere la auzul acestor cuvinte dure, dar le-am interpretat exact. Erau produsul durerii lui Wykeham, întoarsă împotriva mea, profitând de faptul că îi permisesem. Luaţi-l! a şuierat el. L-a smuls de pe degetul lui Eduard şi mi l-a întins.

— Nu pot…

— Oh, ba sunt sigur că puteţi!

— E sigiliul regal… am spus şi m-am dat în spate un pas.

— De când vă opresc asemenea detalii?

— …inelul de încoronare… Aparţine lui Richard… Nu este pentru mine…

A fost o greşeală. Am ştiut de când am deschis gura să vorbesc. Toată prefăcătoria mea de până atunci a fost distrusă de câteva cuvinte aruncate în grabă. Wykeham s-a uitat la mine, palid şi tras la faţă de emoţie. Mâna cu smaraldul i-a căzut pe lângă corp.

— Oh, Alice!

Toată furia dispăru brusc din cameră, lăsând-o în linişte şi rece, deşi lumânările erau toate aprinse. În cele din urmă, când durerea începu să mă sufoce, am simţit că mă podideşte plânsul, deşi aş fi dat orice să-mi ascund lacrimile.

— Alice…

— Nu am nevoie de mila dumitale, Wykeham. Mi-am întors chipul în altă parte, fără să mai am niciun pic de dorinţă de sfidare. La revedere, Eduard. Sper că te-am făcut fericit atunci când credeai că nu vei mai avea parte niciodată de fericire. Am mai îngenuncheat o ultimă dată şi i-am sărutat mâna. L-am iubit, să ştiţi. În ciuda a orice. A fost întotdeauna bun. Cred că m-a iubit şi el un pic. Nu am fost ca Philippa – dar cred că m-a iubit…

— Unde vă veţi duce?

— La Pallenswick.

— La Sir William?

— Da.

— Să-l lăsaţi să aibă grijă de dumneavoastră.

— N-am nevoie de el. N-am nevoie de nimeni… Încă mai doream să mă pedepsesc.

— Alice…

— Nu – vă rog să vă abţineţi! Să nici nu vă treacă prin cap să mă binecuvântaţi! Mi-am şters obrajii de lacrimi cu mâneca. Dumnezeul dumitale se va bucura pentru toate nenorocirile mele. Poate ar trebui să recitaţi încă un *Ave Maria* şi un *Deo Gratias* drept pedeapsă finală.

Lacrimile îmi curgeau şuvoi.

— Nu puteţi pleca în starea asta…

— Şi ce-o să faceţi? O să puneţi lucrurile la punct? O să mă prezentaţi ca pe o femeie virtuoasă? Nu vă va crede nimeni… Eu voi rămâne pentru totdeauna târfa regelui. Şi am fost – şi cred că mi-am jucat rolul cu mare pricepere… Am deschis uşa şi m-am uitat peste umăr la aurul şi bijuteriile care străluceau lângă mâna lui Eduard. Credeţi că băiatul va purta coroana la fel de magnific cum a făcut-o el?

— Nu. Nu cred că va reuşi.

— La revedere, Wykeham. Ştiam că era foarte probabil să nu-l mai revăd niciodată. El mi-a spus că aş putea să le iau, să ştiţi…

— Mă aşteptam s-o facă, a spus Wykeham şi şi-a plecat uşor capul. Aveţi grijă.

Am pus mâna pe clanţă, dar n-am avut forţă să apăs pe ea. Mă simţeam secătuită. Ştiam că ar trebui să mai fac şi alte lucruri. Problema era că în acel moment nu aveam nicio idee ce anume.

Tot ce ştiam era că voiam să fiu cu Windsor.

În acea zi au mai urmat şi alte grozăvii. Putea fi şi mai rău? Da, se putea. Aşa a fost. Când nu-mi mai doream decât să scap de durerea mea, de ieşirea pe care o avusesem faţă de blamul lui Wykeham, în sala mare intrară două siluete. Una avea o voce ascuţită, cealaltă alura unui călău.

Copilul rege şi mama lui.

Într-un moment de pură laşitate m-am gândit să mă fac nevăzută prin labirintul de camere şi coridoare înainte ca Joan să mă remarce. Acum avea puterea să mă distrugă. După toate cele ce se întâmplaseră, credeam că aş fi în stare să cedez imediat.

Nu! Nu! Nu te vei retrage!

Nu evitasem niciodată o confruntare şi nu aveam de gând să încep acum. Am încercat să mă adun, mi-am reluat masca tăioasă de aroganţă, de parcă nici nu mi-ar fi murit Eduard în braţe cu câteva minute în urmă. Aşadar am coborât scările foşnind din fustele mele de catifea şi am făcut o minunată reverenţă în faţa băiatului de zece ani, care acum purta coroana iubitului meu.

— Maiestatea Voastră.

Richard, sărăcuţul de el, habar nu avea ce să facă sau ce să spună. Fruntea i s-a încreţit toată şi mi-a zâmbit nervos.

— Doamnă Perrers… a spus el, apoi s-a uitat repede spre mama lui, poate primea vreun indiciu despre ce trebuia să facă mai departe. Apoi s-a aplecat în faţa mea cu o solemnitate demodată.

— Nu trebuie să faci reverenţe, Richard. Chipul lui Joan era fragil, rece ca gheaţa. Şi insuportabil de calculat. Aşadar, Eduard a murit, aşa-i?

— Da, milady. Cu câtă politeţe scrupuloasă mă purtam…

— Mamă… zise băiatul în timp ce o trăgea pe mama lui de mânecă.

— Acum eşti rege, Richard, i-a spus ea.

Tot nu-i spunea nimic. S-a întors spre mine, iar chipul lui palid s-a animat.

— Vreţi să mă duceţi la grajdurile regale, doamnă Perrers, să văd şi eu şoimii regelui?

Şoimii tăi!

Am simţit un junghi în inimă.

— Nu, Sire, am răspuns eu cu blândeţe, deşi cea mai mare dorinţă a mea acum era să fiu departe de locul acesta, departe de Joan şi de fiul ei. Este prea târziu acum. Vreţi să trimit după o gustare, Maiestate?

— Da. Dacă sunteţi amabilă. Mi-e foame… Aproape ţopăia pe loc de nerăbdare. *După* putem merge să vedem şoimii…

Mâna lui Joan coborî pe umărul fiului ei ca un zăvor metalic.

— Doamna Perrers – sau poate Lady de Windsor? De unde să ştiu? Doamna Perrers nu poate rămâne, Richard, i-a spus ea băiatului, apoi, cu buzele curbate într-un rânjet maliţios şi cu ochii înfierbântaţi de satisfacţie: Nu ai niciun rol aici. Domnia ta, regină Alice, a luat sfârşit. Acum ea deţinea controlul şi nu ezita să şi-l manifeste. Voi porunci ca încăperile în care ai stat să fie golite de urgenţă. Mă aştept să fi plecată înainte de – să mă gândesc – cred că-mi pot permite să fiu mărinimoasă – înainte de răsăritul soarelui. Îşi mângâie băiatul pe

părul bălai şi îşi ridică bărbia, dezvăluindu-şi toţi dinţii într-un zâmbet. Să te asiguri că nu vei lua nimic cu tine. Dacă vei lua – dinţii îi sclipiră – să fii sigură că voi cere despăgubiri.

Aşadar avea de gând să mă jupoaie de tot ce aveam – nimic de mirare. Nici nu o puteam învinovăţi după o viaţă întreagă de dezamăgiri. Dar trebuia să ripostez.

— Nu voi lua nimic care să nu-mi aparţină, nimic din ce nu mi-a fost dăruit, am răspuns în timp ce strângeam bine inelele în pumn, de-mi intrară monturile în carne.

— De un bărbat bătrân şi prost care nu a fost în stare să te vadă aşa cum eşti.

— De un bărbat care m-a iubit.

— Un bărbat căruia i-ai făcut vrăji diavoleşti.

— Un bărbat pe care l-am respectat mai presus de orice. Tot ce mi-a dăruit a fost din dorinţa lui. Voi lua ce este al meu, milady.

Am făcut o plecăciune adâncă, de parcă ar fi fost însăşi regina Angliei.

— Dispari din faţa mea!

M-am întors şi am plecat, iar pe hol a răsunat vocea clară a copilului.

— Putem merge să vedem şoimii *acum*. De ce nu vrea doamna Perrers să mă ducă…?

Îi va fi greu să fie rege. Îi va fi imposibil să-i ia locul lui Eduard.

Am plecat de la Sheen. Mă hotărâsem să nu mă mai întorc niciodată aici şi în niciunul dintre celelalte palate care îmi fuseseră casă. Joan avea dreptate, chiar dacă în cuvintele ei era şi o mare răutate. Domnia mea, dacă asta fusese, luase sfârşit. Nu ştiam cum mă simţeam. Emoţiile îmi erau la fel de dure şi reci ca şi pietrele preţioase pe care le strângeam în pumn.

CAPITOLUL 16

Fiecare locuitor al Londrei putea susţine că s-a îmbulzit să asiste la procesiunea de pe ultimul drum al lui Eduard, care a fost înmormântat în data de 5 iulie, la Catedrala Westminster, aproape de locul de odihnă al Philippei, exact aşa cum îi promisese. Poporul lui Eduard aştepta într-o linişte mormântală, amintindu-şi de măreţia lui.

Asta mi s-a spus.

Eduard era înveşmântat în mătase, în culorile lui regale alb şi roşu şi în brocart scânteietor, iar sicriul era tapetat cu *samit*{21} roşu cu fir de aur. Era însoţit spre mormânt de clopote şi torţe, şi de falduri de pânză neagră cât să îmbrace fiecare măicuţă a creştinătăţii. A fost un ospăţ în amintirea lui, valoarea felurilor de mâncare ridicându-se la peste cinci sute de lire, în timp ce gloata murea de foame. O extravaganţă nesăbuită. Dar fusese un om bun, iar locuitorii Londrei nu erau deranjaţi de spectacolul oferit în cinstea lui. De ce să nu celebreze viaţa regelui lor? Izolarea şi eşecurile care îi umbriseră ultimii ani erau date deoparte de cei care erau martori la ultimul drum al regelui.

Iar eu?

Nu ar fi trebuit să mi se permită să-mi iau un ultim rămas-bun? Eu aşa am considerat, dar mi s-a dat de înţeles cât se poate de clar că prezenţa mea acolo nu era câtuşi de puţin dorită. Nu se cădea. Acest lucru îmi fusese transmis foarte limpede de către un mesager al mamei moştenitorului tronului, care îmi dăduse veştile cu o faţă care îmi spunea că îşi învăţase pe de rost replicile ca să fie cât mai categorică îi reuşise.

Ar fi putut Joan să nu-mi trimită acel mesaj? Bineînţeles că ar fi putut – dar asta ar fi însemnat să mă accepte drept egala ei – şi asta n-ar fi putut face în veci. Să fi fost pe patul morţii, iar eu să îi fi putut oferi darul vieţii, jur că tot m-ar fi scuipat direct în faţă.

— Nu sunteţi aşteptată, doamnă. Bine măcar că mesagerul avusese decenţa să descalece şi să se deplaseze până în locul unde îl aşteptam. Îl credeam în stare să fi răcnit din celălalt capăt al curţii. Ar fi lipsit de cuviinţă ca cineva care nu face parte din familia regală să ia parte la funeralii. Maiestatea Sa, regele Richard, vă porunceşte ca pe parcursul ceremoniilor să rămâneţi în afara Londrei.

— Maiestatea Sa?

— Da, doamnă.

Nicio sclipire în priviri, niciun spasm al vreunui muşchi. Dar amândoi ştiam adevărul.

— Mă voi gândi la solicitarea regelui.

Mesagerul m-a privit chiorâş, dar presupun că s-a întors la

Westminster cu un răspuns mult mai adecvat, asta în timp ce eu o blestemam pe Joan şi mintea ei plină de răutate. Însă acum ea deţinea puterea în numele fiului ei, iar eu eram surghiunită. Trebuia să rămân la Pallenswick, unde mă puteam întâlni cu Windsor. L-am privit pe trimisul regelui plecând de pe pământul meu, până când silueta lui s-a pierdut în zare. Apoi am trecut la acţiune.

Am poruncit să-mi fie pregătită barca împreună cu o escortă pentru a doua zi şi m-am grăbit să urc scările în camera mea, ca să caut veşmintele potrivite pentru marcarea trecerii în nefiinţă a lui Eduard. Scosesem din cufăr trei rochii, ba prea sărăcăcioase, ba prea bătătoare la ochi, când în uşă a apărut Windsor.

— Nu ştiam că eşti aici, am spus eu, absorbită de alegerea rochiei. Credeam că te-ai dus să supraveghezi repararea morii.

— S-o ia dracu' de moară! Să nu o faci! mi-a ordonat el, fără vreun alt preambul.

— Să nu fac ce?

— Nu mă lua drept prost, Alice! Îţi pot citi gândurile! Nu te duce!

Aşadar mă cunoştea. Cum de putea să mă citească atât de bine? Era singurul bărbat care putea face asta. Am rămas cu privirea spre mâinile cu care îmi făceam de lucru, asortând o tunică îmblănită la o rochie din mătase neagră.

— De ce să nu mă duc? Să mă supun ordinelor lui Joan?

Privirea lui mă intimida de-a dreptul.

— Nu te duce pentru că nu vreau ca mâine să fiu nevoit să te vizitez în temniţa din Turn!

— Atunci *nu* mă vizita. Nu te voi aştepta. Îmbufnată şi supărată pe Joan şi pe propria mea slăbiciune încât mă durea fizic, am aruncat hainele pe pat şi am început să-mi caut nişte pantofi într-un cufăr.

— Deci recunoşti că s-ar putea s-o sfârşeşti acolo?

— Nu recunosc nimic. Ştiu doar că trebuie să mă duc!

— Şi că n-ai fost niciodată în stare să asculţi vreun sfat?

— Am ascultat de sfatul tău, m-am măritat cu tine şi uite unde am ajuns! O armată întreagă de duşmani. Chiar că surghiun! O ieşire total nemeritată, dar nu lipsa mea de imparţialitate mă preocupa acum. Stăteam şi mă uitam la el, cu mâinile în şold, provocându-l să mă contrazică.

Şi m-a contrazis. Bineînţeles că m-a contrazis.

— Cred că duşmanii ţi i-ai făcut singură.

Am tras aer în piept, acceptându-i provocarea voită.

— Adevărat. Am zâmbit slab, şi parcă durerea din inimă s-a mai alinat un pic, doar pentru că îl vedeam aici, puternic şi stăpân pe el, umplându-mi camera cu prezenţa lui. Dar m-am întors cu spatele la el. Dintr-odată voiam să-i spun cât de mult l-am iubit, dar nu am îndrăznit.

— L-ai iubit, nu-i aşa? a menţionat el.

Mi-am ridicat privirea, tresărind, de la descolăcitul unei centuri cusute în culori discrete – voiam să-i aduc un ultim omagiu cu o discreţie lăudabilă.

— Da, l-am iubit. M-am gândit la ce voiam să spun şi să explic, atât mie cât şi lui Windsor. A fost întruchiparea bărbatului perfect. Curajos şi galant, generos cu timpul şi cu afecţiunea lui. M-a tratat ca pe o femeie care *conta* pentru el. Era loial, avea principii şi… Cuvintele mi se uscaseră. Nu vrei să auzi aşa ceva.

— Ce discurs impresionant de adio!

— Dacă zici… Eşti gelos? Distrasă complet de lanţurile grele din mâinile mele, mi-am înălţat capul şi m-am uitat la el. Fără urmă de tăgadă, o gelozie la fel de verde ca smaraldele din inelul pe care nu voisem să-l iau plutea prin cameră între noi. Nu cred că eşti nici loial, nici cu principii. Decât când îţi convine.

Acum să-l văd. Cum mai răspundea?

— Pe toţi Dumnezeii, Alice! Amărăciunea din vocea lui mi-a dat fiori.

— Eşti atât de gelos!

S-a gândit un moment înainte să răspundă.

— Nu şi dacă mă doreşti pe mine şi mai mult!

Asta m-a făcut să râd.

— Da. Ştii că da. Incredibil de direct, Windsor avusese întotdeauna capacitatea să mă surprindă, iar să mărturisească faptul că mă doreşte îi era mult mai uşor decât să recunoască că mă iubeşte. Eu deţineam puterea. L-am iubit – l-am respectat mult – pe Eduard, dar pe tine te doresc – la fel cum mă doreşti şi tu. Acum te simţi mai bine?

— Poate! Dovedeşte-o!

Am lăsat veşmintele cât colo şi m-am înmuiat sub atacul lui, m-am dus la el, iar el m-a luat în braţe. Ne înţelegeam foarte bine, nu?

— Nu vreau să fiu decât cu tine şi doar cu tine, Will, am spus eu şi mi-am lipit buzele de buzele lui.

Speram că se va mulţumi cu atât şi, deşi am crezut că o să insiste, spre uşurarea mea nu a făcut-o. De ce îl iubeam atât de mult? Ce anume mă lega de el? Nu fusesem la vânătoare împreună, aşa cum fusesem cu Eduard. Nu dansasem cu el – bănuiam că Windsor avea, la fel ca mine, două picioare stângi. Nu avea nici măcar un pic de romantism în tot trupul ăla, cu care să mă seducă. Între noi nu interveniseră nici mecanismele complicate şi magice ale unui ceas. Atunci ce era, în afară de dorinţa trupească? La asta se limita tot? Nu credeam că da, dar nici nu puteam să cutreier cu mintea în lung şi-n lat, aşa cum făceam când cumpăram o bucată de teren.

Dar îl iubeam. Şi pretindeam că nu.

— Mă bucur să aud aşa ceva. M-a sărutat pe gură, evident excitat.

Să vin cu tine?

— Nu. Mă duc singură.

— Susţin în continuare că nu ar trebui…

I-am pus mâna pe gură.

— Will, nu…

Şi-a înfipt în joacă dinţii în degetele mele.

— Vrei să rămân la noapte?

— Da.

A rămas.

— O să am grijă de tine, să ştii, mi-a şoptit el lipit de gâtul meu, cu pielea lunecoasă, cu răsuflarea întretăiată, după ce îi dovedisem că gelozia lui nu avea nicio bază.

— Ştiu, am răspuns eu, deşi luptam împotriva groazei care îmi ameninţa fericirea, care îmi spunea că puterile ridicate împotriva protecţiei lui ar putea fi prea mari. Poate că ospitalitatea regală din temniţa din Turn nu era chiar o plăsmuire a minţii.

— Nu o să las pe nimeni să-ţi facă rău.

— Nu.

Braţele lui erau ca o barieră care ţinea cele mai negre frici la distanţă şi ne permitea să ne bucurăm unul de celălalt; inima-mi era mai uşoară la răsăritul soarelui.

— Nu pleca! mi-a şoptit el.

Şi cu toate acestea, cuvântul acela periculos – *dragoste* – încă nu fusese rostit între noi. Mă vedeam obligată să accept că nu va fi rostit niciodată.

N-am ţinut seamă de sfatul lui Windsor şi m-am dus la Westminster.

Incognito, în negru şi gri, putând fi confundată cu orice văduvă înstărită – nu eram complet inconştientă –, m-am dus la catedrală cu doi servitori robuşti, care să fie în stare să croiască drum prin mulţime. Trebuia să fiu acolo. Aveam să las misticismul vocilor monahale înălţate în recviemul pentru Eduard să mă împresoare şi aveam să-i mulţumesc Domnului pentru că îl scutise pe Eduard de chin în ultimele lui zile. Nu puteam fi ţinută deoparte nici de Joan, nici de însuşi diavolul. Înghesuiala era absolut cumplită, cum era de aşteptat, dar nu reprezenta o stavilă în calea coatelor ascuţite ale unei femei hotărâte.

Ne-am apropiat de uşă. Încă un pic, după care puteam să mă strecor înăuntru. M-am împins prin mulţime. Joan n-avea cum să mă observe.

Un sunet de trompete a făcut să amuţească toată lumea în jurul meu, cu excepţia înghesuitului şi înghiontitului, până când cei din faţa au fost obligaţi să se dea mai în spate sub ameninţarea halebardelor folosite pe post de suliţe. M-am apropiat cât de mult am putut şi l-am văzut acolo, îndreptându-se spre uşa mare, pe noul rege, încă

neîncoronat, palid şi subţire îmbrăcat tot în negru, cu părul bălai în vânt. O fărâmă de om, m-am gândit. Nu avea prestanţa tatălui sau bunicului lui şi bănuiam că nici n-avea s-o aibă vreodată.

Iar lângă el? Am şuierat printre dinţi. Lângă el, protectoare, plină de ea, era mama lui. Joan cea Frumoasă, ale cărei trăsături acre nu-i puteau ascunde expresia triumfătoare. Corpolentă şi îmbătrânită înainte de vreme, înveşmântată în catifea neagră şi blană de samur, semăna exact cu una dintre ciorile grăsane care îşi făceau veacul în jurul Turnului.

Blestemată să fii că nu mă laşi să stau lângă Eduard!

Era atât de aproape de mine că aş fi putut s-o ating. A trebuit să mă abţin, iar în acel moment revelator i-am simţit supremaţia, întâietatea, puterea pe care o uzurpase, care odată fuseseră ale mele. O putere împotriva căreia nu mai aveam apărare.

Sper că scumpul tău fiu va scăpa de amestecul tău de îndată ce va mai creşte! Sper să-l aleagă pe Gaunt drept regent în locul tău!

Mi-o fi simţit ostilitatea? A ezitat puţin când a făcut următorul pas, ca şi cum duşmănia mea ar fi avut vreun iz, după care şi-a întors capul, aflat la acelaşi nivel cu al meu. Privirile ni s-au întâlnit, a făcut ochii mari şi a rămas cu gura căscată. A îngheţat şi m-am speriat de ameninţarea pe care am văzut-o acolo. Acum avea puterea să abată braţul legii asupra capului meu, în ciuda ocaziei solemne pentru care ne aflam aici. Viitorul meu atârna în mâinile ei plinuţe. Ce anume mă apucase să risc această întâlnire? Mi-am dorit din tot sufletul să fi dat ascultare avertismentelor caustice ale lui Windsor.

Gura lui Joan s-a închis ca o capcană şi toată şovăiala s-a evaporat. Cât de sigură pe ea era! A schiţat un zâmbet, şi-a pus o mână sigură pe umărul fiului ei, ca să-i facă semn să intre în catedrală. Spusese multe cu un singur gest mărunt. Apoi au trecut pe lângă mine, iar frisonul de teamă care-mi paralizase ceafa s-a stins. Mă lăsa în pace. Am răsuflat încet.

Prea repede! Prea repede! Joan s-a oprit. S-a rotit foarte repede pe călcâie. Gărzile care erau aliniate de-a lungul traseului s-au alertat, şi-au ridicat halebardele şi teama m-a încolţit înzecit, invadându-mi plămânii de nu mai puteam să respir. Ce avea de gând? Privirile ni s-au intersectat, a ei plină de răutate, a mea sfidătoare, şi pentru o clipă am rămas la fel de împietrite ca statuile sculptate care se uitau la noi cu ochii lor orbi de deasupra capetelor noastre. Avea să mă pedepsească pentru tot ce reprezentasem, pentru ce fusesem pentru Eduard? Pentru această provocare categorică de încălcare a ordinelor ei precise?

Zâmbetul i s-a lăţit şi mai tare, dezvelindu-i din nefericire dinţii stricaţi. Da, asta avea de gând. Am simţit parcă strânsoarea bărbaţilor înarmaţi care mă trăgeau de acolo. Dar m-a surprins.

— Închideţi uşa după ce intrăm. Să nu lăsaţi pe nimeni să intre! a poruncit Joan. Deoarece regele a sosit aici, ceremonia va începe, a spus ea şi s-a întors de parcă nici nu contam, dar până la urmă tot n-a putut rezista. Ai terminat cu ziua de azi, am auzit-o şoptind, suficient de tare cât s-o pot auzi. Nu merită să mă deranjez pentru una ca tine…

Pentru o fracţiune de secundă de proastă inspiraţie, impulsionată de o insolenţă brutală, m-am gândit să mă iau după cortegiul regal, să mă strecor pe uşa mare înainte să fie trântită ca să-mi iau locul binemeritat lângă sicriul mult iubitului meu rege. Să insist că locul meu era acolo.

Ah, nu!

Am devenit raţională din nou. Eu nu aveam un loc binemeritat. Bolnavă sufleteşte, m-am chinuit să ies din mulţime şi să mă întorc la barca mea, unde n-am fost chiar surprinsă să-l găsesc pe Windsor, care mă aştepta. N-am fost nici nemulţumită, dar fiind furioasă pe Joan, dar mai ales pe mine pentru imprudenţa mea, am găsit de cuviinţă, ca orice femeie de altfel, să-mi vărs nervii pe el.

— Aşadar ai venit să mă salvezi!

— Cineva trebuia să te salveze. Destul de brutal, având în vedere împrejurările. Treci în barjă.

M-am supus cu ţâfnă şi-am tăcut tot drumul; fusesem pusă la punct cu fermitate, mai mult de ultimele cuvinte ale lui Joan decât de orice altceva. Iar Windsor m-a lăsat să fierb în suc propriu, fără să facă nicio încercare să afle ce mă supărase atât de tare, şi pur şi simplu a privit gânditor activitatea de pe malul apei.

Nu merită să mă deranjez pentru una ca tine…

Ştiusem că zilele în care voi fi protejata lui Eduard se vor sfârşi, nu? Dar să mi se întâmple atât de brusc totul… fusese îngrozitor de explicit. În Anglia se instaurase o nouă ordine, din care nu făceam şi eu parte. Trebuia să accept asta până în ziua morţii mele.

Şi cum l-am plâns eu pe Eduard? Mult mai mulţumitor, după mintea mea, şi cum şi-ar fi dorit el s-o fac. După ce m-am întors, am făcut ceva ce îi plăcuse lui foarte tare, ceva ce regretase şi când de-abia mai stătea rezemat de perne, cu atât mai puţin să urce în şa. Am luat un cal, o pasăre răpitoare pe pumn, cu Braveheart la picioare – mai în vârstă, dar nu mai înţeleaptă – şi am vânat iepurii de pe păşunile din jurul Pallenswickului. Vânătoarea a fost reuşită. Când şoimul a doborât un porumbel, aveam obrajii scăldaţi în lacrimi. Eduard ar fi savurat fiece moment. Iar apoi, retrasă în camera mea, am băut o cană de vin de Gasconia – „dragă Eduard, vei trăi veşnic în amintirea mea” – înainte de a întoarce spatele trecutului şi de a privi înainte.

Să privesc înainte spre ce? Izolare. Plictiseală! Mai bine decât să mă

las doborâtă de o femeie rea care nu voia decât să se răzbune, în ciuda vorbelor ei că nu însemnam nimic pentru ea. Ştiam că nu-i stă în fire lui Joan să-şi abandoneze hăituirea. Nu fusese una dintre ideile mele cele mai înţelepte să mă vâr drept sub nasul ei.

— Nu trebuia să mă duc, aşa-i? Îmbrăcată într-o pelerină groasă, care nu-mi ţinea cald, m-am dus lângă foc când vremea s-a dovedit a fi îngrozitor de umedă şi urâtă.

— Ţi-am spus să nu te duci! a subliniat Windsor complet lipsit de înţelegere, exceptând faptul că îmi cuprinsese degetele îngheţate cu mâinile lui extrem de calde.

— Ştiu că mi-ai spus! Eram morocănoasă şi fără chef, la fel ca vânturile care băteau din toate părţile.

— Nu-ţi face griji. Nu pot să-ţi facă nimic, să ştii. Surghiunul ţi-a fost abrogat chiar de Gaunt.

— Crezi c-o să uite? Optimismul lui era cam neobişnuit.

— Nu. Gata cu optimismul! S-a încruntat spre degetele pe care şi le încolăcea în jurul încheieturilor mele, cu cinismul pe care îl apreciam într-o lume plină de linguşiri şi promisiuni deşarte. Cât de mult i-o fi lăsat regele prin testament?

Am răspuns pe cel mai monoton ton.

— O mie de lire. Nu-i suficient să te lauzi cu aşa ceva. Iar Richard primeşte patul lui Eduard cu toate simbolurile heraldice agăţate de el.

Windsor şi-a descreţit fruntea şi a izbucnit într-un hohot de râs.

— Cred că ar fi fost mult mai bine dacă primeai *tu* patul!

— Probabil că Joan îi va da foc, ca să scape de contaminare. Sunt convinsă că n-o să-l lase pe băiat să doarmă în el.

— Tu eşti trecută în testament? m-a întrebat el.

— Nu. Nu mă aşteptasem oricum la asta. Nu aveam ce căuta în testamentul lui Will. Îmi dăduse tot ce putuse, tot ce-şi dorise să dăruiască.

— Măcar pentru asta şi tot ar trebui să se bucure!

— Mă îndoiesc! Când am plecat de la Sheen am avut grijă să împachetez bijuteriile Philippei în desagi, şi inelele lui Eduard mi le-am băgat în decolteul rochiei. N-a putut să mă controleze la corp în public, aşa că n-a reuşit să pună mâna pe ele!

Windsor a râs din nou cu poftă, apoi a devenit serios.

— Gata cu Joan cea Frumoasă. Nu putem să ne petrecem restul vieţii făcându-ne atâtea griji, da? Aşa că gata cu atâtea griji.

Trebuia să recunosc că era cel mai bun sfat pe care îl puteam primi.

Windsor mi-a dat drumul la mâini şi şi-a ridicat cana de bere într-un toast.

— Pentru furtuni. Să dureze cât mai mult. Să inunde drumurile şi ţărmurile între Londra şi Pallenswick până când Joan uită tot.

— Sfântă Fecioară! Adică pe vecie! Dar i-am luat cana, am băut

toată berea şi apoi am repetat şi eu. Pentru furtuni.

După ce ploaia şi vânturile s-au potolit, drumurile au fost deschise din nou, iar Tamisa a început să fie din nou foarte aglomerată, aşa că mai auzeam şi noi evenimentele care se petreceau în Londra sau aiurea. Nimeni nu se interesa de soarta mea. Cam ciudat.

Tânărul Richard, îmbrăcat în alb şi auriu, a fost încoronat în a şaisprezecea zi din iulie. Într-o joi, zău! Neobişnuită zi, dar considerată de bun augur, fiind aleasă în ajunul sărbătorii sfântului Kenelm, un rege copil care nu s-a remarcat prin nimic decât c-a devenit martir în vechiul regat Mercia.

— Cu certitudine că Joan cea Frumoasă s-a gândit că băiatul are nevoie de toţi augurii din lume! a mormăit Windsor.

O apreciere cât se poate de corectă. Se întrevedeau probleme. În absenţa unei armate engleze puternice, cu un rege care s-o conducă, francezii preluaseră iniţiativa şi făceau des incursiuni de-a lungul coastei sudice a Angliei, incendiind şi jefuind totul în calea lor. Oraşul Rye devenise un infern. Unii dintre jefuitorii francezi ajunseseră la Lewes, dar noi ne simţeam în siguranţă.

Ce ciudat era să n-am nicio legătură cu toate astea, să fiu complet ruptă de planurile regelui de a-i goni pe francezi. Cine avea să preia politica externă? Gaunt, bănuiam. Nu m-a mai preocupat acest subiect, pentru că nu mă mai afecta.

Dar unele evenimente, prin asociere, mă afectaseră destul de bine.

Wykeham, dragul meu Wykeham, fusese iertat oficial, ceea ce confirma că ruptura dintre Eduard şi fostul său cancelar fusese dată uitării. Măcar atât putusem face pentru un prieten vechi. Wykeham mi-a scris.

Am fost repus în graţii, dar nu mi s-a oferit un post politic. Îmi voi îndrepta atenţia către chestiunea educaţiei şi voi construi la Oxford două colegii noi. Ştiu că ideea vă atrage – deşi nicio femeie nu le va călca pragul! Poate că vă datorez asta – dar amândoi ştim că nu se poate.

M-a făcut să zâmbesc. Ce dificil trebuie să fi fost unui preot să se ştie dator unei fiice păcătoase a Evei, dar o făcuse cu atâta eleganţă. Îi doream numai binele. Nu credeam că sunt şanse prea mari să ne mai revedem.

După care am primit nişte veşti tulburătoare care m-au făcut să râd – şi apoi să mă încrunt. Gaunt fusese invitat, cu ocazia întrunirii Parlamentului, să se alăture unui comitet al lorzilor pentru a dezbate pe marginea ameninţărilor de dincolo de Canalul Mânecii.

— Aşadar steaua lui Gaunt e în ascensiune, a remarcat Windsor, citind scrisoarea lui Wykeham peste umărul meu.

— Era de aşteptat, am răspuns eu. Este de viţă regală şi are şi experienţă.

— Din nefericire, n-are şi o reputaţie de învingător!

Dispreţul lui Windsor nu m-a deranjat. Cum avea să mă afecteze faptul că Gaunt căpăta putere? Ambiţiile noastre nu mai aveau o traiectorie paralelă. Dar Windsor căzuse pe gânduri şi-mi luase scrisoarea lui Wykeham să o recitească în voie. Mă îngrijoram de fiecare dată când îl vedeam pe Windsor cugetând la o cană de bere.

Dar am râs când am citit petiţia extrem de arogantă adresată de Parlament tânărului rege. Ce previzibili erau! În viitor, doar Parlamentul urma să mai aibă dreptul de a-l numi pe cancelar, pe trezorerier şi orice alt slujbaş de rang înalt pe care îl mai inventau. Parlamentul urma să controleze fiece pas al regelui. Nimănui nu i se va mai permite să facă ce făcusem *eu* când Eduard fusese prea bolnav să rezolve singur treburile. Nu va mai exista o altă Alice Perrers, care să facă pe cocoşul regal.

Da, am râs, deşi nu prea era nimic amuzant.

După aceea n-am mai avut niciun motiv să râd. O bătaie grea în uşa mea de la Pallenswick, mai degrabă tunetul unui pumn de soldat, care m-a smuls într-o clipă din faţa chitanţelor şi înregistrărilor contabile.

Windsor, ştiam, era implicat în asanarea unor lunci la Gaines. Nu că m-aş fi aşteptat să-mi bată în uşă când se întorcea – încă aveam o viaţă ciudat de nomadă, nicidecum o gospodărie unită, ca şi cum căsnicia noastră ar fi fost încă un fel de entitate de afaceri nedefinită care uneori avea nevoie de momente de intimitate, alteori nu. Nu, Windsor nu ar fi ciocănit. Mai degrabă ar fi trântit uşa de perete şi ar fi intrat direct, ridicând vocea să dea de ştire că a sosit şi umplând casa cu prezenţa lui formidabilă şi neliniştită. Acum nu era Windsor. Inima mi-a tresăltat, cuprinsă de vechea frică din mine, dar tot nu voiam să mă ascund… M-am dus spre uşă, unde s-a auzit din nou pocnitura.

— Un grup de bărbaţi, doamnă, intendentul se fâţâia nesigur în holul de la intrare. Să le deschid?

Nu era motiv de luat cu tremurici.

— Deschide-le. Dacă reprezentau o ameninţare, aveam să mă confrunt cu ea.

— Bună ziua, doamnă.

Nu era soldat, ci un oficial, posibil la fel de puternic. Bărbatul din uşa mea era îmbrăcat în hainele sobre ale unui servitor superior: funcţionar sau secretar. Sau, după cum mi-a şoptit fiorul de avertizare de pe ceafă, un oficial de la curte. Nu-l cunoşteam. Nu-mi plăcea cum arată, deşi avea o privire blajină şi se înclinase politicos în faţa mea, şi nu-mi plăceau nici cei doisprezece bărbaţi din spatele lui. Curtea mea era plină cu animale de povară şi două căruţe mari.

— Doamnă Perrers?

— Eu sunt. Şi dumneavoastră cine sunteţi, domnule? l-am întrebat eu cu amabilitate.

În ultimele luni nu mai auzisem nimic din Londra, iar eu nu făcusem valuri din exilul pe care mi-l autoimpusesem.

— Ţine-ţi capul plecat, mă sfătuise Windsor după ce mă jucasem data trecută cu focul. Au prea multe probleme ca să le stea mintea la tine. Apărarea regatului a devenit mai importantă decât amanta fostului rege. Încă vreo câteva luni şi-or să te dea uitării.

— Nu ştiu dacă-mi face plăcere gândul ăsta. Nu făceam casă bună cu anonimatul. Vreau eu să fiu uitată?

— Ai vrea, dacă ai fi rezonabilă. Stai în banca ta, femeie.

Aşa făcusem, iar săptămânile se scurseseră fără vreun semn de răutate din partea lui Joan, aşa că spaima mea se mai potolise. Dar dacă Windsor fusese bine informat, aşa cum era de obicei, cine erau oamenii ăştia de la uşa mea? Nu era semn bun. L-am înjurat în gând pe Windsor pentru că fusese atât de sigur pe el şi pentru că nu era prezent. De ce nu aveam niciodată un bărbat în preajmă când aveam nevoie de el? Şi de ce aş fi avut oricum nevoie de el, nu puteam să mă descurc cu un act de violare a proprietăţii mele? L-am studiat pe musafirul nepoftit. Bărbatul acesta avea mult prea multă autoritate după placul meu, în tunica lui neagră şi cu tolba de piele. Mi s-a uscat gâtul când privirea lui ştearsă m-a cântărit din cap până în picioare.

Dar nu pot să te aresteze. Nu ai comis nicio crimă. Gaunt ţi-a luat apărarea! A anulat surghiunul!

Am răsuflat un pic mai uşurată.

Oficialul s-a înclinat din nou. Măcar era politicos, dar oamenii lui aveau o privire hrăpăreaţă.

— Eu sunt Thomas Webster, doamnă, a zis el şi a scos un sul de pergament din tolbă. Sunt trimis de comisia întocmită de Parlament. Voce blândă, respectuos, în ciuda ochilor cu care mă fixa; a scos documentul şi mi l-a întins. L-am luat, l-am desfăcut încrezătoare şi am parcurs în treacăt conţinutul. Nu a fost dificil să localizez imediat esenţa.

Îmi pierdusem iar suflul. Am zdrobit cu mâna unul dintre sigiliile roşii care îmi spuneau că este un act cât se poate de oficial şi m-am prefăcut că citesc din nou în timp ce mă forţam să trag aer în piept. Apoi m-am proţăpit în uşă şi am stat acolo, de parcă puteam să le blochez accesul.

— Ce este asta? Nu înţeleg. Cuvintele însă erau scrise cu negru şi clare sub ochii mei.

— Am autoritatea de a lua tot ce găsesc de valoare, doamnă.

Nodul pe care îl simţeam în gât ameninţa să mă sufoce.

— Iar dacă refuz?

— Eu n-aş face asta în locul dumitale, doamnă, a zis el sec. Nu aveţi

puterea să mă opriţi. Am o listă cu obiectele principale. Iar acum vă rog să-mi daţi voie…

Au intrat în casă cu tropăit de cizme, iar Webster şi-a desfăcut lista lui monstruoasă. Era un inventar cu toate lucrurile mele, cu toate obiectele din Pallenswick care îmi aparţineau.

M-am panicat şi mi-am pierdut controlul.

— Este casa mea! am protestat eu. Nu e proprietatea coroanei. Nu a fost un dar din partea regelui. Am cumpărat-o eu.

— Dar cu ce bani aţi cumpărat-o, doamnă? De unde aţi avut banii? Cred că mi-a zâmbit cu superioritate. Şi ale cui sunt lucrurile din casă? Şi p-astea le-aţi cumpărat? S-a întors cu spatele la mine şi le-a făcut semn trepăduşilor lui să înceapă misiunea.

Nu aveam ce răspuns să dau ca să-i impresionez în vreun fel. Am rămas în picioare şi am privit cum era pus în aplicare ordinul comisiei Parlamentului. Toate lucrurile luate pe sus în faţa mea, duse în curte şi încărcate în căruţe şi pe spatele animalelor de povară. Aşternuturile, mobila, până şi patul. Bijuterii, haine, podoabe fără valoare şi tot ce mai citea Webster de pe lista lui mârşavă.

— O diademă cu perle. Un lanţ de aur cu rubine. Un metru de panglică de mătase purpurie. O pereche de mănuşi de piele, mănuşi de protecţie lucrate în argint şi…

— Un metru de panglică…? am ţipat eu isteric.

— Orice mărunţiş contează, doamnă. Avem de sponsorizat un război, a replicat el caustic. După aproximarea noastră, bijuteriile astea vor aduce aproape cinci sute de lire. Mai bine un echipaj bine înarmat care să apere pământul Angliei, decât chestiile astea drăguţe în jurul gâtului dumitale!

N-avea niciun rost. Am privit tăcută cum toate lucrurile mele erau scoase afară din casă. Când mi-am văzut şi rochiile adunate în braţele unui servitor solid, un teanc de blană, mătase şi damasc în nuanţe puternice de albastru şi argintiu, rochiile pe care Eduard le făcuse pentru mine pentru cel de-al doilea mare turnir de la Smithfield, mi-am stăpânit cu greu lacrimile. Nu le purtasem niciodată, pentru că turnirul acela nu se mai ţinuse. Rochiile fură aruncate în căruţă, alături de celelalte lucruri.

Iar acum stăteam în holul de la intrare în propria mea casă, care răsuna a gol.

— Aţi terminat?

— Da, doamnă. Dar ar trebui să vă avertizez. Parlamentul v-a preluat toate sumele datorate către creditori. Orice persoană care are o creanţă asupra dumitale e invitată să şi-o recupereze.

— Creditorii mei? Era din ce în ce mai rău.

— Da, doamnă. Orice om cu o plângere de extorcare, persecuţie sau alte lezări împotriva dumitale – ce plăcere sadică avea! – poate apela

la Parlament pentru o remediere.

— De unde – de unde aţi primit acest ordin? am întrebat eu. Oh, ştiam răspunsul!

— De la Parlament, doamnă.

Am tras aer în piept încet şi mi-am încleştat pumnii ca să nu ţip de furie. Nu de la Parlament era. Aş fi putut paria pe diadema cu perle care tocmai dispăruse în sacul de pe spatele unui măgar. Ştiam cine îşi vârâse degetele în plăcinta asta. Aşadar nu se mulţumea să mă lase să trăiesc în anonimat! Ştiam de unde a început această campanie de represalii şi era de-a dreptul perversă! Parcă o şi vedeam cum îşi freacă mâinile de mulţumire.

Doamne Dumnezeule!

M-am forţat să gândesc la rece şi logic. Dacă asta fusese tot ce luase… mai aveam şi alte proprietăţi, bine puse la punct. Aveam să înghit de data asta, chiar dacă mă scotea din minţi.

După care l-am văzut pe Webster scoţând un al doilea sul din tolbă.

— N-aţi luat deja tot ce s-a putut?

— Acesta nu este un ordin de sechestrare, doamnă. Este o citaţie ca să vă prezentaţi în Londra.

I l-am smuls din mână. L-am citit. Trebuia să apar în faţa Camerei Lorzilor.

— Un proces? am icnit eu. N-a zis nimic, cu faţa împietrită. Ce acuzaţii îmi mai aduceau acum? Spune-mi! am întrebat. Este vorba despre un proces?

— Scrie acolo, doamnă, a zis Webster, arătând spre documentul mototolit din mâna mea. Trebuia să mă prezint în faţa Camerei Lorzilor în data de douăzeci şi doi decembrie. Iar acuzaţia? Fraudă. Înaltă trădare!

Înaltă trădare? Aşa ceva nu era posibil!

Ba ştiam că orice era posibil. Furia mi-a fost înlocuită de teroare. Asta nu era o pleznitură politică peste degete. Era un *proces* cu consecinţe legale. Cât de departe avea să meargă Joan în dorinţa ei de răzbunare? Pedeapsa pentru înaltă trădare era moartea.

Windsor s-a întors după o dimineaţă deprimantă în luncile inundate de lângă Upminster şi m-a găsit stând absentă pe podeaua salonului golit. Fără mobilă, fără tapiserii, până şi coşul de lemne de lângă sobă luat… Eram împietrită, de parcă Joan m-ar fi pleznit peste faţă – aşa cum făcuse cu mult timp în urmă. Când a văzut că nu reacţionasem la bocănitul cizmelor lui pe podea, a îngenuncheat şi mi-a luat documentul din mâinile care nu s-au împotrivit. L-a parcurs şi a început să înjure în gura mare, şi-a aruncat mănuşile şi sabia pe podea şi apoi s-a aşezat lângă mine.

— Văd că te-au călcat vulturii.

— Da. Cizmele lui murdare de noroi, nămol şi lintiţa aceea ciudată erau foarte aproape de fustele mele. Nu îmi păsa.

— Au golit toate camerele sau doar pe asta?

N-am fost în stare să-i răspund. Mi-am ridicat braţele şi le-am lăsat să cadă. Eram în culmea nenorocirii.

— Ce ai de gând să faci? a întrerupt el tăcerea.

— Cred că o să aştept aici să vină să-mi taie gâtul cu toporul.

— Serios? a zis Windsor şi s-a ridicat în picioare. M-a apucat de antebraţe şi dintr-o mişcare m-a ridicat şi pe mine. Sus, Alice. Trebuie să stai pe picioarele tale. Trebuie să gândeşti!

— Nu pot.

— Femeia pe care o iubesc se lasă intimidată atât de uşor?

Am rămas ţeapănă în îmbrăţişarea lui, incapabilă să gândesc, incapabilă să răspund. În ce gaură neagră îmi dispăruse tot curajul? Eram plină până la refuz de autocompătimire şi pentru că nu mă mai simţeam curajoasă am plâns de propria mea slăbiciune, pentru tot ce pierdusem. Pentru că toate darurile pe care mi le făcuse Eduard din dragoste şi recunoştinţă fuseseră luate din ură, distrugând orice dovadă fizică a lui Eduard în viaţa mea. Şi când m-am străduit să recunosc cu sinceritate că aveam şi eu partea mea de vină, am mai plâns o dată. Mă bucurasem de puterea poziţiei de concubină a regelui. Nu puteam fi absolvită complet de vina de a fi folosit aurul coroanei pentru achiziţiile mele, dar îi plătisem la loc. Nu? Mă rog, îmi plătisem datoriile în mare parte. Iar aceasta era ziua judecăţii. Am plâns pe umărul lui Windsor.

— E femeia pe care o iubesc atât de lipsită de curaj încât să stea să plângă în loc să lupte pentru ce-i al ei de drept?

Cuvinte dure, dar m-a strâns şi mai tare în braţe şi şi-a sprijinit bărbia de creştetul meu până am început să mă relaxez şi să mă ţin singură pe picioare. Bătăile puternice ale inimii lui mă linişteau. Într-un târziu mi-am lăsat capul pe umărul lui şi am putut respira din nou normal…

Cuvântul acela îmi ardea în creier. Mi-am ridicat brusc capul, lovindu-l peste bărbie şi mi-am văzut reflexia în ochii lui.

— *Ce* ai spus adineauri?

— La ce te referi? Că n-ai curaj?

Mi-am plimbat limba pe buzele uscate, mi-am şters faţa cu un colţ de cămaşă pe care Windsor mi-l oferise cu amabilitate şi m-am încruntat.

— Ai zis că eu sunt femeia pe care o iubeşti?

— Eşti. Nu ştiai? Nu pari foarte încântată.

Mâinile mele s-au încordat pe mânecile lui.

— Mai spune-o o dată. Ca şi cum chiar ai crede-o. Asta în cazul în care nu o făcuse deja. Slavă Domnului, o spusese!

— Dragă Alice. Te iubesc. Tu-mi ţii soarele şi luna în mâini!

— Ce poetic!

Mi s-a părut că a zâmbit un pic strâmb. Nu-mi venea să cred! Dar trebuia să cred, nu-i aşa? Windsor nu era omul care să zică ceva dacă nu credea. O bucurie nemăsurată s-a stârnit în mine, care m-a umplut cu o lumină strălucitoare ce a dispersat umbrele din mintea şi inima mea. Asta până când mi-am adus aminte de evenimentele de dimineaţă…

L-am privit fix.

— De ce mi-ai spus-o tocmai acum?

— Când trebuia să-ţi spun?

Windsor mă înveselea, îmi distrăgea atenţia. Şi-a tras mâinile cât să stau singură pe picioare.

— Mâine. Săptămâna trecută. Oricând, dar nu când faţa mi-e umflată de plâns şi casa goală şi mintea plină de perfidia lui Joan.

— Am crezut că ştii.

— Nu, nu am ştiut! De unde să ştiu? Nu mi-ai mai spus-o niciodată. Cum putea fi atât de obtuz? Stătea aici în carne şi oase şi atât de *dificil!* Şi infinit de iubit. Vreau să mă bucur de cuvintele astea, nu să le pun în balanţă cu faptul că este posibil să fiu ruinată financiar – sau chiar moartă dacă mă găsesc vinovată de înaltă trădare! Şi cred că ar trebui să ştii… – nici măcar n-am ezitat – că şi eu te iubesc!

Windsor a rânjit cu gura până la urechi.

— Bravo ţie!

Mi-am pus mâinile peste gură.

— N-am vrut să spun aşa ceva!

— Nu văd de ce nu. M-a luat iar de mâini, cu un surâs pândind în colţul gurii. O să ne sărbătorim împreună dragostea şi grija reciprocă faţă de veninoasa Joan.

Gura lui era fierbinte şi fermă peste gura mea.

— Oh, Will…

— Ce mai e? Tocmai ţi-am proclamat dragostea nemuritoare. Şi nu pari deloc foarte fericită!

Am oftat.

— O să-mi revin.

— Stai să te ajut. Şi m-a mai sărutat o dată.

Gândurile îmi pluteau toate departe şi m-am lăsat pradă acelei îmbrăţişări. Dar nu pentru mult timp. Nu era momentul pentru oftaturi amoroase şi dorinţe arzătoare. Încă nu eram liberă să mă bucur de ele, iar Windsor ştia acest lucru. Mi-a prins faţa în palme ca să mă oblige să mă uit la el şi să mă concentrez când mi-a vorbit pe un ton jos şi controlat, care dezminţea emoţia ce îi pulsa prin piele.

— Acum ascultă-mă. Trebuie să fii puternică, Alice. Ascultă-mă! Mi-a prins bărbia cu mâna şi m-a făcut să mă uit la el. Vei sta în faţa

lorzilor şi le vei răspunde la toate întrebările. Nu există nicio dovadă împotriva ta la acuzaţia de fraudă. Iar înalta trădare… nu va fi acceptată.

— Eşti atât de sigur pe tine, m-am încruntat eu, fără să fiu câtuşi de puţin convinsă.

— Pe toţi sfinţii! Nu, nu sunt! Sunt doar mult prea realist. Dar tu trebuie să fii încrezătoare în faţa lor sau te vor sfâşia în bucăţi.

— De ce să mă sfâşie? Acum, când zilele mele la curte au apus?

— Ştii de ce. Te vor distruge pentru zilele în care puterea a fost în mâinile tale, şi nu în ale lor.

— Putem să-i oprim?

— Nu ştiu. De unde să ştim, dacă nu ştim încă ce dovezi au. Dar ne vom strădui cât vom putea de mult.

Am tras adânc aer în piept, uşurată că măcar o parte din disperarea aceea cumplită se mai estompase şi l-am întrebat ce îmi doream cel mai mult în lumea asta.

— Când va trebui să mă duc – o să vii cu mine?

— Nici dracul în persoană nu m-ar ţine departe! Nu mai plânge… Lacrimile nu au nicio valoare în jocul ăsta! Privirea îi era încrâncenată şi mâinile sigure când mi-a mai şters ochii o dată cu cămaşa, cu o meticulozitate la care mai apela doar când îşi ştergea calul după o ploaie puternică. Nu eşti tu soţia mea? Nu te iubesc eu pe tine? Fii curajoasă, Alice. Ai fost curajoasă toată viaţa. Vom merge împreună la Westminster şi îi vom înfrunta pe vulturii ăia dornici de sânge în cuibul lor. Iar acum… Cred că meritǎm ceva timp şi pentru noi. În numele lui Dumnezeu n-am realizat prea multe în ultimii ani.

— Ca să facem ce? Gândurile îmi rătăceau încă aiurea spre chipurile răutăcioase şi batjocoritoare de la curtea lui Eduard, aţâţate împotriva mea.

Windsor a pufnit iritat, m-a apucat de umeri şi m-a zdruncinat.

— Nu te mai gândi! Hai în pat – şi-o să-ţi demonstrez că te iubesc cu adevărat şi că nu e doar o plăsmuire a imaginaţiei tale… Dar nu mai avem pat, nu?

— Nu! Am simţit cum mă bufneşte plânsul, dar am reuşit să scot un râset răguşit.

— Jur că nu va fi nicio problemă!

În dormitorul meu – dormitorul nostru – Windsor şi-a întins pelerina pe jos în dreptul unui petec de soare şi şi-a împăturit tunica drept pernă pentru capul meu. Iar în plină zi mi-a oferit o frântură din ceva ce nu cunoscusem niciodată – o esenţă distilată din magia iubirii neîmpovărate, dăruită şi primită deschis. Am simţit cum lanţurile datoriei şi aşteptărilor se rup şi sunt înlocuite cu cătuşe moi de plăcere, pasiune şi poftă fierbinte.

— Te-am convins? m-a întrebat el printre sărutări.

— Oh, Will…

Nu puteam lega nici două vorbe, atât de intens trăiam acele clipe. Era imposibil să nu-i admir trupul de soldat, puternic şi musculos, în timp ce şi-a dat jos pantalonii şi cizmele. Soarele îi atenua trăsăturile aspre şi îi scotea în evidenţă coapsele şi umerii puternici.

— Poitiers? am şoptit eu, lipindu-mi buzele de o cicatrice veche de-a lungul coastelor, care se întindea de la stern până la talie.

— Da. S-a întins şi m-a ridicat cu totul. Ai de gând să-mi săruţi toate cicatricele?

— Ar dura prea mult. Mi-a scos cămaşa şi acum stăteam dezbrăcată şi expusă. Te doresc cu pasiune şi ardoare, Will. Genunchii mi s-au înmuiat de dor…

— Şi dragoste? Dovada faptului că şi el mă dorea cu pasiune şi ardoare era la fel de evidentă ca şi lichidul fierbinte dintre coapsele mele.

— Da, şi dragoste.

Podeaua era tare, n-aveam saltea cu puf de gâscă, n-aveam aşternuturi, n-aveam cuverturi care să miroasă a levănţică. Nu conta nici măcar cât o pană mică din pernele pe care nu le aveam. L-am lăsat să mă posede cum a vrut. Sau poate că nu eu i-am permis asta. Nu era bărbatul care să ceară voie, dar nici nu mi-aş fi dorit s-o facă. Mintea-mi era golită de absolut orice în afară de noi doi, împreună într-o casă goală, cu soarele care ne bătea pe piept şi coapse. Doi oameni în intimitatea lor, absorbiţi unul de celălalt, dezinteresaţi de lumea de afară.

— De ce ne iubim noi, Windsor? l-am întrebat eu.

— Habar n-am. Nu te gândi la asta. În viaţă ai uneori parte de lucruri pe care trebuie să le iei aşa cum sunt şi să te bucuri de ele…

Faptul că se bucura de mine era ca un balsam pentru sufletul meu, trupul lui – stâncă, posesiunea lui – profundă. M-am agăţat de el, cu fiecare muşchi şi nerv în armonie cu dezmierdările lui, aşa cum nu mă mai agăţasem de niciun bărbat înainte. Inima îmi era atât de plină de bucurie încât aş fi putut să plâng din nou. Dar nu am plâns. Erau clipe de bucurie, iar mâinile pricepute ale lui Windsor goniseră toate umbrele.

Dar nu pentru totdeauna.

După ce a adormit, ciufulit tot şi cu faţa îngropată în faldurile tunicii, eu am rămas trează. Proces? Dovadă necunoscută? Ţineam dragostea lui Windsor aproape de mine, ca un talisman împotriva fricii.

— Au luat şi bijuteriile Philippei? m-a întrebat Windsor în momentul în care a trebuit să ne îmbrăcăm la loc.

Mă tem că expresia mea a fost plină de infatuare.

— Tu ce crezi?

— Pe toţi sfinţii! Râsul lui a răsunat ciudat în camera nemobilată. Hai, povesteşte-mi.

— Merită să te pregăteşti şi să fii vigilent. Dar va trebui să le şlefuiesc un pic.

Cu nişte planuri făcute dinainte în eventualitatea apariţiei acestei zile – nu fusesem eu dintotdeauna prevăzătoare? – de îndată ce Thomas Webster a început să dea ordine, intendentul meu le-a ascuns, împreună cu inelele lui Eduard, într-un sac de făină pe jumătate plin cu gărgăriţe. Webster, slavă Domnului, se gândise că ar fi fost sub demnitatea lui să-mi confişte detritusul din pivniţe.

Windsor îşi pusese deja tunica pe el.

— Apropo, am ceva pentru tine… era să uit, a spus el şi a început să scotocească în interiorul căptuşelii. Nu cred să-ţi mai fi oferit vreun cadou înainte.

A scos o oglindă cu ramă de argint. Strălucea ispititor în lumina blândă şi avea gravate tulpini şi frunze împletite cu dibăcie în jurul marginii ca braţele unor îndrăgostiţi.

M-am încruntat.

— Nu! am spus eu pe un ton rece, lipsit de graţie.

Windsor s-a zgâit în oglindă, apoi şi-a mutat privirea spre mine cu o uimire plină de gravitate, ca şi când mecanismele gândirii mele tipic feminine îi depăşeau puterea de înţelegere.

— Alice, draga mea! Nu am furat-o! Am căpătat-o prin mijloace oneste – şi arată-mi mie o femeie care nu foloseşte oglinda.

— Stă chiar în faţa ta.

— Dar de ce? De ce nu te uiţi în oglindă?

— Nu-mi place ceea ce văd. Acesta era adevărul, nu căutam să fiu complimentată.

— Care părticică? Era oare momentul pentru glume, când eram nepieptănată în cămaşa de noapte?

— Niciuna… Nu sunt… Of, Windsor! Înfuriată pentru că de fapt spusese un lucru drăguţ, mi-am trântit mâinile în poală.

— La ce vârstă începe să nu-i mai pese unei femei de cum arată? Cred că doar pe patul de moarte.

A căzut în genunchi în faţa mea pe mantaua sa foarte şifonată, ţinând oglinda sus, şi cu mâna liberă mi-a trasat conturul uneia dintre sprâncenele mele mult prea negre.

— Nu văd nicio trăsătură urâtă, a spus el cu blândeţe, căci tu eşti minunată în ochii mei. Vreau s-o vezi şi tu pe *Alice*. Vreau ca tu sa vezi chipul soţiei mele şi al femeii pe care o iubesc.

Îmi alungase astfel orice urmă de refuz din minte. Cum puteam să refuz acest dar fără să fiu ultima mojică… Iar reflecţia mea nu era atât de urâtă pe cât îmi imaginasem. Chipul care mă privea nu era frumos,

dar lipsa de simetrie avea ceva uimitor. Până şi sprâncenele erau acceptabile. Mi-am înclinat bărbia şi am zâmbit, iar reflexia mea a făcut la fel: probabil că fericirea aceasta neaşteptată îmi îndulcise trăsăturile. Astfel am devenit proprietara unei oglinzi, deşi îmi jurasem că nu voi deţine niciodată un asemenea obiect şi nici nu mi-a mai displăcut când Windsor mi-a sărutat fiecare centimetru al acestei reflexii.

Ne-am mutat la Gaines, unde măcar aveam un pat – până acum cel puţin. Apariţia mea în faţa Lorzilor: am ştiut exact ce fel de impresie doream să le fac. Am crezut că voi fi iritată, speriată de verdictul lor; îngrozită de fapt, cu gura uscată, cu inima bătându-mi nebuneşte cât să mă mai ia şi cu ameţeală. Şi aşa m-am şi simţit, dar mai mult decât atât, am fost sfidătoare! Încă de la vizita lamentabilului Webster, Joan, cu susţinerea curţii, făcuse un pas plin de venin. Iubita mea moşie de lângă Wendover, cadou de la Eduard, îmi fusese luată, oamenii mei izgoniţi, mobila sechestrată, fără ca eu să fi fost măcar acolo, să zic da sau nu. Fusesem informată că nu eram proprietară de drept. Fusese retrocedată coroanei, iar acum era în posesia regelui Richard. Nu că ar fi folosit-o sau i-ar fi făcut plăcere s-o aibă. Sfătuit de mama lui, i-o dăruise fratelui său vitreg, Thomas Holland. Băiatul lui Joan provenit din vreuna dintre căsătoriile sale anterioare dubioase, probabil bigame.

Sunt sigură că nu şi-a mai încăput în piele de bucurie!

Pe toţi sfinţii! Simţeam că dau în clocot de neputinţă.

Şi Gaunt? Într-un mod deconcertant şi îngrijorător, Gaunt a contribuit de asemenea la neputinţa mea de a riposta. Casa mea de pe malurile Tamisei trecuse uşor din mâinile mele într-ale lui. Toate proprietăţile mele din Londra de-a lungul străzii Ropery fuseseră adăugate la averea ducelui din Londra. Două dintre cele mai bune moşii alunecaseră elegant în buzunarul ginerelui lui Gaunt. Se putea lipsi cu adevărat de mine. Nu îi mai eram de niciun folos, ocazie cu care am primit o lecţie dură. Să nu ai niciodată încredere într-un om care pune puterea mai presus de loialitate. Sfântă Fecioară!

Am încercat să-l contactez pe Greseley la Tabard, dar fără succes. Intrase în pământ ca o vulpe vânată. Eram eu supărată la culme că se făcuse nevăzut, dar trebuia să recunosc că fusese o mişcare înţeleaptă. Ar fi fost foarte uşor ca mizeria emanată de vinovăţia mea să-l acopere pe agentul meu din cap până-n picioare, transformându-l într-o victimă uşor de arestat.

Aşadar, ca să mă duc la aşa-zisul proces, m-am îmbrăcat nu în ceva care să nu atragă atenţia, ci în ceva ca o explozie de revoltă. Mai aveam încă o rochie frumoasă.

— Aşa! Mi-am netezit cu palmele rochia şi mi-am prins o brăţară de

aur şi opale la încheietură, care să se asorteze cu colierul ce atârna frumos pe deasupra claviculelor, atrăgându-i atenţia lui Jane, care stătea pe podeaua dormitorului meu să se uite la transformarea ţărăncii într-o doamnă de la curte. Nu-mi ţinusem toate hainele la Pallenswick. O să le arăt că nu mi-e teamă de ei! am anunţat eu şi m-am înapoiat în salonul în care mă aştepta Windsor. Preţ de câteva clipe a rămas pironit în scaun şi s-a uitat la mine.

— Pe crucea mea, Alice! Vocea îi era şi mai agresivă decât privirea.

— E de bine sau de rău? Mă gândesc că ar da foarte bine să îngenunchez aşa în faţa lorzilor atotputernici.

Windsor strânse din buze şi fără niciun cuvânt mă conduse înapoi în cameră, o luă pe Jane de pe podeaua unde rămăsese şi o puse pe mijlocul patului, apoi o mângâie absent pe bucle.

Mi-am încleştat pumnii.

— Nu-mi place înfumurarea ta!

— Iar tu mă disperi cu lipsa ta de perspicacitate! a ripostat el cu felul lui enervant de imperios, cu vocea ca o lovitură de bici. Nu mi-a plăcut nici cum mi-a vorbit. Eşti proastă? Eşti dată în judecată, Alice. Fraudă şi înaltă trădare. Cât de tare vrei să-ţi îngreunezi situaţia? Chiar vrei să-i scoţi din minţi pe mizeriile alea de oameni care-ţi vor sta în faţă să te judece înainte de a apuca să căşti gura?

Faţa mi-a luat foc.

— Sunt deja scoşi din minţi! Ce mai contează cu ce mă îmbrac?

— Oh, contează! Arăţi ca o concubină!

— Am fost o concubină!

— Ştiu. Cu toţii ştim. Dar nu e nevoie să le tragi una peste ochii ăia de nobili ca să le mai spui o dată. Uită-te la tine cu toată onestitatea!

Şi-a întins braţele ca să mă imite, şi am fost obligată să mă văd prin ochii lui. Prin ochii lorzilor. Bănuiesc că era la limita trădării regale. Ca şi cum aş fi uzurpat puterea monarhiei pentru mine. Nu cu aceeaşi extravaganţă cu care fusese Doamna Soarelui, dar cu destulă strălucire cât să ia ochii, pentru că purtam aceeaşi *cotehardie* din mătase violetă şi aurie care o mâniase şi pe Isabella.

— Te lupţi pentru libertatea ta aici – poate chiar pentru…

— Viaţa mea? m-am răstit cu, albindu-mă dintr-odată.

— Nu fi melodramatică, ezită el, abia imperceptibil. Dumnezeule, era deştept! Nu pot zice că te văd la spânzurătoare, dar dacă nu poţi să le aduci argumente – atunci se vor găsi mai multe voci care să ceară pedeapsa capitală pentru tine.

— Ceea ce mi se pare o chestie contradictorie.

— Şi mie, soţia mea bătăioasă ce eşti. Şi-a băgat o mână prin păr şi a gemut. Trebuie să ai grijă, nu înţelegi? Dacă le vine ideea să te acuze iar de vrăjitorie… Mi-am dat seama că era îngrijorat. Şi trebuie să te îmbraci cu ceva mai puţin… provocator.

— Dacă spui tu. Ştiam că are dreptate. Sigur că avea dreptate. Am oftat şi am început să mă dezbrac de veşmintele acelea extrem de ofensatoare. Îmi e greu când ştiu că mama regelui îşi ascute unghiile.

Nu a răspuns. M-am ridicat cu rochia mototolită în mâini şi am recunoscut, pentru că aveam nevoie de ajutorul lui.

— Mi-e frică. Oh, Will, mi-e frică.

Iar vocea lui Windsor s-a înmuiat în cele din urmă.

— Ştiu. Mi-a luat rochia, a pus-o pe pat şi a netezit-o cu grijă. Dar ne pricepem să facem faţă forţelor ostile, aşa-i?

— Oh, da. Degetele sprintene ale lui Windsor îmi desfăcură cămaşa, care îmi căzu la picioare. Am oftat din nou. Îmi pare rău. Am lăsat emoţiile să mă copleşească.

— Sigur. Eşti femeie. Şi încă una foarte dragă mie. Nu o să-i las să-ţi facă rău, aşa să ştii.

— Cred că s-ar putea să n-ai niciun cuvânt de spus în chestiunea asta!

— Ce puţină încredere ai în mine. Mi-a aruncat o pereche de pantofi simpli de piele în mâini. Nu mai sta acolo să te gândeşti la asta. Dacă o să întârzii or să strâmbe şi mai tare din nasurile lor aristocrate. Dar să ţii minte. O să fiu cu tine. Nu o să te las să suferi singură.

M-am îmbrăcat rapid şi cu băgare de seamă pentru proces, sobră şi decentă. Fără nicio bijuterie! Dacă aş fi purtat măcar una dintre bijuteriile Philippei aş fi aţâţat focul care deja mocnea.

Astfel am revenit în Londra, pentru prima oară de la înmormântarea lui Eduard. Îmi părea că a trecut o perioadă mai lungă de timp decât săptămânile propriu-zise de când plecasem de la uşa catedralei cu prezicerea lui Joan răsunându-mi în urechi. Pentru o clipă, m-am bucurat la auzul zgomotului şi zarvei familiare, la vederea neguţătorilor avuţi şi a soţiilor lor îmbrăcate pe cât de extravagant le permiteau legile restrictive ale lui Eduard. Sclipirile pe care le arunca Tamisa printre depozite, opacă precum sticla aburită de gerul iernii, mă fermecau. Apoi mi-am amintit cu o rece strângere de inimă că nu mă aflam acolo pentru plăcerile pe care mi le putea oferi Londra.

I-am atins braţul lui Windsor pentru a mă linişti şi i-am fost recunoscătoare când mi-a acoperit mâna cu a lui. Dacă lucrurile ieşeau prost pentru mine, se putea să-mi petrec restul zilelor într-o temniţă sau exilată din regat. Sau mai rău… Încercând să răspund unui comentariu blând făcut de Windsor, pe măsură ce ne croiam drum printre cerşetori, prostituate şi drojdia Londrei de-a lungul apei, în gât mi s-a pus un nod de spaimă clară.

Descălecând în faţa palatului Westminster, Windsor ne-a luat caii în grijă, iar eu l-am luat la întrebări pe unul dintre reprezentanţii oficialităţilor. Unde urmau să se întâlnească lorzii? Am fost îndrumată către o cameră pe care Eduard o folosise uneori pentru audienţe

oficiale, precum vizita celor trei regi cu mulţi ani în urmă. Prin urmare şi aceasta trebuia să fie foarte oficială. Dar nu aveam timp să mă gândesc la nimic. Windsor mă trăgea de mantie şi ne-am îndreptat grăbit să-mi iau soarta în mâini, dar gărzile ne-au oprit la uşă. Lorzii nu se întruniseră încă. Cu nerăbdare, m-am întors şi am văzut un om şezând pe una dintre băncile ocupate în mod normal de petiţionari, aşteptându-ne.

— Wykeham, a spus Windsor, dând din cap discret.

— Windsor, a spus şi Wykeham, repetându-i gestul.

Cei doi bărbaţi se priviră destul de glacial.

Asta n-avea să se mai schimbe vreodată.

— Credeam că veţi sta departe de acest loc! am spus eu pentru a-mi masca uimirea că episcopul era aici. Nu este chibzuit pentru o persoană cu minte să fie văzut în compania mea.

— Aţi uitat. Grimasa lui în timp ce îmi săruta degetele era o lăudabilă încercare de a zâmbi. Sunt un om liber, graţiat şi repus în funcţie. Parlamentul, în înţelepciunea sa, şi-a întors faţa spre mine, deci nimic nu mă poate atinge.

Nu îl auzisem vreodată vorbind atât de cinic.

— Sper să pot spune acelaşi lucru despre mine astăzi, dar nu sunt sigură.

— Mă aştept să îi convingeţi! Umorul său caustic a avut efect. Încălzită de încercarea sa de a mă încuraja, oricât de lipsită de esenţă s-a dovedit a fi, i-am cerut ce nu-i mai cerusem niciodată.

— Să vă rugaţi pentru mine, Wykeham.

— O voi face. Deşi nu sunt sigur cât contează pentru dumneavoastră. Aţi vorbit pentru mine când am avut nevoie. Mi-a strâns degetele înainte de a le da drumul. Voi face tot ce pot, doamnă. Lorzii ar putea să asculte dacă voi vorbi în apărarea dumneavoastră…

Sau ar putea să nu facă asta. Schimbul acela de replici neobişnuit de respectuoase aproape mă înlăcrimase.

— Ai nişte prieteni cam ciudaţi, draga mea, a remarcat Windsor după plecarea lui Wykeham. Omul, preot sau nu, este îndrăgostit de tine. Dumnezeu să-l aibă-n pază!

— Prostii! Am ajutat la concedierea lui.

— Şi apoi l-ai împăcat cu Eduard. Eşti prea dură cu tine însăţi. Mi-a strâns mâna în mâna lui, şi mi-a sărutat buzele şi obrajii. Aminteşte-ţi ce ţi-am zis, mi-a şoptit.

După care am rămas pe cont propriu.

Am fost introdusă în cameră fără surle şi trâmbiţe. Nu era niciun scaun pregătit pentru mine, de data asta: se aşteptau să stau în picioare pe întreaga durată a procesului. În faţa, stânga şi dreapta mea, pe trei părţi, şirurile de feţe ostile îşi arătau aversiunea, aşa cum îmi imaginasem. Şi, într-un final, Windsor nu şi-a putut ţine

promisiunea de a-mi fi alături – a fost oprit la uşă. Nu s-a deranjat să se certe când a fost întâmpinat de halebardele gărzilor. Mi-l puteam imagina străbătând camera fără niciun rost.

M-am uitat în jurul meu, la cei pe care îi cunoşteam şi la cei pe care nu îi mai văzusem niciodată. Urma să se facă dreptate? Nu credeam.

Fii calmă. Fii raţională. Fii atentă. Nu te lăsa înşelată să recunoşti ceva ce poate fi folosit împotriva ta. Spune adevărul cât de mult poţi. Foloseşte-ţi inteligenţa pe care Dumnezeu ţi-a dat-o. Şi nu vorbi neîntrebată sau cu o aroganţă nepotrivită.

Windsor îmi dăduse câteva sfaturi cinice.

Dar eram singură. Nici măcar dragostea lui nu îmi putea linişti bătăile rapide ale inimii.

— Doamnă Perrers.

Mi-am îndreptat privirea tăioasă în sus. Purtătorul lor de cuvânt, cu un teanc de hârtii în mână, era Henry Percy, conte de Northumberland, mareşal al curţii Angliei. Un asociat apropiat al lui Gaunt. Nu îmi plăcea situaţia. Nu îmi plăcea deloc, dar mi-am păstrat hotărârea şi mi-am înclinat capul.

— Milord.

— Aţi fost citată aici pentru a răspunde în faţa unor acuzaţii extrem de grave. Înţelegeţi de ce vă aflaţi aici?

Deci aşa urma să fie. Oficial şi legal, complet impersonal. Încă nu ştiam care erau acuzaţiile.

— Da, milord. Înţeleg.

— Vă vom cere să răspundeţi unor întrebări privind comportamentul dumneavoastră din trecut. Avem câteva acuzaţii extrem de grave împotriva dumneavoastră.

— Care sunt acestea? Frica încolţise în sufletul meu.

— Fraudă, doamnă. Şi înaltă trădare. Cum pledaţi?

— Nevinovată, am răspuns numaidecât. La ambele acuzaţii. Şi contest validitatea oricăror dovezi împotriva mea. Eram poate precaută cu răspunsurile, dar nu şi naivă. Îmi dădeam seama de ce se întâmplă, voiau să născocească o situaţie falsă în care comisesem înaltă trădare. Până şi frauda era o acuzaţie îndoielnică.

— Sunt acuzaţii grave, doamnă. Poate ar trebui să vă gândiţi mai bine la ele…

— Prin ce metodă am comis eu vreodată vreo fraudă? Mi-am păstrat vocea clară şi puternică şi încrezătoare, spatele drept de parcă aş fi fost ameninţată cu halebarda. Nu am apelat niciodată la înşelătorii şi şiretlicuri pentru a profita în vreun fel. Nu m-am dat niciodată drept altcineva. Dacă îmi puneţi la îndoială drepturile mele de proprietate asupra moşiilor regale, ele mi-au fost dăruite de către regele Eduard din voinţa lui proprie, au fost cadouri făcute din generozitate, din afecţiunea pe care mi-o purta. Cele pe care le-am cumpărat singură au

fost luate la vedere şi legal, prin birourile agentului meu. Neg în mod categoric acuzaţia de fraudă, domnii mei.

Respiraţia mea era domoală, vocea mea monotonă şi impunătoare. Ce dovadă mai puteau avea?

— Dar în ceea ce priveşte înalta trădare, doamnă…

— Înaltă trădare? Cu ce ocazie am violat eu legământul sfânt faţă de regele meu? Nici măcar acest grup onorabil nu putea dovedi că eu am periclitat statutul regelui. Vă provoc să găsiţi orice dovadă cum că eu aş fi fost un pericol pentru sănătatea regelui sau pentru siguranţa regatului. Poate nu a fost înţelept, dar teama m-a obligat să îmi susţin cazul atât de răspicat. Am evaluat feţele întoarse spre mine. Unele mi-au întâlnit privirea, altele se uitau în oricare altă parte în afară de mine. Ei bine, domnii mei? Unde vă este dovada?

Lorzii au început să se foiască în băncile lor, şoptind. Contele Henry îşi frunzărea documentele.

— Trebuie să deliberăm, doamnă. Aţi putea aştepta în anticameră?

Am ieşit.

— Ce se întâmplă?

Windsor a fost imediat acolo şi m-a tras să stau pe banca recent eliberată de Wykeham.

— Deliberează.

— Ce, pentru numele lui Dumnezeu? N-ai stat nici cinci minute înăuntru!

— Nu ştiu. N-aveam stare să stau jos, aşa că am început să mă plimb încoace şi încolo prin cameră.

— Să-nţeleg că n-a decurs prea bine?

— Nimic nu merge bine. M-au acuzat, dar au refuzat să prezinte măcar o dovadă împotriva mea. Ce să înţeleg din asta? Dacă nu au nicio dovadă, de ce m-au mai chemat aici? Mi-e teamă, Will. Îmi e teamă de ceea ce nu ştiu.

— Îmi doresc să fi fost acolo cu tine. S-a ridicat să se plimbe cu mine.

— Ştiu, m-am rezemat de el. Dar nu cred că mi-ar fi folosit la ceva. Nici chiar Arhanghelul Gabriel nu ar putea să îi împiedice pe lorzi să mă sfâşie.

În jumătate de oră am fost chemată înapoi.

— Doamnă Perrers. Contele Henry avea un aer satisfăcut. Lorzii au dezbătut dovezile împotriva dumneavoastră. Faptul că aţi nesocotit în mod voit şi deliberat ordinele date de Parlamentul cel Bun.

Asta ce mai era? O direcţie cu totul nouă? Frauda şi înalta trădare fuseseră brusc abandonate, mai puţin în cazul în care era considerată înaltă trădare nesocotirea ordinelor Parlamentului. În acel moment mi-am dat seama că lorzii ştiuseră încă de la început că acele acuzaţii erau nefondate. Dar care era substratul aici? Am simţit pământul

fugindu-mi de sub picioare. Lucrul acesta era mult mai periculos; un fior îmi trecu pe şira spinării. Cât mi-aş fi dorit să-l am pe Windsor alături de mine, să mă încurajeze, dar trebuia să-mi susţin singură cauza.

— Care ordine? am întrebat, sincer confuză. Nu respectasem cu stricteţe litera legii? Sigur nu puteau da vina iar pe vrăjitorie? Greaţa îmi strângea stomacul.

— Ordinele care v-au izgonit de lângă persoana regelui şi care v-au interzis să locuiţi în vecinătatea curţii regale…

Dar nu făcusem exact ce îmi ceruseră, cuvânt cu cuvânt?

— Resping această acuzaţie!

— O respingeţi? Buzele contelui Henry se curbară uşor, ceea ce m-a făcut să înţeleg că negarea mea nu cântărea nimic. Aţi fost surghiunită şi totuşi v-aţi întors să staţi cu maiestatea sa răposată în ultimele săptămâni dinaintea morţii sale…

Rămâi calmă! Nu pot dovedi că ai vreo vină…

— Am ţinut cont de ordine, am declarat eu, alegându-mi cuvintele cu grijă, în timp ce inima mea bătea mai să-mi sară din piept. Am trăit retrasă. Nu m-am întors la curte până când lordul Gaunt nu a retras ordinele împotriva mea. Declar acest lucru, fapt care trebuie să fie cunoscut de toţi cei prezenţi, ca dovadă a nevinovăţiei mele.

— Această Cameră nu are cunoştinţă de acest fapt. Consideră că sunteţi vinovată de încălcarea termenilor surghiunului dumneavoastră hotărât de către Parlament. O fărădelege extrem de serioasă.

— Nu! Nu am făcut aşa ceva! Am primit în scris o înştiinţare, scrisă chiar de lordul Gaunt, prin care mi se spunea că sunt liberă să mă întorc.

— Aveţi această dovadă?

— Nu. Dar amnistia trebuie să existe.

Scrisoarea. Ce se întâmplase cu ea? Gândurile mi se zvârcoleau ca şobolanii prinşi în cursă. Dovada trebuie să existe…

— De asemenea, a continuat contele Henry ca şi cum nici nu aş fi intervenit – sunteţi acuzată ca v-aţi folosit influenţa nefastă asupra Maiestăţii Sale, regele Eduard, în ultimele lui zile de slăbiciune, pentru a obţine absolvirea lui Richard Lyons, pe care Parlamentul îl condamnase pentru vinovăţia sa gravă în chestiuni financiare. Prin acţiunea dumneavoastră instigatoare, Lyons a fost eliberat din Turn.

Pur şi simplu asta nu era adevărat. Am analizat acuzaţia, mintea mea trecând rapid în revistă fapte. Nu exista nicio dovadă a implicării mele. Nici *măcar* una! Am răsuflat mai uşurată, dar am rămas totuşi confuză în ceea ce priveşte această acuzaţie.

— Lyons a fost absolvit prin autoritatea lordului de Gaunt, în numele regelui Eduard, când deciziile Parlamentului au fost revocate, am răspuns, încă o dată sigură pe mine. El şi lordul Latimer au fost

eliberaţi amândoi. Nu este niciun secret. Ar fi trebuit să ştiţi acest lucru.

Contele Henry a negat.

— Această Cameră susţine că sunteţi vinovată de influenţarea obţinerii iertării pentru acest bărbat, bărbat considerat a fi un pericol pentru regal.

— Nu…!

— Obţinerea iertării sale este un act împotriva autorităţii Parlamentului…

— Trebuie să existe oficiali ai curţii care cunosc adevărul. Gaunt însuşi…

Ochii contelui Henry i-au întâlnit pe ai mei şi m-a străfulgerat cu ură.

— Nu ştim de existenţa vreunei astfel de persoane. Absolut nimeni nu s-a ridicat în apărarea dumneavoastră.

— Îi pot găsi eu. Vorbele mele au sunat extraordinar de calme şi de controlate, dar palmele îmi erau ude de transpiraţie. Avocaţii implicaţi în acest caz vor susţine lipsa implicării mele. Nu am avut absolut nimic de-a face cu iertarea lui Lyons. Trebuie să fie înregistrat faptul că lordul de Gaunt a întocmit actele.

Linişte. Nici măcar obişnuitul zumzet dintre judecătorii mei. Am observat ca mâinile mi se strânseseră pumn, cu unghiile intrând în carnea moale. Apoi contele Henry a încuviinţat rapid.

— Nu trebuie să se mai spună că această Cameră este vinovată de terfelirea justiţiei. Vă vom acorda timpul necesar să vă găsiţi martorii, doamnă. Vom asculta ce au de spus, iar apoi vom evalua dovezile.

— Cât timp? am întrebat. Cât timp îmi puneţi la dispoziţie?

— O după-amiază şi o noapte, mi-a spus cu un zâmbet superior, dacă nu mă înşel.

— Dar îmi este imposibil…

— Un comitet numit de noi se va întruni mâine la ora zece pentru audieri.

— Domnilor, vă implor să îmi acordaţi mai mult timp. M-am uitat la ei, dar ştiam că rugămintea mea era în zadar.

— E tot ce putem face.

Am ieşit din sală cu spatele drept şi capul sus. Ştiau că voi pierde.

— O după-amiază şi o noapte? Dumnezeule! Sunt aşa de siguri pe ei. Şi nu-mi place să mi se trântească uşa în faţă, răcni Windsor, lovind cu pumnul în perete nervos, după care deveni brusc practic. De unde începem?

— A fost treaba lui Gaunt, el a ordonat eliberarea lui Lyons. Trebuie să existe dovezi, i-am spus agitată. Ne trebuie doar cineva care să le descopere de oriunde ar fi ascunse şi să mă ajute să le aduc în faţa Comitetului lorzilor.

— Cine? Cine ar putea şti?

Străbăteam rapid coridoarele către aripa palatului ce funcţiona acum ca minister al afacerilor curţii, un labirint plin de funcţionari şi avocaţi.

— Nu ştiu. Unul dintre oamenii legii de la curte. Sunt o mulţime.

— Dar va reuşi?

— Ce să reuşească? Gândurile mele erau deja departe. Pe cine aş fi putut încolţi?

— Să găsească dovezi. Să le prezinte în faţa comitetului. Pe cine vei putea găsi să se prezinte în faţa lorzilor şi să le pună la îndoială hotărârile?

M-am oprit în drum.

— De ce nu ar putea face asta?

— Dacă exista vreun interes ca dovezile să nu iasă la iveală… Şi-a ridicat mâna văzând că eram gata să-l contrazic. *Dacă,* zic… Se poate ca pedeapsa pentru cel care ar vorbi în apărarea ta să fie rapidă şi aspră. Asta ar putea să-i facă pe mulţi să-şi ţină gura închisă. Chiar dacă dovezile încă există… deşi am îndoielile mele!

Am tresărit la auzul acestor vorbe ce răsunau atât de brutal. Nu era exact de ce mă temeam cel mai rău? Siguranţa contelui Henry îmi răscolise toate temerile.

— Nu pot să fac *nimic!* Nu pot *accepta* aşa ceva! am replicat eu tăios.

— Nu. Şi timpul trece, a spus Windsor, iuţind pasul. Hai să vedem pe cine putem găsi. Cine ţi-a luat toate bunurile de la Pallenswick? Poate acea persoană consideră că îţi datorează măcar adevărul.

— Zău aşa, Will, am mormăit eu, de ce de fiecare dată te gândeşti că trebuie să recurgi la datoriile pe care le are o persoană faţă de cealaltă?

— Pentru că mi-am petrecut întreaga viaţă invocând sau fiindu-mi invocate astfel de datorii, mi-a răspuns în timp ce înainta cu paşi grăbiţi, trăgându-mă şi pe mine după el. Îţi aminteşti cum îl chema?

— Thomas Webster.

— Du-te şi vorbeşte cu el. M-a împins către o uşă care ducea exact către vizuina oficialului. Eu mă duc să văd dacă vreunul dintre servitorii lui Eduard are o memorie ce poate fi folosită. Cu pumnalul chiar, dacă e nevoie.

L-am găsit pe Thomas Webster într-o cameră mică şi sărăcăcioasă, unde era înconjurat de pergamente, panglici şi sigilii, de miros de cerneală şi de documente vechi. Cât de evocator era acel miros, cu amintiri din vremuri trecute. Vremuri mai sigure. Webster părea agitat când am intrat, apoi, când m-a văzut, şi-a trimis funcţionarul la plimbare. În mod hotărât, nu era un semn bun.

— Domnule Thomas Webster! M-am oprit în dreptul biroului lui, în

timp ce el se ridica încet.

— Doamnă Perrers…

— Există?

Ştia de ce venisem în ascunzişul lui. Privirea i-a coborât până la mâna în care ţinea cu un condei murdar de cerneală. Ştia exact la ce mă referisem: documentele care dovedeau că lordul Gaunt anulase verdictele.

— Sunt sigur că da, doamnă.

— Le veţi găsi pentru mine? Veţi da mărturie pentru mine?

— Nu, doamnă. Ei bine, asta fusese destul de evident.

— De ce nu?

Acum s-a uitat la mine.

— Ştiţi de ce. Este mai mult decât poziţia mea în joc ca să risc să vă ajut.

— Nu mă veţi ajuta nici să demonstrez că surghiunul meu de la curte a fost revocat de lordul Gaunt?

Nici măcar nu s-a sinchisit să-mi răspundă.

— Atunci cine o va face? l-am întrebat. Cine mă va ajuta?

Cu o expresie searbădă pe chip, a aruncat condeiul cu peniţa ruptă pe birou. Nu era obligat să răspundă. După cum am aflat ulterior şi din alte încercări care mă ţinură ocupată toată după-amiaza, nimeni nu voia să mă ajute. Avocaţii curţii se făcuseră invizibili. Dispăruseră în zidurile de piatră şi în pereţii lambrisaţi precum gândacii la apropierea unei lumânări. Cei pe care am reuşit să-i încolţesc au susţinut că nu-şi mai aduc aminte nimic.

— N-avem nicio şansă! M-am întâlnit cu Windsor, care arată neobişnuit de necăjit, în Sala Mare.

— Aşadar Webster este de neclintit?

— Webster este un nenorocit egoist!

— Servitorii lui Eduard sunt, de asemenea, mai mult decât necooperanţi, a remarcat el. Dar există unul care s-ar lăsa momit de nişte bani…

— Cu cât l-ai plătit?

— Mai bine să nu-ntrebi! N-aş paria pe apariţia sa în agitaţia finală, dar măcar el nu a refuzat cu desăvârşire.

Aveam o speranţă. Dacă un avocat nu avea să apere adevărul, cu toate documentele care să demonstreze cazul, cum m-aş putea aştepta ca un paj sau servitor să se pună de-a curmezişul dorinţei Parlamentului?

— Nu renunţa la speranţă, Alice. Windsor era sumbru. Nu până la ultima sentinţă. Speranţa moare ultima.

— Eu nu sunt atât de optimistă.

— Nici eu! Dar nu putem să renunţăm amândoi înainte să începem! Am ezitat în faţa acestei afirmaţii, dar mi-am strecurat mâna pe braţul

lui şi l-am lăsat să mă conducă spre paravanul din capătul coridorului.

— Şi acum ce facem? am întrebat eu.

— Întoarcem bucătăria pe dos să găsim nişte bere şi mâncare. Apoi îl vom ţine pe martorul meu şovăielnic sub supraveghere. Rânjetul lui nu avea chiar un aspect plăcut. Dacă se răzgândeşte, facem tot ce putem ca să se răzgândească la loc!

Am dormit foarte puţin în noaptea aceea.

Ora zece. La Havering, mult îndrăgitul ceas al lui Eduard bătea ora exactă. Comitetul însărcinat cu examinarea mărturiei mele era într-o cameră mică, mult prea intimă: de-abia îndeajuns de mare pentru şase dintre ei şi pentru acuzat. Şi poate pentru un martor, dacă exista unul destul de curajos. Sau destul de nesăbuit…

Am intrat. Am făcut o reverenţă către lorzii aşezaţi la masa din faţa mea, o barieră rezistentă între acuzatori şi acuzat. Le-am examinat pe rând chipurile, încercând să-mi dau seama de cine depindea soarta mea.

În sală era o atmosferă glacială.

Aşezat în mijlocul judecătorilor mei era chiar Gaunt. Susţinătorul meu de altădată, aliatul meu, care se străduise din răsputeri să-mi câştige loialitatea, care pusese capăt surghiunului meu, permiţându-mi să mă întorc la Eduard.

Am tras aer în piept încet, adânc, încercând să-mi controlez panica ce izbucnise din nou. De ce alesese să facă asta? Ce efect avea prezenţa lui impunătoare asupra verdictului sau asupra mea? Nici nu era nevoie să-mi pun această întrebare. Era la fel de clar ca damascul ţipător roşu şi negru al tunicii sale. M-am uitat direct la el. El s-a uitat la mine. Dacă sperasem cumva să-mi găsesc un prieten printre lorzii prezenţi, ei bine, mă înşelasem îngrozitor. Dar de fapt nu avusesem niciodată încredere cu adevărat în el, nu-i aşa? Avusesem dreptate să nu am. Prezenţa lui Gaunt, ştiam prea bine, avea să distrugă singura speranţă de care mă agăţasem în acea noapte nesfârşită, că poate va veni să mă salveze, aşa cum o mai făcuse. Dar el era aici să mă pedepsească. Era aici pentru a distruge toate dovezile că am lucrat împreună în trecut, folosindu-mă drept exemplu. Era la vânătoare, cu ochii lui reci şi privirea aspră şi rece ca de granit, iar eu eram vânatul. Nu aveam scăpare.

— Doamnă Perrers…

Am revenit la realitate. Contele Henry era din nou cel care-mi adresa întrebările. Nu că ar fi contat. Chiar dacă nu Gaunt era cel care îmi examina mărturia, el influenţa desfăşurarea întregului proces. Îmi era teamă că verdictul îl dădea el.

— Doamnă Perrers, vom cântări dovezile aduse în sprijinul nevinovăţiei dumneavoastră. Aţi găsit un avocat care să vorbească

despre cauzele iertării lui Lyons? Aţi găsit documentele?

— Nu, domnilor. Nu am găsit.

— În cazul acesta, dovezile împotriva dumneavoastră rămân încă în picioare şi sunteţi considerată vinovată. Cât de blândă îi era vocea. Şi cât de veninoasă!

— Am găsit pe cineva care va vorbi în numele meu, am declarat.

— Da? Neîncrederea exprimată într-un singur cuvânt era impresionantă. Mi-a înfiorat tot sufletul.

— Îl chem pe John Beverley să aducă dovezile, am spus.

— Şi cine este acest om…?

— Un paznic din escorta regelui Eduard. Un servitor personal. Un om în care regele – răposatul rege – a avut încredere deplină.

— Atunci îl vom asculta.

Uşa din spatele meu se deschise. M-am rugat, m-am rugat cât de tare am putut, ca John Beverley să nu fi fugit.

— Ţine-l aici orice s-ar întâmpla, îi spusesem lui Windsor în acea dimineaţă, şi nu te mai încrunta la el. John Beverley, valetul lui Eduard, singurul om pe care Windsor şi cu mine îl descoperisem deţinând o fărâmă de curaj şi respect pentru adevăr.

Cu sprijinul lui Windsor, reuşisem să-l aducem până la uşa spre sală. Am crezut că probabil mijloacele la care recursese îndârjitul meu soţ fuseseră unele de natură fizică: Beverley era nervos. Mă temeam că Beverley nu era de încredere. Dar ce altă şansă aveam, în afară de a-mi pune libertatea în mâinile lui? Tot ce puteam spera era să fi rămas loial aceloraşi principii. A intrat, cu părul rărit şi răvăşit ca şi când şi-ar fi frecat mâinile prin el, privirea tremurându-i în faţa comitetului. Mie mi se strânse inima.

— John Beverley, i se adresă contele Henry.

— Da, milord. Mâinile îi erau extrem de încordate, chipul nervos.

— Ai fost valetul regelui Eduard?

— Da, milord.

— Suntem aici să stabilim adevărul cu privire la graţierea lui Richard Lyons. Îţi aduci aminte de subiectul la care fac aluzie? După ştiinţa dumneavoastră, l-a convins doamna Perrers pe răposatul rege să i acorde graţierea lui Lyons?

— Din câte ştiu eu, nu, milord.

— Şi sunteţi sigur de acest lucru?

— Da, milord.

Am oftat. Beverley era un om care nu vorbea mult, cu ochii ca ai unei căprioare speriate care dăduse piept cu câinii de vânătoare. Mă rugam Domnului să folosească aceste puţine cuvinte în favoarea mea.

— Cum aşa? Cum de sunteţi atât de sigur?

— Eram în serviciul regelui în acele ultime zile, milord. Câteva urme de speranţă au început în acel moment să se înfiripe în sufletul

meu. Vocea lui Beverley devenea din ce în ce mai puternică, pe măsură ce încrederea sa creştea. Era un subiect pe care îl cunoştea. Niciodată nu am auzit să se fi pus problema unei graţieri din partea regelui sau a doamnei Perrers.

— Prin urmare niciunul dintre ei n-a vorbit despre asta.

— Nu, milord. Nici regele Eduard, nici a sa… nici doamna Perrers. Jur că regele nu a poruncit niciodată graţierea acestui bărbat.

O mărturisire periculoasă, una peste alta. Dacă graţierea nu venise din partea lui Eduard, însemna că fusese iniţiativa lui Gaunt. Astfel, Gaunt uzurpase puterea regală pe care prinţul nu avea dreptul s-o folosească.

Îmi ţineam respiraţia în timp ce tensiunea din cameră creştea. Începu o foială generală, un foşnet de mătase şi damasc. Un scârţâit de ghete pe podea. Iar fruntea lui Gaunt se întuneca din ce în ce mai tare. Dacă Beverley nu observase, însemna că era nebun. Îşi va menţine afirmaţia sau va da înapoi ca un laş? Nici intimidarea, nici recompensa în bani ale lui Windsor nu puteau contrabalansa furia nerostită a lui Gaunt.

— Juri că este adevărat? Vei accepta să fii sub jurământ în favoarea acestei afirmaţii, asumându-ţi rigorile legii? l-a întrebat contele Henry. Că această doamnă Perrers nu a încercat niciodată să îl convingă pe răposatul rege să se ocupe de problema vreunei graţieri în cazul lui Richard Lyons.

— Păi… Da, milord.

— Ar fi, înţelegeţi, periculos să juraţi în favoarea unui lucru faţă de care aveţi o îndoială cât de mică…

— Ah… Şi privindu-l, ochii lui Beverley trecură repede de la contele Henry la Gaunt.

— Susţineţi, domnule Beverley, că doamna Perrers *nu* a influenţat în niciun fel deciziile regelui? Aţi afirmat că petreceaţi mult timp cu răposatul rege.

— Da, milord.

— Dar nu erau momente când doamna Perrers rămânea singură cu regele fără cunoştinţa dumneavoastră?

— Ba da, milord.

— Iar în acele momente, credeţi că ar fi fost posibil ca ea să ridice problema lui Lyons şi a graţierii lui?

— Păi… E posibil, milord. Beverley înghiţi în sec.

— Aşa stând lucrurile – puteţi declara că doamna Perrers nu a întreprins nicio acţiune în privinţa graţierii lui Richard Lyons?

L-am auzit înghiţind din nou de groaza abisului care i se căscase înainte, o mlaştină întunecată de afirmări şi negări, pe care şi-o săpase singur. Văzusem şi eu, dar m-am forţat să nu schiţez niciun gest, şi să mă uit în continuare la chipul lui Gaunt.

— Nu, milord. Cred că nu pot.

— Atunci, din punctul meu de vedere, nu o puteţi susţine pe doamna Perrers cu această declaraţie. Sau puteţi?

— Nu, domnule. Conştiinţa nu mă lasă. Am crezut că Beverley s-a simţit uşurat, odată ce luase altcineva decizia.

— Vă mulţumesc. Vă apreciem onestitatea. Sunteţi liber să plecaţi.

Chipul lui Gaunt era plictisitor de liniştit, mulţumit că totul se terminase cu bine. Aveam sentimentul că dacă am fi fost singuri în această sală m-ar fi judecat fără milă.

Comitetul s-a consultat în şoaptă.

John Beverley a părăsit camera fără ca măcar să se uite înspre mine, vrând să se delimiteze de orice suspiciune de complicitate între noi. Cu greu îl puteam învinovăţi. Nu toţi oamenii puteau să stea de partea adevărului. Nu toţi oamenii erau ca Windsor, care ştiam că va rămâne lângă mine până la moarte. Stând în faţa judecătorilor, aleşi pe sprânceană de Gaunt, ştiam că aveam nevoie de el cum nu mai avusesem de nimeni înainte. Încă de la intervenţia Philippei în viaţa mea mă agitasem şi făcusem tot posibilul să rezist în faţa torentului politicii de la curte. Mă străduisem să-mi asigur mie şi copiilor mei un viitor sigur. Eram mândră de succesul meu. Acum ajunsesem într-un punct mort. Stăteam aici, neajutorată şi vulnerabilă, fără prieteni.

Cu excepţia lui William de Windsor.

Ciudatul sentiment de uşurare ce îmi demonstra că nu eram complet singură, orice s-ar întâmpla, era singura mea sclipire de speranţă în acel moment de spaimă.

— Doamnă Perrers! îmi atrase contele Henry atenţia.

Expresia lui Gaunt era cioplită în piatră. Contele Henry făcu un pas înainte.

— Am luat o decizie. Aceasta este judecata noastră…

Şi cât de puţin timp îi luase să submineze tot ce făcusem în întreaga mea viaţă.

— Vă găsim vinovată de obţinerea graţierii lui Richard Lyons.

Vinovată!

— Prin urmare, acest comitet, în numele lorzilor regatului Angliei, confirmă sentinţa originală emisă de Parlamentul cel Bun. Verdictul este surghiunul…

Exil…! Iarăşi! Cuvântul mă lovi cu putere.

Dar contele Henry nu terminase încă de răsucit cuţitul în rana din sufletul meu.

— …de asemenea, cerem confiscarea tuturor terenurilor şi posesiunilor obţinute prin fraudă şi înşelăciune.

Enormitatea acestui verdict m-a şocat. Ilegalitatea faptelor mele fusese pur şi simplu presupusă, fără vreo nevoie de a prezenta vreo

dovadă. Propriile mele achiziţii de pământ şi de bunuri se presupunea că au fost obţinute prin înşelăciune, şi astfel avea să mi se ia absolut totul, fie el ilegal sau nu. Se presupunea că eram vinovată, nu se dovedise că ar fi aşa. Cam la asta se rezuma corectitudinea justiţiei. Cât de mult mă urau. Dar nu le dădusem eu tot timpul apă la moară?

— Aţi înţeles care sunt deciziile noastre, doamnă Perrers?

Stăteam fără să mă mişc, conştientă că toate acele priviri erau îndreptate spre mine: unele dezaprobatoare, unele ipocrite, altele chiar curioase să vadă cum voi reacţiona. Ochii lui Gaunt străluceau triumfători şi plini de avariţie. Toate proprietăţile mele erau acum la discreţia lui. De la aliat la inamic printr-o singură propoziţie. Cu greu puteam să înţeleg cum şi de ce. Iar când am înţeles, l-am dispreţuit.

— Am înţeles perfect, domnilor, am comentat eu. Sunt liberă să plec?

— Am terminat cu asta.

Am făcut o reverenţă adâncă şi am părăsit sala.

Sunt liberă să plec? întrebasem. Dar unde să mă duc?

Înainte ca mintea mea să poată înţelege ce se întâmplase, stăteam în anticameră. Judecata trecuse; nu fusesem închisă, ci surghiunită; un nor negru mă apăsa. M-am uitam orbeşte după Windsor, care mă aştepta lângă fereastră.

Cred că mă împleticeam, pentru că din trei paşi fu lângă mine şi mă prinse de braţ.

— Beverley a jucat rolul iepurelui, presupun! A zbughit-o înainte să pot să-mi înfig mâinile în gâtul lui.

Am clipit, incapabilă să gândesc sau să-mi găsesc cuvintele să explic ce se abătuse asupra mea.

— Alice?

Mi-am scuturat capul.

— Eu… Eu nu pot… dar trebuie să…

O privire atentă la expresia mea pustie fusese îndeajuns pentru el.

— Nu încerca să vorbeşti. Vino cu mine.

Nu pierdu niciun minut şi mă scoase în aerul îngheţat. Tremuram, dar vântul rece ce-mi cuprindea faţa îmi făcea bine. În curte, caii aşteptau împreună cu servitorii lui Windsor. Mi-am dat seama că se temuse de ceea ce s-a întâmplat şi luase măsuri, cu toate că mă încurajase să cred că justiţia va fi în favoarea mea.

— Mulţumesc, i-am şoptit. Cât de drag îmi era. Cât de mult ajunsesem să mă bazez pe logica sa, pe cinicul lui caracter practic.

Mi-a ridicat palma la nivelul buzelor lui şi, dându-şi seama cât este de rece, şi-a scos mănuşile şi mi le-a tras pe mâini, pentru ca apoi să îmi pună mantia lui pe umeri. Căldura era intensă, binevenită, în ciuda amorţelii degetelor.

— Eşti foarte… atent cu mine.

— Atent? Vai, Doamne! Nu te iubesc, prostuţo? S-a uitat la faţa mea îngheţată. Presupun că încă nu mă crezi. Dar nu este nici locul şi nici momentul să încerc să te conving. Doar să crezi că este adevărat şi că nu te voi părăsi. Simţi? Mi-a apăsat palma pe pieptul lui. Bate la unison cu inima ta. Este destul de poetic pentru tine? Poate că nu, dar este tot ce îţi pot oferi în această împrejurare. Sărutul său a fost ferm. Şi acum ridică-te până ce nu se răzgândesc târâtoarele astea. Te duc acasă.

— Unde este acum acest acasă?

— Oriunde eşti cu mine.

Ce loc şi moment ciudat pentru o astfel de îmbărbătare. Sub exteriorul de piatră avea o sensibilitate a cărei putere mă mişca. Avea o intuiţie pe care nu o mai întâlnisem. A ştiut exact de ce cuvinte era nevoie pentru a înlătura frica ce mă paraliza. Nu a aşteptat niciun răspuns la vorbele lui. Cuprinsă de o frică fără margini, nu îi puteam spune ce s-a întâmplat. Tremuram întruna, fapt care nu avea nicio legătură cu vântul năprasnic dinspre râu. Am luat frâiele pe care mi le-a vârât în pumnii încleştaţi şi am rămas aşa, nefiind în stare să iau o decizie banală, până când s-a aplecat de pe cal şi mi-a apucat hăţul. Cu un mormăit de nemulţumire a tras calul meu după al său, la trap.

Acest lucru m-a trezit la realitate, făcându-mă să îmi aduc calul lângă al său.

— Vor impune exilul de această dată? am întrebat, deşi ştiam răspunsul.

— Deci asta au făcut. Mă întrebam de ce erai aşa tăcută.

Nici nu am zâmbit.

— Da, chiar mai rău.

— Cine?

— Gaunt. A fost acolo. Mi-a judecat faptele. Avea figura de piatră. Tot ce îşi dorea era să se elibereze de asocierea lui cu mine.

— Atunci nu mai aşteptăm să vedem ce va fi. A îndemnat caii la galop, escorta ţinând pasul cu noi.

— Unde mergem?

— La Gaines? Eşti de acord?

De ce nu? Voi fi la adăpost undeva?

— Da. La Gaines. Este locul nostru. Nu pot pune la îndoială dreptul de proprietate asupra conacului Gaines din moment ce e pe numele tău. I-am văzut privirea contrariată. Desigur, nu ştia. Oh, Will! Îmi vor lua toate averile, tot pământul.

Nu a fost surprins deloc.

— Atunci te pot duce la unul dintre conacele mele, dacă preferi. Şi pe tine şi pe fete…

Am reflectat la propunerea lui, iar golul din stomac a dispărut. Ar fi

avut grijă de mine orice s-ar fi întâmplat. Şi totuşi, am decis că aveam nevoie de un cadru familiar.

— Nu, du-mă la Gaines. Şi Will… S-a întors. Faţa îi era aprinsă şi vioaie, gata să înfrunte orice pericol. Ştiu că mă iubeşti. Şi eu te iubesc.

— Ştiu. Acum hai să mergem. Cu cât ieşim mai repede din Londra, cu atât mai bine, să n-apuce să-ţi mai atârne vreo fărădelege de gât.

CAPITOLUL 17

Nu pe capul meu puseseră lorzii ochii. Pe cel al lui Windsor. Lorzii îşi relansară atacul asupra lui Windsor, nu împotriva mea, învinuindu-l de ceva de o îndrăzneală şi-o viclenie nemaipomenite: cea mai evidentă dintre acuzaţii, cea care i-ar fi fost imposibil de demontat. Windsor era acuzat că adăpostise o femeie care se afla sub pedeapsa surghiunului. Primise ordin să se prezinte la Londra în faţa lorzilor.

— Cum îşi permit să facă aşa ceva, m-am dezlănţuit eu. Cu siguranţă furia poate alunga spaima. Cum îndrăznesc să-ţi pună în cârcă vina mea?

— Îndrăznesc fără niciun fel de scrupule, a remarcat Windsor cu o nonşalanţă uimitoare. E o decizie extrem de pragmatică a lui Gaunt sau a prinţesei Joan, pentru a-ţi face ţie viaţa grea. Înfuriat, părea că nu îşi face griji, aşa cum îmi făceam eu, recunoscându-şi vina în faţa oficialului care adusese citaţia, cu mine alături, cu mâna agăţată de braţul lui.

— Nu prea pot să neg, aşa-i? a remarcat el pe un ton prietenos, în timp ce îi oferea mesagerului o cană de bere înainte de a face cale întoarsă. Am împărţit un acoperiş şi un pat, lucru cunoscut de oricine s-ar fi interesat de soarta noastră. Nu e un secret că suntem căsătoriţi, nu-i aşa, lady de Windsor? S-a înclinat în faţa mea şi a zâmbit calm către oficialul speriat. De când recunoaşte un acuzat că e vinovat?

Nu am găsit cuvinte prin care să-mi exprim revolta.

Windsor s-a dus la Londra să-şi înfrunte acuzatorii.

— Să te aştepţi să mă întorc într-o lună. Dacă nu, înseamnă că sunt în Turn. Să-mi trimiţi un pachet cu mâncare şi vin! M-a sărutat în treacăt, cu mintea deja la ce-avea să fie. Nu-ţi face griji! Şi ai fi mai în siguranţă dacă n-ai pleca din Gaines – altminteri o să pună mâna pe tine şi-or să te vâre într-o cămaşă albă, gata să te atârne de spânzurătoare. Nu vrem să se întâmple asta, da? I-am zărit sclipirea din ochi. Ce ştiu eu despre creşterea unor fete tinere? Au nevoie de mama lor aici. Aşa că să nu pleci!

Ce sfat mai era şi ăsta? Nervii îmi erau încordaţi la maximum. Tot ce puteam face era să stau acasă şi să-mi chinui servitorii în timp ce zilele se scurgeau încet, cu toate temerile mele vechi ieşite la iveală, cu trupul rece, cu mintea îngheţată de spaimă şi îngrozitor de singură. După câteva săptămâni, îmi dădusem seama cât de mult îmi fusese luat, tot ce mă străduisem să obţin, toată prestanţa socială pe care o avusesem era distrusă. Toată independenţa mea preţioasă dispăruse, fiece bucăţică de pâine pe care o băgăm în gură, fiece haină de pe mine depinzând de bunăvoinţa lui Windsor care acum se lupta pentru libertatea lui în faţa lorzilor. Ce mă făceam dacă îl băgau în spatele

gratiilor? Cum aveam să mai trăiesc?

Cum aş fi putut să trec peste pierderea lui?

Mintea mea era într-o permanentă frământare.

Cum se explică faptul că timpul ne face să medităm la cele mai mari temeri şi nu la cele mai luminoase speranţe? Odinioară fusesem sigură că Windsor va sta alături de mine, sigură că nu voi fi niciodată singură. Fusesem foarte sigură. Acum însă aveam îndoieli. Dacă mă înşelasem? Mă va trăda el, intimidat de Parlament? Mă va abandona şi lăsa la mila lui Joan? Oare va promite că nu mă va mai vedea niciodată, dacă i se cerea asta în schimbul propriei libertăţi?

Zilele erau nesfârşite, iar eu eram din ce în ce mai nefericită.

Slavă Domnului! Slavă Domnului! După patru săptămâni lungi, Windsor s-a întors.

— Ce-au spus? am întrebat eu, oprindu-mă lângă cal; l-am privit în faţă, fără să fac vreun efort să-mi ascund nerăbdarea care mă înnebunise din ziua în care plecase. Nici măcar nu aşteptasem să descalece şi alergasem în curte din dormitor fără un şal pe mine, desculţă, iar acum strângeam atât de tare de frâu, încât calul se sperie şi-şi trase capul. Am rămas pe loc, cu tălpile pe pietrele reci.

— Bună ziua şi ţie, doamna mea! a răspuns el, iar animalul a strănutat şi s-a tras într-o parte.

— Nu te juca aşa cu mine, Windsor…

— Nici nu-mi trece prin cap. Dacă mi-ai da voie să descalec…

M-am dat la o parte.

— Deci? A sărit pe pământ într-un nor de praf şi a început să-şi scuture tunica şi mantaua.

— Îmi spui acum? De ce mă laşi să aştept…? Aveam un nod de frică în gât şi parcă prin vene îmi curgea plumb.

Se uită scrutător la mine.

— Au renunţat la acuzaţiile împotriva mea.

Aşa, pur şi simplu?

— Nu te cred!

— Nu văd de ce nu. Ţi-am spus să nu-ţi faci griji!

— Aşa mi-ai spus. M-am strâmbat când am văzut ce sigur pe el era, aşa cum poate fusesem şi eu odată. Îmi pare aşa de bine, Will… dar tot nu-mi vine să cred…

— Mai e ceva!

Am oftat. Aşadar mai era ceva. Bineînţeles că mai era. Nodul acela, care pentru o clipă se micşorase, se întări iar în gâtul meu şi parcă tot sângele mi se scurgea în picioare.

— Spune-mi. Care sunt condiţiile pe care le-au impus…

— Membrii Parlamentului, în înţelepciunea lor, şi-au schimbat la unison părerea limitată în ce priveşte chestiunea minoră a

surghiunului tău.

— S-au răzgândit…?

— Eşti liberă. Aşa cum sunt şi eu, fără să mai fiu acuzat că aş fi convieţuit de bună voie cu o femeie surghiunită.

Încă nesigură, l-am privit cu atenţie, căutând o reacţie pe chipul lui care să îmi confirme spusele, dar nu apăru niciuna. Faţa lui Windsor părea cioplită în piatră. Nici nu intrase în amănunte, nici nu se apropiase de mine să mă atingă. Era ceva între noi, ca un zid de piatră. Mai era ceva ce nu îmi spunea.

— E ceva putred aici, am spus, enervându-mă că trebuia să întreb, pentru că mă temeam de răspuns. Ce mai e?

— De unde mai ştii că e ceva?

— Îmi dau seama după faţa ta.

— Şi eu care credeam că sunt impenetrabil!

I-am tras un pumn în braţ, şi nu în joacă.

— Întotdeauna trebuie plătit un preţ.

M-am încruntat.

— Nu pot să-mi dau seama cum s-ar fi putut… Joan nu ar fi vrut niciodată să mi se anuleze pedeapsa! Eram sigură de asta. Aşa că ce se întâmplase de lucrurile se întorseseră în favoarea mea?

— Toarnă-mi şi mie o cană de bere, dragostea mea, să-mi clătesc gura de otrava înghiţită cu negocierile de la curte. Windsor a aruncat hăţurile rândaşului care aştepta şi şi-a petrecut o mână pe după talia mea în stilul lui obişnuit de bun găsit. Au fost nişte săptămâni lungi. Am nevoie de ceva mângâiere în sânul familiei.

M-a lăsat să aştept cât a mâncat o farfurie întreagă de tocană de vită, dar îl cunoşteam destul de bine cât să-mi ţin gura închisă şi nerăbdarea doar pentru mine. M-am aşezat în faţa lui la masă, i-am urmărit fiece mişcare, fiecare înghiţitură de carne şi pâine, şi am aşteptat.

Şi-a băut toată berea.

— Mai vrei o cană? am întrebat eu cu candoare.

— Aş mai vrea…

M-am întins după urcior, l-am luat, dar nu am turnat.

— Poate o feliuţă de brânză? O bucăţică de berbec?

— Păi, dacă insişti…

— Şi poate îţi torn toată berea în cap!

A râs.

— Nu vrei să mă provoci!

— Ba tu vrei să mă provoci!

— Bine, mă opresc, a zis el cu o faţă serioasă. Acceptă ridicarea pedepsei aşa cum ţi-am zis, Alice.

— Dar nu o să-mi placă ce au cerut în schimb.

— Nu. N-o să-ţi placă. Sunt nişte iţe bine legate…

— Ai spus că s-au răzgândit…

Sigur nu-mi ascunde ceva foarte rău pentru mine? Nu, nu. Nu ar fi stat să mănânce fără să-mi spună. Îmi spusese că sunt liberă, că suntem amândoi liberi. Dar ce făcuse femeia aia? Cât de mult voia Joan să se răzbune?

— Pe toţi sfinţii, Will!

Acum nu mai avea cuţitul şi pâinea în mâini, aşa că mă luă pe mine de mâini.

— Nu, nu. Crezi că aş fi atât de crud? Eşti liberă, Alice, aşa cum ţi-am spus. Nu mai există surghiunul. Nu-ţi vei primi casele înapoi – doar nu te aşteptai la miracole – dar nu vor mai exista şi alte repercusiuni. Dar e şi-o chichiţă, a zis el, iar licărirea aceea de om pus pe şotii îi reveni. Eşti liberă atâta vreme cât trăieşti cu mine, ca soţie a mea, iar eu sunt dispus să te păstrez şi să mă pun chezaş pentru purtarea ta bună.

Am tras adânc aer în piept.

— Adică sunt ţinută prizonieră!

— Am zis eu că aşa s-ar putea să interpretezi!

— Deci trebuie să trăiesc sub cârmuirea ta.

Mi-a întins cana lui, pe care am dat-o peste cap total lipsită de maniere.

— Aşa cum ar trebui să trăiască toate femeile cu soţii lor. Iar Parlamentul, în înţelepciunea lui, a decis să nu se atingă de pedeapsa de surghiun, să o lase să atârne asupra capului tău, pentru că nu meriţi compasiunea lor. Ca să se asigure că pe viitor te vei comporta exemplar. Îşi arătă dinţii într-un zâmbet rece.

— Adică n-am fost graţiată.

— Nu complet, zise el şi se mai înmuie. Aşa că va trebui să-mi faci pe plac, ca să nu te dau afară.

— Dar nu putem trăi fără să ne certăm! i-am întors-o eu.

— Oh, ba cred că da. Şi-a întins mâinile peste masă şi mi-a cuprins degetele neliniştite. Nu ai încredere în mine? După toate prin câte am trecut împreună? Şi credeam că-ţi face plăcere să trăieşti cu mine!

— Da… nu! Ba sigur că-mi place! Dar, oh, Will! Cuvintele îmi ieşeau din gură fără să le pot opri. Când am văzut că nu te mai întorci – mi-a fost teamă că m-ai putea trăda, am recunoscut eu. Am crezut că ai fost de acord să nu mă mai vezi niciodată şi că o să rămân singură…

— Prostuţă ce eşti! Nu era deloc impresionat de lipsa mea de încredere. Deja îmi ştia toate temerile ascunse. Te voi părăsi şi izgoni de la uşa mea doar dacă vei fi foarte rea şi nu vei pierde nicio ocazie să te certi.

Mi-am rotit palmele ca să-l apuc de mâini, am oftat încet, şi i-am răspuns în acelaşi ton sec.

— Atunci înseamnă că trebuie să fiu bună. Ar fi bine să încep chiar de acum! M-am întins din nou după urcior şi i-am umplut din nou cana, apoi i-am pus şi ultima întrebare. De ce au făcut-o, Will?

— Dintr-un motiv simplu, dragostea mea. Situaţia din Franţa se deteriorează şi au nevoie de oameni capabili.

Am căscat ochii la el, înţelegând implicaţiile, care se căscaseră brusc la picioarele mele ca un puţ fără fund.

Nu! Oh, nu!

Am simţit un fior rece pe şira spinării, care mi-a tăiat respiraţia. Sigur că asta urma să se întâmple. Încercasem să mă amăgesc singură? Poate că da, agăţându-mă de speranţa că înstrăinarea lui de curte va fi de partea mea şi îl va ţine aproape de mine. Dar această schimbare bruscă din partea noului guvern era perfect justificată, dacă aş fi putut să-mi stăpânesc groaza gândind cu sânge rece. Aveau să-i găsească un post pentru că era un om capabil, iar el avea să îl accepte pentru că era, şi avea să rămână întotdeauna, un om de o ambiţie supremă. Avea să mă părăsească. Poate că mă iubea, dar avea să mă părăsească. Nu mă temusem întotdeauna de asta? Inima îmi bătea să-mi sară din piept şi încercam să-mi găsesc cuvintele.

— Şi au nevoie *de tine,* am reuşit să spun eu cu calm.

— De mine, după cum spui. Cred că s-au gândit la un post anume pentru mine. Aşa că mă vor păstra – ce drăguţ.

— Ai negociat cu ei…

— Da. Aveau prea multe probleme care le băteau la uşă, ca să nu mai zic de regele-copil, ca să-şi piardă timpul cu tine sau cu mine.

— Şi Joan ce a spus? Ai văzut-o? am întrebat, încercând să-mi abat mintea de la singurul gând care mă măcina.

— În treacăt. Se strâmbă dezgustat, dar parcă şi cu ceva încântare. Joan şi-a ţinut părerile pentru ea în prezenţa consilierilor tânărului rege. Măcar o dată a luat şi ea decizia bună. A pus binele regatului – adică serviciile mele de expert – înaintea vendetei ei personale – adică tu, dragostea mea. Are nevoie de mine.

Windsor căscă prelung. Cum putea sta acolo, indiferent la teama care mă înghiţea ca un tăvălug? Iar apoi m-a surprins, aşa cum făcea adeseori, luându-mi mâinile într-ale lui.

— Chiar nu merită să-ţi faci griji, să ştii. Acum dacă tot eşti obligată prin lege să fii o nevastă docilă, ca să nu rişti să te dau pe uşă afară pentru că nu te ocupi de obligaţiile de soţie, vino şi ajută-mă să-mi scot cizmele astea. Nu plec azi şi nici mâine… Vino şi stai cu mine, Alice.

Am râs. Nu, nu uita nimic. Mi-am ascuns lacrimile – aveam tot timpul să mă las pradă disperării mai târziu – şi-am scos mai mult decât cizmele. Fără să şovăi.

Era bine să fie acasă.

Zilele treceau. După o săptămână încă nu aveam nicio ştire de la curte. Poate că Windsor interpretase greşit semnalele şi era în continuare căzut în dizgraţie. Părea şi acum lipsit de griji, luase în mâini frâiele chestiunilor legate de proprietate de parcă n-ar fi fost niciodată plecat de aici, iar eu începusem să sper un pic, iar anxietatea aceea enervantă pe care mă străduiam atât de mult să o ascund începu să slăbească.

— Pari extraordinar de mulţumită – pentru tine – Alice, a spus el când ieşisem împreună la o plimbare călare după o zi plină, la sfârşitul celei de-a doua săptămâni. Cum vine asta?

— N-am niciun motiv. Nu mi-aş mărturisi slăbiciunea, nu?

— Or să stabilească până la urmă o întâlnire, să ştii, a zis el grav. O să se întâmple.

Uneori mi-am dorit să nu mă cunoască mai bine decât mă cunoşteam eu. Speram în continuare ca el să se înşele.

Dar Windsor, naiba să-l ia, a avut dreptate. Cât de straniu adulmeca el toate intrigile politice. Când luna începu să crească i s-a oferit poziţia deosebită de guvernator al portului Cherbourg, proaspăt dobândit. Ochii îi străluceau de bucurie la gândul acestei noi aventuri şi mi-am dat seama că nu va refuza. Nici n-ar fi trebuit, atât de tare îi intrase în sânge şi în oase atitudinea de politician.

Iar pe mine mă aştepta singurătatea. Ore lungi în care el va fi atât de departe de mine încât… Furioasă, m-am proţăpit în faţa aia a lui rânjită.

— O să accepţi, am afirmat eu mai degrabă decât să-l fi întrebat. Chiar dacă întreaga fiinţă îmi urla să mă abţin, tot am zâmbit.

— Cred că da. Mi-a aruncat o privire nostimă peste cererea oficială, care atârna grea cu cerneala ei cu plumb şi sigiliul roşu. Dar o să-i coste ceva să pună mâna pe mine. O să-i fac să mă plătească pentru loialitatea mea.

— Cu ce să te plătească?

— Ah! Băgăcioaso!

— Spune-mi!

— Nu! Sau o să-ţi spun după ce o să fiu sigur.

Nu era prima dată când încrederea, aerul acela de superioritate enervant, mă scotea din minţi.

— Eşti tu aşa de sigur că o să găseşti momeala perfectă să prinzi Parlamentul?

— Sunt sigur. Puţini sunt la fel de pricepuţi ca mine să administreze provincii dificile sau să stoarcă bani de la o populaţie care se împotriveşte.

Următoarele zile şi le-a petrecut în salon, asistat de avocatul şi copistul lui, în spatele uşii închise pentru mine, şi cred că a ieşit de

acolo doar ca să mănânce şi să doarmă. Munca era grea şi laborioasă, dacă mă luam după numărul de condeie pe care le distrusese.

Apoi, fără nicio explicaţie, s-a pregătit să plece la Londra.

— De ce nu-mi spui şi mie?

— Risc să-mi poarte ghinion. Pe lorzi trebuie să-i conving mai întâi. Era ursuz şi preocupat, cu privirea aţintită între urechile cailor. Poate că nu era chiar atât de stăpân pe el cum mă lăsa pe mine să cred, fapt care mi-a dat fiori. Apoi, dintr-odată, a rânjit. Dar n-or să aibă niciun argument împotriva ideii mele, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji.

Westminster. Amintirile se furişară tiptil în mintea mea, făcându-mi pielea de găină pe braţe. Cum se face că groaza se vâră din nou în sufletul tău, chiar dacă motivul apariţiei ei nu mai există. Când trebuise ca *eu* să apar în faţa lorzilor, lui Windsor nu i se permisese accesul. Voi fi obligată să aştept într-o anticameră cu paji şi servitori, în timp ce el prezintă în faţa domniilor lor o afacere pe care ei nu o vor putea refuza? Uram acest gând şi îmi uram neputinţa în faţa acestui fapt.

Nici nu ştiam prea sigur de ce insistase să vin şi eu.

— Eu de ce sunt aici, Will? l-am întrebat după aceea, când stăteam în aceeaşi anticameră de rău augur care mă făcea să mă gândesc doar la surghiun.

— Ţi-e teamă? Părea surprins. Alice, dragostea mea. Crezi că te-aş fi adus aici dacă ai fi fost în pericol? Mi-a ridicat mâna şi mi-a sărutat-o într-un mod foarte serios şi protocolar. Eşti aici ca lady de Windsor, minunata mea soţie, şi beneficiezi de protecţia mea. Legea nu-ţi poate face rău…

— Nu, nu de asta am întrebat, am recunoscut eu. Doar că nu ştiu sigur de ce ai nevoie de mine…

— Pentru că tu eşti foarte importantă pentru mine. Crezi că ai putea să afişezi o mină de nevinovăţie revoltată timp de o oră?

Am rămas cu gura căscată.

— Poate că nu. Doar să nu vorbeşti decât dacă eşti întrebată ceva. Ţine-ţi privirea în pământ, aşa ca o soţie respectuoasă. Şi fă ce-ţi spun. Şi uite…

Scotoci în tăşcuţa de piele de la cingătoare şi scoase un obiect care părea din aur. Îmi luă mâna stângă şi-mi petrecu inelul pe deget. Îmi era un pic cam strâmt. Nervos, de parcă ar fi fost vina mea, îl forţă să intre.

— Şi să faci în aşa fel încât să fie văzut de toată lumea!

N-am mai apucat să întreb nimic, că Windsor m-a împins în încăpere şi a trebuit să intru în acea atmosferă. Lorzii se aşteptau la o sesiune uşoară, în care tot ce aveau de făcut era să confirme promovarea lui Windsor. Păreau foarte mulţumiţi de ei; asta până am

intrat şi eu alături de Windsor, care înlătură orice obiecţie, adresându-li-se pe un ton impresionant de autoritar. Mă cam pufnea râsul. Expresia de pe chipurile lor – furie – mă ungea pe suflet. Windsor nu-i dădu atenţie.

— Domnilor. Vocea şi prestanţa lui le atrase atenţia. Această lady, pe care o cunoaşteţi cu toţii, se află aici la invitaţia mea. Este soţia mea, domnilor. Lady de Windsor. Chestiunea o priveşte şi pe ea, astfel încât legea îi asigură şi ei anumite drepturi. Nu trebuie să stea în picioare. Vă rog să-i oferiţi un scaun.

Unul dintre servitori se grăbi să aducă un scaun. Windsor mă conduse la el, ignorând valul de comentarii în şoaptă. M-am aşezat. Am încercat să adopt faţa aceea de nevinovăţie revoltată, sângele începuse să-mi clocotească încet şi am întors cercul acela de aur cu rubin pe deget. Nu s-a rotit uşor. Despre ce Dumnezeu era vorba? Spre uşurarea mea, Gaunt nu era prezent, dar nici nu cred că prezenţa lui ar fi contat în vreun fel pentru Windsor.

Windsor s-a înclinat înspre mine, apoi spre adunare şi a început să vorbească fără niciun preambul.

— Sunt onorat de oferta domniilor voastre pentru postul de guvernator la Cherbourg, domnilor.

— Apreciem experienţa dumneavoastră, Sir William. Am remarcat cu plăcere expresia de şovăială de pe chipul contelui Henry.

Windsor se înclină din nou, impresionant de sobru în politeţea lui.

— Vă sunt recunoscător. Cu toate acestea, consider că acceptarea cinstei pe care mi-o faceţi este compromisă, şi sunt nehotărât. O chestiune minoră pe care doar domniile voastre o pot rectifica.

— Vom face tot ce ne stă în puteri…

— Este vorba despre statutul soţiei mele, domnilor.

Parcă toată lumea din încăpere îşi ţinu respiraţia în acel moment. Inclusiv eu.

— Chiar aşa, Sir? Contele Henry nu avea niciun document la îndemână care să-l ajute. Nu am zâmbit. Am rămas cu privirea în podea, cu falsă modestie.

— Vă cer, domnilor, să retrageţi şi să anulaţi orice acuzaţie care i-a fost adusă vreodată. Vocea lui Windsor răsună cu putere. Aerul era la fel de dens ca fumul.

Ce faci, Windsor? Nu vor accepta niciodată.

— Legea spune că un bărbat – sau o femeie – să fie judecaţi în chestiuni grave, precum frauda şi înalta trădare, în faţa instanţei judecătoreşti a regelui. Când soţia mea a fost citată de maiestăţile voastre, a fost judecată de către o comisie, spuse Windsor şi îşi plimbă gânditor privirea asupra chipurilor uimite. Soţia mea nu a beneficiat de un proces în faţa instanţei regale, deşi avea acest drept. Prin urmare, susţin că procesul intentat ei – deci şi verdictul de surghiun şi

de confiscare a proprietăţilor – este ilegal.

— Erau vremuri de mare nesiguranţă, Sir William, a îngăimat contele Henry.

— Erau vremuri când legea trebuia respectată, milord, după cum prea bine ştim amândoi, îşi continuă Windsor atacul. Ba mai mult, soţiei mele nu i s-a permis să fie prezentă deloc pe parcursul deliberărilor privind vinovăţia sau nevinovăţia ei. I s-a cerut să iasă afară. Şi ştiu asta pentru că am fost oarecum familiarizat cu întreaga serie de evenimente care au avut loc în timpul acelor deliberări. Acest lucru nu este legal, domnilor. Să continui? Pentru că regret că a mai existat încă o nepotrivire uriaşă între conduita dumneavoastră şi legea care domneşte în acest regat.

— Ah…! Nu ştiu ce…

— Soţiei mele, domnilor, nu i s-a acordat o perioadă suficientă pentru a-şi găsi martori şi susţine cazul.

— Dar, Sir Wiliiam…

Oh, ce îi mai făcea să le crape obrazul de ruşine. Oh, cât de tare jubilam!

— O după-amiază şi o noapte, domnilor. Şi ştiu asta pentru că am ajutat-o pe soţia mea să-i caute pe cei care ar fi putut să-i ia partea. Nu a fost suficient. *Nu* a fost legal.

Niciun răspuns. Contele Henry studia modelul podelei de lemn.

— Iar în încheiere, domnilor, soţia mea a fost judecată ca şi *femme sole,* femeie singură, sub numele ei de fată. Câtă prestanţă avea în faţa adunăturii de lorzi! Nu vorbea tare, dar cu toate acestea aveam senzaţia că vocea lui răsuna cu putere. Bubuiturile din inima şi urechile mele acopereau însă totul.

— Aceste lucruri nu trebuiau să aibă loc, domnilor, după cum prea bine ştiţi. Aţi hotărât să profitaţi de o femeie singură. Dar Alice de Windsor este soţia mea, şi prin urmare nu este lipsită de protecţie. Conform legii, proprietăţile ei sunt ale mele. Indiferent de procesul intentat ei, Parlamentul nu avea niciun drept să-i confişte această avere de vreme ce, ca să mă exprim cât mai simplu, această avere nu mai era a ei ca să-i fie confiscată. Parcă şi simţeam dispreţul din acuzaţia lui. Proprietăţile sunt ale mele, domnilor, şi solicit să mi le returnaţi. Imediat. La fel cum cer amnistia pentru un proces de judecată împotriva lui Lady de Windsor, care nu ar fi trebuit să aibă loc niciodată.

Oh, ce lovitură de maestru. Dar oare aveau să-şi plece capetele în faţa unei asemenea erudiţii? Am văzut cum mâinile lui Windsor s-au încleştat imperceptibil pe pălăria pe care o ţinea.

— Dacă îmi veţi lua argumentele în considerare, domnilor, şi o veţi repune în drepturi pe soţia mea, atunci mă voi gândi la postul pe care mi l-aţi oferit. În caz contrar…

Pauza se lungi. Windsor nu făcu niciun efort să o scurteze. În aer plutea suspansul.

Ni s-a cerut să aşteptăm în timp ce deliberează. Eu am început să mă agit şi să-mi fac griji, iar Windsor a stat locului şi contemplând în tăcere o scenă îndepărtată, cu spatele lipit de zid şi cu picioarele încrucişate. Doar când am fost chemaţi din nou m-a luat de mână şi mi-a strâns-o cu putere.

Apoi m-a condus înăuntru.

Nu ne-am aşezat niciunul. Concluzia ne-a fost comunicată imediat. Lorzii, laşi cum erau, dar de o demnitate grotescă, au amânat luarea oricărei decizii în ce privea călcarea în picioare a detaliilor legale în cazul meu până la următoarea întrunire a Parlamentului. Un exemplu clarificator despre cum se poate evita o problemă. Am simţit din nou că mă descurajez.

Am pierdut, Will. E o cauză pierdută – nu vor recunoaşte că sunt nevinovată. Te admir pentru ce ai făcut. Te iubesc pentru ce ai făcut. N-ar fi trebuit însă să-ţi asumi niciodată această responsabilitate. Ai pierdut şansa de a fi promovat… Oh, Will! De ce ai riscat?

— Dar îmi admiteţi ca valide argumentele, a insistat Windsor, fără să bănuiască presimţirile mele dezastruoase.

— Credem că noul Parlament va lua în considerare forţa acestor argumente, Sir William, zise lordul Henry cu voce monotonă.

— Excelent. Apoi voi *lua în considerare* postul de guvernator la Cherbourg.

— Ah – sperăm că veţi face mai mult decât să-l luaţi în considerare, Sir William…

— Acest fapt, domnule conte Henry, depinde…

Se înţeleseseră foarte bine.

Audienţa luase sfârşit.

Windsor îmi spulberă toate îndoielile.

— O s-o rezolv. Şi vei fi iertată.

— Or să lase pedeapsa de surghiunire să atârne deasupra mea până în ziua în care-mi voi da duhul…

— Nu or s-o lase.

— Şi toate casele mele sunt pierdute pe vecie şi-l bănuiesc pe Gaunt că şi-a vârât nasul!

— Voi ajunge guvernator în Cherbourg înainte de sfârşitul lunii. Măcar o dată, Alice, acceptă că te înşeli!

— Nu vrei ăsta înapoi? am întrebat eu îmbufnată, dorindu-mi să nu mai fie atât de încântat de viitor; încercasem întruna să-mi scot inelul de pe deget, fără să reuşesc. Acum nu mai trebuie să-l ţin pe deget! Dar nici nu pot să-l scot! Poate va trebui să-ţi foloseşti sabia…

— Păstrează-l! Se uită amuzat la mine în timp ce mă chinuiam să-l

scot, dar la un moment dat mă opri. Ţi-ai jucat nemaipomenit rolul de nevastă. Iar în afară de asta, zise el şi-mi sărută palma, trebuia să ţi-l fi dat de acum câţiva ani. Nu are mare valoare. A fost al mamei mele. Nu cred că te-ar fi plăcut, dar totuşi…

— Nu-s suficient de bună pentru tine, bănuiesc! am bombănit eu ca să-mi ascund bucuria. Inelul avea o valoare inestimabilă pentru mine.

— Nu. Te-ar fi catalogat din prima ca pe o femeie uşoară, zise el şi văzu cât de repede m-am încruntat. Nu te îngrijora! Nici despre mine n-avea o părere prea bună…

Chiar nu putea fi serios niciodată! Am început să scot flăcări pe nas de enervare. Windsor m-a sărutat până m-am oprit. Şi bineînţeles că avea dreptate.

— Chiar o să renunţi la avansarea în grad? l-am întrebat eu. În cazul în care nu-ţi acceptă condiţiile?

Cine putea şti ce ar fi putut hotărî un om atât de enigmatic şi complex?

Chipul îi împietri.

— Nu se ştie. Şi nici tu nu o să afli.

EPILOG

Windsor a plecat la Cherbourg. Arăta într-adevăr ca un guvernator puternic cu toate armele lui lustruite, calul acoperit cu un valtrap strălucitor, cu tunică şi cizme noi care să-i sublinieze importanţa funcţiei. Cherbourg, port şi oraş fortificat, fusese obţinut de Anglia, în nişte condiţii excelente, de la Charles de Navarre, iar acum promitea să asigure un post profitabil şi prestigios pentru noul său oficial. M-am uitat după căruţele şi animalele de povară cum dispăreau încet la orizont, gândindu-mă că îi va face plăcere provocarea de a aduce oraşul sub stăpânirea fermă a Angliei şi că va creşte veniturile de pe urma negustorilor de acolo. În ultimele zile radiase de energie. Viaţa lui fusese anostă de când îşi încheiase şederea în Irlanda. Windsor era făcut pentru izolarea la ţară tot atât de puţin ca şi mine.

Iar în ce priveşte convieţuirea domestică fericită, traiul senin în cuibuşorul nostru înconjurat de dragoste?

Niciodată. Dragostea era reală. Îmi vindecase inima. Amândoi aveam însă firi prea independente pentru a ne putea baza în totalitate pe celălalt.

— Vino cu mine! mă chemase el, chiar şi în ceasul al doisprezecelea, când caii tropăiau nervoşi. Împachetează-ţi lucrurile şi hai la Cherbourg.

Privirea lui, tonul lui imperativ mă impulsionau să-i dau ascultare. Mă ţinea strâns de talie. Dar…

— Şi ce să fac acolo? Să stau în salon şi să cos şervete pentru altar în timp ce tu te joci de-a bărbatul important?

— Ai putea să-i distrezi pe negustori şi pe soţiile lor, să-i seduci să-şi verse aurul în vistieria engleză.

Am ridicat din sprâncene.

— Ai putea să cumperi proprietăţi în şi prin preajma Cherbourgului.

Am clătinat din cap.

— Ai putea să te îmbraci în mătase şi smaralde şi să te joci de-a Lady de Windsor după placul inimii tale.

— Am fost deja îmbrăcată în mătăsuri şi smaralde. Într-o altă viaţă.

— Alte femei s-ar declara mulţumite. Era nerăbdător şi şi-a lipit cu putere buzele de tâmpla mea, de gura mea, aproape să mă convingă.

— Eu nu sunt ca alte femei.

— Nu, nu eşti. Zâmbetul lui era puţin amar. Şi te iubesc pentru asta. Atunci rămâi şi ai grijă de proprietăţi în locul meu. M-a mai sărutat o dată, apoi a luat-o pe Jane şi a ridicat-o deasupra capului. Să ai grijă de mama ta în locul meu. Să n-o laşi să devină prea bătăioasă dacă poziţia ei de stăpână a casei va fi sabotată.

Jane a râs şi a început să se foiască, neînţelegând nimic. Joanne

apăru în spatele meu şi se agăţă sfioasă de fustele mele. Era şi Braveheart cu ea.

— Adio, Alice.

— Adio, Will. Să ai grijă.

Iar apoi a plecat.

Am plâns. Retrasă în camera mea. Ascunsă în şopron, unde nu mă putea auzi nimeni cum îmi jelesc nenorocirea. Cum puteam să vărs atât de multe lacrimi pentru un bărbat nerecunoscător? Îmi era dor de el. Oh, ce dor îmi era de el. Ar fi trebuit să pleci cu el, asta îmi spuneam întruna în timp ce plângeam de mama focului. E doar vina ta – nu te împiedica nimic să trăieşti dincolo de Canal. Eram încă surghiunită şi legea putea fi pusă în aplicare imediat – noul Parlament nu se întrunise ca să discute reevaluarea cazului meu – dar Windsor era sigur că va fi anulat, iar câtă vreme trăiam sub acoperişul lui nu mi se putea întâmpla nimic. Şi ce dacă n-aş avea mai nimic de făcut decât să am grijă de gospodărie şi să cos şi să bârfesc cu soţiile negustorilor? Aş fi cu Windsor.

A plecat! M-a părăsit! Cum pot să trăiesc fără el? Cine mă va alina? Ce mă fac dacă o să mă uite…?

— Sfântă Fecioară! Ce scuză mizerabilă pentru aşa o femeie raţională! am mârâit eu.

Dacă într-o zi n-o să-mi mai aduc aminte de chipul lui?

Ai supravieţuit foarte bine în lipsa lui când era în Irlanda. Termină cu smiorcăiala!

Prin urmare m-am aplecat asupra muncii, o îndeletnicire care necesită timp. Luasem o hotărâre. Oricât de tare mi-ar fi plăcut să fiu cu Windsor, viaţa ca nevastă de guvernator în Cherbourg nu mă atrăgea deloc, iar mirajul proprietăţilor mele asediate, care rămăseseră confiscate, era puternică. Aşa că am rămas la Gaines cu cele două fete în creştere şi cu Braveheart – căreia deja îi albiseră mustăţile, dar tot ar fi alergat oricând după iepuri prin livadă – şi îi trimiteam lui Windsor scrisori lungi prin care îl ţineam la curent. Iar uneori, când avea timp, îmi scria şi el.

După care, invariabil, plângeam din nou.

Vizitele lui erau ca nişte împăcări dulci, dar din păcate erau rare.

— Alice! Vino să-ţi întâmpini domnul şi stăpânul.

— Nu văd niciun domn şi niciun stăpân. M-am uitat chiorâş la el, cam cum mă uitasem şi prima dată când ne-am întâlnit, de data aceasta din poziţia avantajoasă dată de faptul că eram călare. Inima îmi bătea atât de tare că aş fi putut să mă prăvălesc direct la picioarele lui. Te cunosc de undeva?

Hohotul lui de râs îmi topi orice urmă de mânie.

Venisem înapoi acasă la Gaines după ce rezolvasem o dispută teritorială între doi dintre chiriaşii recalcitranţi ai lui Windsor şi găsisem acelaşi haos. Peste toate acestea, în mijloc, înconjurat de cai şi bagaje, era Windsor, care acum se îndrepta spre mine. Faţa îi era luminată de acelaşi zâmbet posomorât care îmi stârnise curiozitatea cu atât de mult timp în urmă la curtea lui Eduard.

— Aud că ai purtat o bătălie grea în numele meu şi împotriva chiriaşilor mei, zise el şi-şi întinse braţele să mă ajute să cobor de pe cal. Dragostea mea, draga mea, războinica mea imposibilă.

Fără să-mi pese că se afla cineva în jur, m-am aruncat în braţele lui. S-a întors, mă ţinea strâns, buzele îi erau calde şi încântător de familiare. Tot golul acela enervant din pieptul meu s-a evaporat în secunda în care m-a strâns în braţe. M-a strâns ca şi cum nu avea să-mi mai dea niciodată drumul, chiar dacă ştiam că va veni din nou clipa aceea.

— Cât timp, Will? Doar asta conta. M-am agăţat de el şi mi-am apăsat cu putere fruntea de umărul lui.

— Pot sta cel puţin câteva săptămâni. Cherbourg e sub control. Mi-a dat drumul şi şi-a băgat mâna într-o desagă. Să începem cu începutul. Asta-i pentru tine.

Mi-am dat seama că zâmbeam prosteşte. Îmi părea bine să îl văd. Nu-mi păsa prea tare ce cadou îmi adusese – o bijuterie, o pereche de mănuşi, probabil ceva suficient de mic să încapă într-un spaţiu restrâns. Dar nu era nimic de genul acesta. Făcu un gest teatral din mână şi scoase o scrisoare, pe care mi-o întinse cu o plecăciune curtenitoare.

— Această scrisoare vă aparţine, Lady de Windsor. O biată bucată de pergament, una plimbată pe drumuri – dar de o valoare incomensurabilă.

A rămas serios cât am desfăcut pergamentul şi l-am netezit. M-am uitat la chipul lui rigid, apoi din nou la documentul cu sigiliul roşu.

— Ai reuşit, Will! am icnit eu. Ai reuşit în cele din urmă!

Şi iată ceva care-mi depăşea toate aşteptările. Surghiunul meu fusese revocat. Mi se acorda şi iertarea pentru că încălcasem ordinul Parlamentului.

— Ai avut vreo îndoială? m-a întrebat Windsor, cu un zâmbet ca o rază de soare care mi-a străpuns inima.

— Da. Oh, da. Am avut îndoieli, am răspuns, zăpăcită de bucurie.

— Eu nu, mi-a replicat el cu aroganţa cu care mă obişnuisem. Sunt prea valoros ca să mi se pună careva contra. Ştiau că aş putea oricând să-mi revoc decizia şi să-i las baltă până-şi găsesc un nou guvernator. Acum să nu plângi peste document! Mi-a luat pergamentul din mână şi l-a băgat la brâu. E prea valoros ca să fie pătat de nişte lacrimi care nu-şi au rostul! Tu ai pierdut scrisoarea originală de la Gaunt – pe asta

n-o mai pierdem.

Mi-am acoperit faţa cu palmele, uşurată din cale afară, fără să-mi pot stăpâni lacrimile. Windsor m-a apucat cu delicateţe de încheieturi şi mi-a tras mâinile în jos.

— Acum ţi-e sufletul ăla neliniştit un pic mai mulţumit?

— Un pic, am spus şi am râs încet. Mulţumesc, Will.

— Şi asta nu-i tot. A tăcut, aşteptând să fiu atentă la el. Ţi-ai primit şi proprietăţile înapoi, care proprietăţi sunt recunoscute legal ca fiind ale tale.

— Pe toate? Asta chiar nu puteam crede.

A clătinat din cap.

— Nu pe cele dăruite de Eduard. Asta n-or să facă niciodată. Dar toate proprietăţile pe care le-ai achiziţionat legal tu sau prin Greseley – toate vor fi recuperate.

— E suficient… Nici nu mai aveam cuvinte. E minunat! O să primesc Pallenswick înapoi…

— Dar nu sunt chiar ale tale… a zis el în timp ce mă conducea în casă.

M-am oprit.

— Poftim?

— Îmi vor fi înapoiate *mie* – în calitate de soţ al tău. Când mi-a văzut expresia a izbucnit în râs de s-au speriat şi porumbeii de pe acoperişul grajdului, care şi-au luat zborul într-un nor alb de aripi.

— Să se ducă la dracu! Nu-s de acord…

— Crezi că mi-am închipuit că vei fi de acord?

— Dar eu…

— Mai mult de atât nu vei obţine, Alice. Ştii cum funcţionează legea. Bunurile tale sunt ale mele. Dar eu sunt un soţ foarte generos. Era din nou serios şi mă ţinea cu fermitate de palme ca să prevină orice încercare de protest din partea mea. Îmi citea încă focul din priviri. Îţi acord toate drepturile asupra moşiilor. Iar banii aduşi de pe urma lor sunt ai tăi şi îi poţi folosi cum vrei pentru tine şi pentru copiii tăi.

— Câtă generozitate!

— În exces chiar! Nici acum nu eşti mulţumită, Alice?

Am oftat cât să-mi pot pune gândurile în ordine. Nu mă gândisem niciodată că ar fi posibil ca inima şi sufletul meu să fie mulţumite. Nu-mi stătea în fire. Nu fusesem eu întotdeauna neliniştită, nu încercasem tot timpul să ating imposibilul, să-mi fac o viaţă sigură pentru mine, pentru copiii mei? Nu-mi acceptasem niciodată poziţia în viaţă. Ca domnişoară în suita Philippei nu fusesem împlinită, iar nevoia mea de pământ devenise, după părerea unora, o obsesie. Aş putea spune că mă luptasem să supravieţuiesc într-o lume în care puteai fi blamat şi distrus la fel de repede pe cât puteai construi şi agonisi. Trăisem atât

urcuşurile, cât şi coborâşurile, şi, privind în urmă, nu regretam nimic.

Am mijit ochii în direcţia soarelui şi m-am uitat spre casa mea. Nu se compara cu palatul regal, dar avea pereţi trainici şi un teren mănos. Avusesem mai mult decât un titlu, nu-i aşa? Deţinusem puterea absolută. Acum, în faţa ochilor mei, era realitatea amară şi trebuia să fiu foarte sinceră cu mine să recunosc că nu aveam să mai am niciodată puterea la îndemână. M-am resemnat cu o ridicare de umeri, chiar dacă acum ştiam că pământul meu exista doar pe numele soţului meu. Femeia, indiferent cât i-ar plăcea să nege acest fapt, depinde de bărbat, iar dacă ar fi să mă hotărăsc să depind de vreun bărbat, atunci l-aş alege pe William de Windsor.

Stătea acolo, cu soarele care-i albea părul de la tâmple, umplând curtea cu prezenţa lui, cu zâmbetul acela fermecător care mă însoţea chiar şi în lipsa lui. Cine ar crezut că infamul Windsor ar avea un zâmbet fermecător? Îl avea pentru mine. Fără veste, toată dorinţa mea arzătoare pentru lucruri materiale a dispărut. Cel puţin în acea zi.

— Ei bine? a întrebat el, gesticulând spre zidurile încălzite de soare. Mai mult de atât n-am ce să fac pentru tine, nerecunoscătoare ce eşti.

— Ştiu. Şi sunt foarte recunoscătoare, am răspuns eu. L-am luat de braţ şi am intrat împreună în casă. Am zâmbit. Sunt mulţumită.

IUBIRI ȘI DESTINE

Viețile celor mai faimoase femei din istorie, cu iubirile, visurile și pasiunile lor

Născută în 1348, anul ciumei, Alice Perrers este abandonată la naștere și crescută într-o mănăstire. Convinsă că o așteaptă un destin măreț, Alice refuză să se călugărească, iar soarta îi surâde. Regina Philippa, soția lui Eduard al III-lea, o cunoaște pe tânăra fată în timpul unei vizite la mănăstire și o aduce la curte, pentru a-i deveni domnișoară de companie, dar și cu un alt scop, ascuns. Îndrăgostită de soțul ei, dar grav bolnavă, Philippa o alege pe Alice pentru rolul de concubină a regelui. Confidentă a reginei și, în același timp, amantă a regelui, Alice este chinuită de remușcări, dar și încântată de noua ei poziție, care-i asigură putere și bogăție. După moartea reginei, Alice devine stăpâna palatului regal, dar numărul dușmanilor ei crește. Cine îi va sta alături când va fi acuzată de trădare?

Anne O'Brien a predat istoria în Yorkshire înainte de a se dedica adevăratei sale pasiuni – scrisul. Romanele sale istorice au ca fundal preferat Anglia medievală. Printre cele mai apreciate se numără *Virgin Widow*, *The Forbidden Queen*, *The Scandalous Duchess*.

Află mai multe pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-741-037-2
Alma

{1} Tabard Inn – han construit în 1307, situat în Southwark, o zonă din centrul Londrei. Cunoscut în literatură ca proprietate a lui Harry Bailey, gazda *Poveştilor din Canterbury,* scrisă de Geoffrey Chaucer. A ars în 1669, fiind refăcut imediat, şi demolat apoi în 1873. (n.tr.)
{2} Nobil – prima monedă de aur englezească, în valoare de 6 şilingi şi opt peni, emisă în 1344 de Eduard al II-lea. (n.tr.)
{3} Obiect vestimentar de pus pe cap, la modă în a doua jumătate a secolului al XII-lea. Consta într-o plasă de păr confecţionată din fir de argint sau de aur, uneori din mătase, o tocă şi un văl. În timpul regelui Eduard al III-lea *crispinetta* era deja purtată de femeile din toate categoriile sociale. (n.tr.)
{4} Scaun special folosit în ritul catolic pentru rostirea rugăciunilor. Constă într-o banchetă joasă tapiţată pe care se îngenunchează şi un blat pentru sprijinirea coatelor şi aşezarea cărţii de rugăciuni. (n.tr.)
{5} Havering-atte-Bower – sat şi periferie a burgului londonez Havering, menţionat în 1086 ca Haueringas, din 1272 adăugându-se şi „atte Bower" (adică „reşedinţă regală", cu referire la palatul Havering). (n.tr.)
{6} William de Wykeham (1320/1324–1404), episcop de Winchester şi cancelar al Angliei. În timpul domniei lui Eduard al III-lea a devenit consilier regal. Alungat de la curtea regală în 1376 ca urmare a unor acuzaţii de fraudă, a fost iertat de Richard al II-lea la câteva săptămâni după moartea regelui Eduard al III-lea. (n.tr.)
{7} Domnişoară. Cuvânt ce provine din latina medievală, diminutiv al latinescului *domina* („femeie"). La origine era un titlu de onoare acordat fiicelor nemăritate ale aristocraţilor de la curtea regală. (n.tr.)
{8} Joc medieval inventat în secolul al XIV-lea, cu doi jucători, desfăşurat pe o tablă în formă de cruce, pe care se aşază o vulpe în mijloc şi 13 gâşte pe o latură a ei. (n.tr.)
{9} Colecţii de manuscrise creştine, foarte populare în Evul Mediu. Conţineau rugăciuni, psalmi, ilustraţii. (n.tr.)
{10} Nume dat de Marco Polo Chinei în secolul al XIII-lea. (n.tr.)
{11} 29 septembrie în calendarul romano-catolic este sărbătoarea Arhanghelilor Mihail, Gabriel şi Rafael. (n.tr.)
{12} *Sumptuariae leges* (în limba latină în original) – Legi ce reglementau regulile vestimentare. Introduse în Anglia începând din timpul domniei lui Eduard al III-lea până spre finalul secolului al XVII-lea. Aceste legi dictau, în funcţie de statutul social şi venituri, culoarea şi tipul hainelor, blănurilor, ţesăturilor adecvate fiecăruia. (n.tr.)
{13} Ordinul Jartierei – cel mai înalt ordin cavaleresc britanic, instituit de Eduard al III-lea în jurul anului 1340. (n.tr.)
{14} „Inimă curajoasă". (n.tr.)
{15} *Perrera* (în limba spaniolă în original) – aici cu sensul de căţea. (n.tr.)
{16} Entitate care însoţea şi ajuta vrăjitoarele şi vracii. Conform credinţei populare medievale, era alter ego-ul persoanei, pe care o însoţea în permanenţă şi putea lua orice formă. (n.tr.)
{17} „Sala pictată" a făcut parte din palatul iniţial de la Westminster. Aici se ţineau întrunirile de stat importante, ca de exemplu cele ale Parlamentului. A fost distrusă de un incendiu în 1834. (n.tr.)
{18} „Sala Albă", sală în palatul Westminster unde se întrunea de obicei Camera Lorzilor, care este camera superioară a Parlamentului. (n.tr.)
{19} *Good Parliament* (în limba engleză în original), nume dat în mod tradiţional parlamentului englez în 1376, instaurat în Londra la 28 aprilie şi desfiinţat în 10 iulie. Până la acea dată a fost parlamentul care a stat în funcţie cea mai lungă perioadă. (n.tr.)
{20} Saint George's Day (23 aprilie), dată la care se sărbătoreşte atât ziua Sfântului Gheorghe, cât şi Ziua Naţională a Angliei. (n.tr.)
{21} Material greu şi preţios din mătase, de multe ori ţesut cu fir de aur sau argint, care se purta în Evul Mediu. (n.tr.)